Polisiye/Gerilim

TESS GERRITSEN

BUZ GİBİ SOĞUK

Bir Rizzoli & Isles Macerası

DK

İçindekiler

1
2
3
4
5
AHRET 6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37
38

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cerrah

Mefisto Kulübü

Kemik Bahçesi

Ruh Koleksiyoncusu

BUZ GİBİ SOĞUK

Orijinal adı: Ice Cold 2010, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı/Ekim 2012

7. baskı Ekim 2012 ISBN 978-605-09-1091 -9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.

No: 6 Kat: 3 -4 /Bağcılar-İSTANBUL Tel. (212)445 32 38

Sertifika no: 22728

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr editor@dogankitap.com.tr satis@dogankitap.com.tr

Buz Gibi Soğuk

Tess Gerritsen

Çeviren: Dost Körpe

DOĞAN KİTAP

Jack R. Winans'a Kearny Lisesi,

San Diego Bana verdiğin dersler

ömür boyu yeter.

1

Melekler Ovası, Idaho O kız seçilmişti.

Kızı aylardır, ailesiyle birlikte cemaatin yerleşim merkezine taşındığından beri inceliyordu. Kızın babası George Sheldon, inşaat ekibinde çalışan vasat bir marangozdu. Sıradan ve niteliksiz bir kadın olan annesi ortak fırında çalışıyordu. İkisi de Jeremiah'nın Idaho Falls'taki kilisesine ilk kez, teselli ve kurtuluş arayışıyla geldiklerinde işsiz ve umutsuzdular. Jeremiah onların gözlerinin içine bakmış ve görmeye ihtiyaç duyduğu şeyi görmüştü: tutunacak bir dal, herhangi bir dal arayan kayıp ruhlar.

Ürün vermeye hazırlardı.

Sheldon'lar ve kızları Katie şimdi yeni inşa edilmiş Calvary Sitesi'ndeki C Binası'nda kalıyorlardı. Her pazar, kilisede kendilerine ayrılmış on dördüncü sırada oturuyorlardı. Ön bahçelerine gülhatmiler ve ayçiçekleri ekmişlerdi; bu iç açıcı bitkiler diğer bütün ön bahçeleri de süslüyordu. Topluluktaki diğer altmış dört aileyle birçok açıdan kaynaşıyorlardı; bu aileler birlikte çalışıyor, birlikte ibadet ediyor ve her pazar akşamı birlikte yemek yiyorlardı.

Ama Sheldon'lar önemli bir açıdan eşsizlerdi. Son derece güzel bir kızları vardı. Jeremiah gözlerini o kızdan alamıyordu.

Penceresinden bakan Jeremiah, okul bahçesindeki kızı görebiliyordu. Öğle teneffüsündeki öğrenciler dışarıda toplanmışlardı ve ılık eylül gününün tadım çıkarıyorlardı; oğlanlar beyaz gömlekli ve siyah pantolonluydu, kızlarsa soluk renkli, uzun eteklerini giymişlerdi. Hepsi de sağlıklı ve bronz tenli görünüyorlardı, çocukların görünmesi gerektiği gibi. Katie Sheldon o kuğu gibi kızların arasında bile, iri bukleleriyle ve çınlayan kahkahasıyla dikkat çekiyordu. Kızlar ne çabuk değişiyor, diye düşündü Jeremiah. O kız bir senede çocukluktan çıkıp fidan gibi bir genç kadına dönüşüvermişti. Parlak gözleri, ışıl ışıl saçları ve gül pembesi yanakları doğurganlık göstergesiydi.

Bir meşe ağacının gölgesinde, iki kızla birlikte duruyordu. Eğilip kafa kafaya vermişlerdi, fısıldaşan Üç Güzeller gibi. Çevrelerinde okul bahçesinin enerjisi fıldır fıldır dönüyordu; öğrenciler çene çalıyor, seksek ve futbol oynuyorlardı.

Jeremiah bir oğlanın üç kıza yaklaştığım fark edince kaşlarım çattı. Oğlan on beş yaşında görünüyordu, san saçları dağınıktı ve pantolonu uzun bacaklarına kısa gelmeye başlamıştı bile. Bahçenin ortasında, cesaretini toplarcasına durakladı. Sonra başım kaldırıp kızlara doğru yürüdü. Katie'ye doğru.

Jeremiah pencereye iyice yaslandı.

Oğlan yaklaşırken Katie başını kaldırıp gülümsedi. Bir sınıf arkadaşına yönelttiği tatlı ve masum bir gülümsemeydi bu; oğlanınsa aklında tek bir şey olduğu neredeyse kesindi. Ah evet, Jeremiah oğlanın akimdaki şeyi tahmin edebiliyordu: Günah. Pislik. Şimdi diğer kızlar anlayışlı bir şekilde usulca uzaklaşırken Katie'yle oğlan konuşuyordu. Jeremiah okul bahçesinin gürültüsü yüzünden onları duyamasa da Katie'nin başım ilgiyle yana eğdiğini, omzundaki saçlarını fettanca geriye attığım gördü. Delikanlı, kızın kokusunu içine doyasıya çekmek istercesine ona doğru eğildi. McKinnon'lann piçi miydi o? Adam mı, Alan mı, öyle bir şeydi. Artık yerleşim merkezinde öyle çok aile yaşıyordu ki ve öyle çok çocuk vardı ki, Jeremiah hepsinin ismini hatırlayamıyordu. İkisine öfkeyle bakarken pencere çerçevesini öyle sıkı kavradı ki tırnaklan boyaya battı.

Dönüp ofisinden çıktı ve merdiveni sert adımlarla indi. Her adımda çenesini biraz daha sıkıyordu ve midesi yanıyordu. Kapıyı hışımla açıp binadan çıktı ama bahçe kapısının önünde duraklayıp kendine hâkim olmaya çalıştı.

Böyle olmazdı. Öfke göstermek ona yakışmazdı.

Çalan okul zili teneffüsteki öğrencileri çağırdı. Jeremiah derin soluklar alarak kendim sakinleştirdi. Taze saman kokusuna, yakındaki ortak mutfakta pişen ekmeklerin kokusuna odaklandı.

Yerleşim merkezinin diğer tarafından, yeni ibadet salonunun in şa edilmekte olduğu yerden testere vızıltısı ve çivi çakan bir düzine çekicin sesleri geliyordu. Namusuyla çalışan insanların, Tanrı için çalışan bir cemaatin erdemli sesleri. Ve ben onlann çobanıyım, diye düşündü; yol gösteriyorum. Daha şimdiden ne kadar yol kat etmişlerdi. Giderek büyüyen köye, inşa edilmekte olan bir düzine yeni eve bakmak, cemaatin başarısını görmek için yeterliydi.

Sonunda kapıyı açıp okul bahçesine adım attı. İlkokul sınıfının, alfabe şar kısmı söyleyen çocukların yarandan geçip ortaokul sınıfına girdi.

Masasında oturan kadın öğretmen onu görünce şaşkınlıkla ayağa fırladı.

“Tanrı’nın Elçisi Goode, bu ne büyük onur!” dedi coşkuyla. “Bugün bizi ziyaret edeceğinizi bilmiyordum.”

Jeremiah gülümseyince kadın kızardı; onun ilgisine çok sevinmişti. “Rahatsız olma Rahibe Janet. Ben uğrayıp sınıfına merhaba diyeyim ve herkes yeni öğrenim yılının tadım çıkarıyor mu bir bakayım dedim.”

Kadın, öğrencilerine ışıl ışıl gülümsedi. “Tanrı’nın Elçisi’nin bizzat ziyaretimize gelmesi gerçekten onur verici, değil mi? Hepiniz ona hoş geldiniz deyin lütfen!”

“Hoş geldiniz Tanrı’nın Elçisi Goode” diye karşılık verdi öğrenciler hep bir ağızdan.

“Yeni öğrenim yılı hepiniz için iyi gidiyor mu?” diye sordu adam.

“Evet Tanrı’nın Elçisi Goode.” Yine hep bir ağızdan konuşmuşlardı, daha önce prova yapmışçasma mükemmel bir şekilde.

Jeremiah, Katie Sheldon’in üçüncü sırada oturduğunu fark etti. Kıza asılan sarışın oğlanın, onun neredeyse hemen arkasında oturduğunu da fark etti. Sınıfta yavaşça gezinmeye, öğrencilerin çizimleıine ve duvarlara raptiyelenmiş makalelere göz atarak başıyla onaylamaya ve gülümsemeye başladı. Onları gerçekten önemsiyormuş gibi. Dikkati sadece Katie’deydi; sırasında ciddiyetle oturan kız aşağı bakıyordu terbiyeli bir şekilde.

“Dersinizi bölmek istemem” dedi Jeremiah. “Devam edin lütfen. Burada yokmuşum gibi davranın.”

“Şey, evet.” Öğretmen genzini temizledi. “Çocuklar, matematik kitaplarınızın ikinci ve üçüncü sayfalarını açm lütfen. Ondan on altıya kadarki egzersizleri yapm. Bitirdiğinizde yanıtlara geçeceğiz.”

Jeremiah sınıfta kurşunkalem sesleri ve kâğıt hışırtıları eşli ğinde gezindi. Ona bakamayacak kadar ürkmüş olan öğrenciler gözlerini sıralarının üstünden ayırmıyorlardı. Konu cebirdi, Jeremiah’nın öğrenmeye asla uğraşmadığı bir şeydi. Katie’yle ilgilendiğini açıkça göstermiş olan sarışın delikanlının sırasının yaranda durdu, çocuğun omzunun üstünden baktı ve defterin üstünde yazılı ismi gördü: Adam McKinnon. Jeremiah’nın bu baş belasıyla eninde sonunda ilgilenmesi gerekecekti.

Katie’nin sırasına geçti ve durup kızın omzunun üstünden baletı. Huzursuzlanan kız, bir yaratı yazdıktan sonra sildi. Uzun saçlarının arasından çıplak boynunun bir kısmı görünüyordu; derisi kızardı, koyu kırmızı oldu; Jeremiah’nın bakışları yakıyordu sanki.

Eğilerek kızı koklayan Jeremiah’nın kasıklarını ateş bastı.

Genç kız kokusu kadar güzel şey yoktu ve bu kızınki en güzeliydi. Jeremiah kızın korsesinin altındaki yeni tomurcuklanmış memelerinin şeklini az çok seçebiliyordu.

“Canım çok sıkma canım” diye fısıldadı. “Ben de cebirde hiçbir zaman çok iyi olmadım.”

Kız başını kaldırıp ona baktı ve öyle büyüleyici bir şekilde gülümsedi ki Jeremiah’nın dili tutuldu. Evet. Bu kız kesinlikle o.

Çiçekler ve kurdeleler yeni inşa edilmiş kilisenin sıralarını kaplamıştı ve yüksek kirişlerden sarkıyordu. O kadar çok çiçek vardı ki salon cennet bahçesi gibiydi, mis kokulu ve ışıl ışıldı. Sabah ışığı yuvarlak pencerelerden girerken, iki yüz neşeli insan sesi şükran ilahileri söylüyordu.

Biz şeniniz ey Tanrı! Sürün verimli, hasadın bereketti.

Sesler hafifleyerek kesildi ve org birden canlı bir giriş müziği çalmaya başladı. Cemaat dönüp Katie Sheldon’a baktı; kapı eşiğinde donakalan kız, kendisine bakan gözlerin karşısında şaşkınlıkla göz kırpıştırıyordu. Üstünde annesinin diktiği dantelli beyaz elbise vardı ve yepyeni beyaz saten terlikleri eteğin altından çıkmıştı. Başında beyaz güllerden bir bakire tacı taşıyordu. Org çalıyordu hâlâ ve cemaat hevesle bekliyordu ama Katie kımıldayamıyordu. Kımıldamak istemiyordu.

Onu ilk adımı atmaya zorlayan kişi babası oldu. Adam onu kolundan tuttu, parmaklarını etine tartışma kabul etmeyecek bir sertlikle bastırdı. Sakın beni rezil etme.

Kız yürümeye başladı; ileride yükselen kilise kürsüsüne doğru giderken, güzel saten terliklerinin içindeki ayakları uyuşmuş gibiydi. Tanrı’nın, kocası olacağım bizzat ilan ettiği adama doğru yürüyordu.

Sıralarda tanıdık yüzler görüyordu: öğretmenlerini, arkadaşlarım, komşularım. Annesiyle birlikte fırında çalışan Rahibe Diane'ı ve sığır bakıcısı Raymond Birader'i gördü; o hayvanların yumuşak sağrılarını okşamaya bayılırdı. Annesi de kilisedeydi, en ön sırada ayaktaydı, ilk kez oradaydı. O sırada yer almak bir onurdu, orası ancak en gözde cemaat üyelerinin oturabildiği bir yerdi. Annesi gururlu görünüyordu, ah, öyle gururlu görünüyordu ki; o da başında kendi gül tacını taşıyordu ve kraliçe gibiydi.

"Anneciğim" diye fısıldadı Katie. "Anneciğim."

Ama cemaat yeni bir ilahiye başlamıştı ve kimse onun sesini duymadı.

Kürsüye varınca babası nihayet kolunu bıraktı. "Uslu ol" diye mırıldanıp Katie'nin annesinin yanma gitti. Genç kız onun peşinden gitmek için döndü ama yolu kesildi.

Karşısında Tanrı'nın Elçisi Jeremiah Goode duruyordu. Adam onun elini tuttu.

Adamın parmaklan kızın buz gibi tenine nasıl da sıcak geliyordu. Ve Katie'nin elini saran eli öyle iri görünüyordu ki; kız bir dev tarafından tutsak edilmişti sanki.

Cemaat düğün şarkısını söylem eye başladı. Cennetteki Tanrı'in n kutsadığı bu neşe verici birleşme O 'nun gözünde sonsuza dek sürecek!

Tanrı'nın Elçisi Goode kızı yanma çekti; parmakları kızın tenine pençe gibi batınca Katie acıyla inledi. Artık benimsin, Tanrı'in n isteğiyle bana bağlandın, diyordu o sıkan el. İtaat edeceksin.

Katie babasıyla annesine bakmak için döndü. Onu buradan götürmeleri, ait olduğu yuvasına götürmeleri için yalvardı sessizce. İkisi de neşeyle şarkı söylüyordu. Kilise salonuna göz gezdiren Katie, kendisini bu kâbustan çekip çıkaracak birini aradı ama onaylayıcı gülümsemelerden ve sallanan başlardan oluşan engin bir deniz gördü sadece. İçindeki taçyapraklarının gün ışığıyla aydınlandığı, iki yüz kişinin şarkı söylediği bir oda İçindeki on üç yaşında bir kızın attığı sessiz çığlıkları kimsenin duymadığı, duymak istemediği bir oda.

2

On altı yıl sonra

İlişkilerinin sonuna gelmişlerdi ama ikisi de bunu itiraf edemiyordu. Bunun yerine, sel basan yollardan, trafiğin bu sabah ne kadar berbat olduğundan, Maura'nın Logan Havaalanından bineceği uçağın rötar yapma olasılığından bahsettiler. Akıllarından çıkmayan meseleyi ağızlarına almasalar da Maura Isles, Daniel Brophy'nin bunu düşündüğünü sesinden anladı; kendisinin de aynı şeyi düşündüğü cansız, kısık sesinden anlaşılıyordu. İkisi de aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çabalıyordu.

Hayır, her zamanki gibi sevişmeyle sonuçlanan, acı verici konuşmaya kendilerim kaptırıp gece yarışma kadar uyumadıkları için bitkindiler, o kadar. O konuşmalar Maura'nın kendim muhtaç ve talepkâr hissetmesine yol açıyordu hep.

Keşke benimle her gece burada kalabilsen. Keşke her sabah birlikte uyanabilsek.

Şimdi, burada şeninim Maura.

Ama tamamen değil. Seçimini yapana kadar hayır.

Maura pencereden dışarıya, sağanakta sular sıçratarak ilerleyen arabalara baktı. Daniel seçim yapamıyor, diye düşündü. Beni seçse bile, rahipliği bıraksa bile, değerli kilisesini terk etse bile suçluluk duygusu bizimle aynı odada olacak hep, Daniel'in görünmez metresiymiş gibi bize öfkeyle bakacak. Yağmur sularım süpüren silecekleri seyretti; dışarıdaki kasvetli hava, ruh haline uyuyordu.

"Kıl payı yetişeceksin" dedi Daniel. "İnternetten koltuk seçtin mi?"

"Dün seçtim. Uçuş kartım yanımda."

"Tamam. Bu sana birkaç dakika kazandırır."

"Ama valizimi kontrole vermem gerek. Kışlık giysilerimi tekerlekli valizime sığdıramadım."

“Bir tıp konferansı için sıcak ve güneşli bir yer seçmeleri daha mantıklı olurdu. Neden kasımda Wyoming’i seçmişler ki?”

“Jackson Hole güzelmiş.”

“Bermuda da öyle.”

Maura ona bakmaya cesaret etti. Arabanın loşluğu adamın kaygıdan yıpranmış yüzünü gizlese de Maura onun saçlarında giderek artan kırlan görebiliyordu. Bir senede ne kadar yaşlandık, diye düşündü. Aşk ikimizi de yaşlandırdı.

“Geri döndüğümde birlikte sıcak bir yerlere gidelim” dedi.

“Sırf hafta sonu için.” Ardından fütursuz bir kahkaha attı. “Lanet olsun, dünyayı unutup koca bir aylığına gidelim.”

Adam susuyordu.

“Yoksa çok şey mi istiyorum?” dedi Maura usulca.

Adam bezgince iç geçirdi. “Dünyayı unutmayı ne kadar istersek isteyelim, o hep burada. Ve ona geri dönmeye mecburuz.”

“Hiçbir şeye mecbur değiliz.”

Daniel ona baktı; gözlerinde sonsuz bir keder vardı. “Buna aslında inanmıyorsun Maura.” Gözlerim tekrar yola çevirdi. “Ben de inanmıyorum.”

Evet, diye düşündü Maura. İkimiz de sorumluluk sahibi olmaya inanıyoruz. Ben her gün işe gidiyorum, vergilerimi gecikmeden ödüyorum ve dünyanın benden beklediklerini yapıyorum.

Danieria kaçmaktan, çılgınca ve delice bir şeyler yapmaktan ne kadar bahsedersem edeyim, asla yapmayacağımı biliyorum. Daniel da yapmayacak.

Daniel gidiş terminalinin önüne park etti. Bir an, birbirlerine bakmadan öylece oturdular. Maura kaldırım kenarındaki kontrol gişesinin önünde bekleyen diğer yolculara baktı; herkes yağmurluklarının içinde büzülmüştü, fırtınalı bir kasım sabahında toplanmış bir cenaze alayı gibiydiler. Sıcak arabadan çıkıp da o keyifsiz yolcu kalabalığının araşma karışmak istemiyordu. O uça ğa binmek

yerine, Daniel'a beni eve geri götürmesini söyleyebilirim, diye düşündü. Konuşacak birkaç saatimiz daha olsa, ilişkimizi hale yola koymanın bir çaresini bulabiliriz belki.

Ön cama vuruldu; Maura başım kaldırınca bir havaalanı polisinin onlara öfkeyle baktığım gördü. "Burası sadece yük boşaltmak için" diye bağırdı adam. "Aracınızı çekmelisiniz."

Daniel pencere camım indirdi. "Ben hanımefendiyi yolcu ediyorum sadece."

"Eh, bütün gün sürmesin!"

"Valizini alayım" dedi Daniel. Arabadan indi.

Kaldırımda, otobüs gürültülerinin ve polis düdüklerinin ortasında titreyerek, sessizce durdular bir an. Kocam olsaydı, diye düşündü Maura, burada öpüşüp vedalaşırdık. Ama başkalarının yanında birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmaktan çok uzun zamandır kaçmıyorlardı ve Daniel bu sabah rahip yakasını takmadığı halde kucaklaşmaları bile tehlikeli geliyordu.

"Bu konferansa gitmem şart değil" dedi Maura. "Haftayı birlikte geçirebiliriz."

Adam iç geçirdi. "Maura, ben bir hafta ortadan kaybolamam ki."

"Ne zaman peki?"

"Hazırlık yapmam gerek. Birlikte gideceğiz, söz veriyorum."

"Ama hep başka yerlere gitmemiz gerekiyor, değil mi? Kimsenin bizi tanımadığı yerlere. Bir kez olsun bir haftayı seninle birlikte, bir yerlere gitmek zorunda kalmadan geçirmek istiyorum."

Daniel tekrar onlara yaklaşmaya başlayan polise göz attı. "Gelecek hafta döndüğünde konuşuruz."

"Hey, beyefendi!" diye seslendi polis. "Arabanızı hemen çekin."

"Konuşuruz tabii." Maura güldü. "Bu konuda konuşmakta iyiyiz, değil mi? Başka bir şey yaptığımız yok zaten." Valizini kavradı.

Daniel onu kolundan tuttu. “Maura, lütfen. Böyle ayrılmayalım.

Seni sevdiğimi biliyorsun. Biraz zamana ihtiyacım var sadece.”

Maura onun yüzündeki acıyı gördü. Aylarca süren kandırma— calar, kararsızlıklar ve suçluluk duygusu izlerini bırakmış ve adamın Maura’yla yaşadığı mutluluğu karartmıştı. Maura’nın onu avutması için gülümsemesi, kolunu güven verici bir şekilde sıkması yeterliydi; ama genç kadın o an kendi acısından ötesini gö- remiyordu. Misilleme yapmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

“Zamanımız kalmadı bence” deyip terminale girdi. Cam kapının kanatlan arkasından kapanırken bu sözüne pişman oldu.

Ama dönüp camın ardına baktığında, Daniel arabasına biniyordu bile.

Adamın bacakları açıktı; parçalanmış testisleri, kalçası ve apış arasının yanmış derisi meydandaydı. Konuşmacı herhangi bir uyanda bulunmadan morg fotoğrafı ekranda belirivermişti ama otelin karanlık konferans salonunda oturanlardan hiçbiri can sıkıntısıyla mırıldanmadı. Bu seyirciler mahvolmuş, parçalanmış cesetler görmeye alışkındılar. Yanmış vücutlar görüp onlara dokunan, onların pis kokusunu bilen insanlar steril bir slayt gösterisinden pek korkmazlardı. Hatta Maura’nın yarımda oturan beyaz saçlı adam birkaç kez uyuklamıştı ve Maura, ekranda peş peşe beliren ürkütücü fotoğrafları umursamadan uykuyla uyanıklık arasında gidip gelen adamın başının sallandığım loş ışıkta görebiliyordu.

“Burada bir araba bombasmdan kaynaklanan tipik yaralan görüyorsunuz. Kurban kırk beş yaşındaki bir Rus işadamıydı; bir sabah Mercedes’ine bindi - çok havalı bir Mercedes olduğunu eklemeliyim. Kontak anahtarım çevirince, koltuğunun altına yerleştirilmiş bubi tuzaklı patlayıcılar patladı. Röntgen filmlerinde görebileceğiniz gibi...” Konuşmacı bilgisayarın faresine tıklayınca ekranda bir sonraki PowerPoint slaydı belirdi. Pubisi parçalanmış bir pelvisin röntgen filmiydi. Metal ve kemik parçalan yumuşak dokulara yayılmıştı. “Patlamanın gücüyle yukarı fırlayan araba par çalan adamın apış arasına saplanmış, testis torbasını yarmış ve kalça kemiğinin bir kısmım parçalamış. Maalesef bu türden patlama yaralarına giderek daha sık rastlıyoruz, özellikle de terörist saldırılarının arttığı bu dönemde. Bu bomba epey küçüktü; amaç sadece sürücüyü öldürmekti. Oysa terörizmde birçok kişinin ölümüne yol açan, çok daha büyük patlamalar söz konusudur.”

Adam fareye tekrar tıklayınca, ekranda kesilip çıkarılmış organların fotoğrafı belirdi; yeşil bir ameliyat örtüsünün üstündeki organlar, kasap vitrinindeki etler gibi parlıyordu.

“Bazen, iç hasar ölümcül olsa bile, dış hasar belirtilerine pek rastlamayabilirsiniz. Kudüs’teki bir intihar bombalamasında öyle olmuştu. On dört yaşındaki bir kız akciğerlerinden ağır yaralanmış, aynca karın boşluğundaki organlar da delik deşik olmuştu.

Ama yüzü hasarsızdı. Neredeyse meleksiydi.”

Sıradaki fotoğraf seyircilerin ilk kez sesli tepki vermesine, üzüntüyle ve hayretle mırıldanmasına yol açtı. Kız sakince dinleniyor gibiydi, kusursuz yüzü kırışıksız ve kaygısızdı, siyah gözleri kalın kirpiklerinin arasından bakıyordu. Odadaki patologları yaralar değil, güzellik afallatmıştı. Kız on dört yaşındaydı, ölmeden hemen önce okul ödevim düşünüyordu belki de. Veya güzel bir elbiseyi. Veya sokakta gördüğü bir delikanlıyı. Kısa süre sonra akciğerleriyle karaciğerinin ve dalağının bir otopsi masasına konacağım veya günün birinde bir odadaki iki yüz patologun onun fotoğrafına şaşkınlıkla bakacağım akimın ucundan bile geçirmemiş olmalıydı.

Işıklar yandığında seyirciler hâlâ suspus haldeydiler. İnsanlar sırayla dışan çıkarken Maura sandalyesinde kalıp not defterine çiziktirdiği, parça tesirli bombalarla, bombalı paketlerle, araba bombalarıyla ve mayınlarla ilgili notlara baktı. İş zarar verme 18

ye geldi mi insanoğlunun dehası sınır tanımıyordu. Birbirimizi öldürmekte çok iyiyiz, diye düşündü. Oysa aşkta çok başarısızız.

“Pardon, siz Maura Isles mısıuz acaba?”

Maura iki sıra öndeki sandalyesinden kalkan adama baktı.

Adam onun yaşlarındaydı, uzun boylu ve atletikti; oldukça bronzlaşmış teni ve güneşten sararmış saçları, Maura’ya onun California çocuğu olduğunu düşündürdü. Yüzü hayal meyal tanıdıktı ama Maura onunla nerede tanıştığım anımsamıyordu ve bu şaşırtıcıydı. Bu yüzü her kadm hatırlardı mutlaka.

“Biliyordum. Şensin, değil mi?” Adam güldü. “Odaya girdiğin anda tanıdım seni.”

Maura başım salladı. “Üzgünüm. Bu gerçekten utanç verici ama sizi hatırlayamadım.”

“Çünkü aradan çok zaman geçti. Ve artık atkuyruklu değilim.

Doug Comley, Stanford Tıp Fakültesi hazırlık sınıfından. Ne kadar oldu? Yirmi sene? Beni unutmana şaşırmadım. Ben de olsam beni unuturdum.”

Maura’nın zihninde bir anı belirdi birden, güneş yanığı burnunun üstünde koruma gözlüğüyle uzun, san saçh bir genç adamın anısı. Adam o zamanlar çok daha zayıftı, kot pantolon giyiyordu ve sırım gibiydi. “Aynı laboratuvarda mıydık?” dedi.

“Nicel analiz. İlk sene.”

“Yirmi yıldan sonra bunu hatırlıyor musun? Hayretler içinde kaldım.”

“Nicel analizle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama seni hatırlıyorum. Laboratuvar masan tam karşımdaydı ve sınıfta en yüksek notu almıştın. Sonunda UCSF’ye1 gitmedin mi?”

“Evet, ama şimdi Boston’da oturuyorum. Ya sen?”

“UCSD’ye2 gittim. California’dan ayrılmak istemedim. Güneş ve sörf bağımlısıyım.”

“Bunlar şu an bana çok hoş geliyor. Ekim ayındayız ve soğuktan şimdiden bıktım.”

“Ben bu kan sevdim. Çok eğlenceli.”

“Sizin oralarda yılın dört ayı karlı geçmediği içindir.”

Artık konferans salonu boşalmıştı; otel çalışanlan sandalyeleri topluyor ve ses düzeneğini el arabalarıyla götürüyorlardı. Maura notlarım büyük omuz çantasına tıkıştırıp ayağa kalktı. Doug’la birlikte sandalye sıralarının arasından çıkışa doğru yürürken ona

1. University of California, San Francisco, (ç.n.)

2. University of California, San Diego. (ç.n.)

“Seni bu geceki kokteylde görecek miyim?” diye sordu.

“Evet, orada olurum sanırım. Ama akşam yemeği vermiyorlar, değil mi?”

“Programa göre öyle görünüyor.”

Salondan birlikte çıkıp kalabalık otel lobisine girdiler; burası birbirinin aynısı beyaz yaka kartlarım takmış, konferansta dağıtılan büyük çantaları omuzlarına asmış diğer doktorlarla doluydu.

Asansörlerin önünde birlikte beklediler; ikisi de sohbeti sürdürmeye çabalıyordu.

“Eee, buraya kocanla mı geldin?” diye sordu adam.

“Evli değilim.”

“Okul dergisinde düğün ilanım görmüştüm sanki?”

Maura ona şaşkınlıkla baktı. “Böyle şeyleri cidden takip ediyor musun?”

“Sınıf arkadaşlarıma ne olduğunu merak ediyorum.”

“Ben boşandım. Dört yıl önce.”

“Ah, üzgünüm!”

Maura omuz silkti. “Ben değilim.”

Asansörle üçüncü kata çıktılar ve asansörden indiler.

El sallayarak veda ederken “Kokteylde görüşürüz” diyen Maura otel odasının anahtarım çıkardı.

“Akşam yemeğim biriyle mi yiyeceksin? Ben boşum da. Bana eşlik etmek istersen iyi bir restoran bulurum. Beni ara yeter.”

Maura ona yanıt vermek için döndü ama adam koridorda uzaklaşmaya başlamıştı bile; çantasını omzuna asmıştı. Onun yürüyerek gitmesini seyreden Maura’nın zihninde Douglas Comley’yle ilgili bir başka ara belirdi birden. Onun kot

pantolonlu olduğunu, kampusta koltuk değnekleriyle yürüdüğünü gördü.

“O yıl bacağım kırmamış miydin?” diye seslendi. “Finallerden hemen önceydi galiba”

Adam gülerek ona doğru döndü. “Hakkımda hatırladığın bu mu?”

“Yavaş yavaş hatırlıyorum her şeyi. Kayak kazası gibi bir şey geçirmiştin.”

“Gibi bir şey.”

“Kayak kazası değil miydi?”

“Off!” Adam başım salladı. “Anlatamayacağım kadar utanç verici.”

“Yapma, mutlaka anlatmalısın.”

“Benimle akşam yemeği yersen.”

Asansör kapısı açılınca ve dışarıya bir adamla bir kadın çıkın 20

ca Maura durakladı. Adamla kadın koridorda kol kola yürüdüler; birlikte oldukları belliydi ve bunu göstermekten korkmuyorlardı.

Çiftler böyle davranmalı, diye düşündü Maura, o ikisi bir odaya girip kapıyı arkalarından kapatırlarken.

Douglas’a baktı. “Başına ne geldiğim duymak isterim.”

3

Patologların kokteylinden erkenden kaçıp Teton köyündeki Four Seasons'ta akşam yemeği yediler. Maura bıçaklama ve bombalama vakalarıyla, kurşunlarla ve etsinekleriyle ilgili konferansları sekiz saat aralıksız dinledikten sonra ölümden bah-sedilmesinden bıkmıştı ve normal dünyaya, çürümeden bahsedilmeyen ve akşamın en ciddi meselesinin kırmızı veya beyaz şarap seçmek olduğu gündelik sohbetlere geri dönmeye can atıyordu.

"Eee, Stanford'da bacağım nasıl kırdın?" diye sordu, Doug kadehindeki Pinot Noir'ı döndürürken.

Adam yüzünü ekşitti. "O konuyu unutmam umuyordum."

"Bana söyleyeceğine söz verdin. Akşam yemeğine gelmemin sebebi oydu."

"Muhteşem esprilerim değil miydi yani? Çocuksu cazibem?"

Maura güldü. "Eh, o da var. Ama asıl kırık bacağın öyküsünü dinlemeye geldim. Olağanüstü bir öykü olduğunu hissediyorum."

"Tamam." Adam iç geçirdi. "Gerçeği söyleyeyim mi? Wilbur Hall'un çatısında dolanırken düştüm."

Maura ona bakakaldı. "Tanrım, orası epey yüksektir!"

"Ben de o zaman öğrendim."

"Alkollüydün herhalde?"

"Elbette."

"Yani tipik, salakça bir üniversite macerasıydı sadece."

"Sesindeki derin hayal kırıklığının sebebi nedir?"

“Biraz daha, eee, sıra dışı bir şey bekliyordum.”

“Eh, bahsetmediğim birkaç aynntı var” diye itiraf etti adam.

“Ne gibi?”

“Üstümdeki Ninja kostümü. Siyah maske. Plastik kılıç.” Adam 22

utanmışçasına omuz silkti. “Bir de ambulansla hastaneye götürü- lüşüm, ki epey utanç vericiydi.”

Maura onu soğukkanlılıkla, profesyonelce süzdü. “Peki hâlâ Ninja gibi giyiniyor musun?”

“Gördün mü?” Adam kahkahayı bastı. “Bu kadar ürkütücü olmanın sebebi bu işte! Başka kim olsa bana gülerdi. Ama sen gayet mantıklı, gayet akıllıca bir soruyla karşılık veriyorsun.”

“Akıllıca bir yanıt var mı?”

“Tek bir tane bile yok.” Adam kadeh kaldırdı. “Salakça okul maceralarına içelim. Onları asla hor görmeyelim.”

Maura şarabım yudumladıktan sonra kadehim bıraktı. “Ürkütücü olduğumu söylerken neyi kastettin?”

“Hep öyleydin. Ben üniversiteye alışmaya çalışan salak bir çocuktum. Partilerden çıkmıyordum ve çok geç yatıyordum. Oysa sen... sen öyle odaklanmıştın ki Maura. Tam olarak ne olmak istediğini biliyordun.”

“Bu beni ürkütücü mü kılıyordu?”

“Evet. Çünkü sen gayet kontrollü yaşıyordun, benim tam tersime.”

“İnsanlarda öyle bir etki uyandırdığımı hiç bilmiyordum.”

“Hâlâ öyle bir etkin var.”

Maura bu sözü düşündü. Bir cinayet mahalline girdiğinde suspus olan polisleri düşündü. Noel partisini düşündü; herkes kafayı çekerken o gayet sorumlu davranmış, tek bir kadeh şampanyayla yetinmişti. İnsanlar Doktor Maura Isles’ı

asla sarhoş, gürültücü ya da düşüncesiz görmeyeceklerdi. Onun izin verdiği kadarını göreceklerdi yalnızca. Kontrollü bir kadını. Onları korkutan bir kadını.

“Odaklanmak kusur değil ki” dedi kendini savunurcasına. “Bu dünyada bir şeyleri başarmanın tek yolu bu.”

“Benim bir şeyleri başarmamın çok zaman almasının sebebi bu olsa gerek.”

“Tıp fakültesini bitirmeyi başarmışsın.”

“Sonunda. İki yıl serserilik yaptım; babam deliye döndü. Baja’da barmenlik yaptım. Malibu’da sörf dersi verdim. Bol bol esrar ve kötü şarap içtim. Harikaydı.” Adam sırıttı. “Siz hiç tasvip etmezdiniz Doktor Isles.”

“Ben öyle şeyler yapmazdım.” Maura bir yudum şarap daha aldı. “En azından o zamanlar.”

Adamın kaşları kalktı. “Şimdi yapar mısın yani?”

“İnsanlar değişir Doug.”

“Tabii, bana baksana! Günün birinde sıkıcı bir patolog olaca ğım, bir hastanenin bodrumuna tıkılıp kalacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Bu nasıl oldu? Plaj serseriliğinden saygm doktorluğa geçiş yapmanın sebebi nedir?”

Garson ana yemeklerini getirince sohbetlerine ara verdiler.

Maura’ya kızarmış ördek, Doug’aysa kuzu pirzolası gelmişti. Karabiber serpilmesini, şarap kadehlerinin doldurulmasını beklediler. Douglas, Maura’run sorusunu ancak garson gidince yanıtladı.

“Evlendim” dedi.

Maura adamın parmağında alyans görmemişti ve Doug bir ilişkisi olduğundan ilk kez bahsediyordu. Bu ifşa Maura’nın gözlerini kaldırıp ona şaşkınlıkla bakmasına yol açtı, ama adam ona bakmıyordu; başka bir masaya, iki küçük kızı olan bir aileye bakıyordu.

“Baştan beri uyumsuz bir çifttik” diye itiraf etti Doug. “Bir partide tanıştık. Bomba gibi bir sarışındı, mavi gözlüydü, bacakları ta buraya kadardı. Tıp fakültesinde ihtisas yapacağımı duymuştu ve zengin bir doktorun karısı olma hayalleri vardı. Ben hastanede çalışırken hafta sonlarım evde tek başına geçireceğinin farkında değildi. Ben patoloji ihtisasımı bitirdiğimde o başkasını bulmuştu.” Kuzu pirzolasını kesti. “Ama Grace bende kaldı.”

“Grace?”

“Kızım. On üç yaşında ve her açıdan annesi kadar güzel. Umarım, annesinden daha entelektüel olmasını sağlarım.”

“Eski eşin şimdi nerede?”

“Tekrar evlendi, bir bankerle. Londra’da oturuyorlar ve yılda iki kez bizi ararsa kendimizi şanslı sayıyoruz.” Adam bıçağıyla çatalım bıraktı. “İşte Bay Anne olmamın öyküsü bu. Artık bir kızım, ev kredisi borcum ve San Diego Gaziler Tıp Merkezi’nde işim var.

Kim daha fazlasını isteyebilir ki?”

“Mutlu musun peki?”

Adam omuz silkti. “Stanford’dayken, çatılarda Ninjacılık oynarken hayalini kurduğum hayat bu değildi. Ama şikâyet edemem. Hayatın kendi akışı var ve insan uyum sağlıyor.” Maura’ya gülümsedi. “Sen şanslısın, istediğin hayata kavuştun. Hep patolog olmak istiyordun ve oldun.”

“Evlenmeyi de istemiştim. Evliliği beceremedim.”

Adam onu inceledi. “Şu an hayatında bir erkek olmadığına inanmam çok güç.”

Maura tabağındaki ördek parçalarıyla oynadı; iştahı kaçmıştı birden. “Aslında görüştüğüm biri var.”

Adam pür dikkat eğildi. “Anlatsana.”

“Aşağı yukarı bir yıldır sürüyor.”

“Ciddiye benziyor.”

“Emin değilim.” Adamın bakışlarından rahatsız olan Maura, dikkatim tekrar yemeğine yöneltti. Adamın onu incelediğim, söylemediği şeyleri anlamaya çalıştığım hissedebiliyordu. Havadan sudan başlayan sohbet aniden kişiselleşmişti. Teşrih bıçaklan çıkarılmıştı ve sırlar dökülüyordu.

“Evlilik çanları çaldıracak kadar ciddi mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

Maura ona baktı. “Çünkü onun durumu uygun değil.”

Adam geriye yaslandı; şaşırdığı belliydi. “Senin gibi aklı başında birinin evli bir adama abayı yakacağı hiç aklıma gelmezdi.”

Maura onu düzeltecekken kendini tuttu. Daniel Brophy pratikte evliydi gerçekten de, kilisesiyle evliydi. Kiliseden daha kıskanç, daha talepkâr bir eş olamazdı. Daniel sadece başka bir kadınla evli olsa, Maura’nın onu elde etme şansı daha fazla olurdu.

“Düşündüğün kadar aklı başında değilmişim demek ki” dedi.

Adam şaşkınlıkla güldü. “Hiç bilmediğim vahşi bir yönün var herhalde. Stanford’dayken nasıl fark edemedim?”

“O çok eskidendi.”

“insanın temel kişiliği çok değişmez aslında.”

“Sen değişmişsin.”

“Hayır. Bu Brooks Brothers blazer’in altında hâlâ bir plaj serserisinin kalbi atıyor. Tıp sadece mesleğim Maura. Faturaları ödüyor. Beni tanımlamıyor.”

“Peki ben neyim sence?”

“Stanford’daki o insanın aynısısın. Beceriklisin. Profesyonelsin. Hata yapacak insan değilsin.”

“Keşke bu doğru olsaydı. Hata yapmamayı isterdim.”

“Şu görüştüğün genç adam, o da bir hata mı?”

“Bunu kabullenmeye hazır değilim.”

“Pişman mısın?”

Adamın sorusu Maura’yı duraksattı ve bunun sebebi, yanıttan emin olmaması değildi. Mutlu olmadığını biliyordu. Evet, garaj yolundan Daniel’ın arabasının geldiğini ya da kapışım onun çaldı ğım duyunca anlık mutluluklar yaşıyordu. Ama mutfak masasında tek başına oturup şarabı fazla kaçırdığı geceler de vardı. Öfkeyle dolup taştığı geceler.

“Bilmiyorum” dedi sonunda.

“Ben hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.”

“Evliliğinden büe mi?”

“Berbat evliliğimden bile. Her deneyimin, her yanlış kararın bize bir şeyler öğrettiğine inanıyorum. Bu yüzden, hata yapmaktan korkmamalıyız. Ben bir şeylere balıklama dalmayı seviyorum ve bazen kendimi kaynar suyun içinde buluyorum. Ama sonunda her şey bir şekilde halloluyor.”

“Yani sadece evrene güveniyorsun?”

“Evet. Ve geceleri mışıl mışıl uyuyorum. Şüphelerim yok, kaygılarım yok. Hayat bunlar için fazla kısa. Biz sadece arkamıza yaslanıp yolculuğun tadım çıkarmalıyız.”

Garson tabaklan almaya geldi. Maura yemeğinin sadece yansım bitirse de Doug kendi tabağındakileri silip süpürmüştü, kuzu pirzolalarım, hayatı yercesine büyük bir coşkuyla mideye indirmişti. Cheesecake ve kahve sipariş etti; Maura ise yalnızca papatya çayı istedi. Bütün bunlar gelince, Doug cheesecake’i ortalarına itti.

“Haydi al” dedi. “Biraz istediğim biliyorum.”

Maura gülerek çatalım aldı ve iri bir parçayı koparıp yedi. “Beni yoldan çıkarıyorsun.”

“Hepimiz uslu davransak hayat ne sıkıcı olurdu kim bilir? Hem cheesecake küçük bir günah sadece.”

“Eve gidince tövbe etmem gerekecek.”

“Ne zaman dönüyorsun?”

“Pazar öğleden sonraya kadar buradayım. Bir gün fazla kalıp etrafı gezeyim dedim. Jackson Hole’un manzarası harika.”

“Tek başına mı gezeceksin?”

“Yakışıklı bir adam bana rehberlik yapmayı teklif etmezse.”

Adam bir parça cheesecake koparıp düşünceli bir tavırla çiğnedi bir süre. “Yakışıklılık meselesini bilemem” dedi. “Ama sana bir seçenek sunabilirim. Kızım Grace burada. Bu gece San Diegolu iki arkadaşımla birlikte sinemaya gitti. Cumartesi gecesi bir kayak merkezine gidip geceyi orada geçirmeyi planlıyorduk. Pazar sabahı döneceğiz. Arabada sana yer var. Kalacağımız yerde de oda buluruz eminim, bize katılmak istersen eğer.”

Maura başım hayır anlamında salladı. “Size ayak bağı olurum.”

“Kesinlikle hayır. Sana bayılırlar. Sen de onlan seversin bence.

Arlo en yakın arkadaşlarımdan biridir. Gündüzleri sıkıcı bir muhasebeci. Ama geceleri...” Doug sesini alçaltıp fesatça homurdandı. “Esrarengiz Bay Chops adındaki ünlüye dönüşüyor.”

“Kime?”

“İnternetteki en popüler yemek ve şarap blogculanndan biri.

Amerika’daki bütün Michelin yıldızlı restoranlarda yemek yedi, şimdi de Avrupa’ya dadandı. Ben ona Jaws diyorum.”

Maura güldü. “Eğlenceli birine benziyor. Peki ya diğer arkada şın?”

“Elaine. Arlo’nun yıllardır çıktığı kız. İç dekorasyonla ilgili bir işi var, tam olarak nedir bilmiyorum. Bence siz ikiniz gayet iyi anlaşırsınız. Hem Grace’le

de tanışmış olursun.”

Maura bir lokma cheesecake daha aldı ve ağır ağır çiğnedi. Dü şündü.

“Hey, evlenme teklifi yapmıyorum!” diye espri yaptı adam. “Bir gecelik yolculuk altı üstü; hem on üç yaşındaki kızım da yanımızda olacak.” Eğilerek Maura’ya yaklaştı; mavi gözleri dikkatliydi.

“Haydi ama. Çılgınca ve delice fikirlerimin neredeyse hepsi eğlencelidir.”

“Neredeyse mi?”

“Belirsizlik faktörü, tamamen beklenmedik -şaşırtıcı- bir şeyler olması ihtimali hep vardır. Hayatı maceralı kılan budur. Bazen gözünü karartıp evrene güvenmen gerekir.”

Maura o anda gözlerine baktığı Doug Comley’nin onu çok az insanın gördüğü şekilde gördüğünü hissetti. Koruyucu zırhının ardım, içindeki kadım görüyordu sanki. Kalbinin, kendisini götürebileceği yerlerden hep korkmuş bir kadım.

Tath tabağına baktı. Cheesecake bitmişti; Maura onu bitirdiğini anımsamıyordu. “Bir düşüneyim” dedi.

Doug “Elbette” diyerek güldü. “Düşünmesen Maura Isles olmazdın zaten.”

Maura o gece, otel odasına geri dönünce Daniel’ı aradı.

Adamm yalnız olmadığmı ses tonundan anladı. Daniel kibar ama soğuk konuşuyordu; cemaatinden biriyle konuşuyordu sanki. Kalorifer yakıtı fiyatından, çatı onanmı maliyetinden, bağışlardaki azalmadan bahseden insanların sesleri geliyordu arkadan. Kilise bütçe toplantısı yapılıyordu.

“Orası nasıl?” diye sordu Daniel, hoş ve doğal bir ses tonuyla.

“Boston’dan çok daha soğuk. Şimdiden yerlerde kar var.”

“Burada yağmur dinmedi.”

“Pazar gecesi geleceğim. Beni havaalanından alabilir misin?”

“Orada olurum.”

“Peki ya sonra? Geceyi bende geçirmek istersen evimde geç bir akşam yemeği yiyebiliriz.”

Adam duraksadı. “Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bir düşüneyim.”

Maura’nın o akşam Doug’a verdiği yanıtın neredeyse aynısıydı bu. Sonra Doug’ın sözünü anımsadı. Bazen gözünü karartıp evrene güvenmen gerekir.

“Seni cumartesi arasam?” dedi Daniel. “Programım o zamana kadar belli olur.”

“Tamam. Ama bana ulaşamazsan merak etme. Cebim çekmiyor olabilir.”

“Sonra konuşuruz öyleyse.”

Daniel telefonu kapatırken Seni seviyorum, demedi; usulca veda etti sadece ve konuşma sona erdi. Onlar ancak kapalı kapıların ardında yakınlaşıyorlardı. Bütün görüşmeleri önceden ayarlanıyordu ve sonradan defalarca analiz ediliyordu. Doug olsa Fazla düşünüyorsunuz, derdi. Düşünüp durmak Maura’ya mutluluk getirmemişti.

Otel telefonunu açıp operatörü aradı. “Beni Douglas Comley’nin odasına bağlar mısınız lütfen?” dedi.

Doug dördüncü çalışta açtı. “Alo?”

“Benim” dedi Maura. “Davetin hâlâ geçerli mi?”

4

Macera iyi başladı.

Cuma gecesi içki içmek için buluştular. Maura otelin kokteyl salonuna girdiğinde Doug'la diğerlerinin şimdiden bir masada oturduklarını, kendisini beklediklerini gördü. Arlo Zielinski, Michelin rehberim yalayıp yutmuş gibiydi. Kelleşmeye yüz tutmuş, tombul, iştahı yerinde ve candan kahkahalar atan bir adamdı.

"Hep söylerim, kalabalık olmak iyidir! Üstelik akşam yemeğinde iki şişe şarap söylemek için bahanemiz var artık" dedi. "Bizimle takılırsan iyi vakit geçireceğim garanti ediyorum Maura, hele başımızda Doug varken." Eğilip fısıldadı: "Düzgün adamdır.

Yıllardır onun vergi işlerini hallederim; bir insanın en gizli sırlarını ancak muhasebecisi bilir."

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu Doug.

Arlo başım kaldırıp masumca baktı. "O jüri sana karşı tamamen önyargılıydı diyordum sadece. Seni suçlu bulmamalıydılar."

Maura kahkahayı bastı. Evet, Doug'in bu arkadaşım sevmişti.

Ama Elaine Salinger'dan emin değildi. Kadın sohbet boyunca gülümsemişti ama gülümsemesi yapmacıktı. Daracık siyah kayak pantolonundan tuhaf bir şekilde kırışıksız yüzüne dek her şeyiyle yapmacık görünüyordu. Maura'run yaşlarındaydı ve manken gibi zayıftı; imrenilecek kadar ince bir beli ve o inceliği koruyacak özdenetimi vardı. Doug, Maura ve Arlo bir şişe şarabı paylaşırlarken Elaine bir dilim limonla süslenmiş madensuyunu yudumladı sadece; Arlo'nun şevkle yumulduğu çerez kâsesinden de erdemli bir şekilde uzak durdu. Maura o ikisinde ortak yön göremiyor, birlikte olmalarına anlam veremiyordu.

Doug’in kızı Grace de bir başka muammaydı. Doug eski karısının güzel olduğunu ve kızının neyse ki ona çektiğini söylemişti. Grace henüz on üç yaşında olmasına karşın göz kamaştırıcıydı; yay kaşları ve mavi, billur gibi gözleriyle uzun bacaklı bir sarışındı. Ama güzelliği soğuk ve dışlayıcıydı. Kızın sohbete tek kelime katkısı olmamıştı neredeyse. iPod kulaklığını takarak öylece oturmuştu. Nihayet dramatik bir şekilde iç geçirerek ayağa kalktı.

“Baba, artık odama gidebilir miyim?”

“Yapma tatlım, kal işte” dedi Doug. “O kadar da sıkıcı değiliz herhalde.”

“Yorgunum.”

“Daha on üç yaşındasın” diye takıldı Arlo. “Bu yaşta bizimle rock and roll yapmaya can atıyor olman gerek.”

“Burada bana ihtiyacınız yok ki.”

Doug kaşlarım çatarak kızın iPod’una baktı; cihazı yeni fark etmişti. “Şunu kapat, tamam mı? Sohbete katılmaya çalış.”

Kız ona safi ergen hor görüsüyle baktıktan sonra sandalyesine geri çöktü.

“... yani civardaki bütün restoranları inceledim, hiçbiri için durmaya değmez” dedi Arlo. Ağzma bir avuç çerez daha attı ve dudaklarındaki tuzu tombul elleriyle sildi. Sonra da gözlüğünü çıkarıp camlarım sildi. “Bence doğruca kayak merkezine gidip öğle yemeğim orada yiyelim. En azından onların mönüsünde biftek var. Doğru dürüst biftek pişirmek ne kadar zor olabilir ki?”

“Daha yeni akşam yemeği yedik Arlo” dedi Elaine. “Yarınki öğle yemeğini şimdiden düşünmene inanamıyorum.”

“Beni bilirsin, planlamacıyımdır. işimi sağlama almayı severim.”

“Hele miden söz konusuysa.”

“Baba” diye sızlandı Grace. “Cidden yorgunum. Yatağa gidiyorum, tamam mı?”

“Eh, tamam” dedi Doug. “Ama yedide ayakta olmam istiyorum.

Sekize kadar hazırlanıp çıkmalıyız.”

“Bence artık biz de yatsak iyi olacak” dedi Arlo. Ayağa kalkıp gömleğindeki kmntılan temizledi. “Haydi gel Elaine.”

“Saat daha dokuz buçuk.”

“Elaine” diye tekrarladı Arlo ve başıyla anlamlı anlamlı Maura ile Doug’ı gösterdi.

“Ha!” Elaine, Maura’ya sorgulayıcı bir bakış fırlattıktan sonra çita çevikliğiyle ayaklandı. “Seninle tanıştığıma sevindim Maura”

dedi. “Sabah görüşürüz.”

Doug üçünün gitmelerini bekledikten sonra Maura’ya “Grace’in huysuzluğu için gerçekten üzgünüm” dedi.

“O güzel bir kız Doug.”

“Akıllıdır da. IQ’su yüz otuz. Gerçi bu gece pek belli olmuyordu ya. Normalde bu kadar suskun değildir.”

“Belki de sizinle geleceğim içindir. Bundan hoşlanmamış olabilir.”

“Sakın öyle düşünme Maura Bir sorunu varsa onun problemi.”

“Gelmem herhangi bir huzursuzluğa yol açacaksa..”

“Öyle mi? Sen öyle mi hissediyorsun?” Adamın bakışları öyle inceleyiciydi ki Maura gerçeği söyledi ister istemez.

“Biraz” diye itiraf etti.

“Grace on üç yaşında. On üç yaşındaki çocuklar her şeyden huzursuz olurlar. Bunun hayatımı yönlendirmesine izin veremem.” Kadehim kaldırdı. “Maceramıza içelim!”

Maura da kadeh kaldırdı ve birbirlerine sırıtarak içkilerini yudumladılar. Kokteyl salonunun kusurları gizleyen loşluğunda Do-ug, Maura’nın hatırladığı o üniversite öğrencisine, çatılara çıkıp Ninja kostümleri giyen o pervasız genç

adama benziyordu. Maura da kendim tekrar genç hissediyordu. Gözü pek ve korkusuz ve bu maceraya hazır.

“Garanti veriyorum” dedi adam. “Harika zaman geçireceğiz.”

Geceleyin kar başlamıştı ve arazi aracının bagajına bavullarım koyduklarında otoparktaki arabaların üstü on santimlik beyaz kar tabakasıyla kaplıydı; San Diegolular bu el değmemiş pelerinin güzelliği karşısında hayret nidaları attılar. Doug ile Arlo, otel girişinde poz verdirdikleri üç hanımın fotoğraflarım çekmekte ısrar ettiler; herkes gülüyordu, kayak giysilerini giymişlerdi ve yanakları kızarmıştı. Maura kara alışkındı ama şimdi kan bu Californialıların gözünden görüyordu ve temizliğine, beyazlığına, kirpiklerine hafifçe konmasına, gökyüzünden döne döne inmesine şaşıyordu.

Boston’un uzun kışlarında kar demek yorucu kürümeler, ıslak çizmeler ve çamurlu sokaklar demekti. Hayatın, bahara kadar katlanılması gereken bir gerçeğiydi sadece. Ama bu kar farklı görünüyordu, tatil karıydı ve Maura gökyüzüne bakarak gülümserken kendini yol arkadaşları kadar uçan hissediyordu; ansızın yeni ve aydınlık görünmeye başlayan bir dünyanın büyüsüne kapılmıştı.

“Millet, harika zaman geçireceğiz!” diye bildirdi Doug, kiralık kayakları arazi aracının tepesine bağlarken. “Bol bol kar. Güzel insanlar. Gürül gürül şöminenin karşısında akşam yemeği.” Kayışlara son bir kez asıldı. “Haydi ekip. Gidelim.”

Grace ön yolcu koltuğuna oturdu.

“Hey tatlım” dedi Doug. “Maura yanıma otursa olur mu?”

“Ama ben hep burada otururum.”

“O misafirimiz. İzin ver de manzarayı seyretsin.”

“Doug, bırak orada kalsın” dedi Maura. “Ben arkada otururum, sorun değil.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Maura arazi aracına girip arka koltuğa oturdu.

“Ben burada iyiyim.”

“Tamam. Ama daha sonra yer değiştirebilirsiniz belki.” Doug kızına hoşnutsuzlukla baktı ama Grace iPod kulaklığım takmıştı bile ve babasına aldırmadan pencereden dışarıya bakıyordu.

Maura gerçekten de üçüncü sıradaki koltukta, Arlo’yla, Elaine’in hemen arkasında tek başına oturmaktan gayet hoşnuttu; Arlo’nun kelini ve Elaine’in şık kesimli siyah saçım görüyordu. Dörtlüye son anda dahil olmuştu, onların ortak maceralarını ve esprilerini bilmiyordu ve Teton köyünden çıkıp gitgide şiddetlenen karda güneye doğru giderlerken sadece bir gözlemci olmaktan memnundu. Sağa sola gidip gelerek karlan süpüren ön silecekler metronom gibiydi. Maura arkasına yaslanıp dışandaki manzarayı seyretti. Kayak merkezinin şöminesinin karşısında öğle yemeği yemeye, sonra da ikindiyi kayak yaparak geçirmeye can atıyordu. Tepe aşağı değil, düz arazide kayacaklardı, o yüzden kaygılanmasına hiç gerek yoktu; bacakların kırılmasından, kafataslarının çatlamasından, rezil edici düşüşlerden korkmasına gerek yoktu. Sessiz ormanda usulca süzüleceklerdi o kadar, kayakların hışırtıları duyulacaktı, soğuk hava ciğerlerinde hoş bir yanma yapacaktı. Patoloji konferansında fazlasıyla hasarlı beden fotoğrafı görmüştü. Ölümle ilgisiz bir yolculukta olduğuna memnundu.

“Kar fena yağıyor” dedi Arlo.

“Bu bebeğin lastikleri iyi” dedi Doug. “Hertz elemanı bu havada sorun çıkmayacağım söyledi.”

“Havadan bahsetmişken, hava tahminine baktın mı?”

“Evet, karlı geçecekmiş. Ne sürpriz!”

“Öğle yemeği vaktinde kayak merkezinde olacağımızı söyle yeter.”

“Lola on bir buçukta varacağımızı söyledi. Ve Lola asla yanılmaz.”

“Lola kim?” diye seslendi Maura.

Doug gösterge paneline monte ettiği portatif GPS’i gösterdi.

“Lola bu.”

Arlo güldü. “Çünkü kadınlar biz erkeklere nereye gideceğimizi 32

söylerler hep. Lola öğleden önce varırsınız diyorsa, öğle yemeğini erken yiyebiliriz demektir.”

Elaine iç geçirdi. “Kursağından başka bir şey düşünmez misin sen?”

“Midenden diyeceksin. İnsanın ömrü boyunca yiyebileceği yemekler sınırlı, o yüzden bari...”

“... her birinin tadım çıkaralım” diye onun sözünü tamamladı Elaine. “Evet Arlo, hayat felsefem biliyoruz.”

Arlo koltuğunda dönüp Maura’ya baktı. “Annem harika bir aş çıydı. Bana karnımı asla vasat yiyeceklerle doldurmamayı, iştahımı ziyan etmemeyi öğretti.”

“Demek o yüzden bu kadar zayıfsın” dedi Elaine.

“Ah kafam!” dedi Arlo. “Bugün tuhaf bir ruh halindesin. Bu yolculuğu hevesle bekliyorsun sanıyordum.”

“Yorgunum sadece. Bütün gece horladın. Ayrı odada kalmakta ısrar edebilirim.”

“Aaa, yapma ama! Kulaklarına tıkaç alırım.” Arlo kolunu Elaine’in omuzlarına atıp onu kendine çekti. “Canım. Bebeğim.

Beni yatakta bir başıma bırakma. ”

Elaine kendim kurtardı. “Boynumu acıtıyorsun.”

“Hey millet, şu muhteşem kara bakın!” dedi Doug. “Bu kış manzarası inanılmaz!”

Jackson’dan ayrılmalarından bir saat sonra bir tabela gördüler:

BENZİN İÇİN SON FIRSAT. Doug, Grubb’s Benzin İstasyonu ve Marketi’nin önüne park etti; tuvalete gitmek, rafların arasındaki dar geçitlerde dolanarak abur cuburlara, tozlu dergilere ve buz kırıcılara bakmak için arabadan hep birlikte indiler.

Arlo içinde biftek çubuklarının bulunduğu bir dolabm önünde durup güldü. “Bunları kim yer ki? Yüzde doksam sodyum nitrat, geri kalanıysa iki numaralı

kırmızı boya.”

“Cadbury çikolatası var” dedi Elaine. “Alalım mı?”

“On yıllıktır herhalde. Öyyk, meyanköklü çubuk şekerler var!

Çocukken bunlar yüzünden hasta olmuştum. 1950’Iere geri döndük sanki.”

Arlo ile Elaine abur cuburlarla dalga geçerken Maura bir gazete aldı ve parasım ödemek için yazarkasaya yöneldi.

“O gazetenin bir haftalık olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi Grace.

Maura döndü; kızın ona hitap etmesine şaşırmıştı. Grace’in kulaklarında kulaklık yoktu ama iPod’u hâlâ çalışıyordu ve müzik ince bir vızıltı şeklinde duyuluyordu.

“Geçen haftanın gazetesi” diye belirtti Grace. “Bu dükkândaki her şeyin tarihi geçmiş. Cipsler bir yıllık filan. Petrol bile bayattır eminim.”

“Söylediğin için teşekkürler. Ama bir şeyler okumalıyım ve bununla idare etmem gerekecek.” Maura cüzdanım çıkarırken petrol kelimesinin Amerikalı bir ergenin dağarcığma nereden girdi ğini merak etti. Ama Grace’le ilgili kafa karıştırıcı ayrıntılardan sadece biriydi bu. Kız daracık kotunun içindeki zayıf kalçalarını hafifçe sallayarak dükkândan çıkarken, başkalarında uyandırdığı etkiden habersizdi. Yazarkasanın arkasındaki yaşlı adam kızın arkasından bakakaldı; dükkânında ilk kez böylesine egzotik bir yaratık görüyordu sanki.

Maura dışarıya çıktığında Grace araca binmişti bile ama bu kez arka koltuktaydı. “Prenses tahtını nihayet bıraktı” diye fısıldadı Doug, Maura’ya kapıyı açarken. “Artık yanımda oturabileceksin.”

“Ben arkada oturmaktan memnundum.”

“Eh, ben değildim! Onunla konuştum ve şimdi sorun yok.”

Elaine ile Arlo dükkândan gülerek çıkıp arabaya bindiler.

“Orası var ya” dedi Arlo, “zaman kapsülü gibiydi. Pez şekerlerini gördünüz mü? En az yirmi yıllıktı herhalde. Yazarkasanın ardındaki o yaşlı adam da

Alacakaranlık Kuşağı’ndan çıkmış gibiydi.”

“Evet, tuhaftı” dedi Doug motoru çalıştırarak.

“Ürkütücüydü bence. Dikkat edin de ahrete gitmeyin dedi bana.”

“Ne demek bu?”

“Sizler günahkârsınız!” Arlo televizyonda dini program yapan bir din adamının sesiyle gürlemişti. “Ve cehenneme giden yoldasınız!”

“Belki de dikkatli olmamızı söylüyordu sadece” dedi Elaine.

“Kar filan yüzünden.”

“Kar azalıyor sanki.” Doug öne eğilip gökyüzüne baktı. “Hatta biraz mavilik görür gibiyim.”

“Hep iyimserdir” dedi Arlo. “İşte bizim Dougie’iniz.”

“Pozitif düşünce. Her zaman işe yarar.”

“Bizi öğle yemeğine yetiştir yeter.”

Doug GPS’e baktı. “Lola on ikiye çeyrek kala varacağımızı söylüyor. Açlıktan ölmezsin.”

“Şimdiden açlıktan ölüyorum ve saat daha on buçuk.”

GPS kadın sesiyle emretti: “İlk yol ayrımından sola sapın.”

Arlo şarkı söylemeye başladı: “Lola ne isterse..."

“Elde eder" diye ona katıldı Doug ve yol ayrımında sola saptı.

Maura penceresinden dışarıya baktı ama gökyüzünde mavilik görmedi. Alçak bulutlan ve uzaklardaki dağların beyaz eteklerini gördü sadece.

“Kar yine başlıyor” dedi Elaine.

5

“Yanlış yola sapmış olmalıyız” dedi Arlo.

Kar iyice şiddetlenmişti; sileceklerin temizlediği ön cam, anında kaim bir kar tabakasıyla kaplanıyordu. Yaklaşık bir saattir, kıvrıla kıvrıla dağa çıkmaktaydılar ve yol giderek kalınlaşan beyaz bir halının altında gözden kaybolmuştu. Araba sürerken ba şım ön cama iyice yaklaştıran Doug ileriyi seçmeye çalışıyordu.

“Doğru yolda olduğumuza emin misin?” dedi Arlo.

“Lola öyle dedi.”

“Lola bir kutudan gelen bedensiz bir ses.”

“Onu en kısa yola programladım. O yol bu.”

“Ama en çabuk yol mu?”

“Hey, arabayı sen kullanmak ister misin?”

“Sakin ol dostum. Sordum sadece.”

“Bu yola saptığımızdan beri araba görmedik” dedi Elaine.

“Benzincideki o tuhaf adamdan beri kimseyi görmedik. Burada neden kimseler yok?”

“Haritan var mı?” diye sordu Maura.

“Torpido gözünde olması gerek” dedi Doug. “Kiralık arabalara koyuyorlar. Ama GPS doğru yerde olduğumuzu söylüyor.”

“Ne demezsin! Issızlığın ortasında” diye mırıldandı Arlo.

Maura haritayı çıkarıp açtı. Bu bölgeyi bilmediğinden başta haritayı okumakta

zorlandı. “Burada bu yolu görmüyorum” dedi.

“Yerimizi bildiğine emin misin?”

“Burada yok.”

Doug haritayı onun ellerinden kapıp direksiyona serdi, bir yandan da arabayı sürüyordu.

“Hey, arka koltuktan gelen faydalı bir tavsiyeye kulak verir misin?” diye seslendi Arlo. “Gözlerim yoldan ayırma, olur mu?”

Doug haritayı yana attı. “Bu, çöp resınen. Yeterince ayrıntılı değil.”

“Belki de Lola yamhyordur” dedi Maura. Tanrım, artık ben de cihazdan bu salak isimle bahsetmeye başladım.

“Haritadan daha güncel” dedi Doug.

“Burası mevsimlik yol olabilir. Veya hususi yol.”

“Saptığımız yerde hususi yol tabelası yoktu.”

“Bence geri dönmeliyiz” dedi Arlo. “Ciddiyim dostum.”

“Çatal yaklaşık elli kilometre geride. Öğle yemeğine yetişmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Baba?” Grace, arazi aracının arka tarafından seslenmişti. “Neler oluyor?”

“Bir şey yok canım. Hangi yoldan gideceğimizi konuşuyoruz o kadar.”

“Bilmiyor musun yani?”

Doug can sıkıntısıyla iç geçirdi. “Biliyorum ve her şey yolunda! Sorun yok! Herkes sakin olursa iyi vakit geçirmeye başlayabiliriz.”

“Geri dönelim Doug” dedi Arlo. “Bu yol cidden ürkütücü olmaya başladı.”

“Tamam” dedi Doug. “Oylama vakti geldi galiba Evet?”

“Bence geri dönelim” dedi Arlo.

“Elaine?”

“Bence şoför karar vermeli” dedi kadın. “Sen ne istiyorsan benim için uygundur Doug.”

“Sağ ol Elaine.” Doug, Maura’ya göz attı. “Senin oyun nedir?”

Bu soruda derin bir anlam yüklü gibiydi. Maura adamın gözleriyle Beni destekle, bana inan, dediğini görebiliyordu. Bu ifade ona yirmi yıl önce, solgun Hawaii desenli gömleğiyle Doug’in üniversitedeki fütursuz ve rahat halini anımsattı. Kaygılanma, mutlu ol. Douglas buydu işte; çatılardan düşüp sağ kalabilen, bacakları kırılsa da iyimserliğini yitirmeyen adamdı. Şimdi Maura’nın ona inanmasını istiyordu, Maura da ona inanmak istiyordu.

Ama kendi içgüdülerim göz ardı edemezdi.

“Bence geri dönmeliyiz” dedi. Adam bu yanıta çok gücenmiş gibiydi.

“Pekâlâ.” Doug iç geçirdi. “İsyan gördüm mü tanırım. Uygun bir yerden geri döneriz. Kat ettiğimiz yaklaşık elli kilometrelik yoldan geri döneriz.”

“Ben senin tarafmdaydım Doug” dedi Elaine. “Bunu unutma.”

“İşte, burası yeterince geniş görünüyor.”

“Bekle” dedi Maura. Orada bir çukur olabilir, diye ekleyecekti ama Doug direksiyonu kırmıştı bile; arazi aracı geniş bir U dönüşü yapıyordu. Birden sağ lastiklerinin altındaki kar çöktü ve araç yana yatmca Maura kapıya çarptı.

“Tanrım!” diye bağırdı Arlo. “Ne yapıyorsun yahu?”

Araba durmuştu ve epey yan yatmıştı.

“Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun'.” dedi Doug. Gaza basınca motor çığhk attı, lastikler karda döndü. Doug arabayı geri vitese alıp geri gitmeye çalıştı. Araç on santim kadar yol aldıktan sonra birden durdu; lastikler boşa dönüyordu.

“İleri geri gitmeyi dene” diye önerdi Arlo.

“Öyle yapmaya çalışıyorum zaten!” Doug aracı birinci vitese ge çirip ileri gitmeyi denedi. Lastikler inledi, ama araba kımıldamadı.

“Baba?” Grace’in sesi panikten tizleşmişti.

“Sorun yok canım. Her şey yoluna girecek.”

“Ne yapacağız?” diye sızlandı Grace.

“Telefonla yardım isteyeceğiz, yapacağımız bu. Çekici gönderirler, araba çukurdan çıkınca da yolumuza devam ederiz.” Doug cep telefonunu aldı. “Öğle yemeğini kaçırabiliriz ama olsun, bütün bunlar macera. Okula dönünce anlatacağın bir şey çıkmış oldu.” Duraklayıp kaşlarım çatarak telefona baktı. “Sinyali olan var mı?”

“Seninki çekmiyor mu?” dedi Elaine.

“Hepiniz kontrol eder misiniz lütfen?”

Maura el çantasından cep telefonunu çıkardı. “Bende sinyal yok.”

“Bende de” dedi Elaine.

“Aynen” diye ekledi Arlo.

“Grace?” Doug dönüp kızına baktı.

Kız hayır anlamında başım sallayıp “Burada mahsur mu kaldık?” diye inledi.

“Hepimiz sakin olalım. Bir çözüm bulabiliriz.” Doug derin bir nefes aldı. “Yardım çağıramadığımıza göre başımızın çaresine bakmalıyız. Bu lanet arabayı iterek yola geri çıkaralım.” Doug vitesi boşa aldı. “Pekâlâ, herkes dışan. Bu işi başarabiliriz.”

Maura, kapısı kar yüzünden açılmadığı için o taraftan çıkamadı. Vitesin üstünden sürücü koltuğuna geçti ve Doug, onun dışarı çıkmasına yardım etti. Maura yere ayak basınca baldırlarına kadar kara gömüldü. Durumlarının ne kadar kötü olduğunu ancak o zaman, yan yatmış aracın yanında dururken anladı. Arazi aracı derin bir çukura girmişti. Sağ lastikleri şasiye kadar kara gömül 38

müştü. Sol lastikler asfalta değmiyordu bile. Bu canavarı iterek çıkarmamız mümkün değil.

“Başarabiliriz” dedi Doug şevkle. “Haydi millet. Birlikte çalışalım.”

“Tam olarak ne için?” dedi Arlo. “Bu lanet şeyi çıkarmak için çekici gerek.”

“Eh, ben denemeye hazırım!” dedi Elaine.

“Senin fıtığın yok tabii.”

“Sızlanmayı kes Arlo. Yardım edelim haydi.”

“Sağ ol Elaine” dedi Doug. Cebinden eldivenlerini çıkardı.

“Grace, sen sürücü koltuğuna otur. Direksiyonu kullanman gerekecek.”

“Ben araba kullanmayı bilmiyorum!”

“Arabayı yola çıkarana kadar direksiyonu çevireceksin o kadar tatlım.”

“Başkası yapsa olmaz mı?”

“En küçüğümüz sensin, hem bizim itmemiz gerek. Haydi, binmene yardım edeyim.”

Grace dehşete kapılmış gibiydi ama yine de sürücü koltuğuna tırmandı.

“Aferin kızıma” dedi Doug. Paytak paytak yürüyerek çukura indi, kalçasına kadar kara gömüldü ve eldivenli ellerini aracın arka tarafına dayadı. “Eee?” diye sordu, başım kaldırıp diğer yetişkinlere bakarak.

Çukura, yanma inen ilk kişi Elaine oldu. Onu Maura takip etti; pantolonundan içeriye ve çizmelerine kar girdi. Eldivenleri arabada bir yerlerde kaldığından çıplak ellerini, tenini yakacak kadar soğuk olan çeliğe dayadı.

“Belim kayar” dedi Arlo.

“Seçim senin” dedi Elaine. “Ya itersin ya da soğuktan ölürsün.

Buraya gelir misin?”

Arlo eldivenlerini ve yün beresini takarken hiç acele etmedi.

Bir atkıyı boynuna ağır ağır doladı. Ancak ondan sonra, soğuktan iyice korunduğuna emin olunca paytak paytak yürüyerek çukura indi.

“Pekâlâ, hep birlikte” dedi Doug. “itin!”

Araca tüm ağırlığını veren Maura’nın çizmeleri karda kaydı.

Yanındaki Arlo’nun homurdandığım duyabiliyordu, aracın ileriye doğru sallanmaya başladığım hissedebiliyordu.

“Çevir Gracie!” diye seslendi Doug. “Sola çevir!”

Arazi aracı milim milim yukarıya, yola doğru çıkmaya başladı.

İtmeyi sürdürdüler; Maura artık öyle zorlanıyordu ki kollan titriyor ve bacak kaslan sızlıyordu. Gözlerini kapadı, soluk alamıyor, üç ton çeliği hareket ettirmek için var gücüyle çabalıyordu.

Topuklannm kaydığım hissetti. Birden araç da geriye, üzerlerine doğru kaymaya başladı.

“Dikkat edin!” diye haykırdı Arlo.

Maura tökezleyerek yana kayarken araç geri geri giderek devrilip çukurda yan yattı.

“Tanrım!” diye haykırdı Arlo. “Ezilebilirdik!”

“Baba! Baba! Emniyet kemeri sıkıştı!”

Doug aracın üstüne apar topar tırmandı. “Merak etme tatlım.

Seni dışan çıkaracağım.” Kapıyı açıp içeriye uzandı ve Grace’i çekerek çıkardı. Grace karın içine soluk soluğa düştü.

“Ah, hapı yuttuk resınen!” dedi Arlo.

Hep birlikte çukurdan çıkıp yolda durarak araca baktılar. Araba yan yatarak yarışma kadar kara gömülmüştü.

Arlo biraz histerik bir kahkaha attı. “Kesin olan bir şey var. Öğle yemeğini kaçıracağız.”

“Bir düşünelim” dedi Doug.

“Neyi düşüneceğiz? Bu tankı çıkarmamız mümkün değil.” Arlo atkısına iyice sanndı. “Ve burası buz gibi.”

“Kayak merkezi ne kadar uzakta?” diye sordu Maura.

“Lola’ya göre kırk kilometre” dedi Doug.

“Benzin istasyonu en az elli beş kilometre geride.”

“Evet. Aşağı yukan ortadayız.”

“Vay be” dedi Arlo. “Planlasak bu kadar olmazdı.”

“Arlo” dedi Elaine, “çeneni kapa!”

“Ama son elli kilometrede yokuş yukan çıktık” dedi Doug. “Yani geri dönmek kolay olur.”

Arlo ona bakakaldı. “Kar fırtınasında elli kilometre mi yürüyeceğiz?”

“Hayır. Sen burada kadınlarla birlikte kalacaksın. Arabaya geri dönün, orada ısınırsınız. Ben kayaklarımı alıp yardım getirmeye gideceğim.”

“Vakit geç oldu” dedi Maura.

“Başarabilirim.”

“Daha şimdiden öğlen oldu. Birkaç saat sonra hava kararacak; karanlıkta kayamazsın. Uçurumdan düşebilirsin.”

“Haklı” dedi Elaine. “En az bir, belki de iki gün sürer. Karın derinliği de seni yavaşlatır.”

“Sizi bu duruma ben soktum. Ben çıkaracağım.”

“Salaklaşma! Bizimle kal Doug.”

Ama Doug arabanm tepesinden kayaklarım almak için paytak paytak çukura dönmeye başlamıştı bile.

“Tanrım, bir daha et çubukları hakkında kötü laf etmeyece ğim” diye mırıldandı Arlo. “Birkaç tane alsaydım keşke. En azından protein olurdu.”

“Gidemezsin Doug” dedi Elaine. “Geç oldu.”

“Hava kararınca mola veririm. Kar mağarası filan kazarım.”

“Kar mağarası kazmak ne kadar zor, biliyor musun sen?”

“Ne kadar zor olabilir ki?”

“Soğuktan donup ölürsün.”

“Babacığım, yapma.” Grace tökezleyerek çukura inip adamı kolundan tuttu ve çekerek kayaklardan uzaklaştırmaya çalıştı.

“Ne olur.”

Doug başım kaldırıp yolda duran yetişkinlere baktı ve hayal kırıklığıyla seslendi. “Ben durumu düzeltmeye çalışıyorum, tamam mı? Bunu görmüyor musunuz? Bizi buradan kurtarmaya çalışıyorum ama hiç yardımcı olmuyorsunuz!”

Doug’in patlaması karşısında afallayıp soğukta titreyerek suspus oldular. Durumun ciddiyetim anlamaya başlıyorlardı. Burada ölebiliriz.

“Birileri gelir, değil mi?” dedi Elaine, içini rahatlatsınlar diye diğerlerine bakarak. “Yani burası umumi yol, kar temizleme aracı filan gelir mutlaka. Burada bizden başka yolcular da vardır.”

“Sen kimseyi gördün mü?” dedi Arlo.

“Burası çok da sapa bir yol değil.”

“Kara baksana. Şimdiden neredeyse yarım metreyi buldu ve giderek yükseliyor. Yolu açacak olsalar çoktan yaparlardı.”

“Yani ne diyorsun?”

“Burası mevsimlik yol olmalı” dedi Arlo. “Haritada o yüzden yok. Lanet olası GPS bizi en kısa yola soktu kesinlikle, dağm üstünden geçen bir yola.”

“Eninde sonunda birileri geçer. ”

“Tabii. Baharda. Birkaç yıl önce haberlerde çıkmıştı hani, Oregon’da bir aile karda mahsur kalmıştı, hatırlarsın. Anayolda olduklarım sanırken kendilerim ıssız bir yerde bulmuşlar. Onları aramaya çıkan olmamış. Bir hafta sonra adam ailesini kurtarmak için yürüyerek yardım aramaya karar vermiş. Ve donarak ölmüş.”

“Kapa çeneni Arlo” dedi Doug. “Grace’i korkutuyorsun.”

“Beni de korkutuyor” dedi Elaine.

“Elaine, ben bu işin bizim Dougie’nin güle oynaya çözüverece- ği bir mesele olmadığım anlatmaya çalışıyorum sadece” dedi Arlo.

“Bunu biliyorum” dedi Elaine. “Bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Şiddetli rüzgârın savurduğu karlar yüzlerine çarptı. Cam yanan Maura gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini tekrar açtığında kimse yerinden kımıldamamıştı; soğuktan, umutsuzluktan felç olmuş gibiydiler. Üzerlerine tekrar sert rüzgâr esince Maura yüzünü korumak için başını çevirdi. Manzaranın amansız beyazlığında, parlak yeşil bir noktayı ancak o zaman gördü.

O tarafa doğru bata çıka yürümeye başladı; çizmeleri karlan emiyor, onu yavaşlatıyordu.

“Maura, nereye gidiyorsun?” dedi Doug.

Maura onun seslenmesine aldırmadan yürümeyi sürdürdü.

Yaklaştıkça o yeşil noktanın, aslında yansı karla kaplı bir tabela olduğunu fark etti. Karlan temizledi.

HUSUSÎ YOL BURADA OTURANLARA MAHSUSTUR BÖLGEDE DEVRİYE GEZİLMEKTEDİR

Öyle çok kar yağmıştı ki Maura asfaltı göremiyordu, sık ağaçların arasında

kıvrılarak uzanan dar bir yol görüyordu sadece.

Yolun girişine çekilmiş zincirin metal haikalan beyaz karla kaplıydı. “Burada yol var!” diye seslendi. Diğerleri karlara bata çıka yaklaşırken, Maura tabelayı gösterdi. “Burada oturanlara mahsus, diyor. Bu yolun ilerisinde evler var demek ki.”

“Zincir çekilmiş” dedi Arlo. “Orada kimse yoktur bence.”

“Ama başımızı sokabileceğimiz bir yer vardır. Şu an bize yeter.”

Doug gülerek Maura’ya sıkıca sarılıp yüzünü kabanma yasladı. “Seni getirmemin iyi bir fikir olduğunu biliyordum! Gözleriniz keskinmiş Doktor Isles! Sen olmasan, hayatta bu yolun farkına varamazdık.”

Adam onu bırakırken Maura, Elaine’in onlara baktığını fark edip rahatsız oldu, çünkü dostane bir bakış değildi bu. O ifade birden kayboluverdi ve Elaine tekrar arazi aracına doğru döndü.

“Eşyalanmızı arabadan alalım” dedi.

Ne kadar yol kat etmek zorunda kalacaklarım bilmediklerinden Doug yalnızca o gece ihtiyaç duyacakları şeyleri almalarını önerdi. Maura valizini arabada bırakıp yanma el çantasını ve içine temizlik malzemeleriyle yedek kazak koyduğu bir bez torbayı aldı.

“Elaine, valizini yanma almayı düşünmüyorsun herhalde” dedi Arlo.

“Sadece tekerlekli valizimi alıyorum. İçinde mücevherlerimle makyaj malzemelerim var.”

“Issızlığın ortasındayız yahu.”

“Başka şeyler de var.”

“Nasıl şeyler?”

“Başka ş e y l e r Kadın hususi yola doğru yürümeye başladı; tekerlekli valizi ardında iz bırakıyordu.

Arlo iç geçirerek “Onu benim taşımam gerekiyor sanırım” dedi ve valizi kadından aldı.

“Herkes ihtiyacı olan şeyleri aldı mı?” diye seslendi Doug.

“Bekle” dedi Maura. “Araca not bırakmalıyız; bulan olabilir.”

El çantasından tükenmezkalemle not defteri çıkarıp mesaj yazdı:

Mahsur kaldık, lütfen yardım çağırın. Hususi yoldayız. Mesajı ön cama, kolayca görülebilecek bir yere koyup kapıyı kapadı.

“Tamam” dedi eldivenlerim giyerken. “Hazırım.”

Zincirin üstünden geçip yolda yürümeye başladılar; Elaine’in tekerlekli valizim peşi sıra sürükleyen Arlo oflayıp pufluyordu.

“Doug, geri döndüğümüzde” dedi Arlo soluk soluğa, “bana pahalı bir akşam yemeği borçlusun. Sofrayı donatacaksın. Veuve Clicquot. Havyar. Bir de Los Angeles kadar büyük bir biftek.”

“Yeter” dedi Elaine. “Kamımızı acıktırıyorsun.”

“Zaten aç değil misiniz?”

“Bahsedince daha fena oluyor.”

“Bahsetmeyince açlık geçmiyor ki.” Arlo ağır ağır, ayaklarım sürüyerek yürüyordu; valiz karda iz bırakıyordu. “Akşam yemeğini de kaçıracağız.”

“Orada yiyecek vardır mutlaka” dedi Doug. “İnsanlar tüm kış gelmeyecek olsalar bile genellikle kilerde bir şeyler bırakırlar.

Fıstık ezmesi. Veya makama.”

“Hah, acizlik bu işte! Makarnaya kadar düşmek.”

“Bu bir macera arkadaşlar. Uçaktan atlayıp yere sağ salim inmeyi kadere bırakmışsınız gibi düşünün.”

“Ben senin gibi değilim Doug” dedi Arlo. “Uçaktan atlamam.”

“Neler kaçırdığım bilmiyorsun.”

“Öğle yemeğim kaçırdım.”

Her adım çileydi. Hava giderek soğusa da, Maura kayak parkasının içinde terliyordu. Aldığı her nefeste soğuk hava boğazım yakıyordu. Karda kendine yol açamayacak kadar yorgun olduğundan Doug’in peşinden gitmeye başladı; onun çizmelerinin karda açtığı derin izlere basıyordu. Sızlayan kaslarına, göğsündeki ağrıya, pantolonunun sırılsıklam olmuş paçalarına aldırmadan azim le ilerlemekten, sola ve sağa ve tekrar sola yönelmekten başka bir şey yapmıyordu artık.

Hafif bir yokuşu ağır ağır çıkarlarken Maura aşağıya, karda bıraktıkları izlere baktı. Doug birden durunca Maura az kalsın ona çarpacaktı.

Doug dönüp “Hey, millet!” diye seslendi diğerlerine. “Kurtulacağız, merak etmeyin!”

Maura onun yanma geçip aşağıdaki vadiye, bir düzine evin çatışma baktı. Hiçbir bacadan duman tütmüyordu; aşağı inen yol pürüzsüz karla kaplıydı.

“Hayat belirtisi görmüyorum” dedi.

“Şu binalardan birine izinsiz girmemiz gerekebilir. Ama en azından bu gece başımızı sokacak yerimiz olacak. Aşağıda üç kilometrelik yol var gibi görünüyor, yani karanlıktan önce varırız.”

“Hey, bakın!” dedi Arlo. “Burada da bir tabela var.” Yolda ağır ağır ilerleyip tabelayı sildi.

“Ne yazıyor?” diye sordu Elaine.

Arlo bir an sustu; tabelaya anlayamadığı bir dilde yazılmış gibi baktı. “Benzincideki yaşlı adamın ne demek istediğim şimdi anladım” dedi.

“Neden bahsediyorsun?”

“Şu aşağıdaki köyün adıymış.” Arlo yana çekilince Maura tabeladaki yazıyı gördü.

AHRET 6

“Elektrik hattı görmüyorum” dedi Arlo.

“iPod’umu şarj edemeyecek miyim yani?” diye sordu Grace.

“Hatları yeraltından geçiyor olabilir” dedi Doug. “Veya jeneratör kullanıyorlardır. Kimse elektriksiz yaşamaz.” Sırt çantasını düzeltti. “Haydi, yolumuz uzun. Karanlık bastırmadan aşağı inmeliyiz.”

Yokuştan inmeye başladılar; rüzgâr, yüzlerine buzdan dikenler batırıyordu sanki ve savrulan karlar adım atmayı güçleştiriyordu. Doug önden gidiyordu, bozulmamış derin karda yol açıyordu; Grace, Elaine ve Arlo ise tek sıra halinde peşinden geliyorlardı. Maura en arkadaydı. Yokuş aşağı inseler de giderek derinle şen karda yürümek yorucuydu. Artık kimsenin ağzım bıçak açmıyordu; yürümek bütün güçlerim alıyordu.

Maura’nın günü hiç de umduğu gibi geçmiyordu. Keşke GPS’e aldırmayıp haritayı kullansaydık, diye düşündü. Şimdi şöminenin karşısında şarap yudumluyor olurduk. Keşke en başta Doug’in teklifini reddetseydim, bu insanlarla birlikte mahsur kalmazdım.

Otelimde tek başıma olurdum, geceyi sıcak ve güvenli odamda geçirirdim. Hemen hemen her zaman güvenliği tercih ederdi.

Güvenli yatırımları, güvenli arabaları, güvenli yolculukları. Hayatında sadece erkekler konusunda riske girmişti ve her seferinde de sonuç kötü olmuştu. Önce Daniel, şimdi de Douglas. Kendime not: Bundan sonra adı D harfiyle başlayan erkeklerden uzak dur. Gerçi iki adamm bundan başka ortak yönleri yoktu.

Douglas’ın çılgın ve biraz fütursuz olması etkileyiciydi. Maura’nın da biraz fütursuz olmayı istemesine yol açmıştı.

Al sana fütursuzluk, diye düşündü dağın yamacından sendeleyerek inerken. Aklına eseni yapan bir adamm beni bu berbat duruma düşürmesine izin verdim.

İşin en kötü tarafı, Doug’in duru- mun ciddiyetini kabul etmemesiydi, oysa durumları giderek kötüleşiyor gibiydi. Doug’in güneşli dünyasında her şey eninde sonunda yoluna girerdi.

Hava kararmaya başlamıştı. Bir kilometreden fazla yürümüşlerdi ve Maura’nın bacakları kurşun gibi ağırdı. Bitkinlikten yığılıp kalsa diğerleri duymayabilirdi. Karanlık çökünce de onu kimse bulamazdı. Sabahleyin karla kaplanmış olurdu. Burada ortadan kaybolmak öyle kolaydı ki. Kar fırtınasında kaybolsan, çığ altında kalsan kimsenin ruhu duymazdı. Bu bir gecelik gezintiden Boston’dakilere bahsetmemişti. Doug’a uyarak bir kez olsun do ğaçlama davranmaya, gözünü karartıp gezinin tadım çıkarmaya çalışmıştı. Ayrıca bunu, Daniel’ı aklından çıkarıp kendi bağımsızlığını ilan etme fırsatı olarak görmüştü. Kendini hâlâ özgür bir kadın olduğuna ikna etme fırsatı.

Omzundaki bez çanta kayınca cep telefonu kara düştü. Maura telefonu kapıp temizledi ve sinyal olup olmadığına baktı. Hâlâ sinyal çubuğu yoktu. Bu cihaz burada hiçbir işe yaramıyor, diye düşündü ve şarj bitmesin diye telefonu kapadı. Daniel’ın arayıp aramadığım merak etti. Sesli mesajlarına yanıt alamayınca kaygılanır mıydı? Yoksa Maura’nın bilerek yanıt vermediğim mi düşünürdü? Onun aramasını mı beklerdi?

Fazla beklersen ölebilirim.

Birden Daniel’a, Douglas’a, bu iğrenç ve berbat güne kızarak, rüzgâra karşı son bir gayretle, beline kadar gelen karda boğa gibi ilerledi. Bata çıka kalın kar tabakasını aşıp diğerlerinin peşinden düz zemine gitti ve orada hep birlikte soluklandılar; ağızlarından buharlar çıkıyordu. Beyaz pervaneler gibi titreşerek yağan kar taneleri sessizce yere konuyordu.

Hava gitgide kararıyordu; iki sıra halinde uzanan, birbirinin benzeri evler karanlık ve sessizdi. Bütün binalarda aynı eğik çatılar, aynı garajlar, aynı sundurmalar, hatta aynı sundurma salıncakları vardı. Evler tuhaf bir şekilde birbirlerinin mükemmel kopyalarıydı; pencere sayıları bile aynıydı.

“Merhaba?” diye seslendi Doug. “Kimse var mı?”

Sesi etraftaki dağlarda yankılandı, sonra yine tam bir sessizlik oldu.

“Barış için geldik!” diye bağırdı Arlo. “Ve kredi kartlarımız yanımızda!”

“Hiç komik değil” dedi Elaine. “Donarak ölebiliriz.”

“Kimse donarak ölmeyecek” dedi Doug. En yakındaki evin sundurmasına çıktı ve kapıyı çaldı. Birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı tekrar çaldı. Rüzgârın savurduğu karla kaplı olan sundurma salıncağının gıcırtısından başka ses duyulmuyordu.

“Kapıyı kırsana” dedi Elaine. “Bu acil bir durum.”

Doug kapının kolunu çevirince kapı açıldı. Doug geriye dönüp diğerlerine göz attı. “İçeride pompalı tüfekle bekleyen birinin olmadığım umalım.”

Evin içi daha sıcak değildi. Loş girişte titreyerek dururlarken, ateş püskürten beş ejderha gibi ağızlarından buhar saçıyorlardı.

Pencereden gelen günün son ışıklan giderek solmaktaydı.

“El feneri olan var mı?” diye sordu Doug.

“Bende var galiba” diyen Maura, çalışırken hep yanında taşıdığı küçük Maglite’ı el çantasında aradı. “Lanet olsun!” diye mırıldandı. “Evde bıraktığımı şimdi hatırladım. Nasılsa konferansta işime yaramaz diye düşünmüştüm.”

“Buralarda elektrik düğmesi var mı?”

“Bu duvarda bir şey yok” dedi Elaine.

“Priz de görmüyorum” dedi Arlo. “Prize takılı kablo filan da yok.” Durakladı. “Bence ne, biliyor musunuz? Bence burada elektrik yok.”

Konuşmadan durdular bir an; konuşamayacak kadar moralleri bozulmuştu. Saat tıkırtısı, buzdolabı uğultusu duymuyorlardı.

Ölü mekânın sessizliği vardı sadece.

Bir metal tangırtısı Maura’nın sıçramasına yol açtı.

“Pardon” dedi Arlo şöminenin yanından. “Şömine aletlerinden birini devirdim.” Durakladı. “Hey, burada kibritler var!”

Bir kibritin yakıldığını duydular. Titreşen alevin ışığında, taş şöminenin yanma

yığılmış odunları gördüler. Sonra kibrit söndü.

“Ateş yakalım” dedi Doug.

Maura benzinciden satın aldığı gazeteyi hatırladı. “Kâğıda ihtiyacın var mı?”

“Hayır, burada bir yığın var.”

Doug’in karanlıkta el yordamıyla çıra aradığım, bulduğu gazeteleri buruşturduğunu duydular. Bir kibrit daha yakınca kâğıtlar alev aldı.

“Işık olsun” dedi Arlo.

Ve ışık oldu. Çıralar yandıkça ısı da hoş bir şekilde dalga dalga geliyordu. Doug ateşe iki odun ekledi ve hepsi sokulup ısının ve iç açıcı ışığın tadım çıkardı.

Artık odayı daha iyi görebiliyorlardı. Mobilyalar ahşap, sade ve basitti. Şöminenin önündeki zemin büyük bir örgü halıyla kaplıydı. Duvarlar çıplaktı; gökyüzüne saygıyla bakan, kömür karası gözlü, yele gibi siyah saçları olan bir adamın büyük, çerçeveli fotoğrafı hariç.

“Burada gaz lambası var” dedi Doug. Fitili yaktı ve oda aydınlanınca gülümsedi. “Işığımız var, bol bol odunumuz da var. Bu ateşi söndürmezsek içerisi ısınmaya başlar.”

Maura içinde hâlâ eski küllerin bulunduğu şömineye bakarak kaşlarım çattı. Ateş gürül gürül yanıyordu, sıçrayan alevler sivri dişler gibiydi. “Bacayı açmadık” dedi.

“Sorun yok sanki” dedi Doug. “Duman görünmüyor.”

“Onu diyorum ya.” Maura çömelip yukarıya, bacaya baktı. “Baca zaten açık. Bu tuhaf.”

“Neden?”

“Evini kışm kullanmayacaksan, normalde gitmeden önce şöminedeki külleri temizleyip bacayı kapatmaz mısın?” Maura durakladı. “Kapım kilitlemez misin?”

Ateş çıtır çıtır yanarken bir an suskun kaldılar. Maura diğerlerinin etraftaki gölgelere kaygıyla baktıklarım görünce ne düşündüklerini anladı. Evin sahipleri hâlâ burada mıydı?

Doug ayağa kalkıp gaz lambasını aldı. “Ben evin geri kalanına bir göz atayım.”

“Seninle geliyorum baba” dedi Grace.

“Ben de” dedi Elaine.

Şimdi hepsi ayaktaydı. Kimse geride kalmak istemiyordu.

Doug önden giderek bir koridora girdi; gaz lambası, duvarlarda hareket eden gölgeler meydana getiriyordu. Dolapların ve bir odun ocağının olduğu çam döşemeli bir mutfağa girdiler. Sabunta- şmdan yapılma lavabonun üstünde kuyu suyu çekmek için el pompası vardı. Ama herkesin dikkatini çeken şey yemek masası oldu.

Masada dört tabak, dört çatal ve dört bardak donmuş süt vardı. Tabaklardaki yemekler de donmuştu; beton gibi sertleşmiş patates pürelerinin yarımda siyah, boğum boğum bir şeyler duruyordu ve hepsi de incecik bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Arlo bir çatal alıp siyah yumrulardan birini dürttü. “Köfteye benziyor. Bebek Ayı’nın tabağı hangisi sizce?”

Kimse gülmedi.

“Akşam yemeklerim öylece bırakmışlar” dedi Elaine. “Süt koymuşlar, sofrayı hazırlamışlar. Sonra da...” Susup Doug’a baktı.

Ani bir esinti alevin titreşmesine yol açtı. Doug gidip açık bırakılmış pencereyi kapadı. “Bu da tuhaf” dedi, lavabodaki kar tabakasına bakarak. “Dışarısı buz gibiyken kim pencerelerini açık bırakır ki?”

“Hey, bakın! Burada yiyecek var.” Arlo kiler dolabını açmıştı; içerideki raflar yiyecek doluydu. “Un var. Kuru fasulye. Bize kıyamete dek yetecek kadar mısır, şeftali konservesi ve turşu da var.”

“Yiyecek bulma işini Arlo’ya bırakacaksın” dedi Elaine.

“Ben mükemmel bir avcı-toplayıcıyım o kadar. En azından açlıktan ölmeyeceğiz.”

“Sen buna hayatta göz yummazdın zaten.”

“Şu odun ocağını yakarsak” dedi Maura, “içerisi daha çabuk ısınır.”

Doug yukarıya, ikinci kata doğru baktı. “Başka pencereleri de açık bırakmamışlarsa. Evin geri kalanım kontrol etmeliyiz.”

Yine kimse geride kalmak istemiyordu. Doug başını boş garajın içine uzattıktan sonra merdivene gitti. Gaz lambasını havaya kaldırdı ama ışık, karanlığa doğru yükselen basamakları sergiledi sadece. Merdiveni çıkmaya başladılar; Maura en arkadan geliyordu, bu yüzden en karanlıktaydı. Korku filmlerinde önce en arkadaki saldırıya uğrardı; o talihsiz karakter, sırtına ok saplanan ya da baltanın ilk darbesini yiyen kişi olurdu. Maura başını geriye çevirip arkasına göz attı ama gölgelerden başka bir şey göremedi.

Doug’in girdiği ilk oda yatak odasıydı. Kapıdan hep birlikte ge çince, düzgünce toplanmış büyük bir karyola gördüler. Yatağın ayakucundaki çeyiz sandığının üstüne bir kot pantolon serilmişti - deri kemeri eskimiş, otuz altı beden bir erkek pantolonu. Yerde açık pencereden girmiş karlar vardı. Doug pencereyi kapadı.

Maura şifoniyere gidip teneke çerçeveli bir fotoğrafı eline aldı.

Fotoğraftaki dört insan yüzü ona bakıyordu: bir adamla bir kadın, ortalarında da san saçları özenle örülmüş dokuz on yaşlarında iki kız. Adamın saçlan geriye yatmlmıştı ve amansız gözleri, herkese otoritesini kabullendirmek için meydan okuyordu sanki.

Kadın sade giyimli ve solgundu, san saçları örgülüydü, yüzü öyle renksizdi ki arka plana kanşmış gibiydi. Maura o kadının mutfakta çalıştığım, beyaza yakın san saç tutamlarının serbest kalıp yüzüne düştüğünü hayal etti. Kadının masaya tabak çatal koydu ğunu, yemek servisi yaptığım hayal etti. Bol bol patates püresi, et ve sos.

Sonra ne olmuştu peki? Yemeklerini donmaya bırakıp gitmelerinin sebebi ne olabilirdi?

Elaine, Doug’in kolunu kavradı. “Duydun mu?” diye fısıldadı.

Hepsi donakaldı. Maura sanki yürüyen birinin yol açtığı gıcırtı- lan ancak o zaman duydu.

Doug yavaşça koridora girip ikinci kapıya doğru yürüdü.

Lambasını epey yukarı kaldırıp odaya girdi; burası da bir yatak odasıydı.

Elaine güldü birden. “Tanrım, salağız resınen!” Dolabı gösterdi; dolabın kapaklarından biri, açık pencereden esen rüzgâr yüzünden ileri geri hareket ederek gıcırdıyordu. Rahatlayan kadın ikiz yataklardan birine çöktü. “Bu evde kimse yok. Boşuna korkmuşuz!”

“Kendi adına konuş” dedi Arlo.

“Tabii canım. Senin ödün patlamadı hiç.”

Maura pencereyi kapatıp dışarıya, geceye baktı. Işık görmüyordu, dünyada onlardan başka canlıların olduğuna ilişkin bir belirti yoktu. Masada ders kitapları yığılıydı. Bağımsız Ev Çalışması Programı. 4. Seviye. Kapağı açınca yazım egzersizleri gördü. Öğrencinin isıni kapağm iç tarafına yazılmıştı: Abigail Strat- ton. Maura bunun fotoğraftaki iki kızdan biri olduğunu düşündü.

Burası onların odası olmalıydı. Ama duvarlara bakınca, burada ergenliğe yaklaşmış kızların yaşadığım gösteren belirtilere rastlamadı pek. Film afişleri, ergen idollerinin fotoğrafları yoktu. Düzgünce toplanmış iki yatak ve o ders kitapları vardı yalnızca.

“Bu evin tamamen bizim olduğunu artık söyleyebiliriz sanırım”

dedi Doug. “Birileri bizi bulana kadar burada kalınz.”

“Ya kimse bulmazsa?” diye sordu Elaine.

“Yokluğumuzu eninde sonunda birileri fark eder. O kayak merkezine rezervasyon yaptırdık.”

“Gelmekten vazgeçtiğimizi düşünürler. Ve Şükran Günü’nden sonrasına kadar işe gitmeyeceğiz. Yani dokuz gün.”

Doug, Maura’ya baktı. “Sen yann uçakla evine dönecektin, de ğil mi?”

“Evet, ama sizinle birlikte geldiğimi kimse bilmiyor Doug. Beni aramaya nereden başlamaları gerektiğini bilemezler.”

“Burada niye arasınlar ki yahu?” dedi Arlo. “Burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yer! Yol ancak baharda açılır, yani bizi bulmaları aylar sürebilir.” Arlo ikiz yatağa, Elaine’in yanma çöktü ve ba şım eğip yüzünü elleriyle örttü. “Tanrım, hapı yuttuk!”

Doug moralsiz yoldaşlarına baktı. “Eh, ben paniklemiyorum! Yiyeceğimiz ve yakacak odunumuz var, yani ne aç kalırız ne de do-nanz.” Arlo’nun sırtına neşeyle şaplak vurdu. “Haydi dostum. Bu bir macera. Çok daha kötüsü olabilirdi.”

“Daha kötü ne olabilirdi ki?” dedi Arlo.

Kimse yanıtlamadı. Kimse yanıtlamak istemedi.

7

Dedektif Jane Rizzoli suç mahalline vardığında bir grup seyirci toplanmıştı bile; Boston polis teşkilatı arabalarının yanıp sönen ışıklarım görmüş ve kalabalıkları kötü olayların gerçekleşti ği yerlere yönelten tekinsiz içgüdüye uyarak gelmişlerdi. Şiddet kendi feromonlanru yayardı ve onun kokusunu alan bu insanlar, U-Store-More'un etrafına çekilmiş zincirlere yaslanarak polisin neden mahallelerine geldiğim görmeye çalışıyorlardı.

Jane arabasını park edip dışarı çıktı ve soğuk yüzünden ceketinin önünü ilikledi. Bu sabah yağmur durmuş, ama gökyüzü açılınca hava soğumuştu ve Jane yanma yün değil, sadece lateks eldivenler aldığım fark etmişti. Kışa hazır değildi henüz, arabasına buz ve kar fırçalarım koymamıştı. Ama bu gece kış rüzgârı vardı kesinlikle.

Bahçe kapısından geçerken nöbet tutan devriyeye kimliğini gösterdi. Seyirciler onu izliyor, cep telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlardı. Hey anne, suç mahallinde çektiğim fotoğraflara baksana. Yapmayın ama, diye düşündü Jane. İşiniz gücünüz yok mu sizin? Buz tutmuş kaldırımda 22 numaralı depoya doğru yürürken, üstüne çevrilmiş o kameraları hissedebiliyordu. Deponun önünde duran iriyan üç devriyenin elleri ceplerindeydi ve soğuk yüzünden şapkalarım aşağı indirmişlerdi.

"Hey, dedektif!" diye seslendi bir tanesi.

"içeride mi?"

"Evet. Dedektif Frost geldi bile, içeride müdürle konuşuyor."

Polis elini alüminyum kapıya uzattı. Kapı tangırdayarak açılırken Jane darmadağın odada ortağı Barry Frost'un orta yaşlı bir kadınla birlikte durduğunu gördü. Kadın çok şişkin beyaz bir parka giymişti, öyle ki göğsüne yastıklar koymuş gibi görünüyordu.

Frost onları tanıştırdı. "Dottie Dugan, U-Store-More'un müdürü. Bu da ortağım

Dedektif Jane Rizzoli.”

Hiçbiri elini cebinden çıkarmadı; hava standart nezaket gösterileri için fazla soğuktu.

“Telefon eden siz miydiniz?” diye sordu Jane.

“Evet hanımefendi. Dedektif Frost’a burada bulduğum şeyin beni şoke ettiğini anlatıyordum.”

Sert bir rüzgâr beton zemindeki kâğıt parçalarım savurdu. Jane dışarıda duran devriyeye “Kapıyı kapar mısın?” dedi.

Alüminyum kapının tangırdayarak kapanmasını beklediler; içerisi dışarısı kadar soğuktu ama en azından rüzgâr esıniyordu artık. Tepelerinde tek bir çıplak ampul sallanıyordu ve çiğ ışığı Dottie Dugan’in göz altı torbalarım iyice belli ediyordu. Henüz otuzlarının sonlarında olan Frost bile o ışıkta gergin ve orta yaşlı görünüyordu; yüzü, kansızlık çekiyormuşçasına solgundu, içeride eski mobilyalar vardı. Jane çiçek desenli, parlak kumaş kaplı eski bir kanepe, lekeli bir Naugahyde televizyon koltuğu ve birbiriy-le uyumsuz ahşap sandalyeler gördü. O kadar çok mobilya istiflenmişti M duvarların önünde üç metrelik bir yükselti oluşmuştu.

“Kirayı hep vaktinde öderdi” dedi Dottie Dugan. “Her yıl ekim ayında, bir yıllık kirayı karşılayan bir çek verirdi. Üstelik burası büyük ünitelerimizden biridir, otuz metrekare. Ucuz değil.”

“Kiracı kim?” diye sordu Jane.

“Betty Ann Baumeister” diye karşılık verdi Frost. Not defterini karıştırarak, daha önce aldığı notlan okudu. “Bu üniteyi on bir yıl boyunca kiralamış. Dorchester’da oturuyordu.”

“Neden -di’li geçmiş zaman kullandın?”

“Öldü” dedi Dottie Dugan. “Kalp krizi geçirmiş. Epey önce olmuş ama ben kirayı almak istediğimde fark ettim. Çeki ilk kez gecikince bir terslik olduğunu anladım. Akrabalarım bulmaya çalıştım ama sadece Güney Carolina’daki yaşlı, bunak bir amcasını bulabildim. Kadın oralıydı. Güney aksam vardı, cidden yumuşak ve hoştu. Ta buraya, Boston’a taşınıp da yapayalnız ölmesi çok acı. En

azından o sırada öyle düşündüm.” Kadın esefle güldü ve şişkin parkasının içinde titredi. “Hiç belli olmuyor, değil mi? Çok tatlı bir güneyliydi. Eşyalarım açık artırmayla satmaktan cidden suçluluk duydum ama burada öylece durmalarına göz yumamazdım.” Etrafa bakındı. “Gerçi pek para etmiyorlar.”

“Onu nerede buldunuz?” diye sordu Jane.

“Şu duvann dibinde. Prizin olduğu yerde.” Dottie Dugan onları istiflenmiş sandalyeler kanyonundan geçirip büyük bir derin dondurucuya götürdü. “Buraya pahalı etler filan koyduğunu dü şünüyordum. Yoksa bu cihazı neden bütün yıl çalıştırsın M?” Kadın duraklayıp Jane ile Frost’a baktı. “İzninizle bir an önce aya-kaltmdan çekilmek istiyorum. O şeyi bir daha görmek istemiyorum.” Dönüp kapıya doğru gitti.

Jane ile Frost bakıştılar. Kapağı kaldıran Jane oldu. Derin dondurucudan yükselen soğuk sis, içerideki şeyi gizliyordu. Sonra sis dağılınca derin dondurucunun içi görünür hale geldi.

Saydam plastikle sarmalanmış bir erkek yüzü aşağıdan onlara bakıyordu; kaşlarıyla kirpikleri buz tutmuştu. Adamın çıplak vücudu cenin pozisyonunda büzülmüştü, bu daracık alana sığabilsin diye dizleri göğsüne çekilmişti. Yanakları kızarmış olsa da cildi kırışıksızdı; genç yüzü ileride kullanılmak üzere sarmalanıp dondurulan kasaplık et gibi korunmuştu.

“Kadın bu üniteyi kiralarken tek bir şeyde ısrar etti, elektriğinin hiç kesilmemesinde” dedi Dottie, derin dondurucunun için-dekini görmemek için yüzünü diğer tarafa döndürerek. “Elektrik kesintisi olmamalıymış. Artık sebebini biliyorum.”

“Bayan Baumeister hakkında başka bir şey biliyor musunuz?”

diye sordu Jane.

“Bildiklerimi Dedektif Frost’a anlattım. Ödemeleri vaktinde yapardı ve çeklerinin karşılığı olurdu hep. Kiracılarım işlerini halledip giderler genellikle, çok çene çalmak istemezler. Çoğunun başından üzücü şeyler geçmiştir. Evlerini kaybederler ve eşyaları sonunda buraya gelir. Satmaya değer bir şeyleri yoktur pek. Genellikle böyle şeyler gelir.” Kadın duvar önlerinde istiflenmiş eski mobilyaları gösterdi. “Sadece sahipleri için değerli olan şeyler.”

Jane, Betty Ann Baumeister'ın son on bir yıl boyunca depoda tutmaya değer gördüğü nesnelere göz gezdirdi. Kadın ayda 250

dolardan yılda 3.000 dolar kira ödemişti; sırf bu eşyaları elinde tutmak için, on yılda 30.000 dolar para ödemişti. Burada dört yatak odalı bir evi döşemeye yetecek kadar eşya vardı, gerçi hepsi de zevksizdi. Şifoniyerlerle kitaplıklar suntadan yapılmaydı.

Sararmış abajurlar dokununca dağılacakmış gibi görünüyordu.

Jane'e hepsi değersiz çöpler gibi geldi. Peki, Betty Ann yıpranmış kanepeyle eski püskü sandalyelere bakınca hazine mi, çöp mü görüyordu?

Ve derin dondurucudaki adam bu kategorilerden hangisine dahildi?

"Adamı o mu öldürdü sizce?" diye sordu Dottie Dugan.

Jane kadına baktı. "Bilmiyorum hanımefendi. Adamın kim ol duğunu bile bilmiyoruz. Adli tabibin söyleyeceklerini beklememiz gerekecek."

"Kadın onu öldürmediyse neden derin dondurucuya tıksın ki?"

"İnsanlar neler yapıyorlar, bilseniz şaşarsınız." Jane derin dondurucunun kapağım kapadı; o donmuş yüzü, buz tutmuş kirpikleri daha fazla görmek istemiyordu. "Belki de onu kaybetmek istemiyordu sadece."

"Siz dedektifler bir sürü tuhaf şey görüyorsunuzdur herhalde."

"İstemediğimiz kadar." Jane iç geçirdi; nefesi buharlı çıktı. Bu buz gibi odada kanıt aramaya hevesli değildi. En azından zaman sorunu yoktu; kanıtların veya şüphelinin ortadan kaybolma riski yoktu.

Cep telefonu çaldı. Jane özür dileyerek birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı. "Dedektif Rizzoli."

"Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma" dedi Peder Daniel Brophy. "Az önce kocanla konuştum ve bir suç mahallinde olduğunu söyledi."

Jane, Brophy'nin aramasına şaşırmadı. Boston polisiyle birlikte çalışan Brophy genellikle suç mahallerine, yas tutanlara hizmet vermesi için çağrılırdı. "Burada

sorun yok Daniel” dedi. “Teselli edilecek akrabalar yok gibi görünüyor.”

“Aslında Maura’yla ilgili aradım.” Adam duraksadı. Bu konuda konuşmakta zorlanması şaşırtıcı değildi. Jane onun Maura’yla ilişkisi olduğunu biliyordu; adam da, Jane açıkça söylemese de onun bu ilişkiyi onaylamadığım biliyor olmalıydı.

“Cep telefonunu açmıyor” dedi adam. “Kaygılanıyorum.”

“Belki de açmak istemiyordur.” Sen aradığın için, diye dü şündü Jane.

“Beş altı sesli mesaj bıraktım. Sen onunla görüşebildin mi, diye merak ettim.”

“Denemedim ki.”

“Maura’nın başına bir şey gelmediğinden emin olmak istiyorum.”

“Konferansa gitmişti, değil mi? Belki de cep telefonunu kapamıştır.”

“Yani nerede olduğunu bilmiyorsun.”

“Wyoming civarında bir yerdi galiba.”

“Evet, orada olması gerektiğim biliyorum.”

“Otelini aramayı denedin mi?”

“Mesele de bu ya. Bu sabah otelden ayrılmış.”

Depo ünitesinin kapısı açılınca Jane döndü; adli tabip içeriye daldı. “Şu an meşgulüm” dedi Jane, Brophy’ye.

“Yarından önce otelden ayrılmayacaktı.”

“Fikrini değiştirmiş demek ki. Başka planlar yapmıştır.”

“Bana söylemedi. Ona ulaşamamam beni kaygılandırıyor.”

Jane’in el salladığı adli tabip mobilya tepelerinin arasından zorlukla geçip derin dondurucunun oraya, Frost’un yanma geldi. İşe geri dönmek için sabırsızlanan Jane açık konuştu: “Belki de ulaşılmak istemiyordur. Yalnız kalmak istiyor

olabileceğini dü şündün mü?”

Adam suskundu.

Jane bu zalimce soruyu sorduğuna pişman oldu. “Biliyorsun ki” dedi sesini yumuşatarak, “Maura için zor bir yıl oldu.”

“Biliyorum.”

“Her şey sana bağlı Daniel. Senin kararın, senin seçimin.”

“Evet, seçim yapması gereken kişi benim, bunu bilmek seçim yapmamı kolaylaştırıyor mu sanıyorsun?”

Adamın sesindeki acıyı duyan Jane İnsanlar kendilerine bunu neden yapıyorlar? diye düşündü. Zeki ve düzgün iki insan neden kendilerine bu kadar acı çektiriyor? Sonucun böyle olacağım, hormonların etkisi geçtikten ve cicim aylan bittikten sonra ikisinin de pişmanlık duyacağım aylar önceden tahmin etmişti.

“Ben onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum sadece” dedi adam. “Kaygılanmasam seni rahatsız etmezdim.”

“Jane’in gittiği yerlerin çetelesini tutmuyorum.”

“En azından benim için bir kontrol etsen?”

“Nasıl?”

“Onu ara. Belki de haklısındır, benimle konuşmak istemiyordur. Son konuşmamız...” Adam duraksadı. “Daha iyi bitebilirdi.”

“Tartıştınız mı?”

“Hayır. Ama onu hayal kmkhğma uğrattım. Bunu biliyorum.”

“Sen aradığında açmaması için yeterli bir sebep olabilir bu.”

“Yine de cebinin kapalı olması normal değil.”

Adam bu konuda haklıydı. Maura uzun süre erişilmez olmayacak kadar sorumluluk sahibiydi. Jane “Onu aranm” deyip telefonu kapatırken, kendi

yaşamının sakinliğine minnet duydu. Göz-yaşlan yoktu, dram yoktu, çılgınca inişler ve çıkışlar yoktu. O anda kocası ile kızının evde kendisini beklediklerini bilmenin verdiği mutluluk ve rahatlık vardı yalnızca. Çevresindeki insanların hayatlan aşk ilişkilerindeki sorunlar yüzünden mahvoluyor gibiydi. Babası annesini başka bir kadın yüzünden terk etmişti. Barry Frost geçenlerde boşanmıştı. Kimse eskisi gibi, olması gerektiği gibi davranmıyordu. Jane, Maura'nın cep telefonunu ararken Buralarda hâlâ aklı başında olan bir tek ben m iyim? diye merak etti.

Telefon dört kez çaldıktan sonra Jane kayıtlı mesajı duydu:

"Ben Doktor Isles. Şu an meşgulüm, ama mesaj bırakırsanız sizi en kısa zamanda ararım."

"Hey doktor, nerede olduğunu merak ediyoruz" dedi Jane.

"Beni ara, tamam mı?" Telefonunu kapatıp cihaza bakarken, Maura'nın açmamasının olası sebeplerini düşündü. Belki telefonu çekmiyordu. Belki şarjı bitmişti. Veya belki de Wyoming'de, Daniel Brophy'den uzakta çok eğleniyordu. İşinden, ölümü ve çürümeyi anımsatan her şeyden uzakta.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Frost, Jane telefonu cebine koyup adama baktı. "Evet" dedi. "Yolundadır eminim."

8

“Peki burada ne oldu sizce?” dedi Elaine; viskiyi fazla kaçırdığı için biraz peltek konuşuyordu. “Bu aile nereye gitti?”

Şöminenin karşısında büzülmüş oturuyorlardı, üst kattaki so ğuk yatak odalarından aldıkları battaniyelere sarınmışlardı; ak şam yemeği artıkları yerde, çevrelerinde duruyordu. Domuz konservesi, kuru fasulye, makarna, peynir, tuzlu kraker ve fıstık ezmesi yemişlerdi. Bol sodyumlu bu şölenden sonra, şimdi de kilerin en arkasındaki un ve şeker çuvallarının araşma saklanmış bir şişe ucuz viskiyi içiyorlardı.

Onun viskisi olmalı, diye düşündü Maura, fotoğraftaki donuk bakışlı ve ifadesiz kadım hatırlayarak. Kiler tam da bir kadının içki saklayacağı türden bir yerdi; kocası, yemek yapmanın kadm işi olduğunu düşünüyorsa oraya bakma zahmetine asla girmezdi. Maura bir yudum aldı ve viskinin boğazım yaktığını hissederken, bir kadım gizli gizli içki içmeye, uyuşup huzur bulmak için içkiden medet ummaya nasıl bir ıstırabın itebileceğim merak etti.

“Tamam” dedi Arlo. “O insanların nereye gittiğine dair mantıklı bir açıklama bulabilirim.”

Elaine bardağım tekrar doldurdu ve çok az su kattı. “Duyalım bakalım.”

“Öğle yemeği vakti. Evin hanımı (ki saç kesimi berbat) masaya yemek koyuyor; hepsi oturup dua etmek üzereler. Sonra kocası birden göğsünü tutup ‘Kalp krizi geçiriyorum!’ diyor. Bunun üzerine hepsi arabaya doluşup hastaneye gidiyorlar.”

“Ön kapıyı kilitlemeden mi?”

“Neden kilitlesinler ki? Burada insanların çalmak isteyeceği ne olabilir?” Arlo belirgin bir küçümsemeyle mobilyaları gösterdi.

“Hem etrafta kilometreler boyunca kimse yok.” Duraklayıp acı acı gülümsedi ve viski bardağım kaldırdı. “Bizden başka.”

“Bana günlerdir yoklar gibi geliyor. Neden geri dönmediler?”

“Yollar” dedi Maura. O gün Grubb’s Benzin İstasyonu ve Marketi’nden satın aldığı gazeteyi çıkardı. Aradan bir ömür geçmişti sanki. Gazeteyi şöminenin önüne yaydı, parasım öderken gözüne ilişen manşeti okuyabilsinler diye.

SOĞUK HAVA GERİ GELİYOR

Mevsim normallerinin üstünde geçen, hava sıcaklığının yirmi dereceye kadar çıktığı bir haftadan sonra, görünüşe göre kış geri geliyor.

Meteorolojinin tahminlerine göre salı gecesi kar yağmaya başlayabilir ve kar yüksekliği beş ila on santimi bulabilir. Hemen ardından çok daha güçlü bir kar fırtınası bekleniyor. Cumartesi günü kar yağışı daha da şiddetlenebilir.

“Belki de buraya geri dönemediler” dedi Maura. “Belki de salı günkü fırtınadan önce, yol henüz açıkken gittiler.”

“Pencerelerin açık olmasını açıklar bu” dedi Doug. “Yola çıktıklarında hava sıcaktı. Soma da fırtına bastırdı.” Başım Maura’ya doğru eğdi. “Hepinize dememiş miydim o çok zekidir diye? Doktor Isles her şeye mantıklı bir açıklama bulur.”

“Yani bu insanlar geri gelmeyi planlıyor olmalılar” dedi Arlo.

“Yol açılınca.”

“Fikirlerim değiştirmezlerse” dedi Elaine.

“Kapıyı kilitlemeden ve bütün pencerelerim açık bırakıp gittiler. Geri gelmek zorundalar.”

“Buraya mı? Elektrik yokken, etrafta komşu yokken? Aklı başında hangi kadın buna katlanır ki? Hem bütün komşular neredeler?”

“Burası kötü bir yer” dedi Grace usulca. “Ben olsam geri gelmezdim.”

Hepsi ona baktılar. Kız tek başına oturuyordu, bir battaniyeye öyle sıkı sannmıştı ki gölgelerin içinde mumyaya benziyordu.

Şimdiye kadar susınuş, iPod'uyla müzik dinlemişti ama artık kulaklığım çıkarmıştı ve kollarım dizlerine sarmış, odaya bomboş gözlerle bakıyordu.

"Gardıroplarına baktım" dedi. "Anneyle babanın yatak odasına. Adamın on altı kemeri var, biliyor musunuz? On altı deri kemer; her biri bir kancada asılı. Orada halat da var. İnsan niye gardırobuna halat koyar ki?"

Arlo kaygıyla güldü. "Müstehcen olmayan bir yanıt gelmiyor aklıma." Elaine ona hafifçe şaplak vurdu.

"O adam iyi biri değil bence." Grace şöminenin arkasındaki ka ranlığa baktı. "Karısıyla çocukları kaçmışlardır belki de. Bir fırsatını bulup kaçmış olabilirler." Durakladı. "Şanslılarsa. Adam onları öldürmediyse."

Maura yün battaniyesinin içinde ürperdi. Odaya birden çöken buz gibi soğuğu viski bile engelleyemiyordu.

Arlo şişeye uzandı. "Eh, korku öyküleri anlatacaksak biraz sakinleştirici alayım bari!"

"Yeterince aidin zaten" dedi Elaine.

"Kamp ateşinin başında başka kim korku öyküsü anlatacak?"

Arlo, Maura'ya baktı. "Sende tonla vardır, mesleğin yüzünden."

Maura suskunlaşmış olan Grace'e göz attı. Ben bile ürküyor— sam daha on üç yaşında olan bu kız ne kadar korkuyordur kim bilir, diye düşündü. "Şimdi korku öyküleri anlatmanın sırası de ğil bence" dedi.

"Eh, komik öykülere ne dersin peki? Patologların morg esprileri meşhur değil midir?"

Maura adamın sadece uzun ve soğuk gecenin çabuk geçmesini sağlayacak bir eğlencenin peşinde olduğunu biliyordu ama insanları eğlendirecek halde değildi. "Yaptığım işin komik tarafı yok"

dedi. "İnan bana."

Uzun bir sessizlik oldu. Grace şömineye yaklaşıp ateşe baktı.

“Keşke otelde kalsaydık. Burayı sevmedim.”

“Al benden de o kadar tatlım” dedi Elaine. “Bu ev tüylerimi diken diken ediyor.”

“Ah, bilmiyorum!” dedi Doug her zamanki iyimserliğiyle. “Burası gayet güzel ve sağlam bir ev. Burada oturan insanlarla ilgili fikir verebilir.”

“Damak zevkleriyle de” dedi Arlo, boş domuz ve kuru fasulye konservesi kutularım göstererek.

“Lüp lüp götürdün ama.”

“Canımızın derdindeyiz Elaine. insan sağ kalmak için ne gerekiyorsa yapmalı.”

“Gardıroptaki giysileri gördünüz mü peki? Hepsi de çizgili pamuklu kumaştan yapılma ve yüksek yakalı. Öncü kıyafetleri.”

“Durun, durun. Bu insanları zihnimde canlandırmaya başlıyorum.” Arlo parmaklarım şakaklarına bastırıp transa geçmiş gibi gözlerini kapadı.

“Amerikan Gotiği!” dedi Doug.

“Hayır, Görmemişler Beverly Hills’te!” dedi Elaine.

“Hey, yavrum” dedi Arlo peltek peltek, “şu sincap yahnisinden biraz daha versene.”

Üç eski dost viskinin ve tanımadıkları insanlarla dalga geçmenin verdiği hazla kahkahayı bastılar.

“Peki ya sen ne görüyorsun Maura?” diye sordu Elaine.

“Haydi ama” diye teşvik etti Arlo. “Bizimle birlikte oyna. Bu insanlar kim sence?”

Maura odaya bakındı; duvarlar boştu, hipnotize edici gözlerini saygıyla yukarı çevirmiş siyah saçlı adamın büyük fotoğrafı hariç.

Perde yoktu, biblo yoktu. El kitaplarından başka kitap yoktu. D izel Motor Tamiri. Tesisatçılığa Giriş. E v Veterinerinin Elkita- bı. Burası bir kadının evi değildi; bu bir kadının dünyası değildi.

“Adam burada tamamen kontrol sahibi” dedi. “K oca”

Diğerleri daha fazlasını bekleyerek ona bakıyorlardı.

“Bu odadaki her şeyin ne kadar soğuk ve pratik olduğunu görüyor musunuz? Bu odada adamın karışma ait hiçbir iz yok. O kadın yok sanki, görünmez. Önemi olmayan bir kadın, kapana kısılmış ve bir şişe viskiden başka kaçış yolu olmayan bir kadın.” Birden aklına Daniel gelince durakladı ve gözyaşları görüşünü bulandırdı. Ben de kapana kısıldım. şığım ve çekip gidemiyorum. B ir vadide yapayalnız kısılıp kalmış gibiyim. Gözlerini kırpıştırınca görüşü düzeldi; kendisine baktıklarım gördü.

“Vay!” dedi Arlo usulca “Evin gayet iyi bir psikoanaliziydi.”

“Ne düşündüğümü sormuştunuz.” Maura viskisinin kalanım bitirip bardağı sertçe bıraktı. “Yorgunum. Uyuyacağım.”

“Uykuya hepimizin ihtiyacı var” dedi Doug. “Ben biraz daha otururum, ateş sönmesin diye. Sönmesine izin veremeyiz, yani ateşle sırayla ilgilenmemiz gerekecek.”

“Senden sonra ben ilgilenirim” diye gönüllü oldu Elaine. Halının üstünde kıvrılıp battaniyesini üstüne çekti. “Vakti gelince beni uyandırırsın.”

Hep birlikte uzandıklarında döşeme gıcırdadı; örgü halının üstünde rahat etmeye çalıştılar. Şömine yansa da oda buz gibiydi.

Maura battaniyeyle örtünmesine karşın parkasını çıkarmadı. Üst kattaki yataklardan yastık getirmişlerdi. Maura’nınki ter ve tıraş losyonu kokuyordu. Kocanın yastığıydı bu.

Maura yanağında onun kokusuyla uykuya daldı ve rüyasında siyah saçlı, sert bakışlı bir adam gördü; adam tepesinde duruyordu, uyumasını seyrediyordu. Adamın bakışlarındaki tehdidi gördü ama kunıldayamadı, kendim savunamadı; vücudu uyku yüzünden felç olmuştu. İnleyerek uyandı; gözleri dehşetten fal taşı gibi açıktı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Tepesinde duran biri yoktu. Gölgelere baktı.

Battaniyesi üstünden kaymıştı ve oda buz gibiydi. Şömineye balonca ateşin

sönmüş olduğunu, geride sadece tek tük korların kaldığını gördü. Arlo sırtım şömineye yaslamış horluyordu, başı göğsüne düşmüştü. Ateş onun yüzünden sönmüştü.

Titreyen ve soğuk zeminde yatmaktan kaskatı kesilmiş olan Maura, kalkıp şömineye bir odun attı. Odun neredeyse anında tutuştu ve kısa süre sonra çıtır çıtır yanan ateş nefis ısı dalgaları yaymaya başladı. Maura hiç kımıldamamış olan Arlo'ya tiksintiyle baktı. Bir halta yaramıyorlar, diye düşündü. Bir ateşi söndürmemeyi bile başaramıyorlar. Bu insanlarla birlikte gelmesi ne büyük bir hata olmuştu. Arlo'nun esprilerinden, Grace'in sızlanmalarından ve Douglas'in sinir bozucu iyimserliğinden bıkmıştı. Elaine de onu huzursuz ediyordu, sebebini bilmese de. Yolda Doug kendisine sarıldığında, Elaine'in ters ters bakmasını hatırladı.

Ben gereksiz elemanım, bu mutlu dörtlüye ait değilim, diye dü şündü. Elaine de benden hazzetmiyor.

Ateş şimdi gürül gürül yanıyor ve ışık saçıyordu.

Maura saatine bakınca sabahın dördü olduğunu gördü. Nöbet vaktine az kalmıştı, bu yüzden şafağa kadar uyanık kalsa da olurdu. Gerinmek için ayağa kalkınca ateşin aydınlattığı köşede bir yansıma, bir parıltı gözüne çarptı. Yaklaşınca ahşap döşemede bir su birikintisi gördü. Soma gölgelerin içinde ince, beyaz bir tabaka. Biri kapıyı açmıştı ve içeriye kar girmişti.

Kapıya, henüz erimemiş kara doğru yürüdü ve o incecik toza yukarıdan baktı. Karda tek bir ayakkabı izi vardı.

Hemen dönüp odaya göz gezdirdi, uyuyanları saydı. Herkes buradaydı.

Kapı kilitlenmemişti, geceleyin sürgüyü çekme zahmetine girmemişti kimse; neden girsinlerdi ki? Kimden korunmak için?

Sürgüyü kapatıp pencereye gitti ve dışarıya baktı. Oda tekrar ısınmaya başlasa da battaniyesinin altında titriyordu. Bacadan rüzgâr esiyordu ve Maura camın üstünde hışırdayan karlan duyuyordu. Dışarıda karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Ama dışan-da biri varsa, şömine ateşinin ışığı yüzünden Maura'yı görebilirdi.

Maura gerileyerek pencereden uzaklaşıp titreyerek halıya oturdu. Kapının

önündeki kar eridi ve ayakkabı izi tamamen yok oldu. Belki de kapı geceleyin rüzgâr yüzünden açılmıştı ve odada— kilerden biri kapıyı kapatmaya gidince o ayak izini bırakmıştı. Artık iyice uyanmış olan Maura oturup gecenin yerini yavaş yavaş şafağa bırakmasını, dışarıdaki karanlığın grileşmesini seyretti.

Diğerleri kımıldamadılar.

Maura ateşi tekrar beslemek için ayaklanınca geride sadece birkaç odun kalmış olduğunu gördü. Dışarıdaki odunlukta bol bol odun vardı ama ıslaktı muhtemelen. Kurutmak istiyorsa hemen şimdi birinin bir kucak dolusu odun getirmesi gerekecekti.

Uyuyan diğerlerine bakıp iç geçirdi. İş başa düştü.

Çizmeleriyle eldivenlerini giydi, atkısını yüzüne sardı ve ön kapıyı açtı. Kendim soğuğa hazırlayarak dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Sundurmada esen rüzgâr iğne gibi keskin dişlerle ısırıyordu. Salıncak yakmırcasına gıcırdıyordu. Maura aşağı bakınca ayak izi görmedi, ama iz var idiyse bile rüzgâr silmişti muhtemelen. Duvardaki termometre eksi on bir dereceyi gösteriyordu. Hava çok daha soğuk gibiydi.

Basamaklar karla kaplıydı ve Maura ilk basamağın olması gereken yere basınca kayıp düştü. Darbenin etkisini omurgasında ve hemen ardından kafasında hissetti. Bir an öylece, sersemlemiş bir halde oturup şafak aydınlığında gözlerini kırpıştırdı. Mavi gökyüzünde doğan güneş, dünyayı köreltici bir şekilde aydınlatıyordu. Maura rüzgârın yüzüne savurduğu kar yüzünden hapşırınca baş ağnsı iyice şiddetlendi.

Kalkıp pantolonunu temizledi. Çatılarda parıldayan karlara kısık gözlerle baktı. İki sıra halindeki evlerin arasında uzanan pürüzsüz kar tabakası, bu mükemmel ve dokunulmamış yüzeye ayak basan ilk kişi olması için onu çağırıyordu. Bu dürtüyü göz ardı ederek evin köşesine gitti; odunluğa ulaşmak için, diz boyu karda güçlükle yürüdü. Odun yığınının en tepesindeki yanm par çayı çekmeye çalıştı, ama odun donup yerine yapışmıştı. Maura bir ayağım yığma dayayıp daha güçlü asıldı. Donmuş odun parçası büyük bir çatırtıyla kopuverince Maura geriye doğru sendeledi.

Ayağı karda gömülü bir şeye takılınca yere düştü.

Bir günde iki düşüş. Üstelik sabah daha yeni başlıyordu.

Maura’nın başı ağrıyordu ve gün ışığı gözlerini yakıyordu sanki. Açtı ama dün gece viskiyi fazla kaçırdığı için midesi bulanıyordu. Kahvaltıda domuz etiyle kuru fasulye yiyeceğim düşünmek de hiç iştahım açmıyordu. Güçlükle ayağa kalkıp elinden dü şürdüğü odun parçasına bakındı. Kan tekmelerken ayağı bir şeye çarptı. Kazmaya başlayınca eldivenli elleri sert bir cisıne denk geldi. Odun parçası değildi bu; daha büyük, donup yere yapışmış bir şeydi. Maura’nın ayağı buna takılmıştı.

Maura kazmayı sürdürürken birden hareketsiz kalıp keşfetti ği şeye bakakaldı. Tiksintiyle geriledi. Sonra dönüp koşarak evin içine daldı.

9

“Dışarıda bırakmışlardır, donarak ölmüştür” dedi Elaine.

Ölü köpeğin etrafında halka olmuşlar, bir mezar başında yas tutar gibi kasvetle duruyorlardı; rüzgâr cam kırıklan savuruyordu sanki. Doug çukuru kürekle kazmıştı. Köpek artık tamamen meydandaydı; postundaki karlar ışıldıyordu. Alman çoban köpeğiydi.

“Bu havada kim bir köpeği dışarıda bırakır ki?” dedi Arlo. “Zalimlik bu.”

Maura diz çöküp eldivenli elini hayvanın sağnsına bastırdı.

Donmuş köpek cesedi kaskatı, taş gibi sertti. “Yara görmüyorum.

Sokak köpeği de değil” dedi, “iyi beslenmiş gibi görünüyor ve tasınası var.” Çelik tasınasında LUCKY yazılıydı. “Sahibi var besbelli.”

“Evden kendi başına çıkmıştır belki de, sahipleri zamanında fark edememişlerdir” dedi Doug.

Grace başını kaldınp üzgün gözlerle baktı. “Sonra da burada böyle tek başına mı bırakmışlar?”

“Belki de acilen gitmeleri gerekmiştir.”

“Bir köpeğe bu nasıl yapılır? Asla yapılmamalı.”

“Burada olanları bilmiyoruz tatlım.”

“Onu gömeceksiniz, değil mi?”

“Grace, altı üstü bir köpek.”

“Onu böyle açıkta bırakamazsınız.”

Doug iç geçirdi. “Tamam, ben hallederim, söz. Sen neden içeri gidip ateşle ilgilenmiyorsun? Ben her şeyi hallederim.”

Grace’in eve girmesini beklediler. Sonra Elaine “Bu köpe ği gömmekle cidden uğraşmayacaksın, değil mi?” dedi. “Toprak donmuş, kaskatı.”

“Grace’in ne kadar ürktüğünü gördün.”

“Tek ürken o değil” dedi Arlo.

“Köpeğin üstünü tekrar karla örteceğim sadece. Kar tabakası öyle kalın ki Grace köpeğin hâlâ burada olduğunu anlamaz.”

“Eve geri dönelim” dedi Elaine. “Donuyorum.”

“Bunu anlamıyorum” dedi Maura. Ölü hayvanın yanında çö- melmişti. “Köpekler aptal değildir, hele Alman çoban köpekleri hiç. Bu hayvan iyi beslenmiş ve soğuğa dayanacak kadar kaim postlu.” Ayağa kalkıp manzaraya bakındı; gün ışığının karda yansıması yüzünden gözlerim kıstı. “Bu duvar kuzeye bakıyor. Köpek niye burada öldü acaba?”

“Başka nerede ölecekti ki?” dedi Elaine.

“Maura iyi bir noktaya parmak bastı” dedi Doug.

“Ben anlamadım” dedi Elaine. Kimsenin kendisiyle birlikte eve geri dönmemesine sinirlendiği belliydi.

“Köpekler sağduyuludur” dedi Doug. “Soğuktan korunmaları gerektiğim bilirler. Bu köpek karda çukur kazabilirdi. Veya sundurmanın altına girebilirdi. Rüzgârdan korunmak için bir sürü yer bulabilirdi ama bulmamış.” Köpeğe baktı. “Buraya gelmiş, tamamen rüzgâra maruz kalarak, sanki durup dururken ölüvermiş.”

Sert bir rüzgâr evlerin arasından ıslık çalarak, beyaz ve ışıltılı karlar savurarak esip kıyafetlerini dalgalandırınca sustular. Maura manzarada dev beyaz dalgalar gibi hareket eden karlara bakarken, karrn altında başka hangi sürprizlerin gizli olabileceğim merak etti.

Doug dönüp diğer binalara baktı. “Şu diğer evlerin içine göz atsak iyi olur belki”

dedi.

Dördü yandaki eve doğru tek sıra halinde yürüdü. Doug her zamanki gibi önden giderek derin karda yol açıyordu. Ön basamakları çıktılar. Dün gece uyudukları evdeki sundurmanın ve salınca ğın aynısı bu evde de vardı.

“Belki toplu aiımlarda indirim yapıyorlardır.” dedi Arlo. “On bir salıncak alırsanız on İkincisi bedava.”

Maura aile fotoğrafındaki donuk gözlü kadını düşündü. Bir köy dolusu solgun ve suskun kadının bu salıncaklarda oturduklarım, kurmalı oyuncak bebekler gibi mekanik bir şekilde öne arkaya sallandıklarım hayal etti. Klon evler, klon insanlar.

“Bu kapı da kilitli değil” dedi Doug, kapıyı iterek açarken.

Hemen içeride devrilmiş bir sandalye yatıyordu.

Kapı eşiğinde bir an duraksayıp o devrilmiş sandalyeye şaş- kmlıkla baktılar. Doug sandalyeyi kaldırıp düzeltti. “Eh, bu biraz tuhaf.”

“Bakın” dedi Arlo. Duvarda asılı olan çerçeveli portreye doğru gitti. “Aynı adam.”

Tepeden ilahi bir huzme şeklinde inen sabah ışığı adamın yukarıya bakan gözlerini aydınlatıyordu; Tanrı onun sofuluğunu onaylıyor gibiydi. Portreyi inceleyen Maura daha önce fark etmediği ayrıntıları gördü. Adamın arkasındaki aitm sarısı buğdayları.

Dirseklere kadar sıyrılmış beyaz çiftçi gömleğim (adam tarlalarda çalışmıştı sanki). Ve adamın uzak bir sonsuzluğa bakan delici, simsiyah gözlerim.

“Ve o erdemlileri bir araya getirecek” dedi Arlo, çerçevenin üstündeki plaketi okuyarak. “Bu adam kimdi acaba? Ve neden herkes evine onun portresini asınış?”

Maura kahve sehpasında Incil’e benzeyen açık bir kitap fark etti. Kitabı kapatıp, deri cildin üzerindeki altın rengi kabartma harflere baktı.

Tanrı’nın Elçisi’nin Sözleri Topluluk Bilgeliği “Bu bir çeşit dinsel cemaat

galiba” dedi. “Belki de adam onların ruhani lideridir.”

“Bu bazı şeyleri açıklar” dedi Doug. “Elektrik olmamasını. Hayat tarzlarının sadeliğini.”

“Amish’ler Wyoming’de mi?” dedi Arlo.

“Bugünlerde birçok insan daha sade bir hayatm özlemim çekiyor. Ve öyle bir hayatı burada, bu vadide bulmak mümkün. Kendi yiyeceğini yetiştirirsin, dünyadan soyutlanırsın. Televizyon yok, dış dünyanın baştan çıkarıcı şeyleri yok.”

Elaine güldü. “Duş ve elektrik ışığı şeytanın işiyse ben cehenneme gideyim.”

Doug döndü. “Evin geri kalanına bakalım.”

Koridordan geçip mutfağa girdiler; çam dolaplar, odun oca ğı ve el pompası ilk evdekilerin aynısıydı. Buranın da penceresi açıktı, ama sineklik kar girmesini engellemişti; rüzgâr ve tek tük, ışıltılı kar tanecikleri giriyordu yalnızca. Elaine diğer tarafa gidip pencereyi kapattıktan sonra birden inledi.

“Ne?” diye sordu Doug.

Kadın lavaboyu göstererek geriledi. “Bir şey... orada ölü bir şey var!”

Maura yaklaşınca kanlı kasap bıçağını gördü. Lavaboda da donmuş kan damlaları ve gri post yığınları vardı. “Tavşanlar” dedi ve yakındaki bir kâsede duran soyulmuş patatesleri gösterdi. “Birisi bunları pişirmek üzereymiş sanırım.”

Arlo güldü. “Bravo Salinger. Akşam yemeği malzemeleri yüzünden ödümüzü kopardın.”

“Aşçıya ne oldu peki?” Elaine hâlâ uzak duruyordu, lavabodaki hayvan ölüleri canlanıp tehlikeli bir şeye dönüşebilirmiş gibi.

“Tavşanların derisini yüzüyormuş, peki sonra? Onları burada öylece bırakıp gitmiş mi?” Elaine çevresine, diğerlerinin yüzlerine baktı. “Birisi yanıt versin. Bana mantıklı bir açıklama yapın.”

“Belki de ölmüştür” dedi bir ses usulca. “Belki de hepsi ölmüştür.”

Dönüp bakınca kapı eşiğinde Grace’in durduğunu gördüler.

Kızın eve girdiğim duymamışlardı. Kız kollarıyla kendi bedenim sarmış, buz gibi mutfakta titriyordu.

“Ya hepsi karın altında yatıyorsa, tıpkı o köpek gibi? Ve onları göremiyorsak?”

“Grace, tatlım” dedi Doug yumuşak bir sesle. “Diğer eve geri dön.”

“Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Elaine, onu götürebilir misin?”

“Siz ne yapacaksınız?” diye sordu Elaine.

“Onu götür işte, tamam mı?” dedi Doug öfkeyle.

Ses tonu Elaine’i sindirdi. “Tamam Doug” dedi kadın gergince.

“Ne dersen yaparım. Hep yapmıyor muyum zaten?” Grace’i elinden tuttu ve birlikte mutfaktan çıktılar.

Doug iç geçirdi. “Bu iş giderek tuhaflaşıyor yahu!”

“Ya Grace haklıysa?” dedi Arlo.

“Sen de başlama.”

“Bunca karın altında neler vardır kim bilir? Cesetler olabilir.”

“Kapa çeneni Arlo!” Doug garaj kapışma doğru döndü.

“Neden herkes son zamanlarda bu sözü söylüyor acaba? Kapa çeneni Arlo!"

“Diğer evlere bakalım. İşimize yarayacak şeyler var mı? Telsiz, jeneratör.” Garaja girince durdu. “Kurtulmamızın yolunu buldum galiba” dedi.

içeriye bir Cherokee cip park edilmişti.

Doug sürücü kapışma koşup açtı. “Anahtarlar kontakta!”

“Doug, bak!” dedi Maura, raflardan birindeki metal zincir yığınım göstererek. “Bunlar kar zincirleri galiba!”

Rahatlayan Doug güldü. “Bu bebeği anayola çıkarabilirsek dağdan inebiliriz.”

“Onlar neden öyle yapmadılar peki?” dedi Arlo. Cipe buraya ait olmayan yabancı bir şeymiş gibi bakıyordu. “Burada yaşayan insanlar. O tavşanları pişirmek üzere olan insanlar bu güzel cipi neden burada bırakmışlar ki?”

“Başka arabaları vardı herhalde.”

“Bu garaj tek arabalık Doug.”

“Öyleyse belki de ilk evdeki insanlarla birlikte gitmişlerdir. Onların garajında araba yoktu.”

“Seninki tahmin sadece. Bu terk edilmiş evde gıcır gıcır bir arazi aracı var, lavaboda ölü tavşanlar var ve ortalıkta in cin top oynuyor. Herkes nerede?”

“Bunun önemi yok! Önemli olan şu ki, artık buradan kurtulabiliriz. Yani işe koyulalım. Diğer garajlara bakarsak kürek buluruz herhalde. Cıvata kesicileri de bulursak yolun girişindeki zinciri kesebiliriz.” Doug garajın kapışma gitti ve kulpundan tutup yukarıya çekerek açtı. Gün ışığının karlardaki yansıması hepsinin gözlerini kamaştırdı. “İşimize yarayabileceğim düşündüğünüz her şeyi alın. Somadan bu insanlarla hesaplaşırız bir şekilde.”

Arlo atkısına iyice sarmıp karşı eve doğru paytak paytak yürüdü. Maura ile Doug ayaklarım sürüye sürüye yandaki eve gittiler. Doug elini kara sokup garaj kapısının kulpunu buldu ve kapıyı kaldırdı. Kapı gıcırdayarak açılırken donakaldılar ve garaja öylece baktüar.

İçeriye bir kamyonet park edilmişti.

Maura dönüp sokağm karşı tarafına baktı; Arlo bir başka garaj kapışım yeni açmıştı. “Hey, burada bir araba var!” diye seslendi Arlo.

“Neler oluyor yahu?” diye mırıldandı Doug. Diz boyu karda bir sonraki eve doğru koştu ve garaj kapışım açtı. İçeriye göz attıktan soma bir somaki eve doğru koşmaya başladı.

“Bu garajda da araba var!” diye seslendi Arlo.

Rüzgâr acı çığlıklarıyla üzerlerine esiyor, karda koşturan beyaz aygırlar gibi tozu dumana katıyordu. Maura yüzüne iğne gibi batan ışıltılı bulut yüzünden gözlerim kırpıştırdı. Birden rüzgâr kesilince etrafa tuhaf, buz gibi bir sessizlik hâkim oldu. Maura kar şısında tek sıra halinde duran ve artık garaj kapılan açık olan evleri inceledi.

Hepsinin içinde birer taşıt vardı.

10

“Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum” dedi Doug, bir kürek dolusu kan yana atarken. Kar zincirlerim takabilmek için cipin arkasındaki zemini temizliyordu. “Buradan gitmekten başka bir şey umurumda değil artık. ”

“Bu insanlara ne olduğunu bilmememiz, seni biraz olsun rahatsız etmiyor mu?”

“Arlo, odaklanmamız gerek.” Harcadığı çaba sebebiyle yüzü kızarmış olan Doug, doğrulup gökyüzüne göz attı. “Hava kararmadan o anayolda olmak istiyorum.”

Hepsi de kar küremeye ara verip dinlendiler; nefeslerinin bu— han yüzlerim gizliyordu. Maura vadiden kıvrıla kıvrıla çıkan yolu inceledi. Yolun bazı kısımlan epey karlıydı ve arabalarını bıraktıkları yere ulaşmayı başarsalar bile dağdan inmek için elli kilometre daha kat etmeleri gerekecekti. Bu elli kilometrelik yolda tekrar mahsur kalabilirlerdi.

“Olduğumuz yerde kalmamız da bir seçenek” dedi Maura.

“Kurtarılmayı mı bekleyelim yani?” Doug burnundan soluyordu. “Olmaz! Hiçbir şey yapmadan oturmayı reddediyorum.”

“Benim bu gece uçakla Boston’a geri dönmem gerekiyor.

Dönmeyince bir terslik olduğunu anlarlar. Beni aramaya başlarlar.”

“Bizimle geldiğim kimsenin bilmediğini söylemiştin.”

“Önemli olan şu ki beni arayacaklar. Burada yiyeceğimiz ve barınağımız var. Gerektiği kadar uzun süre dayanabiliriz. Neden riske girelim ki?”

Adamın yüzü iyice kızardı. “Maura, başımıza gelenler benim suçum. Şimdi de bizi kurtaracağım. Bana güven yeter.”

“Sana güvenmediğimi söylemiyorum. Alternatifimiz olduğunu belirtiyorum

sadece; o yolda mahsur kalırsak barınak bulamayabiliriz.”

“Alternatif mi? Burada oturup ne zaman kurtarılacağımızı bilmeden bekleyelim yani, öyle mi?”

“En azından güvendeyiz.”

“Öyle miyiz?” Bu soruyu Arlo sormuştu. “Yani, bunu düşünün diye söylüyorum sadece, çünkü benden başka kimseyi rahatsız etmiyor gibi. Ama burası. Bu yer...'’ Boş evlere bakıp ürperdi. “Burada kötü bir şey olmuş. Sona erdiğine emin olmadığım bir şey. Ben bir an önce gidelim derim.”

“Ben de babacığım” dedi Grace.

“Elaine?” dedi Doug.

“Karann neyse uyarım Doug. Sana güveniyorum.”

Başımız bu yüzden belaya girdi zaten, diye düşündü Maura.

Hepimiz Doug’a güvendik. Ama o yabancıydı, teklifi dörde karşı bir oyla reddedilmişti ve söyleyebileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Hem belki de haklıydılar. Burada sahiden de bir terslik vardı; bunu hissedebiliyordu. Rüzgâr da eski bir kötülüğün yankılarını fısıldıyordu sanki.

Maura küreğini tekrar kaldırdı.

Hep birlikte çalışarak, sadece birkaç dakikada cipin arkasını yeterince temizlemeyi başardılar. Doug kar zincirlerini şıngırdatarak sürükleyip arka lastiklerin ardına serdi.

“Bunlar epey eskimiş gibiler” dedi Arlo, paslı metallere çatık kaşlarla bakarak.

“Elimizde bunlar var sadece” dedi Doug.

“Şu çapraz bağların bir kısını kopmuş. Bu zincirler dayanmayabilir.”

“Benzinciye kadar dayansınlar yeter.” Doug cipe binip kontak anahtarım çevirdi. Motor hemen çalıştı. “Tamam, sorun yok!” Ba şım pencereden çıkarıp sırıttı. “Bayanlar, bize malzeme toplasanız? Yolda ihtiyacımız olacağım düşündüğünüz

ne varsa getirin.

Arlo’yla ben de zincirleri takarız.”

Maura evden kucak dolusu battaniyeyle çıktığında zincirler takılmıştı ve Doug cipi yola doğru döndürmüştü. Vakit şimdiden öğleni geçmişti; yiyecekleri ve mumlan, kürekleri ve cıvata kesicisini telaşla cipe yüklediler. Sonunda her şeyi yükleyince, başarmak için aynı anda dua edercesine bir an sessizce durakladılar.

Doug derin bir soluk alıp aracı vitese geçirdi. Hareket edince zincirler şasiye çarparak tangır tungur sesler çıkardı. Yavaş yavaş karda ilerlediler.

“Başaracağız bence” diye mırıldandı Doug. Maura adamın sesindeki hayreti işitti; Doug’ın bile şimdiye kadar pek umudu yoktu sanki. “Tanrım, cidden başaracağız bence!”

Evleri geride bırakıp vadiden yukarıya çıkmaya, dün düşe kalka indikleri yolu geri kat etmeye başladılar. Yağan kar, ayak izlerini örtmüştü ve yolun kenarlarım göremiyorlardı, ama cip dü: zenli bir şekilde yukarıya çıkmayı sürdürüyordu. Arka koltuktaki Arlo tek bir sözcüğü usulca, şarkı söylercesine yineliyordu.

Git. Git. Git.

Elaine ile Grace de şasiye çarpan kar zincirlerinin ritmine uyarak ona katıldılar.

Git. Git. Git.

Yavaş yavaş yukarı çıkarlarken, vadinin neredeyse yarışma gelince şarkıya kahkahaları karışmaya başladı. Yol giderek sarpla şıyor, virajlar keskinleşiyordu; arabanın altının karlara sürtündü ğünü duyuyorlardı.

Git. Git. Git.

Maura bile artık bu sözcüğü mırıldandığım fark etti; yüksek sesle söylemese bile akimdan geçiriyordu. Evet, her şeyin yoluna gireceğini düşünmeye cesaret ediyordu artık. Evet, bu vadiden çıkacaklardı ve anayoldan ineceklerdi, zincir tangırtılarının eşli ğinde Jackson’a gideceklerdi. Anlatacak çok büyük bir maceraları olacaktı, tıpkı Doug’in vaat ettiği gibi; Ahret adlı tuhaf bir köyle ilgili, yıllarca anlatabilecekleri bir maceraları olacaktı.

Git. Git. Git...

Cip birden sarsılarak durunca öne fırlayan Maura’nın emniyet kemeri gerildi. Maura, Doug’a göz attı.

“Sakin ol” diyen adam aracı geri vitese geçirdi. “Geri gideriz.

Soma da ilerleriz.” Gaza bastı. Motor inledi ama cip kımıldamadı.

“Berbat bir dejavu yaşayan var mı?” dedi Arlo.

“Ama bu sefer küreklerimiz var!” Doug dışarı çıkıp ön tampona baktı. “Burada kar tabakası biraz daha kaim o kadar. Kazarsak cipi kurtarabiliriz bence. Haydi, yapalım şu işi.”

“Ben o dejavuyu kesinlikle yaşıyorum” diye mırıldandı Arlo, cipten inip bir kürek kaparken.

Kazmaya başladıklarında Mama, Doug’in söylediğinden daha büyük bir sorunla karşı karşıya olduklarım fark etti. Yoldan çıkmışlardı ve arka tekerlekler sert toprakla temas halinde değildi.

Ön tamponun çevresini kardan temizlediler ama cip o zaman bile kımıldamadı; ön tekerlekler buz tutmuş asfaltta boşa dönüyordu.

Doug tekrar sürücü koltuğundan inip paslı zincirlerle sarı lı olan ve kımıldamayan arka tekerleklere can sıkıntısıyla baktı.

“Maura, direksiyona sen geç” dedi. “Arlo’ylaben iteceğiz.”

“Ta Jackson’a kadar mı?” dedi Arlo.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Böyle giderse, hava kararmadan önce dağdan inemeyeceğimiz kesin.”

“Ne yapmak istiyorsun peki?”

“Ben sadece diyorum ki...”

“Ne diyorsun Arlo? Geri dönmemizi mi istiyorsun? Kıçımızın üstünde oturup

birilerinin bizi kurtarmasını mı bekleyelim?”

“Hey, sakin ol dostum!” Arlo huzursuzca güldü. “İsyan çağrısı filan yapmıyorum.”

“Belki de yapmalısın. Belki de çözüm bulmayı sürekli bana bırakmak yerine zor kararlan sen vermek istersin.”

“Ben sana lider ol demedim.”

“Hayır, kendiliğinden oldu. Ne tuhaf, hep öyle oluyor sanki.

Ben zor seçimler yapıyorum, sen de geride durup bana neyi yanlış yaptığımı söylüyorsun.”

“Yapma Doug.”

“Genellikle öyle olmuyor mu?” Doug, Elaine’e baktı. “Öyle olmuyor mu?”

“Neden ona soruyorsun ki? Ne diyeceğim zaten biliyorsun.”

“Bu ne demek şimdi?” dedi Elaine.

“Sen nasıl istersen Doug” diye taklit etti Arlo. “Yanındayım Doug.”

“Siktir git Arlo!” dedi kadın öfkeyle.

“Sen o işi benimle değil Doug’la yapmak istiyorsun!”

Adamın öfkeyle patlaması hepsinin afallayıp susınasına yol açtı.

Yokuşta esen rüzgâr yüzlerine kar savururken birbirlerine baktılar.

Maura usulca “Ben direksiyona geçeyim” dedi ve sürücü koltuğuna oturdu; o savaştan kaçtığına memnundu. Bu üç arkadaşın ortak geçmişlerinin parçası değildi. Rastlantısal bir gözlemciydi yalnızca, aralarına katılmasından çok önce başlamış bir psikod— ramamn tarağıydı.

Doug nihayet konuştuğunda sesi alçak ve kontrollüydü. “Arlo, şu şeyin arkasına geçip itelim. Yoksa buradan hayatta çıkamayız.”

İki adam cipin arkasına geçtiler; Arlo arka tamponun sağ ucuna, Doug ise sol ucuna geçti. Arlo'nun öfke patlaması hiç olmamış gibi, ikisi de kasvetli bir suskunluk içindeydi. Ama Maura, Elaine'in yüzünün aldığı şekli görmüştü; o yüzün bir aşağılanmış- lık maskesiyle donakaldığım görmüştü.

"Gaza bas Maura" diye seslendi Doug.

Maura cipi birinci vitese taktı ve gaz pedalına hafifçe bastı. Tekerleklerin inlediğini ve gevşek zincirlerin şasiye tangır tungur çarptığını işitti. Doug ile Arlo ittikçe cip santim santim ilerledi.

"Gaza basınaya devam et!" diye emretti Doug. "Hareket ediyoruz."

Cip sarsılarak ilerledi ve soma sarsılarak geriledi; yerçekimi aracı bir kez daha yoldan çıkardı.

"Durma!" diye haykırdı Doug. "Gazı kökle!"

Maura dikiz aynasında Arlo'nun yüzünü gördü bir an; arabayı iten adamın yüzü parlak kırmızı olmuştu.

Gaz pedalına iyice bastı. Motorun kükrediğim, zincirlerin çamurluklara daha hızlı çarptığım duydu. Cip şiddetle sarsıldı ve birden farklı bir ses geldi. Mama bu boğuk darbe sesini duymaktan çok hissetti; cip bir kütüğe çarpmıştı sanki.

Soma çığlıklar geldi.

"Motoru durdur!" Elaine sürücü kapışma vurdu. "Ah Tanrım, motoru durdur!"

Çığlıklar Grace'ten geliyordu. Bu tiz, kulak delici feryatlar insan sesi değil gibiydi. Maura kıza bakmak için döndü ama onun neden çığlık attığım anlayamadı. Grace yol kenarında duruyordu, ellerim yanaklarına bastırmıştı. Korkunç bir şeyi görmekten kaçı- mrcasına, gözlerim sımsıkı yummuştu.

Maura kapışım açıp cipten telaşla indi. Beyaz kara saçılmış sersemletici parlaklıktaki kanlar kırmızı kurdeleleri andırıyordu.

"Sıkı tut, kımıldamasın!" diye bağırdı Doug. "Elaine, onu kımıl— datmamalısın!"

Grace çığlık atmayı keserek boğuk bir sesle, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Mama cipin arkasına koştu; buharı tüten kanlar, karların üzerine dere gibi yayılmıştı. Mama sağ arka tekerleğin yanında diz çökmüş olan Doug ile Elaine yüzünden kanların kaynağım göremiyordu. Sırtüstü yatan, parkasıyla pantolonu kan içinde kalmış Arlo'yu, ancak eğilip Doug'in omzunun üstünden bakınca gördü.

Elaine, Arlo'yu omuzlarından tutarken Doug adamın açıktaki kasığına basınç uyguluyordu. Arlo'nun sol bacağım -bacaktan artakalanı- gören Maura mide bulantısıyla sendeleyerek geriledi.

"Turnikeye ihtiyacım var!" diye haykırdı Doug, kanlı avuçlarım uyluk atardamarına bastırarak.

Maura kemerini çabucak çözüp çıkardı. Soğuk, kanlı karda diz çökünce pantolonunun ıslandığını hissetti. Doug'in atardama ra uyguladığı basınca karşın kara sürekli kan akıyordu. Kemerini kasığm altından geçiren Maura'nın parkasının koluna kan bulaştı; beyaz naylona yayılan o leke irkilticiydi. Maura kemeri bağlarken Arlo'nun titrediğini, vücudunun hızla şoka girdiğini hissetti. Turnikeyi iyice sıkınca kan akışı epey azaldı. Doug atardamarı ancak o zaman, kanama kontrol altına alınınca bıraktı. Geriye çekilip Arlo'nun parçalanmış etine ve dışarı çıkmış kemiğine baktı; adamın bacağı doğal olmayan bir şekilde kıvrümıştı.

"Arlo?" dedi Elaine. "Arlo?" Adamı sarstı ama Arlo gevşemişti ve tepki vermiyordu.

Doug, Arlo'nun boynuna dokundu. "Nabzı var. Ve nefes alıyor.

Sadece bayıldı galiba."

"Ah Tanrım!" Elaine kalkıp sendeleyerek uzaklaştı. Kara kustu ğunu duydular.

Doug kendi ellerine bakınca ürperdi ve onlan karla temizlemeye çalıştı telaşla. "Kar zinciri" diye mırıldandı ellerine kar sürerken; kendini o korkunç olaydan arındırmaya çalışıyordu sanki.

"Kırık zincir halkalarından biri Arlo'nun pantolonuna takılmış olmalı. Bu da bacağının mile dolanmasına yol açmıştır..." Doug dizlerinin üstünde geriye

çekildi ve hıçkırırcasına iç geçirdi. “Cipi buradan çıkarmamız mümkün değil. Zincir parçalandı.”

“Doug, Arlo’yu eve geri götürmeliyiz.”

“Eve mi?” Doug Maura’ya baktı. “Onun ameliyathaneye gitmesi gerek yahu!”

“Burada soğukta kalamaz. Şokta.” Maura ayağa kalkıp etrafa bakındı. Grace sırtım dönmüş, kollarım bedenine sarmıştı. Elaine karda diz çökmüştü; ayakta duramayacak kadar başı dönüyordu sanki. İkisinden de hayır gelmezdi.

“Hemen dönerim” dedi Maura. “Onun yatımda kal.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Garajlardan birinde kızak görmüştüm. Arlo’yu kızağa bindirip geri götürebiliriz.” Onlardan ayrılıp köye doğru koşmaya başladı; çizmeleri cipin bıraktığı izlerde kayıyordu. O kanlı karı ve afallamış yol arkadaşlarını geride bırakmak, yalnızca hız ve kas gücü gerektiren net bir işle meşgul olmak rahatlatıcıydı. Arlo’yu eve geri götürdükten sonra olacaklardan, adamın artık parçalanmış etten ve kırık kemiklerden ibaret olan bacağım görmek zorunda kalmaktan ödü kopuyordu.

Kızak. O kızağı nerede görmüştüm?

Aradığım üçüncü garajda buldu; kızak duvara, bir merdivenin ve çeşitli aletlerin yarandaki kancalara asılmıştı. Burada yaşayan lar tertipliydiler; Maura kızağı indirirken, bu evde oturan adamın bu kancalan çekiçle çakmasını, aletlerim çocukların erişemeyeceği kadar yükseğe asınasını hayal etti. Kızak huş ağacından yapılmıştı ve markasızdı. Elle ve özenle yapılmış, iyice zımparalanmış ve kışa hazırlık olarak yeni cilalanmıştı. Maura bütün bunlan bir bakışta gördü. Adrenalin görüşünü ve reflekslerini keskinleştirmişti; içinden yüksek voltaj geçiyordu sanki. İhtiyaç duyabileceği başka şeyler var mı diye garaja bakındı. Kayak sopalan ve bir halat, bir çakı ve koli bandı buldu.

Kızak ağırdı ve onu sarp yolda yukarıya çekmek Maura’nın kısa sürede terlemesine yol açtı. Ama âciz bir halde, arkadaşının parçalanmış bedeninin yanında diz çöküp ne yapacağına karar vermeye çalışmaktansa yük beygiri gibi çalışması daha iyiydi. Artık soluk soluğaydı, kaygan yolu güçlükle çıkıyordu, Arlo’ya ulaştığında adamın sağ olup olmayacağını merak ediyordu. Aklına gelen

bir düşünce onu afallatsa da inatla varlığını sürdürdü. Hafif çe fısıldayan bir ses zalimce mantık yürütmüştü: Ölüp kurtulması daha iyi olabilir.

Kızağın halatım daha güçlü çekmeye başladı, karla ve yerçeki— miyle savaştı. Yolu ağır ağır çıkıp keskin dönemeçlerden geçerken, karlı dalları yolun ilerisim gizleyen çamların yanından ge çerken halatı tutan ellerine kramp giriyordu. Artık diğerlerinin yanma varmış olmalıydı. Yeterince uzun süre yürümemiş miydi?

Ama cipin tekerlek izleri ileride kıvrıla kıvrıla uzanıyordu hâlâ ve Maura az önce bu yolu koşarak inerken bıraktığı ayak izlerini görüyordu.

Ağaçlann arasından gelen tiz, acılı bir feryat ağlama sesiyle son buldu. Arlo hayatta olmakla kalmayıp uyanmıştı.

Maura virajı dönünce onlan tam bıraktığı yerde gördü. Grace tek başına büzülmüştü, Arlo'nun ağlamasını duymamak için ellerini kulaklarına bastırmıştı. Elaine sinerek cipe yaslanmıştı, acı çeken kendisiymişçesine kollarım bedenine sarmıştı. Maura kıza ğı çekerek yaklaşırken Doug başım kaldınp yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesiyle baktı.

"Onu kızağa bağlamak için bir şey getirdin mi?" diye sordu.

"Halat ve koli bandı buldum." Maura kızağı, hıçkırıkları iniltilere dönüşmüş olan Arlo'nun yanma getirdi.

"Kalçasından tut" dedi Doug. "Ben de omuzlarından tutayım."

"Önce bacağım tahtalarla sabitlememiz gerek. Kayak sopalan ın bu yüzden getirdim."

"Maura" dedi adam usulca, "sabitleyecek bir şey kalmadı."

"Bacağının hareketsiz olmasını sağlamalıyız. Dağdan aşağı inene kadar sallanıp durmasına göz yumamayız."

Adam Arlo'nun parçalanmış uzvuna baktı ama kımıldamaya niyeti yok gibiydi. Ona dokunmak istemiyor, diye düşündü Mama.

Kendisi de istemiyordu.

ikisi de patologdu, gövdeleri dilim dilim kesıneye ve kafataslarım açmaya alışkınlardı. Ama canlı et farklıydı. Ilıktı, kanıyordu ve acıyı iletiyordu. Mama, Arlo'nun bacağına dokununca adam tekrar çığlık atmaya başladı hemen.

"Dm! Yapma ne olur! Yapma!"

Doug çırpman Arlo'yu zapt ederken, Mama da katlanmış battaniyelerle bacağım sararak, parçalanmış kemikleri ve kopmuş bağlan ve soğuktan morarmaya başlayan çıplak eti gizledi. Uzvu koza gibi sarmaladıktan soma iki kayak sopasım bantla bacağa tutturdu. Bacağı sabitlemeyi bitirdiğinde Arlo usulca hıçkırarak ağlıyordu artık; akan salyası ve sümüğü yüzünde parlıyordu. Onu kızağa yanlamasına yatırıp bantla sabitlerlerken direnmedi. Ona çektirdikleri acılardan soma adamın yüzü balmumu gibi saranp solmuştu.

Doug kızağın halatım tuttu ve hep birlikte vadiye geri dönmeye başladılar.

Ahret'e.

11

Arlo'yu eve soktuklarında adam yine baygındı. Şimdi yapmak zorunda oldukları şey göz önüne alındığında iyiydi bu. Maura ile Doug, Arlo'nun giysilerinden artakalanları çakı ve makas kullanarak çıkardılar. Arlo altına işemişti; pantolona iyice işlemiş olan sidiğin pis amonyak kokusu geliyordu burunlarına. Sadece turnikeyi yerinde bırakarak kanlı kumaş parçalarım soydular; sonunda belden aşağısı çıplak kalan adamın cinsel orgam açması bir şekilde meydandaydı artık. Bu görüntü on üç yaşında bir kıza uygun değildi; Doug kızına döndü.

"Grace, ateş için çok daha fazla odun gerek bize. Dışarı çıkıp odun getir. Haydi Grace!"

Adamın sert sesi kızın dikkatini toplamasını sağladı. Grace şaşkınca başım sallayarak onayladıktan sonra evden çıktı; kapıyı arkasından kaparken içeriye soğuk rüzgâr esti.

"Tanrım" diye mırıldandı Doug, tüm dikkatini Arlo'nun sol bacağına vererek. "Nereden başlıyoruz?"

Başlamak? Yapılacak çok az şey vardı; bükülmüş kıkırdaklarla yırtılmış kaslar kalmıştı sadece. Ayak bileği neredeyse 180 derece dönmüştü ama ayak tuhaf bir şekilde, ceset maviliğinde olsa da kopmamıştı. Topuğundaki sert ve fazlasıyla gerçek nasırlar olmasa plastik samlabilirdi. Bu bacak can çekişiyor, diye düşündü Maura. Uzvun dokuları turnike yüzünden kan dolaşımından yoksun kalmıştı. Maura'nın o ayağm soğuk ve nabızsız olduğunu bilmesi için ona dokunmasına gerek yoktu.

"Bacağım kaybedecek" dedi Doug; Maura'nın akimdan geçeni söylemişti. "Turnikeyi gevşetmeliyiz."

"O zaman tekrar kan kaybetmeye başlamaz mı?" diye sordu Elaine. Odanın diğer ucunda duruyor ve bakışlarım kaçırıyordu.

"Bacağını kurtarmamızı isterdi Elaine."

"Turnikeyi çıkarırsanız kan kaybetmesini nasıl engelleyeceksiniz?"

“Artere dikiş atmamız gerekecek.”

“Nasıl yani?”

“Kopuk daman bulup dikerek kapatacağız. Alt bacaktaki kan akışım biraz azaltır ama alternatif kan dolaşımı, dokuları sağ tutmaya yetebilir.” Doug bacağa bakarak düşündü. “Aletlere ihtiyacımız olacak. Dikiş ipliğine. Bu evde dikiş kutusu vardır mutlaka.

Cımbız, keskin bir bıçak. Elaine, biraz su ısıt.”

“Doug” dedi Mama. “Arlo’nun birden çok daman koptu muhtemelen. Birine dikiş atsak bile diğerlerinden kan kaybedebilir. Hepsini bulup dikiş atamayız. Anestezi olmadan bunu yapamayız.”

“Öyleyse bacağı hemen şimdi keselim. Bunu mu istiyorsun?

Pes etmemizi mi?”

“En azından Arlo hayatta kalır.”

“Ve bacağım kaybeder. Onun yerinde olsam bunu istemezdim.”

“Sen o değilsin. Onun yerine bu karan veremezsin.”

“Sen de veremezsin Mama.”

Arlo’ya tepeden bakan Mama o bacağı kesınenin nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Hâlâ canlı ve duyarlı olan o etin içine girmenin. Maura cerrah değildi. Masasındaki cesetleri kestiğinde kan fışkırmıyordu. Cesetler çığlık atmıyorlardı.

Bu iş çok daha berbat ve kanlı bir hale gelebilir.

“Bak, iki seçeneğimiz var” dedi Doug. “Bu bacağı ya kurtarmaya çalışacağız ya da hiç ellemeyeceğiz ve kangren olmasına göz yumacağız. Ki Arlo o zaman da ölebilir. Çok seçeneğimiz yok bence. B ir şey yapmalıyız.”

“Öncelikle zarar verme. Bu kural şimdiki duruma uygun mu sence?”

“Bence harekete geçmezsek pişman olacağız. Bacağı kurtarmayı en azından denemeliyiz.”

Arlo hırıltılı bir soluk alıp inleyince ikisi de ona baktılar.

Ne olur uyanma, diye düşündü Maura. Sen çığlıklar atarken vücudunu kesip biçmek zorunda bırakma bizi.

Ama Arlo'nun gözleri yavaşça açıldı; adam şaşkın gözlerle baksa da, bilinçli olduğu ve Maura'nın yüzüne odaklanmaya çalıştı ğı belliydi.

"Ölmeyi... ölmeyi yeğlerim" diye fısıldadı. "Ah Tanrım, dayanamıyorum!"

"Arlo" dedi Doug. "Hey dostum, sana acım dindirecek bir şey ler vereceğiz, tamam mı? Bakalım neler bulacağız."

"Lütfen" diye fısıldadı Arlo. "Öldürün beni." Artık ağlıyordu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, bütün vücudu öyle şiddetle sarsılıyordu ki Maura onun nöbet geçirdiğini sandı. Ama Arlo onlardan ayırmadığı gözleriyle yalvarıyordu.

Maura adamın çıplak vücudunu battaniyeyle örttü. Şöminedeki ateş yeni atılmış odunlar sayesinde gürül gürül yanıyordu artık ve hava ısındıkça sidik kokusu kesifleşiyordu.

Maura "El çantamda Advil var" dedi Doug'a. "Cipte bıraktım."

"Advil mi? Bunda işe yaramaz ki."

"Bende Valium var" diye inledi Arlo. "Sırt çantamda..."

"O da cipte kaldı." Doug ayağa kalktı. "Ben gidip bütün eşyalarımızı geri getireyim."

"Ben de evleri araştırayım" dedi Maura. "Bu vadide işimize yarayacak bir şeyler olmalı."

"Seninle geleyim Doug" dedi Elaine.

"Hayır. Sen A rlo'nun yanında kalmalısın" diye karşılık verdi Doug.

Elaine gözlerini gönülsüzce indirip Arlo'ya baktı. Burada olmayı, hüngür hüngür ağlayan bir adamla kalmayı hiç istemedi ği belliydi.

"Ve biraz su kaynat" dedi Doug kapıya giderken, "ihtiyacımız olacak."

Rüzgâr, dışarı çıkan Maura’nın yüzüne iğne gibi batan kar taneleri savurdu; ama Maura evden çıktığına, kan ve sidik kokmayan temiz hava soluduğuna memnundu. Komşu eve giderken arkasında ayak sesleri duydu ve dönüp bakınca Grace’in kendisini takip ettiğini gördü.

“Aramana yardım edebilirim” dedi Grace.

Maura onu bir an süzdü; Grace’in muhtemelen ayak bağı olacağım düşündü. Ama kız o an kaybolmuş gibi görünüyordu, uzun süredir ilgilenmedikleri korkmuş bir çocuktu sadece.

Maura başıyla onayladı. “Bana epeyce yardımcı olabilirsin Grace. Gel benimle.”

Sundurmanın basamaklarım çıkıp kapıyı iterek eve girdiler.

“Ne tür ilaçlar arıyoruz?” diye sordu Grace, ikinci kat merdivenini çıkarlarken.

“Fark etmez. Etiketleri okumakla uğraşma. Ne bulursan al.”

Maura bir yatak odasına girip iki yastığm kılıflarını çıkardı. Yastık kılıflarından birini Grace’e attı. “Şifoniyerle komodinlere bak.

Haplarım koymuş olabilecekleri her yere bak.”

Maura banyoya girip ecza dolabına baktı ve oradaki her şeyi yastık kılıfının içine koydu. Vitaminler hariç her şeyi. Müshilleri. Aspirinleri. Oksijenli suyu. Bunların her biri işe yarayabilirdi.

Yan odadaki Grace’in çekmeceleri açıp kapadığım duyabiliyordu.

Yandaki eve geçtiler; yastık kılıflarındaki şişeler şıngırdıyordu. Ön kapıdan önce Mama geçti; sessiz ve loş ev iç karartıcıydı.

Buraya ilk kez giriyordu; salonda duraksayıp etrafa göz gezdirdi.

Duvarda artık tamdık gelen portrenin bir başka kopyası asüıydı.

“Yine o adam” dedi Grace.

“Evet. Ondan bir türlü kurtulamıyor gibiyiz.” Mama odada birkaç adım attıktan soma birden dmdu. “Grace” dedi usulca.

“Ne?”

“Hapları Elaine’e götür. Arlo’nun onlara ihtiyacı var.”

“Daha bu eve bakmadık ki.”

“Ben hallederim. Sen geri dön, tamam mı?” Mama kıza hap şi şeleriyle dolu yastık kılıfını verdi ve onu kapıya doğru itti. “Lütfen, şimdi git.”

“Ama...”

“G i t ”

Maura ancak kız çıktıktan sonra odanın diğer uçuna gitti.

Grace’in görmediği şeye baktı. Gözüne önce bir kuş kafesi iliş- mişti; kafesin altına serilmiş gazetenin üstünde küçücük, san bir kanarya yatıyordu; ölmüştü.

Yerdeki bir leke Maura’nın donakalmasına yol açtı. Döşeme tahtalarının üstünde kahverengi lekeler vardı. Sürüklenme izlerini takip ederek koridora girdi ve nihayet merdivene vardı.

Orada duraksayıp basamakların dibindeki donmuş kan birikintisine baktı.

Bakışlannı ikinci kata doğru kaldırırken o dik merdivenden aşağıya bir insamn yuvarlandığını hayal etti, ayaklannın dibine düşen bir kafatasının çatırtısını duydu neredeyse. Birisi buradan düşmüş, diye düşündü.

Veya itilmiş.

Evlerine geri döndüğünde Doug cipteki eşyaları getirmişti bile.

Arlo’nun sırt çantasının fermuarım açıp içeridekileri kahve sehpasının üstüne döktü. Mama sinüzit hapları ve burun spreyi, güneş sütü ve dudak kremi, ayrıca çeşitli banyo malzemeleri gördü.

Bir adamın bakımlı olması için gerekli her şey vardı orada ama hayatta kalmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Doug hap şişesim ancak yan ceplerden birinde buldu.

“Valium, beş miligram. Gerektiğinde sırt spazmları için” diye okudu. “En

azından faydası olur.”

“Doug” dedi Maura usulca. “Evlerden birinde şey buldum...”

Grace ile Elaine odaya girince Maura sustu.

“Ne buldun?” diye sordu Doug.

“Sonra söylerim.”

Doug buldukları bütün ilaçlan yaydı. “Tetracycline. Amoxicillin.” Hayır dercesine başım salladı. “Bacağı enfeksiyon kaparsa, bunlardan daha iyi antibiyotiklere ihtiyacı olacak.”

“En azından biraz Percocet bulduk” dedi Maura şişenin kapa ğım açarak. “Ama sadece bir düzine hap kalmış. Elimizde başka bir şey var mı?”

“Bende biraz kodein...” dedi Elaine. Ardından sustu ve Doug’in cipten getirdiği şeylere kaşlarım çatarak baktı. “El çantam nerede?”

“Sadece bir el çantası buldum.” Doug el çantasını gösterdi.

“O Maura’nın. Benimki nerede?”

“Elaine, cipte başka bir şey görmedim.”

“Öyleyse gözünden kaçmıştır. Çantamda kodein var.”

“Sonra gidip getiririm, tamam mı?” Adam Arlo’nun yanında diz çöktü. “Sana bazı haplar vereceğim dostum.”

“Beni bayılt” diye inledi Arlo. “Bu acıya dayanamıyorum.”

“Bunun işe yaraması gerek.” Doug, Arlo’nun başını yavaşça kaldmp ağzma iki Valium ile iki Percocet soktu ve bir yudum viski içirdi. “İşte oldu. Önce ilaçların etki etmesini bekleyelim biraz.”

“Önce mi?” Genzine viski kaçan Arlo öksürdü ve gözlerinden yeni yaşlar süzüldü. “Ne demek istiyorsun?”

“Bacağınla ilgilenmemiz gerek.”

“Hayır! Sakın dokunmayın.”

“Turnike kan dolaşımını kesti. Onu gevşetmezsek bacağını kaybedersin.”

“Ne yapacaksınız?”

“Kopmuş artere dikiş atarak kanamayı kontrol altına alacağız.

Arka veya ön kavalkemiğinin arteri hasar gördü sanırım. Biri hâlâ sağlamsa, gerekli kan dolaşımım sağlamaya yetebilir. Böylece bacağım kaybetmezsin.”

“Yani bacağımın içini kurcalamanız gerekecek.”

“Kanayan arteri izole etmeliyiz.”

Arlo başım salladı. “Hayatta olmaz!”

“Ön kavalkemiğindeki arter parçalandıysa, dizin hemen altındaki birkaç kasın araşma girmemiz yeterli.”

“Boş versene. Sakın bana dokunmayın!”

“Ben senin iyiliğini düşünüyorum. Biraz canın acıyacak ama sonunda bana teşekkür...”

“Biraz mı? Biraz mı?” Arlo umutsuzca bağırdı. “Benden uzak dm!”

“Dinle, acı çektiğim biliyorum ama...”

“Bir bok bildiğin yok Doug!”

“Arlo.”

“Uzak dm! Elaine, şunu benden uzak tut Tanrı aşkma!”

Doug ayağa kalktı. “Sen şimdi dinlen, tamam mı? Grace, onun yanında kal.” Mama ile Elaine’e baktı. “Diğer odaya geçelim.”

Mutfakta buluştular. Elaine’in odun ocağının üstüne koyduğu bir tencere su kaynamaya başlamıştı ve aletleri sterilize etmeye uygundu. Buğulanmış pencereden bakan Maura güneşin şimdiden ufka doğru alçaldığım görebiliyordu.

“Buna katlanmaya zorlayamazsın onu” dedi Mama.

“Onun iyiliği için.”

“Anestezisiz ameliyat mı? Bunu bir düşün Doug.”

“Valium’un etki etmesini bekleyelim. Arlo o zaman sakinleşir.’’

“Ama baygın olmayacak. Kesildiğim hissedecek yine de.”

“Somadan bize teşekkür edecek. Güven bana.” Doug, Elaine’e döndü. “Benimle hemfikirsin, değil mi? Arlo’nun bacağım kaybetmesine göz yumamayız.”

Elaine duraksadı; iki korkunç seçeneğin arasında kararsız kaldığı belliydi. “Bilmiyorum...”

“O turnikeyi çıkarmak için artere dikiş atmamız şart. Kan akı şım biraz geri getirmek için.”

“Yapabileceğim düşünüyor musun cidden?”

“Gayet basit bir prosedür. Maura’yla ben anatomi biliyoruz.”

“Ama hareket edecek” dedi Maura. “Çok daha fazla kan kaybedebilir. Ben bu işe karşıyım Doug.”

“Aksi halde uzvu feda edeceğiz.”

“Bence o uzvu kurtarmak zaten imkânsız.”

“Bence değil.” Doug tekrar Elaine’e döndü. “Bu konuda oylama yapmalıyız. Arlo’nun bacağım kurtarmaya çalışalım mı, çalışmayalım mı?”

Elaine derin bir nefes aldı ve başıyla onay verdi. “Seni destekliyorum sanırım.”

Destekleyecek tabii. Arlo haklıydı. Bu kadın hep Doug’in tarafını tutuyor.

“Mama?” diye sordu adam.

“Fikrimi biliyorsun.”

Doug pencereden dışarıya göz attı. “Çok zamanımız yok. Gün ışığım kaybediyoruz ve gaz lambasının yeterli olacağından emin değilim.” Maura’ya baktı. “Elaine ile ben oyumuzu bu işin yapılmasından yana kullanıyoruz.”

“Unuttuğun bir oy var: Arlo’nunki. Ve o ne istediğini açıkça belirtti.”

“O herhangi bir şeye karar verebilecek durumda değil şu an.”

“Bacak onun bacağı.”

“Ve o bacağı kurtarabiliriz! Ama yardımına ihtiyacım var Maura, sensiz yapamam.”

“Baba?” Grace mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. “O çok iyi görünmüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Artık konuşmuyor. Ve yüksek sesle horluyor.”

Doug başıyla onayladı. “İlaçlar etki etmiş olmalı. Aletleri kaynatalım. İğnelere de ihtiyacımız olacak. İpliğe.” Maura’ya baktı.

“Benimle misin, değil misin?”

Fikrimin önemi yok, diye düşündü Maura. Her halükârda yapacak.

“Neler bulabileceğime bakayım” dedi.

Toplamayı başardıkları her şeyi bir araya getirip sterilize etmeleri bir saat sürdü. Pencereden giren ikindi ışığı iyice zayıflamıştı artık. Gaz lambasını yaktılar; tıslayan alevin ışığında Arlo’nun gözleri çukura kaçmış gibiydi, sanki yumuşak dokuları çöküyor ve vücudu kendi kendim tüketiyordu. Doug battaniyeyi açınca kesif bir sidik kokusu yayıldı.

Bacak soğuk bir et parçası gibi solgundu.

Ellerini ne kadar yıkarlarsa yıkasınlar tüm bakterilerden te— mizleyemezlerdi; ama Doug ile Maura yine de denediler, ellerini derileri pembeleşene kadar sabunla yıkayıp duruladılar. Doug ancak ondan soma bıçağa uzandı. Bir meyve bıçağıydı bu, bulabildikleri en ince bıçaktı ve sterilize etmeden önce

bilemişlerdi. Diz çöküp bacağın üstüne eğilen Doug'in gözlerinde ilk kez kararsızlık belirdi. Adam yukarıya, Maura'ya göz attı.

"Turnikeyi çözmeye hazır mısın?" dedi.

"Daha artere dikiş atmadın" dedi Elaine.

"Hangi arter olduğunu bulmamız gerek. Bunun tek yolu da Arlo'nun nereden kan kaybettiğini görmek. Arlo'nun kımıldamamasını sağlamalısın Elaine. Çünkü uyanacak." Adam Maura'ya göz atıp başıyla onay verdi.

Maura turnikeyi gevşetmeye başlar başlamaz Doug'ın yanağına kan fışkırdı.

"Ön kavalkemiği" dedi Doug. "Eminim."

"Kemeri sık!" dedi Elaine panikle. "Fazla kan kaybediyor!"

Maura kemeri tekrar bağladı ve Doug'a baktı. Adam derin bir soluk alıp kesıneye başladı.

Bıçağın açtığı ilk kesikte Arlo haykırarak uyandı.

"Sıkı tut! Sımsıkı tut, kımıldamasın!" diye bağırdı Doug.

Arlo haykırmayı sürdürüyordu, onlarla mücadele ediyordu; boyun tendonlan öyle gerilmişti ki kopacak gibiydiler. Elaine adamın omuzlarını yere bastırdı ama onun çırpınmasını ve işkencecilerini tekmelemesini engelleyemiyordu. Maura adamın kalçalarını sabitlemeye çalıştı ama Arlo'nun çıplak teni, kan ve ter yüzünden kayganlaşmıştı, bu yüzden Maura tüm ağırlığını onun bel kısınına verdi. Arlo'nun çığlığı Maura'nın kemiklerine işliyordu; bu öyle tiz bir çığlıktı ki sanki Maura'nın bedeninden çıkıyor, Maura da çığlık atıyordu. Doug bir şey söyledi ama Maura çığlık yüzünden onu duyamadı. Doug'in bıçağı bıraktığım ancak yukarıya göz atınca gördü. Adam bitkin görünüyordu; soğuğa rağmen kan ter içinde kalan yüzü parlıyordu.

"Oldu" dedi Doug. Dizlerinin üstünde geriye çekilip alnını yeniyle sildi. "Hallettim galiba."

Arlo çektiği acı yüzünden hüngür hüngür ağlıyordu. "Canın cehenneme Doug! Hepinizin cam cehenneme!"

“Arlo, buna mecburduk” dedi Doug. “Maura, şu turnikeyi gev şet. Kanamayı kontrol altına aldık mı bakalım.”

Maura kemeri yavaşça çözdü; yine kan fışkırmasını bekliyordu. Ama tek bir damla bile gelmedi.

Doug, Arlo’nun ayağma dokundu. “Cildi hâlâ serin. Ama pembeleşmeye başladı sanki.”

Maura başım iki yana salladı. “Perfüzyon görmüyorum.”

“Hayır, baksana. Rengi kesinlikle değişiyor.” Doug avucunu ayağa bastırdı. “Isınıyor bence.”

Maura önceki kadar ölü ve solgun görünen cilde baktı, ama bir şey demedi. Ne düşündüğünün önemi yoktu; Doug ameliyatın ba şarılı olduğuna, yapmaları gereken şeyi yaptıklarına ikna etmişti kendini. Her şeyin yoluna gireceğine. Doug’ın dünyasında her şey yoluna girerdi hep. O yüzden cesur ol, uçaklardan atla ve bırak evren seni korusun.

En azından turnike çıkarılmıştı. Ve en azından Arlo artık kan kaybetmiyordu.

Maura ayağa kalktı; giysilerinde Arlo’nun terinin ekşi kokusu vardı. Çektiği çileden sonra bitkin düşmüş olan Arlo şimdi sessizdi ve uyumak üzereydi. Ağrıyan boynunu ovuşturan Mama pencereye gidip dışarıya baktı; dikkatim hastalarından başka bir şeye yöneltmek onu rahatlatmıştı. “Bir saat soma hava kararır” dedi. “Artık buradan gidemeyiz.”

“Ciple hayır” dedi Doug. “O kopuk kar zinciriyle olmaz.” Mama onun bütün hap şişelerim karıştırdığım duyabiliyordu. “Arlo’yu en az bir gün rahatlatacak kadar Percocet var elimizde. Ayrıca Elaine el çantasında kodein olduğunu söylüyor; bulabilirsem çok iyi olur.”

Maura pencereye sırtını döndü. Herkes kendisi kadar bitkin görünüyordu. Elaine kanepeye çökmüştü. Doug sıra sıra şişelere ilgisizce bakıyordu. Grace ise... Grace ise odadan çoktan kaçmıştı.

“Hastaneye gitmesi gerek” dedi Mama.

“Bu gece senin Boston’a dönmem bekliyorlar, öyle söylemiştin” dedi Elaine.

“Seni aramaya başlarlar.”

“Mesele şu ki nerede aramaları gerektiğini bilmiyorlar.”

“Benzincideki o yaşh adam. Sana gazete satan. O bizi hatırlar.

Senin kayıp olduğunu duyunca polisi arar. Eninde sonunda b in leri gelir buraya.”

Mama tekrar bilincim kaybetmiş olan Arlo’ya baktı. Ama ona yetecek kadar kısa sürede değil.

12

“Bana ne göstermek istemiştin?” diye sordu Doug.

“Benimle gel yeter” diye fısıldadı Mama. Kapıda durakladı ve başım geriye çevirip odaya göz attı; diğerleri uyuyordu. Usulca sıvışmanın tam sır asıydı. Gaz lambasını alıp dışarıya, geceye çıktı.

Dolunay vardı ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. Mama’nın yolu görmek için lambaya ihtiyacı yoktu; çizmelerinin altındaki kar bile ışık saçıyordu sanki. Rüzgâr kesilmişti ve kann üzerindeki buz tabakasının, ayaklarının alfanda çatur çutur ezilirken çıkardı ğı sesler duyuluyordu yalnızca. Mama sıra halinde uzanan sessiz evlere doğru önden gitti.

“İpucu vermek ister misin?” diye sordu adam.

“Grace’in yanında söylemek istemedim. Ama bir şey buldum.”

“Ne?”

“Bu evde.” Mama sundurmanın önünde durup yukarıya, yıldızların ve ayın ışığım yansıtmayan siyah pencerelere baktı; içerideki karanlık ufacık ışıltıları bile yutabiliyordu sanki. Basamakları çıkıp kapıyı iterek açtı. Oturma odasından geçerlerken lamba etraflarında loş bir ışık havuzu oluştmdu. Bu havuzun ötesindeki gölgelerde mobilyaların siyah siluetleri ve fotoğraf çerçevesinden yansıyan parıltılar vardı. Portreden bakan siyah saçlı adamın gözleri gölgelerin içinde canlı gibiydi.

“Önce şunu fark ettim” dedi Mama, köşedeki kuş kafesim göstererek.

Doug yaklaşıp kafesin dibinde yatan kanaryaya baktı. “Bir başka evcil hayvan ölüsü.”

“Köpek gibi.”

“Kim kanaryasını açlıktan ölüme terk eder ki?”

“Bu kuş açlıktan ölmedi” dedi Mama.

“Ne?”

“Baksana, bol bol tohum var.” Maura lambayı kaldırıp kafese yaklaştırdı, Doug’a yemliğin kuşyemiyle ve su kabımn donmuş suyla dolu olduğunu gösterdi. “Bu evin de pencereleri açık bırakılmış” dedi.

“Soğuktan donmuştur.”

“Dahası var.” Maura koridorda yürüyüp döşeme tahtalarındaki izleri gösterdi; birisi bunları boya fırçasıyla yapmıştı sanki. Loş ışıkta lekeler kahverengiden çok siyah görünüyordu.

Doug sürüklenme izlerine bakakaldı; onlara açıklama getirmeye kalkışmadı. Hiçbir şey söylemedi. Giderek genişleyen izleri sessizce takip ederek merdivene vardı. Orada durup ayaklarının dibindeki kurumuş kan birikintisine baktı.

Maura lambayı kaldırınca, basamaklara saçılmış kanların koyu izleri aydınlandı. “Bu izler merdivenin aşağı yukarı yansına kadar çıkıyor” dedi. “Biri bu merdivenden yuvarlanmış, basamaklara çarpa çarpa. Ve buraya düşmüş.” Lambayı alçaltıp merdivenin dibindeki kurumuş kan birikintisini aydınlattı. O kanın içinde bir şey ışıldıyordu, Maura’nın ikindi vakti gözden kaçırdığı gümüşi, incecik bir şey. Diz çökünce bunun kurumuş kana kısınen gömülmüş, uzun san bir saç teli olduğunu gördü. B ir kadın. Burada bir kadın yatmıştı, en azından kalbi birkaç dakika daha atarken. Vücudundan akan kamn bu birikintiyi oluşturmasına yetecek kadar uzun süre.

“Kaza mı?” dedi Doug.

“Veya cinayet.”

Maura adamın loşlukta yanm ağızla, hafifçe gülümsediğini gördü. “Adli tabipliğin tuttu. Bence buranın bir suç mahalli olması şart değil. Kan var sadece.”

“Epey var.”

“Ama ceset yok. Olayın nasıl gerçekleştiğini anlamamızı sağlayacak bir şey yok.”

“Beni rahatsız eden şey cesedin yokluğu zaten.”

“Varlığı beni çok daha fazla rahatsız ederdi.”

“Nerede acaba? Kim götürdü?”

“Ailesi olamaz mı? Belki de onu hastaneye götürmüşlerdir. Kanaryanın unutulmasının sebebi bu olsa gerek.”

“Ailesi o yaralı kadım taşırdı Doug. Hayvan leşiymiş gibi yerde sürüklemezlerdi. Ama cesetten kurtulmaya çahştılarsa...”

Adam koridorun gölgelerinde gözden kaybolan sürüklenme izlerine baktı. “Kam temizlemek için geri gelmemişler.”

“Belki de gelmeyi planlıyorlardı” dedi Maura. “Belki de vadiye geri dönemediler.”

Doug ona baktı. “Kar fırtması yüzünden.”

Maura başıyla onayladı. Lambanın alevi sanki bir hayaletin nefesi yüzünden titreşti. “Arlo haklıydı. Bu köyde korkunç bir şey oldu Doug. Geride kan izleri, evcil hayvan ölüleri ve boş evler bırakan bir şey.” Maura yere baktı. “Ve kanıtlar. Bir öykü anlatan kanıtlar. Bililerinin gelip bizi bulmasını umuyoruz.” Adama baktı.

“Ama ya bizi kurtaracak kimse yoksa?”

Doug, Maura’nın yaptığı bir kara büyüden kurtulmak istercesine silkelendi. “Ortadan kaybolan koca bir topluluktan bahsediyoruz Maura” dedi. “On iki evden, on iki aileden. Bu kadar çok insanın başına bir şey gelse bunu gizlemek imkânsız olurdu.”

“Bu vadide imkânsız değil. Burada bir sürü şey gizlenebilir.”

Maura çevrelerindeki gölgelere baktı ve ışığının ardında nelerin gizli olabileceğini düşününce parkasına iyice sarındı. “Burada kalamayız.”

“Kurtarılmayı beklememiz gerektiğim düşünen şendin. Daha bu sabah öyle dedin.”

“Bu sabahtan beri işler iyice sarpa sardı.”

“Ben bizi buradan kurtarmaya çalışıyorum. Elimden geleni yapıyorum.”

“Yapmıyorsun demedim.”

“Ama öyle düşünüyorsun, değil mi? Her şeyin benim suçum olduğunu. Hepiniz öyle düşünüyorsunuz.” Adam derin derin iç ge çirerek sırtım döndü. “Bizi buradan kurtarmanın yolunu bulaca ğım, söz veriyorum.”

“Seni suçlamıyorum.”

Adam karanlıkta başını salladı. “Suçlamalısın.”

“Her şey ters gitti, kimsenin öngöremeyeceği şeyler oldu.”

“Şimdi de mahsur kaldık ve Arlo bacağım kaybedecek muhtemelen. Daha kötüsü bile olabilir.” Adamın sırtı Maura’ya dönüktü hâlâ; onunla bakışmaya dayanamayacaktı sanki. “Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Hayalimdeki gezi bu değildi kesinlikle, hele seninle. Özellikle de seninle.” Doug dönüp Maura’ya batanca, lambanın ışığı yüzündeki bütün gölgeleri derinleştirdi. Restoranda gözleri parlayan, evrene güvenmekten rahatça bahseden adam değildi bu.

“Bugün sana ihtiyacım var Maura” dedi Doug. “Bencillik yapıyor olabilirim ama burada olmandan memnunum, kendi adıma ve Arlo’nun adına.”

Maura gülümsemeyi başardı. “Kendi adıma aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Evet, adım gibi eminim ki şu an başka bir yerde olmayı yeğlersin. Örneğin seni evine götürecek olan uçakta.”

Daniel’a. Maura’nın uçağı artık inmişti herhalde ve Daniel onun uçakta olmadığım fark etmiş olmalıydı. Telaştan deliye mi dönmüştü? Yoksa Maura’yı üzdüğü için, onun kendisini bu şekilde cezalandırdığını mı düşünmüştü? Beni tanıyorsun, öyle bir şey yapmayacağımı bilirsin. Beni seviyorsan başımın belada olduğunu bilirsin.

Kanlı koridordan çıkıp gölgeli ön odadan geçerek dışarıya, ayın ve yıldızların aydınlattığı manzaraya çıktılar. Diğerlerinin uyuduğu evdeki şöminenin ışığım

görebiliyorlardı.

“liderlikten yoruldum” dedi Doug o pencereye bakarak. “Hep liderlik yapmak zorunda kalmaktan yoruldum. Ama onlar bunu bekliyorlar. İşler ters gidince Arlo sızlanıyor, ama asla dizginleri eline almıyor. Kenara çekilip şikâyet etmeyi yeğliyor.”

“Peki ya Elaine?”

“Onun nasıl olduğunu gördün. Sen karar ver Doug, diyor hep.”

“Sana âşık da ondan.”

Adam başını iki yana salladı. “Öyle bir şey fark etmedim hiç.

Biz arkadaşız o kadar.”

“Ötesi olmadı mı hiç?”

“Benim açımdan hayır.”

“Onun hisleri farklı. Arlo da bunun farkında.”

“Ben Elaine’e asla umut vermedim Maura. Bunu Arlo’ya asla yapmam.” Doug, Maura’ya döndü; gaz lambasının ışığında yüz hatları daha keskin ve sertti. “İstediğim şendin.” Maura’run koluna dokunmak için elini uzattı. Eldiveni Maura’nın yenine değdi sadece, onu bir sonraki adımı atmaya sessizce davet etti.

Maura geri çekildi; Doug’in dokunamayacağı kadar uzaklaştı bilinçli olarak. “Arlo’nun yanma geri dönmeliyiz.”

“Aramızda hiçbir şey yok yani, öyle mi?”

“Asla olmadı.”

“Öyleyse davetimi neden kabul ettin? Neden bizimle geldin?”

“Öyle bir anıma denk geldi Doug. Çılgınca, dürtüsel bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.” Maura yaşaran gözlerim kırpıştırdı; gözyaşları, gaz lambasının ışığım altın rengi bir pusa dönüştürmüştü. “Bir hataydı.”

“Yani benimle hiç ilgisi yoktu.”

“Başka biriyle ilgiliydi.”

“Akşam yemeğinde bahsettiğin adamla. Elde edemediğin adamla.”

“Evet.”

“O durum değişmedi ki Maura.”

“Ama ben değiştim” diyen Maura yürüyüp gitti.

İçeriye girince herkesin hâlâ uykuda olduğunu ve ateşten geriye parlak korların kaldığım gördü. Şömineye bir odun attı ve tıslayarak, çıtır çıtır canlanan alevlerin karşısında durdu. Doug’in arkasından girip kapıyı kapadığım işitti; içeriye ansızın giren temiz hava alevleri titreştirdi.

Arlo gözlerini açıp fısıldadı: “Su. Lütfen, su.”

“Elbette dostum” dedi Doug. Diz çöküp Arlo’nun başım tuttu ve bardağı onun dudaklarına yasladı. Arlo’nun kana kana içtiği suyun yansı çenesinden süzüldü. Adam sonunda tatmin olunca başım tekrar yastığına koydu.

“Başka ne istersin? Kanun aç mı?” diye sordu Doug.

“Soğuk. Çok soğuk.”

Doug kanepeden bir battaniye alıp Arlo’nun üstüne özenle örttü. “Ateşi canlandırırız. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Rüyalar görüyorum” diye mırıldandı Arlo. “Tuhaf tuhaf rüyalar. Burada bir sürü insan vardı, bana bakıyorlardı. Etrafta durup seyrediyorlardı. Bir şeyi bekliyorlardı.”

“Narkotikler kâbuslara yol açar.”

“Kötü rüyalar değiller aslmda. Tuhaflar sadece. O insanlar melektir belki de. Komik giysili melekler, tıpkı şu fotoğraftaki adam gibi.” Arlo çukura kaçmış gözlerini Maura’ya çevirdi, ama ona bakmıyor gibiydi. Maura’nın omzunun ardında bir yere odaklanmıştı, onun hemen arkasında gizlice duran bir varlık

varmış gibi.

“Veya belki de hayalettirler” diye fısıldadı.

Kim e bakıyor? Maura birden arkasına dönüp boşluğa baktı.

Portredeki kömür karası gözlü adamın kendisine baktığını gördü. Ahret’teki bütün evlerde bu portre asılıydı. Adamın yüzü şömine ışığının yansımasıyla parlıyordu, içinde kutsal alevler yanı- yormuş gibi.

“Ve o erdemlileri bir araya getirecek” dedi Arlo, portrenin çerçevesindeki yazıyı alıntılayarak. “Ya doğruysa?”

“Ne doğruysa?” diye sordu Doug.

“Belki de hepsi oraya gitti. Adam onları bir araya getirdi, soma da buradan götürdü.”

“Vadinin dışına mı?”

“Hayır. Cennete.”

Şöminede kınlan bir odun parçası tabanca gibi patladı. Maura yatak odalarından birinde asılı gördüğü kanaviçe yazıyı hatırladı.

SONSUZLUĞA HAZIRLAN.

“Tuhaf değil mi?” dedi Arlo. “Buradaki arabalardan hiçbirinin radyosu çalışmıyor. Cızırtıdan başka bir şey yok. Kanal yok. Cep telefonlarımız da çekmiyor. Sinyal yok.”

“Issızlığın ortasındayız” dedi Doug. “Ve bir vadideyiz.

“Meselenin sadece bu olduğuna emin misin?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Ya dünyada kötü bir şey olduysa? Burada mahsur kaldığımız için bilemeyiz.”

“Ne gibi? Nükleer savaş mı?”

“Doug, kimse bizi aramaya gelmedi. Bu tuhaf değil mi sence?”

“Kaybolduğumuzu fark etmediler henüz.”

“Veya belki de dünyada kimse kalmadı. Herkes öldü.” Arlo odada titreşen gölgeleri çukura kaçmış gözleriyle yavaşça inceledi. “Ben bu insanların kim olduklarım biliyorum galiba Doug.

Burada yaşamış insanlar. Onların hayaletlerini görüyorum galiba.

Dünyanın sonunu bekliyorlar. Kıyameti. Belki de gerçekleşti de haberimiz yok.”

Doug güldü. “Güven bana Arlo. Bu insanların başına gelen şey kıyamet değildi.”

“Baba?” Grace köşeden usulca konuşmuştu. Doğrulup battaniyeye sarındı. “O neden bahsediyor?”

“Haplar kafasını karıştırıyor o kadar.”

“Kıyamet nedir?”

Doug ile Maura bakıştılar, adam iç geçirdi. “Sadece batıl bir inanç tatlım. Bildiğimiz dünyanın sonuna ilişkin saçma sapan bir inanç. Kıyamet gelince Tanrı’nın seçtiği insanlar dosdoğru cennete gideceklermiş.”

“Diğerlerine ne olacakmış peki?”

“Diğerleri dünyada kapana kısılacaklarmış.”

“Ve katledilecekler” diye fısıldadı Arlo. “Geride kalan bütün günahkârlar katledilecek.”

“Ne?” Grace babasına korkuyla baktı.

“Bunlar saçmalık tatlım. Unut gitsin.”

“Ama buna cidden inananlar var mı? Dünyanın sonunun geleceğine inananlar?”

“Uzaylıların insanları kaçırdığına inananlar da var. Kafanı kullan Grace! İnsanların büyülü bir şekilde cennete gönderileceklerini ciddi ciddi düşünür müsün?”

Pencere zangırdadı; bir şey camı tırmalayarak içeri girmeye çalışıyordu sanki. Bacadan inleyerek gelen bir esinti alevleri titretti ve odaya duman yayılmasına yol açtı.

Grace göğsüne çektiği dizlerine sanldı. Yukarıya, titreyen gölgelere bakarak fısıldadı: “Bütün bu insanlar nereye gittiler peki?”

13

On buçuk kiloluk kız “Hayır! Yatak yok! Uyku yok! Hayır, hayır, hayır!” deyip duruyordu.

Kanepede kızarmış gözlerle oturan Jane ile Gabriel, kızlan Regina’nın cüce bir derviş gibi fildir fildir dönmesini seyrediyorlardı.

“Uyumadan daha ne kadar dayanabilir?” diye sordu Jane.

“Bizden daha uzun süre.”

“Nasıl başı dönmüyor, nasıl midesi bulanmıyor, hayret!”

“Bilmiyorum” dedi Gabriel.

“Burada birinin dizginleri ele alması gerek.”

“Evet.”

“Birinin ebeveynlik yapması gerek.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Gabriel, Jane’e baktı.

“Ne?”

“Kötü polis rolünü oynama sırası sende.”

“Neden ben?”

“Çünkü o rolde çok iyisin. Hem son üç seferde onu ben yatırdım. Beni dinlemiyor işte.”

“Bay FBI’ın yufka yüreklinin teki olduğunu fark etti de ondan.”

Adam kol saatine baktı. “Jane, gece yansı olmuş.”

Kızlan daha da hızlı dönmeye başladı. Onun yaşındayken bu kadar yorucu muydum? diye merak etti Jane. İlahi adalet bu olsa gerekti. İleride aynen senin gibi bir kızın olsun da gör, diye yakınırdı annesi eskiden.

Sahiden de öyle oldu.

Jane inleyerek kanepeden kalktı; kötü polis nihayet harekete geçmişti. “Yatma vakti Regina” dedi.

“Hayır.”

“Evet öyle.”

“H a y ır!” Afacan kaçtı; siyah bukleleri dalgalanıyordu. Jane onu mutfakta kıstırıp kucağına aldı. Çırpınan bir balığı tutmak gibiydi bu; kız var gücüyle debeleniyordu.

“Gitmek yok! Gitmek yok!”

“Gitmek var” dedi Jane, minik kollarıyla ve bacaklarıyla debelenen kızım odasına doğru taşırken. Regina’yı yatağına yatırdı, ışığı söndürdü ve kapıyı kapadı. Kızın çığlıkları iyice tizleşti.

Üzüntüyle değil, safi hiddetle bağırıyordu.

Telefon çaldı. Öff, yine komşular anyor, şikâyet edecekler.

“Onlara söyle, Regina’ya Valium vermek gibi bir seçenek yok!”

dedi Jane, Gabriel telefonu açmak için mutfağa giderken.

“Asıl bizim Valium’a ihtiyacımız var” diye karşılık verdi adam ahizeyi kaldırırken. “Alo?”

Ayakta duramayacak kadar yorgun olan Jane mutfak kapışma yaslanırken ahizeden sert eleştiriler geldiğini hayal etti. Windsor-Miller’lar anyor olmalıydı; otuzlu yaşlardaydılar ve binaya bir ay önce taşınmışlardı. Daha şimdiden on kez arayıp şikâyette bulunmuş- lardı. Çocuğunuz yüzümden bütün gece uyuyamadık. Zaten işlerimiz yorucu. Onu kontrol edemez misiniz? Windsor-Miller’lann çocukları yoktu, dolayısıyla on sekiz aylık bir çocuğun televizyon gibi açılıp

kapatılamayacağım akıl edemezlerdi. Jane dairelerinin içine bir kez göz atmıştı ve içerisi tertemizdi. Beyaz kanepe, beyaz halı, beyaz duvarlar... Minik, yapış yapış ellerin değerli mobilyalan-na yaklaştığım düşündükçe deliye dönen bir çiftin dairesi.

“Sana” dedi Gabriel ahizeyi uzatarak.

“Komşular mı?”

“Daniel Brophy.”

Jane mutfak saatine göz attı. Daniel neden gece yansı aramıştı? Bir terslik olmaydı. Telefonu aldı. “Daniel?”

“Maura uçakta yoktu.”

“Ne?”

“Havaalanından yeni geldim. Maura bilet aldığı uçakta yoktu.

Beni aramadı da. Bilmiyorum ama...” Adam duraklayınca Jane koma sesi duydu.

“Neredesin?” diye sordu.

“Arabadayım, şu an Sumner Tüneli’ne giriyorum. Bağlantı her an kesilebilir.”

“Neden bize gelmiyorsun?” dedi Jane.

“Yani şimdi mi?”

“Gabriel da, ben de ayaktayız. Bu meseleyi konuşmalıyız. Alo?

Alo?”

Tünel yüzünden bağlantıları kesilmişti. Jane telefonu kapatıp kocasına baktı. “Bir sorunumuz var galiba.”

Peder Daniel Brophy yarım saat sonra geldi. Regina ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı; adam içeri girdiğinde daire sessizdi. Jane bu adamın en zor koşullarda, suç mahallerinde çalıştığını, ağlayan akrabaları teselli ettiğim görmüştü. Adam sessiz bir güç yayıyordu hep ve en perişan kişileri bile sırf

dokunuşuyla ya da usulca söylediği birkaç sözle avutabiliyordu. Bu geceyse Brophy'nin kendisi perişan görünüyordu. Adam siyah paltosunu çıkarınca Jane onun rahip yakasım takmamış, mavi süveterle gömlek giymiş olduğunu gördü. Bu sivil kıyafet onu iyice savunmasız gösteriyordu.

"Havaalanına gelmedi" dedi Brophy. "iki saate yakın bekledim.

Uçağının indiğini biliyorum, bavulları da geldi. Ama Maura yoktu."

"Birbirinizi görmemiş olabilirsiniz" dedi Jane. "Belki de uçaktan inmiştir ama seni bulamamıştır."

"Öyle olsa beni arardı."

"Sen onu aramayı denedin mi?"

"Defalarca. Açmadı. Ona hafta sonu da ulaşamadım. Seninle konuştuktan som a"

"Kahve yapayım" dedi Jane. "ihtiyacımız olacak bence."

Oturma odasına geçtiler; Jane ile Gabriel kanepeye, Brophy ise koltuğa oturdu. Dairenin sıcaklığı Brophy'nin yanaklarına renk getirmemişti; adam hâlâ solgundu ve dizlerinin üstüne koyduğu ellerini yumruk yapmıştı.

"Maura'yla yaptığın son konuşma çok iyi geçmedi demek" dedi Jane.

"Hayır. Ben... aniden kapamak zorunda kaldım" diye itiraf etti Brophy.

"Neden?"

Adamın yüzü iyice gerildi. "Maura'yı konuşmalıyız, beni değil."

"Onu konuşuyoruz. Onun ruh halini anlamaya çalışıyorum.

Sen konuşmayı kısa kesince Maura kendim terslenmiş mi hissetti sence?"

Adam gözlerim indirdi. "Muhtemelen."

"Kapattıktan sonra onu aradın mı?" diye sordu Gabriel, sadece gerçekleri söyle diyen ses tonunu kullanarak.

“O gece hayır. Vakit geç olmuştu. Cumartesi aradım.”

“Aradığında da açmadı.”

“Evet.”

“Belki de sana sinirlenmiştir sadece” dedi Jane. “Zor bir yıl ge çirdi biliyorsun. Aranızda geçenleri gizlemek zorunda kalıyor.”

“Jane” diye sözünü kesti Gabriel. “Yardımcı olmuyorsun.”

Brophy iç geçirdi. “Hak ettim ama” dedi usulca.

Evet, hak ettin. Yeminini bozdun, şimdi de Maura’in n kalbini kırıyorsun.

“Maura’nın ruh hali bu durumu açıklayabilir mi sence?” diye sordu Gabriel, yine sağduyulu kanun adamı sesini kullanarak.

Üçünün arasında, bu meseleye mantıklı yaklaşan tek kişi o gibiydi. Jane onun başka gergin durumlarda da tıpkı böyle tepki verdi ğini görmüştü, her şey ve herkes çığırından çıktıkça kocasının giderek sakinleşip konuya odaklanmasını seyretmişti. Gabriel Dean bir krizle karşı karşıya kalınca bitkin kocalıktan çıkıp, Jane’in varlığını bazen unuttuğu Büro adamına dönüşüveriyordu anında.

Brophy’yi hiçbir şeyi ele vermeyen, ama her şeyi fark eden gözlerle seyretmekteydi.

“Düşüncesiz davranacak kadar altüst olmuş halde miydi?” diye sordu Gabriel. “Kendine zarar verecek kadar? Belki daha da kötüsü?”

Brophy başım salladı. “Maura öyle şey yapmaz.”

“İnsanlar strese girince şaşırtıcı şeyler yaparlar.”

“O yapmaz! Sen onu tanıyorsun Gabriel. İkiniz de tanıyorsunuz.” Brophy önce Jane’e, sonra tekrar Gabriel’a baktı. “O kadar çocuksu davranacağım düşünüyor musunuz cidden? Sırf beni cezalandırmak için ortadan kaybolacağım?”

“Beklenmedik şeyler yaptığı oluyor” dedi Jane. “Mesela sana âşık oldu.”

Adam kızardı; yanaklarına renk geldi nihayet. “Ama sorumsuz davranmaz.

Böyle sırra kadem basınaz.”

“Sırra kadem mi bastı? Yoksa sadece senden uzak mı duruyor?”

“O uçağa bilet almıştı. Kendisini havaalanından almamı istedi.

Maura bir şeyi yapacağım dedi mi yapar. Yapamayacağı zaman da arayıp söyler. Bana ne kadar kızarsa kızsın Öyle bir şeye tenezzül etmez. Bunu biliyorsun Jane. İkiniz de biliyorsunuz.”

“Ama ya cam çok sıküdıysa?” dedi Gabriel. “İnsanlar aşın davranışlar sergileyebilirler.”

Jane kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne diyorsun yani? İntihar mı?”

Gabriel gözlerini Brophy’den ayırmadı. “Son zamanlarda aranızda tam olarak neler geçti?”

Brophy başım eğdi. “İkimiz de... bir şeylerin değişmesi gerekti ğini fark ettik sanırım.”

“İlişkinizi bitireceğini mi söyledin ona?”

“Hayır.” Brophy başını kaldırıp ona baktı. “Onu sevdiğimi biliyor.”

Ama bu yetmez, diye düşündü Jane. Bir hayat kurmaya yetmez.

“Kendine zarar vermez.” Brophy koltukta dikleşti; sertleşen yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi. “Oyun oynamaz. Bir tersük var ve bunu ciddiye almamanıza inanamıyorum.”

“Alıyoruz” dedi Gabriel sakince. “O yüzden bu soruları soruyoruz Daniel. Çünkü Wyoming polisi de bunları soracak. Jane’in ruh halini. Ortadan kaybolmayı kendisinin isteyip istemediğim.

Ben senin yanıtlan bildiğine emin olmak istiyorum sadece.”

“Hangi otelde kalıyordu?” diye sordu Jane.

“Teton köyünde. Mountain Lodge. Onlan aradım, Jane’in cumartesi sabahı otelden ayrıldığım söylediler. Bir gün erken ayrılmış.”

“Nereye gittiğini biliyorlar mı?”

“Hayır.”

“Evine erken dönmüş olamaz mı? Belki de Boston’a dönmüştür bile.”

“Evini aradım. Hatta oraya gittim. Evinde yok.”

“Yolculuk planlarıyla ilgili başka bir şey biliyor musun?” diye sordu Gabriel.

“Uçuş numaralarım biliyorum. Jackson’da araba kiraladığını biliyorum. Konferanstan sonra orayı gezmek istiyordu.”

“Arabayı hangi şirketten kiraladı?”

“Hertz.”

“Senden başka kimseyle konuşup konuşmadığını biliyor musun? Adli tıptan arkadaşlanyla konuşmuş olabilir mi? Sekreteriyle?”

“Cumartesi günü Louise’i aradım; o da konuşmamış. O sırada önemsemedim, çünkü...” Adam Jane’e baktı. “Nasılsa sen onu arayıp kontrol edersin diye düşündüm.”

Adamın sesinde suçlama yoktu ama Jane suçluluk hissetti yine de; yanakları kızardı. Bu adam Maura’yı aramıştı, kendisiyse aklı başka şeylerle meşgul olduğundan aramayı ihmal etmişti. Derin dondurucular dakiler cesetlerle meşguldü. Dik kafalı çocuklarla. Bir terslik olduğuna gerçekten inanmamıştı, Maura’nın sevgilisiyle kavga ettikten soma onunla konuşmak istemediğini düşünmüştü sadece. Böyle şeyler hep olurdu, değil mi? Hem Maura kaldı ğı otelden bir gün erken ayrılmıştı. Kaçırılmaktan çok, planlarım bilinçli olarak değiştirmiş gibiydi. Gerçi bunların hiçbiri Jane’in Maura’nın cep telefonuna mesaj bırakmaktan başka bir şey yapmamasını mazur göstermiyordu. Neredeyse iki gün geçmişti artık, en önemli kırk sekiz saat, kayıp insanları bulma ve suçları tespit etme imkânının en fazla olduğu fırsat penceresi.

Gabriel ayağa kalktı. “Bazı telefon konuşmaları yapmanın vakti geldi bence” deyip mutfağa gitti. Jane ile Brophy sessizce oturup, Gabriel’in yan odada konuşmasını dinlediler. Adam Jane’in tabiriyle FBI sesini, iş hayatındaki kısık ve otoriter ses tonunu kullanıyordu. Jane onu dinlerken, bu sesin, inatçı bir

çocuğun karşısında yelkenleri çabucak suya indiren adama ait olduğuna inanmakta zorlandı. Asıl benim telefon konuşmaları yapmam gerek, diye düşündü. Sonuçta ihmalkâr davranan polis benim. Ama FBFm adını duyan insanların dikkat kesileceklerini biliyordu.

Kocası FBI'dan olduğuna göre bunun avantajlarından faydalanabilirdi.

"... kadın, sanırım kırk iki yaşında. Siyah saçlı. Bir altmış yedi boyunda, elli beş kilo civan..."

"Neden otelden bir gün erken ayrıldı acaba?" dedi Brophy usulca. Koltukta kaskatı oturuyordu, dosdoğru ileriye bakıyordu. "Bunu çözemedim henüz, neden öyle yaptığını. Nereye gidiyordu, başka bir şehre mi, başka bir otele mi? Neden birden plan değiştirdi?"

Belki de birisiyle tanışmıştır. B ir erkekle. Jane bunu söylemek istemese de aklına gelen ilk düşünceydi; her polisin akima gelecek ilk düşünceydi. Iş gezisine çıkmış yalnız bir kadın. Sevgilisi tarafından daha yeni hayal kınkhğma uğratılmış bir kadın.

Karşısına çekici bir yabancı çıkıyor, ona şehir dışında küçük bir araba gezintisi teklif ediyor. Planlarım boş ver, biraz macera yaşa.

Belki de yanlış adamla macera yaşadı.

Gabriel elinde portatif telefonla oturma odasına geri döndü.

"Birazdan arayacak."

"Kim?" diye sordu Brophy.

"Jackson'daki dedektif. Söylediğine göre hafta sonu orada büyük bir trafik kazası olmamış; hastaneye yatırılan kimliği belirsiz biri de yokmuş bildiği kadarıyla."

"Peki ya..." Brophy duraksadı.

"Ceset de."

Brophy yutkunup koltuğa gömüldü. "En azmdan bunu biliyoruz. Bir hastanede

yatmadığım.”

Veya morgda. Jane zihninde beliren görüntüyü kovmaya çalıştıysa da başaramadı: Mama otopsi masasında yatıyordu, Jane’in tepesinde durup baktığı başka birçok ceset gibi. Otopsi odasında durup da otopsi yapılmasını seyreden herkes, böyle bir kâbus sahnesini, tanıdığı ya da sevdiği birinin o masada yattığım hayal ederdi mutlaka. Daniel Brophy’ye de şimdi bu görüntü işkence ediyordu kuşkusuz.

Jane tekrar kahve yaptı. Wyoming’de saat gecenin on biri olmalıydı. Saate bakarlarken telefon kaygılandıncı bir şekilde sessiz kaldı.

“Hiç belli olmaz, bizi şaşırtabilir.” Jane güldü; kafeinle şekeri fazla kaçırdığı için gergindi. “Yarın tam vaktinde işe gelebilir.

Bize cep telefonunu kaybettiğim filan söyler.” Berbat bir açıklamaydı bu; iki adam da karşılık verme zahmetine girmediler.

Telefon çalınca dikildiler. Gabriel ahizeyi aldı. Fazla konuşmadı; yüz ifadesi aldığı bilgileri ele vermedi. Ama telefonu kapatıp Jane’e bakınca, Jane haberlerin iyi olmadığım anladı.

“Kiraladığı arabayı iade etmemiş.”

“Hertz’e sormuşlar mı?”

Gabriel başıyla onayladı. “Arabayı salı günü havaalanından almış ve bu sabah iade etmesi gerekiyormuş.”

“Yani araba da kayıp.”

“Evet.”

Jane, Brophy’ye bakmadı; adamm yüzünü görmek istemiyordu.

“Artık durum ortada sanırım” dedi Gabriel. “Yapabileceğimiz tek bir şey var.”

Jane başıyla onayladı. “Sabahleyin annemi ararım. Regina’ya seve seve bakar eminim. Havaalanına giderken yolda bırakırız.”

“Jackson’a mı gidiyorsunuz?” diye sordu Brophy.

“Yannki uçakta iki yer bulabilirsek” dedi Jane.

“Üç yer” dedi Brophy. “Ben de geliyorum.”

14

Maura, Arlo’nun dişlerinin takırtısıyla uyandı. Gözlerini açınca ortalığın hâlâ aydınlanmadığını gördü, ama şafağın sökmek üzere olduğunu ve gece karanlığının yeni yeni grileşmeye başladığını sezdi. Odada kaç kişinin uyuduğunu şöminenin ışığı sayesinde sayabildi: Grace kanepede kıvnlmıştı; Doug ile Elaine birbirlerine yakın uyuyorlardı, neredeyse dokunuyorlardı. Neredeyse hep dokunuyorlardı zaten. Maura geceleyin kimin kime sokulduğunu tahmin edebiliyordu. Durumun farkına varınca her şey çok barizdi: Elaine’in Doug’a bakışı, sık sık ona dokunması, onun her sözünü dinlemesi. Arlo şöminenin yaranda yatıyordu; vücudunu sarmış battaniye kefen gibiydi. Adam tekrar titreyince dişleri takırdadı.

Maura kalkıp şömineye odun attı; yerde yatmaktan sırtı tutulmuştu. Çıtırdayarak canlanan, parlaklaşıp gürleşen ateşe sokulup ısındı. Dönüp Arlo’ya baktı; alevler adamın yüzünü aydınlatıyordu şimdi.

Arlo’nun saçlan yağlıydı ve terden sertleşmişti. Cildi ceset sarısıydı. Takırdayan dişleri olmasa Maura onun öldüğünü sanabilirdi.

“Arlo” dedi usulca.

Adamın gözleri yavaşça açıldı. Kimsenin onu içinden kurtaramayacağı, çok derin ve gölgeli bir çukurdan bakıyordu sanki.

“Çok... soğuk” diye fısıldadı.

“Ateşi canlandırdım. İçerisi birazdan ısınır.” Mama onun ahuna dokundu; adamın cildi öyle sıcaktı ki elinin yandığım hissetti. Kahve sehpasına dizdikleri ilaçlara gitti ve karanlıkta etiketleri okumaya çalıştı. Amoksisilin ve Tyienol şişelerini buldu, kapsülleri eline döktü. “İşte. Bunları al.”

“Bu ne?” diye homurdandı Arlo, Maura hapları yutmasına yardım etmek için adamın başım kaldırırken.

“Ateşin var. O yüzden titriyorsun. Bunlar kendini daha iyi hissettirir.”

Adam haplan yutup tekrar yattı; öyle şiddetle titremeye başladı ki Maura onun kriz geçirdiğini düşündü. Ama adamın gözleri açık ve bilinçliydi. Maura kendi yün battaniyesini onun üstüne örttü. Arlo’nun bacağının durumunu kontrol etmesi gerektiğini biliyordu, ama oda hâlâ fazla karanlıktı ve herkes uyurken gaz lambasını yakmak istemiyordu. Pencere aydınlanmaya başlamıştı bile. Bir saat kadar sonra şafak sökünce bacağı inceleyebilirdi. Ama ne bulacağım biliyordu. Adamın ateşinin yükselmesi enfeksiyon kaptığının ve bakterilerin kan dolaşımım istila ettiklerinin neredeyse kesin bir göstergesiydi. Maura amoksisilinin Arlo’yu kurtarmaya yetecek kadar güçlü bir antibiyotik olmadığını da biliyordu.

Zaten ellerinde yalnızca yirmi tablet kalmıştı.

Doug’a göz attı ve sırtındaki yükü paylaşmak için onu uyandırmak istedi ama Doug hâlâ derin bir uykudaydı. Maura bu yüzden Arlo’nun yarana oturup elini tuttu ve battaniyelerin üstünden kolunu okşadı. Adamın alnı sıcak olsa da eh kaygılandıncı bir şekilde buz gibiydi, cardı değil de ölüydü sanki.

Ve ben ölülere dokunmanın verdiği hissi bilirim.

Tıp öğrenciliği zamanlarından beri kendini hastaların yanından çok, otopsi odasında rahat hissetmişti. Ölüler sohbet etmenizi, sonu gelmez şikâyetlerini dinlemenizi ve acıyla kıvranmalarım seyretmenizi beklemezlerdi. Ölüler acının ötesindeydiler, sizden beceremeyeceğiniz mucizeler beklemezlerdi, işinizi bitirmenizi sabırla, yakınmadan beklerlerdi.

Arlo’nun acıdan çarpılmış yüzüne bakarken şöyle düşündü:

Beni ölüler değil, yaşayanlar huzursuz ediyor.

Yine de Arlo’nun yaranda kaldı, şafak sökerken ve adamın titremeleri azalırken onun elini tuttu. Arlo şimdi daha rahat nefes alıyordu ve yüzü terden parlıyordu.

“Hayaletlere inanır mısın?” diye sordu adam usulca, Maura’yı hummalı gözlerle seyrederken.

“Neden sordun?”

“Mesleğin. Hayalet görme ihtimali en yüksek insanlar sîzlersiniz.”

Maura başım iki yana salladı. “Hiç görmedim.”

“inanmıyorsun yani.”

“inanmıyorum. ”

Adam Maura’nın ardına baktı, onun göremediği bir şeye gözle rini dikti. “Ama buradalar, bu odadaiar. Bizi seyrediyorlar.”

Maura onun alnına dokundu. Arlo’nun cildi şimdiden serinlemiş gibiydi, ateşi düşüyordu. Oysa adamın hezeyan geçirdiği belliydi; ortalıkta süzülen hayaletleri gözleriyle takip ediyordu sanki.

Hava yeterince aydınlanmıştı; Mama adamın bacağma bakabilirdi.

Battaniyeyi kaldırırken Arlo itiraz etmedi. Adamın belden aşa ğısı çıplaktı; penisi büzülmüştü ve kahverengi kasık tüylerinin arasında neredeyse görülmüyordu. Geceleyin işemişti; altına serdikleri havlular sırılsıklamdı. Maura yaranın sargılarım çözünce kendini tutamayıp inledi. Yarayı daha altı saat önce, gaz lambasının ışığında incelemişti. Şimdiyse, giderek parlaklaşan gün ışığının amansız aydınlığında, kenarlan kararmış deriyi ve şişmiş dokuları görebiliyordu. Ve burnuna pis bir çürük et kokusu geliyordu.

“Bana gerçeği söyle” dedi Arlo. “Bilmek istiyorum. Ölecek miyim?”

Maura onu teselli edecek sözler aradı, inanmadığı bir yanıtı vermeye çalıştı. Konuşmasına fırsat kalmadan birden omzunda bir el hissedince şaşkınlıkla döndü.

“Tabii ki ölmeyeceksin” dedi Doug, Maura’nın hemen arkasından. “Çünkü ölmene izin vermeyeceğim Arlo. Başımın belası olsan da.”

Arlo hafifçe gülümsemeyi başardı. “Sen hep yalancının tekiydin zaten dostum” diye fısıldayıp gözlerim kapadı.

Doug çömelerek bacağı inceledi. Hiçbir şey söylemese de Maura onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Bacağı gözlerimizin önünde çürüyor.

“Diğer odaya geçelim” dedi Doug.

Mutfağa girdiler; burada diğerleri tarafından duyulmazlardı.

Şafak yerini köreltici sabah ışığına bırakmıştı; pencereden giren ışık Doug'in yüzünü aydınlatıyor, kirli sakalındaki bütün gri kılla-n belirginleştiriyordu.

"Ona sabahleyin amoksisilin verdim" dedi Maura. "Ne faydası olacaksa."

"Ameliyat edilmesi gerek."

"Katılıyorum. Bacağım sen kesınek ister misin?"

"Tanrım!" Adam mutfakta huzursuzca dolanmaya başladı. "Bir artere dikiş atmak sorun değü. Ama ampütasyon..."

"Ampütasyon yapabilsek bile yetmez. Mikrop kapmış. Damar yoluyla verilecek yüksek dozlarda antibiyotiklere ihtiyacı var."

Doug pencereye dönüp gözlerini kısarak gün ışığının ince buzla kaplı karlardaki yansımalarına baktı. "Sekiz dokuz saatlik gün ışığım var. Hemen yola çıkarsam hava kararmadan dağdan inebilirim."

"Kayakla mı gideceksin?"

"Daha iyi bir fikrin yoksa."

Mama diğer odada ter içinde titreyen, bacağı şişmiş ve yarası giderek cerahat toplayan Arlo'yu düşündü. Adamın kanım, iç organlarım istila eden bakterileri düşündü. Ve bir zamanlar otopsi yaptığı bir cesedi düşündü; septik şoktan ölen o kadının yer yer kanamış derisini, kalbim, akciğerlerim anımsadı. Şok, çoklu organ yetmezliğine yol açıp kalbi, böbrekleri ve beyni durdururdu. Arlo sayıklamaya başlamıştı bile. Var olmayan insanlar, hayaletler görüyordu etrafında. Ama en azından hâlâ sidik üretiyordu; böbrekleri çalıştığı sürece kurtulma şansı vardı.

"Sana yolluk hazırlayayım" dedi Mama. "Uyku tulumuna da ihtiyacın olacak; bakarsın sen dağdan inemeden hava kararır."

"Bu gece olabildiğince yol kat ederim" dedi Doug. Ön odaya, Arlo'nun can çekiştiği yere göz attı. "Korkarım onu sana emanet etmem gerekecek."

Grace babasının gitmesini istemedi. Dışarıda, sundurmada duran adamın parkasına yapıştı ve ona kendilerini terk etmemesi için yalvardı; o babasıydı, kızım nasıl bırakıp gidebilirdi, Grace'in annesinin yaptığı gibi? Nasıl bir baba böyle davranırdı?

"Arlo gerçekten hasta tatlım" dedi Doug, kızın ellerini parkasından zorla çekip alarak. "Yardım getirmezsem ölebilir."

"Gidersen asıl ben ölebilirim!" dedi kız.

"Yalnız değilsin ki. Elaine ile Mama sana bakarlar."

"Neden senin gitmen gerekiyor ki? Neden o gitmiyor?" Grace suçlamaya benzer bir saldırganlıkla Maura'yı gösterdi.

"Yeter artık Grace! Yeter!" Adam kızım omuzlarından kavrayıp sertçe sarstı. "Aramızdaki en güçlü kişi benim. Başarma şansı en yüksek kişi benim. Hem Arlo benim dostum."

"Sen de benim babamsın" diye cevabı yapıştırdı Grace.

"Şu an yetişkin gibi davranmana ihtiyacım var. Evrenin merkezi olmadığım anlamalısın." Adam çantasını sırtına geçirdi. "Bunları ben gelince konuşuruz. Şimdi bana öpücük ver, tamam mı?"

Grace geri çekildi. "Annem seni boşuna terk etmemiş" deyip eve girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Afallayan Doug kapalı kapıya bakakaldı. Kızının bu kadar sinirlenmesine şaşırmamalıydı oysa. Mama, Grace'in babasının il gisini çekmek için her şeyi yapabileceğini ve onu parmağında oynatmak için suçluluk duygusunu silah olarak kullanmakta ne kadar usta olduğunu görmüştü. Doug kızının peşinden eve girmeye hazırdı şimdi; Grace'in istediği ve hiç şüphesiz beklediği tam da buydu.

"Onu merak etme" dedi Maura. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum. Gözün arkada kalmasın."

"Sen varken kalmaz." Adam vedalaşmak için Maura'ya sarıldı.

"Üzgünüm Maura" diye mırıldandı. "Ters giden her şey için üzgünüm." Geri

çekilip ona baktı. “Stanford’dayken haytanın teki olduğumu düşünüyordun eminim. Fikrini değiştirmeyi pek beceremedim herhalde.”

“Bizi buradan kurtarırsan fikrimi değiştirebilirim Doug.”

“Kurtaracağım, buna emin olabilirsin.” Adam sırt çantasının bel kayışım bağladı. “Kaleyi koruyun Doktor Isles. Süvarileri getireceğime söz veriyorum.”

Maura adamın yola doğru yürümesini sundurmadan seyretti.

Hava ısınmaya başlamıştı bile, sıcaklık eksi beş civarındaydı ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Doug’in yolculuk yapmasına uygun bir gündü.

Birden kapı açıldı ve Elaine evden fırladı. Daha birkaç dakika önce Doug’a veda etmişti ama şimdi ona yetişmek için peşinden koşuyordu; yaşaması buna bağlıydı sanki. Maura ne konuştuklarım duyamıyordu ama Elaine’in boynundan hiç çıkarmadı ğı kaşmir atkıyı Doug’in boynuna özenle, veda hediyesi niyetine doladığım gördü. Kucaklaştılar; birbirlerini hiç bırakmayacaklardı sanki. Sonra Doug yola koyuldu; vadiden çıkan, üzerinde tekerlek izleri seçilen yolda yürüdü. Elaine eve geri dönmeden önce, adamın dönemeçten sapıp ağaçların ardında gözden kaybolmasını bekledi. Sundurma basamaklarım çıktı ve tek kelime etmeden Maura’nın yarandan, ona sürtünerek geçip eve girdi ve kapıyı ardından kapadı.

15

Dedektif Queenan kendini taratmadan önce bile Jane onun polis olduğunu anladı. Adam Mountain Lodge'un otoparkmdaki karla kaplı bir Toyota'nın yarunda, bir erkek ve bir kadınla konuşuyordu. Jane'le yanındakiler kiralık arabalarından inip Toyota'ya yaklaşırlarken Queenan dönüp, mesleği gözlemle ilgili olan insanlara özgü bir dikkatle onlara baktı. Başka her açıdan sıradan görünüyordu -kelleşmeye yüz tutmuştu, aşın kiloluydu, bıyığı kırlaşmaya başlamıştı.

"Dedektif Queenan?" diye sordu Gabriel.

Adam başıyla onayladı. "Siz de Ajan Dean olmalısınız."

"Ben de Dedektif Rizzoli" dedi Jane.

Queenan ona kaşlarım çatarak baktı. "Boston Emniyet Teşkilatından mı?"

"Cinayet masası" dedi Jane.

"Cinayet mi? Biraz acele etmiyor musunuz? Bir suç işlenip işlenmediğini bilmiyoruz henüz."

"Doktor Isles arkadaşımız" dedi Jane. "Kendisi güvenilir bir profesyoneldir; kafasına esince ortadan kaybolmaz. Hepimiz onun için kaygılanıyoruz."

Queenan dönüp Brophy'ye baktı. "Siz de mi Boston Emniyet Teşkilatı'ndansınız?"

"Hayır efendim" dedi Brophy. "Ben rahibim."

Şaşıran Queenan güldü. "Bir FBI ajanı, bir polis ve bir rahip.

Böyle bir ekibi ilk kez görüyorum."

"Şimdiye kadar ne buldunuz?" diye sordu Jane.

“Eh, şunu bulduk” diyen Queenan park halindeki Toyota’yı gösterdi; arabanın yanında duran iki kişi konuşmayı seyrediyordu. Adamın adı Finch’ti; otelde güvenlik görevlisiydi. Kadınsa Hertz araba kiralama şirketinde çalışıyordu.

“Bu Toyota en az cuma akşamından beri burada” dedi Finch.

“Kimse götürmedi.”

“Bunu güvenlik kamerası kaydından kontrol ettiniz mi” diye sordu Jane.

“Şey, hayır hanımefendi. Bu otoparkta kamera yok.”

“Öyleyse cuma akşamından beri burada olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Üstünde birikmiş kara baksanıza. Cumartesi günü büyük bir fırtına çıktı, yerlerde yarım metreden fazla kar birikti; bu arabanın üstünde gördüğüm kar da aşağı yukan o kadar.”

“Bu, Maura’nın arabası mı?”

Hertz’de çalışan kadın “Bu araba Doktor Maura Isles’in adına kiralandı” dedi. “Üç hafta önce internetten kiralandı ve Doktor Isles arabayı geçen sah teslim aldı. AmEx kartıyla ödeme yaptı.

Arabanın havaalamndaki otoparkımıza dün sabah geri götürülmesi gerekiyordu.”

“Doktor Isles arayıp kira süresini uzatmadı mı?” diye sordu Gabriel.

“Hayır efendim.” Kadın cebinden bir anahtar çıkarıp Queenan’a baktı, “işte istediğiniz yedek anahtar dedektif.”

Queenan bir çift lateks eldiven takıp ön yolcu kapışım açtı, içeriye dikkatle eğilip torpido gözünü açtı ve orada kira sözleşmesini buldu. Sayfalara göz atıp “Maura Isles” diye onayladı. Kilometre sayacma baktı. “Aşağı yukan yüz elli kilometre yapmış gibi görünüyor. Altı gün kiralanmış bir araba için fazla sayılmaz.”

“Doktor Isles bir tıp konferansı için buradaydı” dedi Jane. “Ve bu otelde kalıyordu. Gezmeye pek vakti olmamıştır herhalde.” Jane pencereden içeriye, cama dokunmamaya özen göstererek baktı. Ön yolcu koltuğunda yatan

katlanmış USA Today gazetesi hariç içerisi derli toplu görünüyordu. Elbette öyle olacaktı; Maura düzen manyağıydı ve Jane onun Lexus'unda kullanılmış bir kâğıt mendil bile görmemişti. "Şu gazetenin tarihi ne?" diye sordu.

Queenan USA Today'ı açtı. "Geçen salının gazetesi."

"Maura'nın buraya geldiği gün" dedi Brophy. "Havaalanından almış olmalı."

Queenan doğruldu. "Bagaja bir göz atalım" dedi. Arka tarafa gidip kan temizledi ve bagajm kilidini uzaktan kumandayla açtı. Hepsi bakmak için toplandılar; Jane, Queenan'in bagaj kapa ğım kaldırmak için eldivenli elini aşağıya uzatmadan önce bir an duraksadığım fark etti. O an hepsinin aklından aynı düşünce ge çiyordu muhtemelen. Kayıp bir kadın. Terk edilmiş bir araç.

Araba bagajlarında çok fazla sürprizle karşılaşılırdı, o çelik rahimlerin içinde embriyolar gibi büzülmüş çok korkunç şeyler olurdu. Hava bu kadar soğukken, insanları uyaracak, içeride yatan şey hakkında ipucu verecek kokular olmazdı. Queenan bagajı açarken Jane nefesinin kesildiğim hissetti. Açılan bagajm içine baktı.

"Bomboş" dedi Queenan. Jane adamın rahatladığım sesinden anladı. Queenan, Gabriel'a baktı. "Yani elimizde iyi durumda gibi görünen bir kiralık araba var ve bavul yok. Arkadaşınız her nereye gittiyse eşyalarım yanında götürmüş. Bana planlı bir gezi gibi geliyor."

"Öyleyse nerede peki?" dedi Jane. "Neden cep telefonunu açmıyor?"

Queenan ona sinir bozucu, dikkat dağıtıcı biriymiş gibi baktı.

"Arkadaşınızı tanımıyorum. Sorunuzun yanıtım siz benden daha iyi verebilirsiniz belki."

Hertz'de çalışan kadın "Bu aracı ne zaman geri alabiliriz?" dedi. "Ona ihtiyacımız var."

"Bir süre bizde kalması gerekecek" dedi Queenan.

"Ne kadar?"

"Bir suç işlenip işlenmediğine karar verene kadar. Şu an emin değilim."

“Peki Doktor Isles’ın ortadan kaybolmasını nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu Jane.

Ona bakan adamın gözlerinde bir an yine sinirli bir ifade belirdi. “Emin değilim demiştim. Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmaya çalışıyorum hanımefendi. Hepimiz bunu yapmayı denesek nasıl olur?”

“Bu müşterimizi hatırlıyorum diyemem” dedi Mountain Lodge’un resepsiyonisti Michelle. “Ama sonuçta geçen hafta bmada iki yüz doktor ve aileleri kaldı. Herkesi hatırlayamam ki.”

Müdürün küçük ofisine doluşmuşlardı. Kapının yanında duran müdür kollarını kavuşturmuş, konuşmayı seyrediyordu.

Michelle’i sorulardan çok, müdür huzursuz ediyor gibiydi; verdi ği yanıtlan patronunun beğenmeyeceğinden korkarcasına adama bakıp duruyordu.

“Fotoğrafından tanımadınız yani?” diye sordu Queenan, Jane’in Massachusetts Adli Tıp Kurumu’nun web sitesinden çıktısını aldığı vesikalık fotoğrafın üstüne tık tık vurarak. Fotoğraf ta ciddi ve profesyonel biri vardı. Maura doğruca fotoğraf makinesine bakıyordu; gülümsemiyordu; mesleğine uygun bir ifadeydi bu. İnsanın işi ölüleri kesip biçmekse, pişmiş kelle gibi sırıtması yakışık almazdı.

Michelle fotoğrafı tekrar, göstermelik bir dikkatle inceledi.

Gençti, yirmilerinin ortalanndaydı ve üstünde onca göz varken dikkatim toplamakta zorlanması normaldi. Hele seyredenlerden biri patronuyken.

Jane “Siz dışarı çıkar mısınız efendim?” dedi müdüre.

“Burası benim ofisim.”

“İşimiz çok kısa sürecek.”

“Madem bu iş otelimle ilgili, meseleyi tam olarak öğrenmeliyim.” Adam resepsiyon görevlisine baktı. “O kadım hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun Michelle?”

Genç kadın çaresizce omuz silkti. “Emin değilim. Başka fotoğrafı var mı?”

Kısa bir sessizlikten soma Brophy “Bende bir tane var” dedi usulca. Ceketinin iç cebinden fotoğrafı çıkardı. Maura’nın evinde, mutfak masasında otururken çekilmiş gündelik bir fotoğrafıydı; Maura’nın önünde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Adli tıp kurumu— nun sitesindeki ciddi fotoğrafa kıyasla bu kadın bambaşka biri gibiydi; yüzü alkolden ve gülmekten kızarmıştı. Fotoğrafın kenarları aşınmıştı; Brophy onu yanından hiç ayırmıyordu muhtemelen, yalnız kaldığında çıkarıp bakıyordu. Daniel Brophy işi ile arzusu, Tanrı ile Mama arasında sık sık kararsızlık yaşıyor olmalıydı.

Queenan “Tamdık geliyor mu?” diye sordu Michelle’e.

Genç kadın kaşlarını çattı. “Bu aynı kadın mı? Bu fotoğrafta çok farklı görünüyor.”

Daha mutlu. şık.

Michelle yukan baktı. “Onu hatırlıyorum galiba. Kocasıyla mı gelmişti?”

“Evli değil” dedi Jane.

“Ya. Eh, belki de başka bir kadınla karıştırdım öyleyse.”

“Hatırladığınız kadından bahsedin.”

“Yanında bir adam vardı. Cidden çok hoş bir adamdı, sanşmdı.”

Jane, Brophy’ye bakmadı; adamın tepkisini görmek istemiyordu. “Onlar hakkında başka neler hatırlıyorsunuz?”

“Birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi. Masaya uğradıklarım hatırlıyorum; adam restoranın yerini sordu. Evli olduklarım sandım.”

“Neden?”

“Çünkü adam gülerek ‘Gördün mü? Başkalarına adres sorma yı öğrendim’ gibi bir şey söyledi. Yani, insan böyle bir lafı karısına söyler, değil mi?”

“Bu çifti ne zaman gördünüz?”

“Perşembe gecesi olmalı. Cuma izinliydim çünkü.”

“Peki cumartesi, bu hanımın otelden ayrıldığı gün? O sabah çalışıyor muydunuz?”

“Evet, ama bir sürü kişi çalışıyordu. Konferans bitmişti ve ayrılan çok müşteri vardı. Bu kadım gördüğümü hatırlamıyorum.”

“İşlemlerini başka bir otel çalışanı yapmış olmalı.”

“Aslında hayır” dedi müdür. Bir bilgisayar çıktısını gösterdi. “Bu hanımın otel faturasını istediğinizi söylemiştiniz, ben de bir kopyasını çıkardım. Görünüşe göre otelden ayrılma işlemini odasından yapmış. Yani giderken resepsiyona uğramasına gerek yoktu.”

Queenan çıktıyı aldı. Sayfalara göz attı ve kalemleri yüksek sesle okudu. “Oda vergisi. Restoran. İnternet. Restoran. Burada sıra dışı bir şey görmüyorum.”

“Madem işlemler odasından halledilmiş” dedi Jane, “bu işi onun yaptığım nereden biliyoruz?”

Queenan yüzünde bir küçümseme ifadesiyle güldü; kendini tutma zahmetine bile girmemişti. “Odasına başka birinin gizlice girdiğini mi söylüyorsunuz? Eşyalarım topladığım ve otelden ayrılma işlemlerini onun yerine yaptığım?”

“Ben sadece elimizde onun cumartesi sabahı, yani güya gittiği gün burada olduğuna dair bir kanıt bulunmadığım söylüyorum.”

“Nasıl bir kanıta ihtiyacınız var?”

Jane müdüre döndü. “Resepsiyon masasının tepesinde güvenlik kameranız var. Kayıtlan ne kadar süre saklıyorsunuz?”

“Elimizde geçen haftanın kayıtları vardır hâlâ. Ama saatlerce kayıttan bahsediyoruz. Lobiden geçen yüzlerce insandan. Bunları seyretmeniz bir hafta sürer.”

“Faturaya göre hesabı ne zaman kesilmiş?”

Queenan çıktıya baktı. “Sabah 7.54’te.”

“Öyleyse o zamandan başlayalım. Bu otelden yürüyerek çıktıysa onu görürüz

mutlaka.”

Güvenlik kamerası kaydı izlemek kadar beyin sulandırıcı bir şey yoktu hayatta. Otuz dakika sonra Jane’in boynu ve omuzlan, monitörde gelip geçen herkese bakmak için öne eğilmekten ağn— yordu. Queenan’in bunun salakça bir iş olduğunu odadaki diğer herkese belli etmek için iç geçirip durması ve sandalyesinde sa bırsızca kımıldanması da sinir bozucuydu. Belki de haklıdır, diye düşündü Jane ekranda gezinen figürleri, toplanıp dağılan grupları seyrederken. Zaman göstergesi 08.00’e yaklaşır ve onlarca otel müşterisi otelden ayrılmak için resepsiyon masasının önünde toplanırken Jane’in dikkati dağıldı.

Maura’yı gören Daniel oldu, “işte!” dedi adam.

Gabriel kaydı dondurdu. Jane o donmuş lobi görüntüsünde en az yirmi kişi saydı; bunların çoğu masanın yakınındaydı. Diğerleriyse arka plandaydı, lobi sandalyelerinin civarında gruplar halindeydiler. iki adam cep telefonlarıyla konuşurken bir yandan da kol saatlerine bakıyorlardı. Takıntılı çokgörevlilik çağma hoş geldiniz.

“Onu görmüyorum” dedi Queenan.

“Geriye git” dedi Daniel. “Oydu eminim.”

Gabriel sekansı kare kare geriye aldı, insanların geri geri yürümelerini, grupların dağılmasını ve yeni grupların oluşmasını seyrettiler. Cep telefonuyla konuşanlardan biri, telefonundan gelen düzensiz bir ritmin eşliğinde dans edercesine sağa sola gidip duruyordu.

“Bu o” dedi Daniel usulca.

Siyah saçh kadın ekranın en kenarındaydı, yüzü profilden görülüyordu. Jane’in onu gözden kaçırması şaşırtıcı değildi: Lobiden geçen Maura’yla kameranın arasında en az beş altı insan duruyordu. Mama sadece bir anlığına, kalabalıktaki bir boşluğun arkasından geçerken kaydedilmişti.

“Çok net bir görüntü değil” dedi Queenan.

“O olduğunu biliyorum” dedi Daniel, Maura’ya bariz bir hasretle bakarak. “Onun yüzü, onun saç kesimi. Parkasım da tamdım.”

“Bakalım başka görüntülerim bulabilecek miyiz” dedi Gabriel. Kaydı kare kare ilerletti. Maura’nın siyah saçları tekrar belirdi; kadm ilerledikçe saçlan belirip kayboluyordu. Maura kalabalığın arasından ancak ekranın en kenarında çıktı. Siyah bir pantolon ve kürklü kapüşonlu beyaz bir kayak parkası giymişti. Gabriel görüntüyü bir kare daha ilerletince Maura’nın başı ilerleyip gözden kayboldu; ama gövdesinin yarısı hâlâ görülüyordu.

“Eh, şuna bakın” diye gösterdi Queenan. “Tekerlekli valiz çekiyor.” Jane’e baktı. “Bence mesele aydınlandı, değil mi? Toplanıp otelden ayrılmış. Binadan zorla çıkarılmamış. Cumartesi günü sekizi beş geçe hayattaymış ve otelden kendi isteğiyle, sağ salim aynhyormuş.” Kol saatine göz atıp ayağa kalktı. “Kayda değer başka bir şey bulursanız beni arayın.”

“Kalmıyor musunuz?”

“Onun fotoğrafım Wyoming eyaletindeki bütün gazetelerle televizyon kanallarına gönderdik hanımefendi. Yapılan bütün aramaları değerlendiriyoruz. Mesele şu ki o -veya ona benzer biri-neredeyse her yerde görülmüş.”

“Tam olarak nerede?” diye sordu Jane.

“Akla gelebilecek her yerde. Thermopolis’teki Dinozor Müzesi’nde. Sublette ilçesindeki Grubb’s Marketi’nde. Cody’deki Irma Oteli’nde akşam yemeği yerken. Eyaletin dört bir yanındaki bir düzine yerde. Şu an daha fazla ne yapabiliriz bilemiyorum. Kayıp arkadaşınızı tanımıyorum. Nasü bir kadındır bilmiyorum. Ama bir erkekle tanıştı bence, belki de şu diğer doktorlardan biriyle. Valizini topluyor, otelden bir gün erken ayrılıyor ve birlikte arabayla bir yerlere gitmeye karar veriyorlar. En akla yakın açıklama bu değil mi sizce de? Bu adamla bir otel odasına kapanıyor ve öyle ateşli sevişiyorlar ki günlerin hesabım şaşırıyorlar; olamaz mı?”

Yanında Daniel’in durduğunun acı verici bir şekilde farkında olan Jane “Mama öyle şey yapmaz” dedi.

“Bunu ve bunun gibi laflan sayamayacağım kadar çok insandan duydum. O iyi bir kocadır. Hayatta öyle şey yapmaz. Veya:

Çocuklarını asla terk etmez o. Mesele şu ki insanlar bazen şa şırtıcı davranışlarda bulunurlar. Çılgınca şeyler yaparlar ve onları aslında hiç tanımadığınızı anlarsınız birden. Böyle durumlarla siz de karşılaşmışsınızdır

dedektif.”

Jane bunu inkâr edemezdi; rolleri değişmiş olsalar aynı sözleri kendisi söylerdi muhtemelen. Kendi ebeveynini düşündü; babası başka bir kadınla ilişkiye girmiş ve otuz beş yıllık evliliğim bitirmişti. Pasaklı bir ev kadım olan annesinin irkiltici bir şekilde dekolte giyinen azgın bir dula dönüşüvermesini düşündü. Evet, ço ğu insan düşündüğünüz gibi değildir. Bazen aptalca ve anlaşılmaz şeyler yaparlar.

Bazen Katolik rahiplere âşık olurlar.

“Mesele şu ki, suç işlendiğine dair bir kanıt görmedik henüz”

dedi Queenan kışlık ceketini giyerken. “Kan yok, arkadaşınızın herhangi bir şeyi yapmaya zorlandığım gösteren bir şey yok.”

“O adam vardı. Resepsiyon görevlisinin Maura’nın yanında gördüğü adam.”

“Ne ölmüş ona?”

“Maura bu adamla gittiyse, adamın kim olduğunu bilmek istiyorum. En azından perşembe gecesinin kamera kayıtlarına bakmamız gerekmez mi?”

Ceketini tekrar çıkarıp çıkarmama konusunda kararsızlık ya şayan Queenan kaşlarım çattı. Sonunda iç geçirdi. “Tamam. Per şembe gecesine bakalım. Resepsiyon görevlisinin dediğine göre akşam yemeğine gidiyorlarmış, yani kayda bakmaya akşam beş civarından başlayabiliriz.”

Bu sefer hedeflerini daha kolay buldular. Michelle’in söylediğine göre o çift, resepsiyon masasına restoranın yerini sormak için gelmişti. Kaydın o kısınım ileriye hızlı sardılar ve ancak masaya birisi yaklaştığında yavaşlattılar. Ekranda gelip geçen insanlar belirip kayboluyordu. Zaman göstergesi akşamın altısına yaklaştıkça kalabalık büyüdü; otel müşterileri akşam yemeğine gidiyorlardı, kadınlar artık küpeli ve kolyeli, erkeklerse ceketli ve kravatlıydı.

Altıyı çeyrek geçe masaya sarışın bir adam geldi.

“İşte” dedi Jane.

Bir an sessizlik oldu; herkesin dikkati adamın yarımda duran siyah saçlı kadında

toplandı. Kadının kim olduğu barizdi.

Maura'ydı ve gülümsüyordu.

"Sizin arkadaşınız bu sanırım?" diye sordu Queenan.

"Evet" dedi Jane usulca.

"Pek kaygılı görünmüyor. Güzel bir restorana giden bir kadına benziyor daha çok, değil mi?"

Jane, Maura'yla isimsiz adamm görüntüsüne baktı. Queenan haklı, diye düşündü. Maura mutlu görünüyordu. Jane arkadaşının yüzünde en son ne zaman böyle bir gülümseme gördüğünü hatırlamıyordu. Maura son aylarda kasvetli ve içine kapamk olmuştu; sanki Jane'in sorularım yanıtlamazsa gerçekle, aşkın onu iyice mutsuz ettiği gerçeğiyle yüzleşmekten kaçmabilecekmiş gibi.

Ve bu mutsuzluğun sebebi şimdi Jane'in yanında duruyordu, kamera kaydmdaki o gülümseyen çifte bakıyordu. Şaşılacak kadar çekici bir çifttiler. Adam uzun boyluydu ve sırım gibiydi; sarı saçlarının bukleleri ona çocuksu bir hava veriyordu. Görüntü yüksek çözünürlüklü olmasa da Jane adamm gözlerinin parladı ğını görür gibi oldu ve resepsiyon görevlisinin bu ikisini hatırlamasının sebebim anladı. O adam her kimse, kadınların dikkatim çekmeyi biliyordu.

Birden Daniel odadan çıktı.

Onun ani gidişi Queenan'in adamm arkasından düşünceli bir tavırla bakmasına yol açtı. "Söylediğim bir şey yüzünden mi acaba?" diye sordu.

"Duruma katlanmakta zorlanıyor" dedi Jane. "Hepimiz yanıtlar bulmayı umuyorduk."

"Bu kayıt aradığınız yanıt olabilir bence." Queenan yine kalkıp ceketine uzandı. "İhbarları değerlendirmeyi sürdüreceğiz. Ve arkadaşınızın ortaya çıkmasını umacağız."

"Şu adamın kim olduğunu bilmek istiyorum" dedi Jane monitörü göstererek.

"Yakışıklı adam. Arkadaşınızın ağzının kulaklarına varmasına şaşmamalı."

“Otel müşterisiyse” dedi Gabriel, “olası isimlerin listesini çıkarabiliriz.”

“Geçen hafta otel tamamen doluydu” dedi müdür. “İki yüz kırk odadan bahsediyoruz.”

“Kadınlan eleriz. Tek kişilik oda tutmuş erkeklerde odaklanı- nz.”

“Bir tıp konferansıydı. Tek kişilik oda tutan bir sürü erkek vardı.”

“Öyleyse hemen işe koyulsak iyi olur, değil mi?” dedi Gabriel.

“İsimlere, adreslere, telefon numaralarına ihtiyacımız olacak.”

Müdür, Queenan’a baktı. “Bunun için mahkeme karan gerekmiyor mu? Müşterilerin mahremiyeti söz konusu dedektif.”

Jane, Maura’nın monitördeki yüzünü gösterdi. “En son bu otelde görülmüş olan kayıp bir kadın var. Sizin müşterilerinizden biriyle görülmüş bir kadın.”

Müdür hayretle güldü. “Onlar doktordu! Herhalde onlardan şüphelen...”

“Doktor Isles kaçınldıysa” dedi Jane, “çok az zamanımız var.”

Müdürün üstüne yürüyerek, adamın kapıya doğru gerilemesine yol açtı. Onun gözbebeklerinin büyüdüğünü görecek kadar yaklaştı. “Tek bir dakikamızı bile boşa harcatmayın.”

Queenan’ın çalan telefonu sessizliği bozdu. “Dedektif Queenan” dedi adam telefonu açıp. “Ne? Nerede?”

Ses tonu hepsinin dönüp dikkatle ona bakmasına yol açtı.

Adam telefonu kasvetli bir ifadeyle kapattı.

“Neler oluyor?” diye sordu Jane. Yanıtı duymaktan korkuyordu.

“Sublette ilçesine gitmeniz gerekiyor. Circle B Çiftlik Pansiyonu’na. Orası yetki alanımın dışında, o yüzden oraya gidince Şerif Fahey’le konuşmanız gerekecek.”

“Neden?”

“Az önce iki ceset bulmuşlar” dedi Queenan. “Bir erkekle bir kadın.”

16

Jane Rizzoli onca yıllık cinayet masası dedektifliği kariyeri boyunca ilk kez bir cinayet mahalline gitmeye bu kadar gönülsüzdü. O ve Gabriel, Circle B Çiftlik Pansiyonu'nun karşısında, kiralık arabalarının içinde oturuyorlardı. Bir başka Sublette ilçesi şerif departmanı aracının resepsiyon kulübesinin önünde duran resını arabalarla kamyonların arasına park etmesini seyrettiler. Bahçe yolunda duran mikrofonlu bir kadın bir haber kamerasına konuşuyordu; san saçları rüzgâr yüzünden dağılmıştı. Jane her cinayet mahalline polislerle muhabirlerin arasından geçerek ulaşmaya alışkındı ama bu sefer bunu yapmaktan ödü kopuyordu. Tanrı'ya şükür ki Daniel'ı otelde kalmaya ikna ettik. Böyle sıkıntılara katlanmak zorunda kalmamalı.

"Maura'nın böyle bir yerde kaldığım hayal edemiyorum" dedi Gabriel.

Jane yolun diğer tarafındaki tabelaya baktı: HAFTALIK VE AY LIK SÜPER İNDİRİMLER! AYRINTILARI IÇERlDE SORUN!

Bu tabelada umutsuzluk vardı, iflastan önceki son çaba vardı. Jane de Maura'nın bu harap görünüşlü kulübelerden birinde kaldığını hayal edemiyordu.

Buz tutmuş yolun diğer tarafına geçerlerken Gabriel onu kolundan tuttu. Gabriel tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu, şu an Jane'in tam da olmasına ihtiyaç duyduğu gibiydi. Jane'in iki yaz önce tanıştığı Gabriel'dı bu; birlikte ilk kez bir cinayet vakasının üstünde çalıştıkları o zamanlarda, adamın serinkanlılığı ve becerikliliği soğuk ve kalpsiz görünmesine yol açıyordu. Oysa Gabriel'in işler iç karartıcı bir hal aldığında takındığı kişilikti bu. Jane yukanya, kocasına göz attı ve onun kararlılığını görünce sakinleşti.

Genç bir kadınla tartışan bir şerif yardımcısına yaklaştılar.

"Fahey'le konuşmam gerek" diyordu kadın ısrarla. "Daha çok bilgiye ihtiyacımız var, yoksa işimizi yapamayız."

"Şerif şu an biraz meşgul Cathy."

“O kızın esenliğinden sorumluyuz. En azından isimlerim söyle bana. Akrabaları kimler?”

“Biz öğrenince sen de öğrenirsin.”

“O çift Melekler Ovası’ndan, değil mi?”

Şerif yardımcısı ona kaşlarım çattı. “Bunu nereden duydun?”

“O insanları takip ediyorum. Kasabaya geldiklerinde haberim oluyor.”

“Belki de sizler bir kere olsun kendi işinize bakmalı ve o insanları rahat bırakmalısınız.”

Kadın homurdandı. “Belki de sen işini yapmayı denemelisin Bobby. En azından şikâyetlerimle ilgileniyormuş gibi yap.”

“Git. Hemen.”

“Şerif Fahey’e söyle, onu arayacağım.” Kadın öyle öfkeyle nefesini bıraktı ki arkasını dönerken yüzü bir buhar bulutunun içinde kaldı. Hemen arkasında Jane’le Gabriel’in durduklarım görünce şaşırdı. “Umarım sizin bu insanlarla şansınız daha yaver gider”

diye mırıldanarak bahçe yolunda uzaklaştı.

“Muhabir miydi?” diye sordu Gabriel, bir kanun adamı olmanın verdiği empatiyle.

“Hayır, ilçenin sosyal hizmet görevlisi. O sevgi pıtırcıklan cidden baş belası.” Şerif yardımcısı, Gabriel’ı baştan aşağı süzdü.

“Yardımcı olabilir miyim beyefendi?”

“Şerif Fâhey bizi bekliyor. Dedektif Queenan arayıp geleceğimizi haber verdi.”

“Boston’lılar mısınız?”

“Evet efendim. Ajan Dean ve Dedektif Rizzoli.” Gabriel kimin yetki alanında olduklarım bildiğini gösteren bir şekilde saygılı konuşmuştu. Ve dizginlerin kimin elinde olduğunu.

En fazla yirmilerinin ortalarında gibi görünen şerif yardımcısı, Gabriel’in yaklaşımından hoşlanacak ve koltuklan kabaracak kadar gençti. “Benimle gelin beyefendi. Siz de hanımefendi.”

Adamın peşinden Circle B’nin resepsiyon kulübesine girdiler.

Şömine yanıyordu ve basık tavandaki çam kirişler içerisinin karanlık bir mağara gibi görünmesine yol açıyordu. Dışarıdaki so ğuk rüzgâr Jane’in yüzünü uyuşturmuştu; şöminenin yanında durup ısınınca yanaklarım tekrar hissetmeye başladı. Oda 1960’lardan kalma bir zaman kapsülüydü; duvar kırbaçlarla, mahmuzlar la ve çamur rengi kovboy tablolarıyla süslüydü. Jane arka odadan insan sesleri geldiğini duydu; iki adamın konuştuğunu dü şündü ama kapı aralığından bakınca konuşanlardan birinin, sigara tiryakilerine özgü bir şekilde öksüren, yüzü kırış kırış, sarışın bir kadın olduğunu fark etti.

"... Kansını hiç görmedim” dedi kadın. “Kaydı adam yaptırdı.”

“Neden kimlik istemedin?”

“Nakit verdi. Burası Rusya değil biliyorsun. Son kontrol etti ğimde bu ülkede insanlar gelip gitmekte serbesttiler. Hem adam iyi birine benziyordu.”

“Bunu nereden anladın?”

“Kibardı, saygılıydı. Cumartesi günkü kar fırtınasında geldi, yollar açılana kadar kalacak bir yere ihtiyaçları olduğunu söyledi. Bana mantıkh geldi.”

“Şerif?” diye seslendi şerif yardımcısı. “Şu Boston’lılar buradalar.”

Fahey kapı aralığından onlara el salladı. “Bekleyin” dedi ve müdürle konuşmaya devam etti. “Yani iki gün önce geldiler Mar— ge. Peki, kaldıkları kulübeyi en son ne zaman temizledin?”

“Fırsatım olmadı ki. Cumartesi ve pazar günü kapı kolunda RAHATSIZ ETMEYİN tabelası asılıydı. Herhalde mahremiyet istiyorlar diye düşündüğümden onlan rahatsız etmedim. Sonra bu sabah tabelanın asılı olmadığım fark ettim. Bu yüzden saat iki civarında odalarına temizlik yapmak için girdim. Sonra da onları buldum.”

“Yani o adamı en son kayıt yaptırdığı zaman mı sağ gördün?”

“Onca zaman boyunca ölü olmaları mümkün değil. Sonuçta RAHATSIZ ETMEYİN tabelasım kapıdan aldılar, değil mi? Veya başka biri aldı.”

“Pekâlâ.” Fahey iç geçirip ceketinin fermuarım çekti. “Dedektifler yardıma geliyor, seninle de konuşacaklar.”

“Öyle mi?” Kadın şiddetle öksürdü. “Gecelik odaya ihtiyaçları olabilir. Boş odalarım var.”

Fahey ofisten çıktı ve yeni gelenleri başıyla selamladı. Ellili yaşlardaydı, iriyanydı ve genç yardımcısı gibi onun da başı asker tıraşlıydı. Sert gözleri Jane’i es geçip Gabriel’a odaklandı. “Kayıp kadın ihbarında bulunanlar siz misiniz?”

“Buradaki kadının o olmadığım umuyoruz” dedi Gabriel.

“Cumartesi günü kaybolmuştu, değil mi?”

“Evet. Teton köyündeyken.”

“Eh, zamanlama uyuyor. Bu insanlar buraya cumartesi günü yerleşmişler. Benimle gelir misiniz?”

Adam onları ayak izleriyle kaplı karlı bir yoldan, karanlık ve bomboş görünen kulübelerin önünden geçirdi. Resepsiyon kulübesi hariç tek bir binada ışık yanıyordu; bu bina arazinin kenarındaydı. Sekizinci kulübeye vardıklarında şerif duraklayıp onlara lateks eldivenler ve kâğıt galoşlar verdi; suç mahallerinin vazgeçilmez modasıydı bunlar.

“İçeri girmeden önce sizi uyarmalıyım” dedi Fahey. “Hoş bir görüntü değil.”

“Asla değildir zaten” dedi Gabriel.

“Yani demek istediğim, kimlik tespiti zor olacak.”

“Yüzlerinde hasar mı var?” Gabriel bunu öyle sakince sordu ki şerif kaşlarını çatarak ona baktı.

Sonunda “Evet, öyle denebilir” diye karşılık veren Fahey kapıyı açtı.

Jane eşikten, sekizinci kulübenin içine baktı. Duvarda ürkütücü bir şekilde kavis çizen kanlan bulunduğu yerden bile seçebildi. Odaya tek kelime etmeden girdi ve dağınık yatakla birlikte on-ca kanın kaynağım da gördü.

Yatağın yanındaki ceset çam döşemede sırtüstü yatıyordu. Kelleşmeye yüz tutmuş bu adamın en az yirmi kilo fazlası vardı; siyah pantolon, beyaz gömlek ve beyaz pamuklu çoraplar giymişti.

Ama Jane'in dehşetle bakakalmasına yol açan şey adamın yüzüydü - ya da yüzünün yokluğuydu. O yüz tamamen parçalanmıştı.

"Hiddetten gözü dönmüş birinin saldırısı. Benim görüşüm bu yönde" dedi banyodan çıkan kır saçlı adam. Sivil kıyafetliydi ve etrafındaki korkunç manzara yüzünden sarsılmış gibiydi. "Yoksa insan niye birinin yüzüne çekiçle vursun ki? Niye bütün kemiklerini, bütün dişlerim parçalasın? Yüz diye bir şey kalmamış geride. Kıkırdaklar, deri, kemikler, hepsi kanlı bir lapaya dönüşmüş." Adam iç geçirerek, kan bulaşmış eldivenli elini kaldınp selam verdi. "Ben Doktor Draper."

"Adli tabip misiniz?" diye sordu Gabriel.

Draper başuu iki yana salladı. "Hayır efendim, ilçenin soruşturma memuruyum sadece. Wyoming eyaletinde adli tabip yoktur. Colorado'dan bir adli patolog gelecek."

"Kadının kimliğim saptamak için geldiler" dedi Şerif Fahey.

Doktor Draper başıyla banyoyu gösterdi. "İçeride."

Jane kapı eşiğine baktı ama ilk adımı atamadı. Banyoya giden Gabriel oldu. Banyonun içine uzun süre, bir şey demeden baktı; Jane kapıldığı dehşet yüzünden midesinin ağndığmı hissetti. Yavaşça yaklaştı ve banyo aynasında solgun, gergin yüzüyle göz göze gelince irkildi. Gabriel kenara çekildi ve Jane duş kabinine girdi.

Ölü kadın küflenmiş fayansların üstünde oturuyordu. Çıplak bacakları açıktı ve apış arasının görülmesini engelleyen tek şey üstüne düşmüş naylon duş perdesiydi. Başı öne düşmüştü, çenesi göğsüne yaslıydı neredeyse, saçları yüzünü gizliyordu. Kanla ve beyin parçalarıyla kaplı siyah saçlar. Maura'nınkiler daha kısa.

Jane diğer aynntılan inceledi. Sol eldeki aitm alyansı. Selüloitli kalın uylukları. Kolim aşağısındaki büyük, siyah beni.

“O değil” dedi Jane.

“Emin misiniz?” diye sordu Fahey.

Jane kadının yüzüne bakmak için diz çöktü. Adamın tersine, bu kurbanın yüzü parçalanmanuştı. Ölümcül darbe kafatasının yan tarafım göçermişti ama başka darbe indirilmemişti. Jane soluğunu bırakırken, bütün gerginliğinin vücudundan çıkıp gidiverdiğini hissetti. “Mama Isles değil bu.” Ayağa kalkıp kapı aralığından erkek kurbana baktı. “O da otelin güvenlik kamerası kaydında gördüğümüz adam değil kesinlikle.”

“Yani arkadaşınız hâlâ kayıp.”

Ölü olmasından çok daha iyi. Jane suç mahalline ancak şimdi, bütün korkulan geçtikten soma polis gözüyle bakabiliyordu.

Gözünden kaçmış aynntüan fark etti birden. Havadaki sigara dumanı kokusunu. Erimiş kar birikintilerini ve çizmeli polislerin yerde bıraktıkları ayak izlerim. Ve kulübeye girer girmez fark etmesi gereken bir şeyi: uzak köşedeki küçük portatif beşiği.

Fahey’e baktı. “Burada bir çocuk mu vardı?”

Adam başıyla onayladı. “Kız bebek. İlçenin sosyal hizmet görevlisinin dediğine göre sekiz dokuz aylıkmış. Onu koruyucu gözetime aldılar.”

Jane az önce dışarıda gördükleri kadım hatırladı. Suç mahalline bir sosyal hizmet görevlisinin gelmesinin sebebini artık biliyordu. “Yani çocuk yaşıyordu” dedi.

“Evet. Katil ona dokunmamış. Kız şu beşikteydi. Altına yapmıştı, ama onun dışında iyiydi.”

“Bir iki gün aç kaldıktan soma?”

“Beşikte dört tane boş biberon vardı. Beslenmiş yani.”

“Çığlık atmış olmalı” dedi Gabriel. “Onu duyan olmamış mı?”

“Circle B’de onlardan başka müşteri yokmuş. Ayrıca bu kulübenin diğer binalardan uzakta olduğunu fark etmişsinizdir. Pek ses geçirmez, pencereler de kapalı. Dışarıdan bir şey duyulmaya-bilir.”

Jane ölü adama tekrar yaklaştı. Adamın parçalanarak insanlık

tan çıkmış yüzüne tepeden baktı. “Direnmemiş” dedi.

“Katü onu gafil avlamıştır muhtemelen.”

“Kadım anlayabiliyorum. Duştaydı, yani içeri birinin girdiğini duymamış olabilir. Peki ya adam?” Fahey’e baktı. “Kapı zorla mı açılmış?”

“Hayır. Pencerelerin de mandallan takılı. Kurbanlar ya kapıyı kilitlemediler ya da katili içeri aldılar.”

“Ve bu kurban kendim savunamayacak kadar gafil avlandı? Kafası göçertilirken bile?”

“Bu benim de aklıma takıldı” dedi Doktor Draper. “Belirgin bir savunma yarası yok. Adam katili içeri almış, sırtım dönmüş ve öldürülmüş.”

Kapı çalınınca hepsi dönüp baktı. Şerif yardımcısı başım kulübenin içine uzattı. “Plaka bilgileri geldi. Araba kurbanın adına kayıtlı. Adamın adı John Pomeroy. Idaho’daki M elekler Ovası’ndan.”

Sessizlik oldu.

“Ah!” dedi Doktor Draper. “0 insanlar.”

“Hangi insanlar?” diye sordu Jane.

“Kendilerine Topluluk diyorlar. Idaho’daki bir çeşit dinsel komün. Son zamanlarda Sublette ilçesine yerleşmeye başladılar.”

Tetkikçi, Fahey’e baktı. “Şu ikisi yukarıdaki yeni yerleşim merkezine gidiyorlardı herhalde.”

“Oraya gitmiyorlardı” dedi şerif yardımcısı.

Doktor Draper ona baktı. “Bundan çok emin gibisin Martineau.”

“Çünkü daha geçen hafta oradaydım. Vadide in cin top oynuyor. Kış gelince pılı pırtılarım toplayıp gitmişler.”

Fahey ölü adama kaşlarım çatarak baktı. “Bu ikisinin kasabada ne işi vardı öyleyse?”

“Ahret’e gitmedikleri kesin” dedi Şerif Yardımcısı Martineau.

“Yol cumartesiden beri kapalı. Bahara kadar da açılmaz.”

17

İçir, içir, içir. Arlo'ya durmadan su içirmeye çalışan Maura'nın sürekli tekrarladığı mantra buydu. Her bardağa bir tutam tuzla bir çorba kaşığı şeker ekliyordu -kısıtlı imkânlarla enerji içeceği hazırlıyordu böylece. Adamı sıvı almaya zorlamakla tansiyonunun düşmesini engelliyor ve böbreklerini çalıştırıyordu.

Arlo bol bol işediği için, Mama ıslanan havluları sık sık değiştirmek zorunda kalıyordu ama sidik iyi bir şeydi. Arlo'nun sidik üretmeyi kesınesi şoka girdiği ve öleceği anlamına gelirdi.

Belki de her halükârda ölecek, diye düşündü Maura, adamın son iki antibiyotik kapsülünü yutmasını seyrederken. Arlo'nun bacağındaki enfeksiyon iyice azmışken amoksisilinden medet ummak büyüye bel bağlamak gibi bir şeydi. Maura başlamakta olan kangrenin kokusunu alıyordu şimdiden, adamın baldırındaki nekrotik dokuların yavaş yavaş arttığını görebiliyordu.

Bir iki gün soma seçme şansı kalmayacaktı, Arlo'yu kurtarmak istiyorsa.

O bacağın kesilmesi gerekecekti.

Bunu yapabilir m iyim cidden? O bacağı anestezisiz kesebilir miyim? Bacak anatomisini biliyordu. Gerekli aletleri mutfaklarda ve garajlarda bulabilirdi. Aslında keskin bıçaklardan ve sterilize edilmiş bir testereden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu işi yapma düşüncesinin bile ellerinin terlemesine ve midesinin kasılmasına yol açmasının sebebi bacak kesıne işleminin mekaniği değildi. Çığlıklardı. Hastası haykırarak kıvranırken kendisinin kemiği testereyle amansızca kestiğim düşündü. Kandan kayganlaşmış bıçaklan düşündü. Üstelik Elaine ile Grace'in sonuna kadar adamı zapt etmeleri gerekecekti.

Yakında yardım getirmelisin Doug. O işi yapabileceğimi sanmıyorum. Bu adama işkence çektiremem.

"Çok acıyor" diye fısıldadı Arlo. "Daha çok hapa ihtiyacım var."

Maura onun yanında diz çöktü. “Maalesef Percocet kalmadı Arlo” dedi. “Ama lyienol var.”

“Onun faydası olmuyor.”

“Kodein gelecek. Elaine el çantasını aramaya gitti. Bir şişe kodeini varmış; yardım gelene kadar seni idare eder.”

“Yardım ne zaman gelecek?”

“Yalanda. Hatta belki de bu gece.” Maura pencereye göz atınca ikindi olduğunu gördü. Doug dün sabah gitmişti. Artık dağdan inmiş olmalıydı. “Doug’ı bilirsin. Dönüşü muhteşem olur herhalde, televizyon kameralarıyla filan.”

Arlo yorgunca güldü. “Evet, öyle. Bizim Doug şanslıdır. Maceradan maceraya koşar, burnu bile kanamaz neredeyse. Bense...”

İç geçirdi. “Bu işten sağ kurtulursam bir daha evimden dışarı adım atmayacağım.”

Ön kapı açıhverdi ve içeriye soğuk havayla birlikte Elaine girdi. “Grace nerede?” dedi.

“Dışarı çıktı” dedi Maura.

Elaine, Grace’in köşede duran sırt çantasını gördü. Diz çöküp çantayı açtı.

“Ne yapıyorsun Elaine?”

“El çantamı bulamıyorum.”

“Cipte kaldı demiştin.”

“Öyle sanıyordum ama Doug görmediğini söyledi. Yolda her tarafa baktım, belki kara düşmüştür diye.” Elaine sırt çantasını karıştırmaya, içindekileri yere saçmaya başladı. Grace’in iPod’unu, güneş gözlüğünü, kazağım, cep telefonunu çıkardı. Sırt çantasını öfkeyle ters çevirince yere bozukluklar düştü tıngırdayarak. “El çantam nerede yahu?”

“Grace’in aldığım mı düşünüyorsun cidden?”

“Hiçbir yerde bulamıyorum. O almış olmalı.”

“Neden alsın ki?”

“O bir ergen. Ergenlerin işine akü sır erer mi?”

“Evde bir yerde bırakmadığına emin misin?”

“Eminim.” Elaine boş sırt çantasını öfkeyle fırlatıp attı. “Yolu çıkarken cipte yanımdaydı, biliyorum. Ama kazadan sonra hepimiz panikledik. Aklım sadece Arlo’daydı. El çantam son gördü ğümde arka koltuktaydı, Grace’in yanındaydı diye hatırlıyorum.”

Odaya göz gezdirerek, el çantasının gizli olabileceği yerlere baktı. “Bir tek Grace onu alabilirdi. Sen kızağı getirmek için aşağı koştun. Doug’la ben de kanamayı durdurmaya çalışıyorduk. Ama kimse Grace’e bakmıyordu.”

“Cipten düşmüş olabilir.”

“Dedim ya, yolda her yere baktım.”

“Belki de kar altında kalmıştır.”

“îki gündür kar yağmıyor ve her yer buz tuttu.” Birden ön kapı açılınca Elaine irkildi. Suçüstü yakalanmıştı kesinlikle; boş sırt çantasının yanında diz çökmüştü ve çantanın içindekiler yere saçılmıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Grace. Kapıyı sertçe kapadı. “Onlar benim eşyalarım.”

“El çantam nerede Grace?” dedi Elaine.

“Neden sut çantamı karıştırıyorsun?”

“Haplarım çantamda. Kodein şişem. Arlo’nun ihtiyacı var.”

“Benim aldığımı mı düşündün?”

“Bana yerini söyle yeter.”

“Ne bileyim?” Grace sırt çantasını kaptı ve eşyalarım çantaya geri koymaya başladı. “Onun almadığım nereden biliyorsun?”

Kızın isim vermesine gerek yoktu; Maura'yı kastettiğim hepsi biliyordu.

"Grace, sana basit bir soru soruyorum."

"Başkasının almış olabileceğini düşünmedin bile. Doğrudan beni suçladın."

Elaine iç geçirdi. "Tartışamayacak kadar yorgunum. Yerini biliyorsan söyle."

"Sana neden bir şey söyleyeyim ki? Nasılsa inanmayacaksın." Grace çantayı kapatıp omzuna asarak kapıya doğru gitti.

"Burada on bir ev daha var. Bu evde kalmam için bir sebep göremiyorum."

"Grace, bir arada kalmalıyız" dedi Maura. "Babana sana göz kulak olacağıma söz verdim. Lütfen burada kal."

"Neden kalayım ki? Size ne bulduğumu söylemeye geliyorum ve daha kapıdan girer girmez hırsız olduğumu söylüyorsunuz."

"Öyle demedim!" diye itiraz etti Elaine.

Mama ayağa kalkıp kıza sakince yaklaştı. "Ne buldun Grace?"

"Sanki merak ediyorsun da."

"Ediyorum. Ne bulduğunu bilmek istiyorum."

Kız duraksadı; incinmiş gururuyla haberi verme arzusu arasında kararsız kalmıştı. "Dışarıda" dedi sonunda "Ormanın yakınında."

Maura parkasıyla eldivenlerini giyip Grace'in peşinden dışarı çıktı. Gelip giderken çiğnedikleri kar buz tabakasıyla kaplanmıştı; Maura kaygan zeminde dikkatle yürüyerek Grace'le birlikte evin arka tarafına gitti ve karlı arazide ağaçlara doğru yürümeye başladı.

"îlk burada gördüm" dedi kız, kan göstererek. "Bu izleri."

Hayvan izleriydi. Çakal, diye düşündü Maura, veya kurt. Tozuyan karlar izleri yer yer silse de, bu izlerin doğruca kaldıkları eve doğru uzandığı barizdi.

"Bu izler dün gece bırakılmış olmalı" dedi Grace. "Veya ondan önceki gece.

Çünkü iyice donmuşlar.” Kız ormana doğru döndü.

“Sana göstermek istediğim bir şey daha var.”

Grace arazide izleri takip ederek, karla kaplı bir tümseğe doğru gitti. Bu tepeciğin hatları, karlı ve engin arazide hayal meyal seçiliyordu; etraftaki her şey bembeyazdı, çalılarla kayalar kışın kalın battaniyesinin altında gözden kaybolmuştu. Maura tümsekteki san şeyi ancak epey yaklaşınca gördü; Grace o kısımdaki ka-n temizleyince açığa çıkmıştı.

Bir buldozer.

“Burada öylece duruyor” dedi Grace. “Sanki bir şeyi çıkarmak için toprağı kazarken aniden... duruvermişler.”

Maura kapıyı açıp sürücü kabininin içine baktı. Kontakta anahtar yoktu. Buldozeri bir şekilde çalıştırabilirlerse, kan kürüye kü- rüye yola kadar çıkabilirlerdi. Grace’e baktı. “Düz kontak yapmayı bilmiyorsundur, değü mi?”

“Google’ımız olsa bakardık.”

“Google’ımız olsa çoktan gitmiştik.” Maura iç geçirerek kapıyı kapadı.

“Şu izleri görüyor musun?” dedi Grace. “Ormana doğru gidiyorlar.”

“Doğanın ortasındayız. Hayvan izleri normaldir.”

“Burada olduğumuzu biliyor.” Grace etrafa huzursuzca bakındı. “Etrafımızda koklaya koklaya dolanmış.”

“Öyleyse geceleri dışarı çıkmayız, tamam mı?” Maura kızı rahatlatmak için kolunu sıktı. Kızın giysisinin içindeki kolu öyle ince, öyle narindi ki onun sadece on üç yaşında olduğunu hatırlattı Maura’ya. Grace yanında onu avutacak annesi ya da babası olmayan bir çocuktu. “Kapıya kurt gelirse kovanm, söz” dedi Maura.

“Bir taneden fazladır mutlaka” diye belirtti Grace. “Onlar sürü hayvanlarıdır. Hepsiyle birden başa çıkamazsın.”

“Grace, merak etme. Kurtlar insanlara nadiren saldırırlar. Asıl onlar bizden

korkuyordur muhtemelen.

Kız ikna olmuş gibi görünmüyordu. Mama korkmadığını kanıtlamak için izleri takip ederek ağaçlara doğru yürüdü; kar giderek derinleşince birden dizlerine kadar battı. Geyiklerin kışın kolayca avlamlabilmelerinin sebebi buydu: Ağır hayvanlar kara daha çok gömüldüklerinden, daha hafif ve çevik olan kurtlardan ka çamıyorlardı.

“Bu arada, ben yapmadım!” diye seslendi Grace arkasından.

“Lanet olası çantasını ben almadım. Onun çantasına kaldım sanki.”

Mama ağaçların yanında taze izler görünce durup bakakaldı.

Bunlar kurt izleri değildi. Neye baktığım fark edince birden ürperdi ve ense tüyleri diken diken oldu.

Kar ayakkabıları.

“Çantasını ne yapayım M?” dedi Grace; hâlâ buldozerin yarımda duruyordu. “Bana inanıyorsun, değil mi? Sen en azından bana yetişkinmişim gibi davranıyorsun.”

Mama ormana baktı, çamların arasında gizlenen olup olmadı ğım görmeye çalışta. Ama ağaçlar fazla sıktı ve Mama sarkık dallarla gür çalılardan başka bir şey göremiyordu; bitkiler öyle kaim bir perde oluşturmuştu ki, o an bir sürü göz Maura’yı seyrediyor olabilirdi ve kendisi onlan göremezdi.

“Elaine beni çok düşünüyormuş gibi şirinlik yapıyor ama sadece babam varken” dedi Grace. “O kadım görünce kusınak istiyorum.”

Maura yavaşça gerileyerek ağaçlardan uzaklaştı. Attığı her adım kaygılandırıcı bir şekilde gürültülü ve sakarca geliyordu.

Çizmeleri buz tabakasını çatırdatıyor ve ölü dallan kırıyordu.

Grace arkasından konuşmayı sürdürüyordu.

“Bana sırf babam yüzünden iyi davranıyor. Kadınlar başta bana iyi davranırlar hep. Soma da başlarından atmak isterler.”

“Eve geri dönelim Grace” dedi Mama usulca.

“O sadece rol yapıyor ve babam bunu göremeyecek kadar kör.” Grace, Mama’nın yüzünü görünce durakladı. “Ne oldu?”

“Hiç.” Mama kızı kolundan tuttu. “Hava soğuyor. Eve gidelim.”

“Bana kızdın mı yoksa?”

“Hayır Grace, kızınadım.”

“Öyleyse neden kolumu bu kadar sıkıyorsun?”

Mama kızın kolunu hemen bıraktı. “Hava kararmadan eve dönmeliyiz bence. Kurtlar geri gelmeden.”

“Ama insanlara saldırmazlar demiştin demin.”

“Babana sana göz kulak olacağıma söz verdim ve bunu yapmaya çalışıyorum.” Maura gülümsemeyi başardı. “Haydi gel, bize sıcak çikolata yapanın.”

Maura kızın daha da korkmasını istemiyordu. Bu yüzden ormanda gördüğü şeyi Grace’e söylemedi. Ama Elaıne’e söylemesi gerekecekti. Hazırlıklı olmalıydılar, çünkü artık gerçeği biliyordu.

Bu vadide yalnız değildiler.

18

“Dışarıda biri varsa neden görmedik?” diye sordu Elaine.

Gecenin geç vaktinde oturuyorlar, bütün gıcırtılara ve hışırtılara kulak kabartıyorlardı. Kanepede derin bir uykuda olan Grace onlann gergin fisıldaşmalannın, kaygıyla yürüttükleri tahminlerin farkında değildi. Maura kapıyı sürgüleyip sandalye dayayınca Grace onun kurtlara karşı önlem aldığım varsaymıştı. Ama bu gece Maura’yla Elaine’in korktukları şey dört bacaklı avcılar değildi.

“İzler taze” dedi Maura. “En fazla bir iki günlük, yoksa rüzgârın savurduğu karlar üzerlerim örterdi.”

“Neden başka izler görmedik?”

“Belki de adam onları silmeye çalışmıştır. Veya bizi uzaktan izliyordur.”

“Yani varlığım bilmemizi istemiyor.”

Maura başıyla onayladı. “Bu anlama geliyor, evet.”

Elaine ürperip şömineye baktı. “Eh, o bizim burada olduğumuzu biliyordur kesinlikle. Işığımızı bir iki kilometre öteden gö- rebiliyordur.”

Maura pencereye, dışarıdaki karardığa göz attı. “Şu an bizi gözlüyor olabilir.”

“Tamamen yanılıyor da olabilirsin. Belki de kar ayakkabısı de ğildi.”

“Kar ayakkabısıydı Elaine.”

“Ben orada olmadığım için görmedim.” Kadın histerik bir kahkaha attı birden. “Beni korkutmak için saçma sapan bir kamp hikâyesi anlatıyorsun sanki.”

“Öyle şey yapmam.”

“O yapar.” Elaine konuşulanlardan habersizce uyumakta olan Grace’i gösterdi. “Çok hoşuna gider. Onun fikri miydi, bana eşek şakası yapmak? Hiç komik değil bence.”

“Dedim ya, onun haberi yok. Korksun istemedim.”

“Dışarıda biri varsa neden gelip kendim tanıtmıyor? Neden ormanda saklanıyor?” Kadının gözleri kısıldı. “Burada hepimiz biraz kafayı yiyoruz Mama. Arlo hayaletler görüyor. Ben el çantamı bulamıyorum. Senin de durumun farklı değil. Belki de gözlerin sana oyun oynadı; o gördüklerin kar ayakkabısı izleri değildi.

Ormanda bizi gözetleyen biri yok.”

“Bu vadide bizden başka biri var. Geldiğimizden beri varlığımızın farkında olan biri.”

“O izleri daha bugün buldun.”

“Sana söylemediğim bir şey var. Bmaya geldiğimiz gece oldu.”

Mama tekrar Grace’e göz attı, kızın hâlâ uyuduğundan emin olmak için. Sesini iyice alçalttı. “Gece yansı uyandığımda yerde kar vardı. Ve bir ayak izi. Birisi kapıyı açmıştı ve içeri rüzgâr esinişti belli ki. Ama hepiniz derin uykudaydınız. Peki o kapıyı kim açtı Elaine? Bu eve kim girdi?”

“Bundan daha önce bahsetmemiştin. Neden şimdi söylüyorsun?”

“Herhalde içinizden biri gece bir ara dışan çıkmıştır diye dü şündüm. Sabah olduğunda ayak izi kaybolmuştu, geride kanıt kalmamıştı. Belki de rüya gördüm diye düşündüm.”

“Muhtemelen rüyaydı. Paranoyakça bir fantezi kurmuşsun gereksiz yere. Şimdi de ormanda gördüğünü sandığın bir ayak izi yüzünden beni korkutuyorsun.”

“Sana söylüyorum, çünkü tetikte olmalıyız. Gözümüzü dört açmalıyız; belki başka belirtiler görürüz.”

“Issızlığın ortasındayız. Bmada bizden başka kim olabilir ki, kar adamı mı?”

“Bilmiyorum.”

“O adam bu eve girdiyse, etrafta gizlice dolanıp bizi gözetliyorsa neden hiçbirimiz onu görmedik?”

“Ben gördüm” dedi bir ses usulca. “Onu gördüm.”

Mama, Arlo’nun uyandığım fark etmemişti. Dönünce adamın onlan seyrettiğini gördü; Arlo’nun çukura kaçmış gözleri donuktu. Mama fısıldayarak konuşmak için ona yaklaştı. “Ne gördün?”

diye sordu.

“Dün size söyledim ya. Dündü galiba...” Yutkundu; harcadığı çaba yüzünü ekşitmesine yol açtı. “Tanrım, ne zamandı bilmiyorum artık.”

“Bir şey söylediğini hatırlamıyorum” dedi Elaine.

“Karanlıktı. İçeriye bakan bir yüz.”

“Ha.” Elaine iç geçirdi. “Yine hayaletlerden bahsediyor. Odada görüp durduğu insanlardan.” Arlo’nun yanında diz çöküp battaniyesinin kenarlarını tıkıştırdı. “Kâbus görüyorsun sadece. Ateşin çıktığı için, var olmayan şeyler görüyorsun.”

“O adam hayal değildi.”

“Onu senden başka gören yok. Ağn kesiciler yüzünden. Senin aklın karışık canım.”

Arlo yine yutkunmaya çalıştı, ama ağzı kuruydu; yutkunmayı başaramadı. “Oradaydı” diye fısıldadı. “Onu gördüm.”

“Biraz daha içmelisin” dedi Maura. Bir fincanı doldurup Arlo’nun dudaklarına yasladı. Arlo yalnızca birkaç yudum aldıktan sonra öksürmeye başlayınca ağzının kenarlarından sular süzüldü. Adam fincanı eüyle dermansızca itti ve inleyerek gerisingeri uzandı. “Yeter.”

Maura fincanı bırakıp adamı inceledi. Arlo saatlerdir işemiyordu ve soluk sesleri değişmişti. Artık hırıldaması akciğerlerinde su birikmeye başladığım gösteriyordu. İyice halsizleşirse ona zorla su içirmek tehlikeli olacaktı ama diğer

seçenek de onun dehidrate olup şoka girmesine göz yummaktı. Her halükârda onu kaybediyoruz, diye düşündü Maura.

“Tekrar söyle” dedi. “Ne gördün?”

“Yüzler.”

“Odadaki insanların mı?”

Arlo yine hırıldayarak nefes aldı. “Ve penceredeki.”

Şimdi orada biri mi var?

Ensesine buzdan bir el değmiş gibi Maura birden dönüp pencereye baktı. Camın ardında karanlıktan başka bir şey görmedi.

Hayaletimsi bir yüz yoktu, bakışlarına karşılık veren şeytani gözler yoktu.

Elaine küçümseyerek kahkahayı bastı. “Gördün mü? Artık ikiniz de keçileri kaçırıyorsunuz! Bu evde benden başka aklı başında insan kalmadığına inanmaya başlıyorum.”

Maura pencereye gitti. Dışarıdaki gece kadife bir örtü gibi kaimdi, vadinin sırlarım gizliyordu. Ama Maura’nın hayal gücü, göremediği ayrıntıları kardı ve dehşet verici fırça darbeleriyle tamamlıyordu. Bir şey bu yerleşim merkezinin sakinlerinin kapılarım kilitlemeden, pencerelerini açık bırakarak ve yemeklerini yemeden kaçıp gitmelerine yol açmıştı. Bu öyle korkunç bir şeydi ki, o insanlar sevdikleri evcil hayvanlarım soğuktan ve açlıktan ölüme terk etmişlerdi. Kaçmalarına yol açan şey hâlâ burada mıydı? Yoksa dışarıda, Maura’nın korkudan ve yahtılmışhktan kaynaklanan karanlık fantezilerinden başka bir şey yok muydu?

Sorun burada. Zihinlerimizi bulandırıyor, akıl sağlığımızı çalıyor.

Bmada mahsur kalmalarına yol açan amansız felaketler zincirini düşündü. Kar fırtınası, yanlış yol. Arazi aracının çukura girmesi. Buraya gelmek aim yazılarıydı sanki; Ahret’in tuzağına masum kurbanlar gibi girmişlerdi ve kaçma girişimleri yeni talihsizliklerle sonuçlanacaktı. Arlo’nun geçirdiği kaza, kaçmaya çalışmanın anlamsızlığım kanıtlamamış mıydı? Hem Doug neredeydi?

Vadiden gideli iki gün oluyordu neredeyse. Şimdiye kadar yardım gelmiş olmalıydı.

Demek ki Doug başaramamıştı. Ahret onun da kaçmasına izin vermemişti.

Mama silkinip pencereye sırtım döndü; doğaüstü şeyler dü şündüğü için kendinden tiksinmişti birden. Stres en mantıklı insanları bile bu hale getiriyordu işte: Var olmayan canavarlar yaratıyordu.

Ama karda o ayak izini gördüğümü biliyorum. Arlo da pencerede bir yüz görmüş.

Kapıya gitti, oraya dayadığı sandalyeyi alıp zinciri çıkardı ve sürgüyü açtı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Elaine.

“Hayal görüp görmediğimi anlamak istiyorum.” Mama parkasını giyip fermuarım çekti.

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Neden olmasın? Delirmeye başladığımı düşünen sensin. Dışarıda bir şey yok deyip duruyorsun.”

“Ne yapacaksın?”

“Arlo pencerede bir yüz görmüş. Üç gündür kar yağmıyor. Dı şarıda biri durduysa ayak izleri hâlâ orada olabilir.”

“içeride kalır mısın lütfen? Bana bir şey kanıtlamana gerek yok.”

“Bunu kendime kanıtlıyorum.” Mama gaz lambasını alıp elini kapıya uzattı. Kapı kolunu tutarken, içinden yükselen korkuyu bastırmak zorunda kaldı: Çıkma! Sürgüyü çek! Ama böyle korkular mantıksızdı. Kimse onlara zarar vermeye kalkmamıştı; başlarına gelen bütün talihsizler peş peşe verdikleri kötü kararlar yüzünden gerçekleşmişti.

Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Gece dingin ve sessizdi. Rüzgâr esıniyor, ağaçlar hışırdamıyordu. Maura’nın

duyduğu en yüksek ses, göğsünde küt küt atan kalbinin sesiydi. Kapı tekrar açıldı birden ve Elaıne belirdi; parkasını giyiyordu.

“Ben de geliyorum.”

“Mecbur değilsin.”

“Başka ayak izleri bulacak olursan bizzat görmek istiyorum.”

Birlikte evin yan tarafına, pencerenin baktığı yere gittiler. Buraya ilk kez geliyorlardı ve Mama gaz lambasının ışığında karlara göz gezdirirken ayak izleri görmedi; buradaki karlara ayak ba-sılmamıştı. Ama pencereye vardıklarında durdu ve lamba ışığının sergilediği su götürmez kanıta baktı.

Soma Elaine de gördü; derin bir nefes aldı. “Bunlar kurt izlerine benziyor.”

Sanki yanıt niyetine, çok uzaklardan bir uluma sesi geldi ve ardından buna karşılık veren ulumalar ve inlemeler duyuldu; Maura ürperdi. “Bunlar pencerenin hemen alfanda” dedi.

Elaine kahkahayı bastı birden. “Eh, Arlo’inm gördüğü yüzü açıklıyor bu, değil mi?”

“Nasıl?”

“Bariz değil mi?” Elaine ormana doğru döndü; kahkahası ormandan gelen inlemeler kadar vahşi ve kontrolsüzdü. “Kurt adamlar!”

Ulumalar bir anda kesildi. Somaki sessizlik öyle mutlak, öyle açıklamasızdı ki Mama derisinin karıncalandığını hissetti. “Eve dönelim” diye fısıldadı. “Hemen.”

Buz tutmuş karda koşarak sundurmaya ve evin içine geri döndüler. Mama sürgüyü çekti ve kapı zincirini taktı. Soluk soluğa, konuşmadan durdular bir an. Şöminedeki bir odun parlayan küllerin araşma düşünce kıvılcımlar saçıldı.

Elaine ile Mama vadide yankılanan sesi duyunca birden kasılıp bakıştılar. Kurtlar yine uluyorlardı.

19

Ertesi gün, güneş yükselmeden önce Maura, Arlo'nun can çekiştiğini anladı. Bunu adamın nefesinden, boğazından gelen gurultulardan anlayabiliyordu; Arlo suyla dolu bir şnorkelden hava çekmeye çalışıyordu sanki. Akciğerleri sıvıyla dolmuştu.

Sese uyanan Maura dönüp Arlo'ya baktı. Şöminenin ışığında, Elaine'in adamın üstüne eğilmiş olduğunu ve yüzünü bir el beziyle özenle sildiğim gördü.

"Bugün kurtulacağız Arlo" diye mınldandı Elaine. "Bizi kurtarmaya gelecekler, bunu biliyorum. Hava aydınlanır aydınlanmaz gelecekler."

Arlo acıyla soluk aldı. "Doug..."

"Evet, artık başarmıştır eminim. Onu bilirsin. Asla vazgeçmez, asla pes etmez. Bizim Doug öyledir. Sen yeter ki sık dişini, tamam mı? Birkaç saat daha. Bak, hava aydınlanmaya başladı bile."

"Doug. Sen." Arlo hırıltılı bir nefes aldı. "Hiç şansım yoktu. De ğil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başından beri biliyordum." Arlo ağlamaklı konuşmuştu. "Onu seçeceğim başından beri biliyordum."

"Ah, Arlo! Hayır, düşündüğün gibi değil."

"Dürüst olma zamanı. Lütfen."

"Doug'la aramda hiçbir şey olmadı. Yemin ederim tatlım."

"Ama istedin."

Somaki sessizlik, Elaine'in söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha dürüst bir yanıttı. Bu acıklı konuşmaya tanık olmaktan rahatsızlık duyan Maura ses

çıkarmadan, kımıldamadan durdu.

Arlo zamanının azaldığım biliyor olmalıydı. Gerçeği duymak için son şansıydı bu.

“Önemli değil.” Adam iç geçirdi. “Artık değil.”

“Hayır, önemli” dedi Elaine.

“Seni hâlâ seviyorum.” Arlo gözlerim kapadı. “Bunu... bilmem istiyorum.”

Elaine ağlama sesini bastırmak için ağzım eliyle örttü. Şafağın ilk ışığı pencereyi ve Arlo’nun yanında kederle, suçluluk hissiyle diz çökmüş Elaine’i aydınlattı. Kadın zorlukla nefes alıp ayağa kalktı. Maura’nın uyanık olduğunu, onlan seyrettiğim ancak o zaman fark etti ve utanıp sırtım döndü.

İki kadın da konuşmadılar bir an. Sadece Arlo’nun hırıltüı soluklan duyuluyordu. Mama adamın yüzünün değiştiğini, gözlerinin iyice çukura kaçtığım, cildinin hastalıklı yeşil bir renk aldığım odanın diğer tarafından bile görebiliyordu. Arlo’nun bacağına bakmak istemiyordu ama hava yeterince aydınlandığına göre artık bakmalıydı. Bu onun sorumluluğuydu, istemese de; o doktordu. Ama gerekli şeyi yapmak, yani bir adamın bacağım onu bağırta bağırta kesınek için gerekli soğukkanlılığa ve kararlılığa sahip olmayınca, elinde modem ilaçlar ve temiz cerrahi aletler bulunmayınca, aldığı onca tıp eğitiminin faydasız kaldığım görmüştü. Oysa yapılması gereken buydu. Daha uzvun üstünü açmadan, battaniyenin altondaki iltihaplı etin pis kokusunu almadan önce bile bunu biliyordu.

“Aman Tanrım” diye inleyen Elaine sendeleyerek geriledi. Mama ön kapının kapandığım duydu; Elaine temiz hava almak için leş gibi kokan odadan kaçmıştı.

Bugün yapılması şart, diye düşündü Mama cerahatli bacağa bakarken. Ama tek başına yapamazdı; Elaine ile Grace’in adamı zapt etmeleri gerekiyordu, yoksa Mama kanamayı kontrol altına alamazdı. Hâlâ kanepede mışıl mışıl uyuyan kıza göz attı. Grace’e güvenebilir miydi? Elaine çığlıklara ve testerenin acımasız sesine katlanabilecek kadar güçlü müydü? Su koyuverirlerse Mama adamın ölmesine yol açabilirdi.

Parkasıyla eldivenlerim giyip dışan çıktı. Elaine’in sundurmada ayakta durduğunu, Arlo’nun çürüyen bedeninin pis kokusunu akciğerlerinden atmak

istercesine soğuk havayı derin derin içine çektiğim gördü.

“Ne kadar zamanı var sence?” diye sordu Elaine usulca.

“Bunu konuşmak istemiyorum Elaine.”

“Ama ölüyor. Değil mi?”

“Bir şeyler yapılmazsa ölecek.”

“Sen ve Doug bir şeyler yaptınız zaten. İşe yaramadı.”

“O yüzden bir somaki adımı atmamız gerekiyor.”

“Ne?”

“Ampütasyon.”

Elaine dönüp ona bakakaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Başka şansımız yok. Elimizde antibiyotik kalmadı. Bacağını kesınezsek septik şoktan ölecek.”

“Ameliyat istemeyen şendin! Doug seni ikna etmek zorunda kalmıştı.”

“Durum epey kötüleşti. Artık mesele Arlo’nun bacağı değil. Hayatı tehlikede. Ben bacağı keserken Arlo’yu zapt etmelisin.”

“Tek başıma yapamam!”

“Grace’in de yardım etmesi gerekecek.”

“Grace? Elaine küçümseyerek güldü. “O şımarık velede herhangi bir konuda güvenebileceğim mi sanıyorsun?”"

“Durumu ona açıklarsak. Bunun ne kadar önemli olduğunu söylersek.”

“Ben onu senin tanıdığından daha çok tanıyorum Maura.

Doug’ı parmağının ucunda oynatıyor; Doug küçük prensesi için her şeyi yapar. Onu mutlu etmekten başka bir şey düşündüğü yok; annesinin onu bırakmasını

telafi etmek istiyor.”

“Grace’e haksızlık ediyorsun. Sadece bir çocuk olabilir, ama zeki. Burada neyin söz konusu olduğunu anlayacaktır.”

“Onun umurunda değil. Anlamıyor musun? O kendinden başka kimseyi düşünmez." Elaine başım iki yana salladı. “Grace’e bel bağlama.”

Maura soluğunu bıraktı. “Bana yardım edecek tek kişi sensen, ipe ihtiyacımız olacak. Arlo’yu masaya bağlamalıyız.”

“Cidden yapmayı düşünüyor musun?”

“Ne yapayım? Durup Arlo’nun ölmesini mi seyredeyim?”

“Bugün yardım gelebilir. Birkaç saat içinde gelebilir.”

“Elaine, gerçekçi olmalıyız.”

“Bir günden bir şey olmaz, değil mi? Yarın gelseler bile yeter.”

“Doug gideli iki gün oldu. Bir terslik var.” Maura durakladı; bariz şeyi itiraf etmeye gönülsüzdü. “Başardığım sanmıyorum” dedi usulca. “Yalnızız bence.”

Elaine’in gözlerinde yaşlar parladı birden; kadın dönüp kara baktı. “Peki yaparsan? Arlo’nun bacağım kesersen, yine de ölme ihtimali nedir?”

“Antibiyotik olmadan çok şansı yok maalesef. Ne yaparsak yapalım.”

“Öyleyse ona acı çektirmenin ne gereği var? Nasılsa ölecekse işkence etmenin ne gereği var?”

“Çünkü yapabileceğim başka bir şey yok Elaine. Ya bunu yapacağım ya da pes edeceğim.”

“Doug hâlâ yardım gönderebilir...”

“Yardım gelecek olsa şimdiye kadar gelirdi.”

“Ona zaman tanımalısın.”

“Bariz gerçeği kabullenmen için daha ne kadar beklememiz gerekiyor? Yardım filan gelmeyecek.”

“Ne kadar süreceği umurumda değil! Tanrım, ağzından çıkanı kulağm duyuyor mu senin? Arlo’nun bacağını mı keseceksin cidden?” Elaine birden sundurma direğine yaslandı; kendini taşıyamayacak kadar bitkindi sanki. “Bunu yapmana yardım etmem”

dedi usulca. “Üzgünüm.”

Maura dönüp vadiden çıkan yola baktı. Bugün de hava aydınlık ve bulutsuzdu; karlardan yansıyan sabah ışığı gözlerim kısınasına yol açıyordu. Son bir seçeneğimiz var, diye düşündü. Bunu değerlendiremezse Arlo ölecekti. Belki bugün değil, hatta belki yarın da değil, ama o odada kaçınılmaz sonucun kokusu vardı; Mama harekete geçmezse sonuç belliydi.

“Susuz kalmamasına dikkat etmelisin” dedi. “Su içebilecek kadar uyanık olduğu sürece ona şekerli su içir. Yiyebilecek durumda olduğu zamanlarda da yiyecek ver. Ağn kesici olarak elimizde Tylenol’dan başka bir şey kalmadı, ama ondan bol bol var.”

Elaine kaşlarım çatarak ona baktı. “Bunlan bana neden söylüyorsun?”

“Çünkü artık sorumluluk sende. Onu rahat tut; yapabileceğin en iyi şey bu.”

“Peki ya sen?”

“Kayaklarım hâlâ yukarıda, arabada. Yanıma geceyi dışarıda geçirmek için gerekli şeyleri alacağım, hava kararmadan önce dağdan inmeyi başaramazsam diye.”

“Dağdan kayakla inmeyi mi deneyeceksin?”

“Bu işi benim yerime sen mi yapmak istersin?”

“Doug başaramadıysa...”

“Kaza geçirmiş olabilir. Bir yerlerde kırık bacakla yatıyor olabilir. Bu durumda, önümde hâlâ koca bir gün varken bir an önce yola çıkmam iyice önem kazanıyor.”

“Ya sen de geri gelmezsen?” diye sordu Elaine çaresizce.

“Bol bol yiyeceğiniz ve yakacak odununuz var. Grace’le sen burada aylarca idare edebilirsiniz.” Mama içeri girmek için döndü.

“Bekle. Sana bir şey söylemem gerek.”

Mama sundurmada duraklayıp geriye baktı. “Evet?”

“Doug’la ben, biz asla birlikte olmadık.”

“Arlo’ya söylediğinde duymuştum.”

“Gerçek bu.”

“Ne önemi var ki?”

“Bilmek istersin diye düşündüm.”

“Açıkçası Doug’la ne yaşayıp yaşamadığın hiç umurumda de ğil Elaine.” Mama eve doğru döndü. “Şu an tek istediğim hepimizi buradan sağ salim kurtarmak.”

Sırt çantasını doldurması bir saat sürdü. Çantaya yiyecek, yedek çoraplar, eldivenler ve kazak koydu. Garajda branda ve uyku tulumu bulmayı başardı; bunlara ihtiyaç duymayacağım umuyordu. Şansı varsa gece olmadan önce dağdan inebilirdi. Şarjı bitmek üzere olan cep telefonunu el çantasıyla birlikte Elaine’e emanet etti ve yanma sadece para ve kimlik aldı. Elli kilometrelik bir yolculuk yapacaktı; yirmi otuz gram da olsa gereksiz ağırlık taşımamalıydı.

Yine de vadi yolunda ilerlemeye başlarken sırt çantası ağır geldi. Attığı her adımda, daha önceki talihsiz gitme girişimlerinin izlerini görüyordu. Şmada cipin karda ilerlemeye çalışırken bıraktığı lastik izleri vardı. Şmadaysa arabayı terk edip, Arlo’yu kızakla taşıyarak geri dönerken bıraktıkları ayak izleri. Yüz metre daha gidince, birkaç keskin virajı daha sapmca karda Arlo’nun kan damlalarım görmeye başladı; bunlar kanlanan çizmelerinden sa çılmıştı. Bir virajı daha sapmca terk edilmiş, kar zinciri kopuk cipi gördü. Ve daha fazla kan.

Soluklanmak için duraklayıp, kırmızıyla pembe arası çeşitli tonlarda olan kara baktı; sıcak yaz günlerinde kana kana içilen buzlu içeceklere benzemişti kar. Çığlıkları ve paniği hatırladı; Maura’nın kalbi sırf tepeye çıktığı için değil, o

korkunç anı yüzünden de küt küt atıyordu artık.

Cipi geride bıraktı ve yürümeyi sürdürdü. Buradaki karda Doug'in ayak izleri vardı sadece. Üç günde güneş yüzünden kısınen erimiş, soma da buz tutup sertleşmişti. Mama yukarı çıkmayı sürdürürken Doug'in ayak izlerim takip etmekten, kendisinin attığı her adımı iki sabah önce onun da atmış olduğunu bilmekten huzursuzluk duydu. Bu izleri dağm ne kadar aşağısına kadar takip edebilecekti? Sonunda izler sona erecek miydi ve Maura, Doug'in başına ne geldiğini öğrenecek miydi?

Benim başıma da aynı şey m i gelecek?

Yol giderek dikleşiyordu ve Mama kalın giysilerinin altında terliyordu. Parkanın fermuarını açıp eldivenleri ile şapkasını çıkardı. Yolun en zor kısınındaydı. Anayola ulaşınca kayakla dağdan inecekti. En azından planı buydu. Ama Doug başaramamıştı. Maura son derece formda ve atletik olan Doug'in başaramadığı bir işe kalkışmakla belki de ihtiyatsızlık ettiğini düşünmeye başlıyordu şimdi.

Hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Eve geri dönebilirdi; orada onları bahara dek idare edecek kadar yiyecek vardı. Bulunduğu yerden aşağıdaki yerleşim merkezini görebiliyordu; evlerinin bacasından duman çıkıyordu kıvrıla kıvrıla. Maura daha anayola bile ulaşmadan yorulmuştu; bacakları ağrıyor ve titriyordu. Doug da bu noktaya ulaştığında kendini bu kadar yorgun hissetmiş miydi? Tam da burada duraksayıp aşağıdaki vadiye bakarak, yola devam etmenin akıllıca olup olmadığım sorgulamış mıydı?

Maura onun neyi seçtiğim biüyordu; yerdeki ayak izleri, adamın verdiği kararın kaydıydı. Yolu tırmanmıştı.

Maura da aynısını yaptı. Bu Arlo için, diye düşündü. Yürürken içinden onun ismini tekrarladı şarkı söylercesine. Arlo'yu kurtar. Arlo'yu kurtar.

Arkasındaki vadi az sonra çam ağaçlarının ardında gözden kayboldu. Sırt çantası her adımda ağırlaşıyor gibiydi; Maura çantanın içindeki bazı şeyleri atmayı düşündü. Üç kutu sardalye konservesine gerçekten ihtiyacı var mıydı? Yolu uflaya puflaya çıkarken buna karar vermeye çalıştı; sırt çantasındaki konserve kutulan tıkırdıyordu. Daha şimdiden, yola çıkalı iki saat olmamışken bunu düşünmesi kötüye alametti.

Yol düzleşti ve Maura ilerideki tabelayı seçti; beş gün önce Ahret'i ilk kez

oradan görmüşlerdi. Vadi artık öyle aşağıdaydı ki yerleşim merkezi oyuncak gibi görünüyordu; yapay ağaçlarla ve sahte karlarla süslenmişti sanki. Ama baca dumanı gerçekti, o evdeki insanlar da gerçekti ve içlerinden biri can çekişiyordu.

Maura yola devam etmek için döndü, iki adım attı ve kalakaldı.

Doug'in ayak izlerinin ileriye doğru uzandığım görüyordu.

Bu izlerin arkasında başka birinin ayak izleri vardı. Kar ayakkabısı izleri.

Bu izlerin Doug'in buradan geçmesinden sonra bırakıldığım biliyordu, çünkü buradan geçen kişi her kimse Doug'in çizme izlerinin üstüne basınıştı. Ama ne kadar zaman soma? Saatler soma mı, bir gün soma mı? Yoksa Doug'in hemen arkasından mı yürümüştü, giderek yaklaşmış mıydı?

Şu an tam arkamda mı?

Birden dönüp etrafa göz gezdirdi; kalbi küt küt atıyordu. Ağaçlar daha yalan gibiydiler; Maura bakmazken yola her nasılsa usulca yaklaşmışlardı sanki. Gözleri kamaştığından, o kaim dalların altındaki loş kısımları göremiyordu; ormanın sadece bir metre içini görebiliyordu. Sessiz yolda hiçbir şey duymuyordu. Ne rüzgâr, ne ayak sesi; yalnızca kendi hızlı soluklarını duyuyordu.

Kayakları al. Bu dağdan in.

Doug'in ayak izlerim takip ederek koşmaya başladı. Doug koş- mamıştı. Düzenli adımlarla yürümeyi sürdürmüştü; tabanları karda derin izler bırakmıştı. Takip edildiğim fark etmemişti henüz.

Sadece yapacağı işi düşünüyordu muhtemelen: Kayaklarım takıp dağdan aşağı kaymayı. Takip edildiği aklına bile gelmemişti.

Maura'nın göğsü acıyordu ve boğazı soğuk hava yüzünden yanıyordu. Attığı her adımda çatır çutur kırılan buzların gürültüsü sağır edici gibiydi. Etrafta biri olsa fil yürüyor sanırdı. Hınltüı soluyan, sakar bir fil.

Hususi yolun girişine çekilmiş zinciri gördü sonunda. Çok a z kalmıştı. Doug'in ayak izlerini takip ederek son yirmi-otuz metreyi kat etti, zinciri aştı, BURADA OTURANLARA MAHSUSTUR tabelasının yarandan geçti ve hâlâ çukurda yan

yatmış halde duran arazi aracım gördü. Arabanın tepesindeki kayakların bir çifti eksikti.

Yani Doug bmaya kadar gelmişti. Mama adamın yoldan aşağıya süzülürken bıraktığı paralel kayak izlerim gördü.

Çukura girip beline kadar kara battı ve arabanın tepesindeki ikinci kayak takımını aldı. Kar ayakkabılarım alması daha uzun sürecekti. Ayakkabılar aracm içindeydi ve araç yan yatmışken ağır kapıyı kaldırmak zor oldu. Mama kapıyı açmayı sonunda ba şardığında soluk soluğaydı.

Uzaktan gelen bir uğultu duydu birden. Donakalıp kulak kabarttı; küt küt atan kalbinin sesini duyarken, diğer sesin hayal olup olmadığım merak etti. Hayır, işte oradaydı - motor sesi.

Dağa bir kar temizleme aracı çıkıyordu.

Başardı. Doug başardı, kurtarılacağız.

Neşeyle bağırarak aracın kapısını kapattı. Kar temizleme aracını henüz göremese de ses giderek yükseliyordu, giderek daha yakından geliyordu ve Mama hem gülüp hem ağlıyordu. Uygarlığa geri dönüyoruz, diye düşündü. Sıcak duşlara, elektrik ışıklarına ve telefonlara geri dönüyoruz. En önemlisi, hastanelere geri dönüyoruz.

Arlo yaşayacaktı.

Yola tırmandı ve kurtarıcılarını beklemeye başladı. Yüzünde güneşi hissediyordu, damarlarından neşe akıyordu. İşte her şey yoluna giriyor, diye düşündü. İşte kâbus bitiyor.

Soma, kar temizleme aracı gürleyerek yaklaşırken, Mama arkasından gelen hafif bir sesi, üstüne basılınca ezilen karın sesini işitti. Bu ses hemen arkasından gelmişti. İrkilerek içine çektiği nefes, akciğerlerine soğuk bir rüzgâr gibi yayıldı. Gölgesini yutmakta olan gölgeyi ancak o zaman gördü.

Ormandan gözetleyen adam. Burada.

20

Jane, Daniel Brophy'yi otelin boş kokteyl salonunda buldu; adam bir masada iki büklüm oturuyordu. Başını kaldırıp Jane'e bakmadı, gözlerini masadan ayırmadı; yalnız kalmak istediğim açıkça belli ediyordu.

Jane yine de oturdu. "Öğle yemeğinde yoktun" dedi. "Bir şey yedin mi?"

"Aç değilim."

"Queenan'in aramasını bekliyorum hâlâ. Ama bugün bize verecek haberi yok galiba."

Adam başıyla onayladı; hâlâ ona bakmıyordu. Git. Konuşmak istemiyorum, anlamına gelen sinyaller veriyordu. Salonun loşlu ğunda bile yaşlanmış gibi görünüyordu. Bezgin ve yorgun.

"Daniel" dedi Jane. "Pes etmeyeceğim. Sen de etmemelisin."

"Beş ilçeye gittik" dedi adam. "Altı radyo kanalında canlı yayında konuştuk. O güvenlik kayıtlarının her dakikasını izledik."

"Gözümüzden kaçmış bir şeyler olabilir. Tekrar seyredersek görürüz belki."

"Mama o kayıtlarda mutlu görünüyordu. Değil mi?" Adam ba şım kaldırınca Jane onun gözlerindeki ıstırabı gördü. "O adamın yanında mutlu görünüyordu."

Bir sessizlikten soma Jane "Evet. Öyle görünüyordu" diye itiraf etti.

Lobideki güvenlik kameraları Maura'yla sarışın adamı defalarca kaydetmişlerdi. Ama çok kısa süreliğine; Maura en fazla birkaç saniye göründükten soma çekim alanının dışına çıkıyordu. O görüntüleri monitörden izlemek bir hayaleti seyretmek gibiydi. Yeryüzündeki son anlarını tekrar tekrar yaşayan bir hayaleti.

"Bütün bunların anlamı nedir bilmiyoruz" dedi Jane. "Eski bir tanıdığı olabilir."

“Onu gülümseten biri.”

“Bu tıp konferansıydı. O patologlar tanışıyorlardı muhtemelen.

Belki de o adanun Maura’nın ortadan kaybolmasıyla ilgisi yoktur.”

“Veya belki de Queenan haklıdır. Şu an bir otel odasında çılgınca se...” Adam sustu.

“Bu en azından Maura’nın hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir.”

“Evet. O anlama gelir.”

İkisi de sustular. Saat öğleden soma üçtü henüz, kokteyl için erkendi. Tezgâhın ardında bardak dizen barmen hariç, loş salonda ikisinden başka kimse yoktu.

“Başka bir adamla birlikte gittiyse” dedi Jane usulca, “bunun sebebim anlıyorsundur.”

“Kendimi suçluyorum” dedi Daniel. “O adam olmadığım için.

Ve merak ediyorum ister istemez...”

“Neyi?”

“Maura’nın buraya o adamla buluşmayı planlayarak mı geldi ğini.”

“Öyle düşünmen için sebep var mı?”

“Birbirlerine nasıl gülümsüyorlardı baksana. Ne kadar rahat görünüyorlardı. ”

“Eski dostlardır belki de.” Veya eski sevgililer, demedi Jane.

Demesine gerek yoktu; bu düşünce Daniel’ın da içini kemiriyor olmalıydı. “Bunlar hiçbir dayanağı olmayan teoriler sadece” dedi.

“Elimizde Jane’in o adamla birlikte akşam yemeğine giderkenki video kaydı var o kadar. Adamla lobide buluşurken.”

“Gülümserken.” Adamın gözleri acıyla karardı. “Ben onu gülümsetemedim. İhtiyacı olan şeyi veremedim.”

“Onun şu an ihtiyacı olan şey bizim umudu kesınememiz. Onu aramayı sürdürmemiz. Ben pes etmeyeceğim.”

“Bana gerçeği söyle.” Adam onun gözlerine baktı. “Sen epeydir cinayet masasında çalışıyorsun, bilirsin. Sezilerin ne diyor?”

“Seziler yanılabilir.”

“Maura arkadaşın olmasaydı, ortada sıradan bir kayıp vakası olsaydı, şu an ne düşünürdün?”

Jane duraksadı; yaklaşan kokteyl saatine hazırlık olarak tezgâhın arkasına çekidüzen veren barmenin bardak şıngırtılarından başka ses duyulmuyordu salonda.

“Bu kadar zaman geçtikten sonra mı?” Jane hayır dercesine kafa salladı. “En kötü ihtimali düşünmek zorunda kalırdım.”

Adam bu yanıta şaşırmamış gibiydi. O da aynı sonuca varmış olmalıydı.

Jane’in cep telefonu çalınca donakaldılar. Jane numaraya göz attı. Queenan. Onun sesini duyar duymaz, adamın bu konuşmayı yapmak istemediğim anladı. Ve bunu kendisinin de istemediğim.

“Bu haberi vermek zorunda olduğum için üzgünüm” dedi adam.

“Nedir?”

“Jackson’daki Saint John’s Tıp Merkezi’ne gitmelisiniz. Doktor Draper sizi orada karşılayacak.”

“Doktor Draper mı? Sublette ilçesi soruşturma memuru mu?”

“Evet, çünkü orada olmuş, Sublette ilçesinde.” Uzun, acı verici bir sessizlik oldu. “Maalesef arkadaşınızı bulmuşlar.”

“Onu görmeseniz daha iyi olur bence” dedi Doktor Draper, Maura’nın üç arkadaşına konferans masasının ardından ciddiyetle bakarak. “Onu eski haliyle hatırlamalısınız. Eminim kendisi de bunu isterdi.”

Saint John’s ölülere değil, canlılara hizmet için inşa edilmişti ve konferans salonunun kapalı kapısının ardından gündelik hastane seslerinin geldiğini duyabiliyorlardı: Telefonlar çalıyordu, bir asansörün kapılan açılıp kapanıyordu, acil servisteki bir çocuğun ağlama sesi geliyordu uzaktan. Bu sesler Jane’e trajedilerden soma hayatin devam ettiğim anımsatıyordu.

“Araç daha bu sabah bir taşra yolunun yanında bulundu” dedi Draper. “O vadide ne kadar kaldığına emin değiliz. Yandığı için epey hasar görmüş. Soma da hayvanlar...” Adam durakladı. “Orası ıssız bir bölge.”

Açıklama yapmasına gerek yoktu. Jane adamın neleri anlatmadığını biliyordu. Doğada hayvanlar ölümün gölgesinde, pusuda beklerlerdi hep, gagalannı ve pençelerim ve sivri dişlerini kullanarak beslenmeyi beklerlerdi. Boston’in banliyö parklarında bile cesetlerin başına köpekler ve rakunlar, sıçanlar ve hindi akbabaları üşüşürdü. Batı Wyoming’in sarp dağlarında, ziyafet çekmeyi bekleyen daha da çok leş yiyici olmalıydı; bir cesedin yüzünü kemirebilecek, elini koparıp uzuvlarını parçalayabilecek leş yiyiciler. Jane, Mama’nın fildişi tenini ve hoş elmacık-kemiklerini düşününce, onlardan geriye ne kaldığını merak etti.

Hayır, onu görmek istemiyorum. Yüzüne ne olduğunu bilmek istemiyorum.

“Kalıntılar o kadar hasar gördüyse, kimlik tespitim nasıl yaptı- ruz?” diye sordu Gabriel. En azından o hâlâ dedektif gibi düşünüyordu, sorulması gereken sorulara hâlâ odaklanabiliyordu.

“Kaza yerinde kimlik tespitine yetecek kadar kanıt vardı.”

“Kanıt derken?”

“Araç vadiye düşünce içinden bazı şeyler fırlamış. Birkaç valiz ve başka özel eşyalar yangından kurtulmuş.” Adam odaya önceden getirdiği büyük karton kutuya uzandı. Kapağı kaldırınca kavrulmuş plastik kokusu yayıldı. İçerideki nesneler kanıt torbalarına konmuş olsalar da, yangının ve dumanın pis kokusu, ağzı kapatılmış bir torbadan bile çıkacak kadar kesifti. Adam bir an duraksayıp kutunun içine baktı; içeridekileri paylaşmanın bir hata olup olmadığım düşünüyordu sanki. Ama artık kutuyu kapatmak ve onlara vaat ettiği kanıtlan göstermeyi reddetmek için çok geçti. İlk kanıt torbasını alıp masaya bıraktı.

Şeffaf plastiğin ardındaki valiz etiketini görebiliyorlardı. Draper etiketi ters

çevirip, düzgün blok harflerle yazılmış isını gösterdi.

DR. MAURAISLES.

“Etiketteki adres ona ait sanırım?” diye sordu.

Jane yutkundu. “Evet” diye mırıldandı. Yamada oturan Daniel’a bakmaya cesaret edemiyordu. Adamın yüzünün perişan halini görmek istemiyordu.

“Araçtan fırlayan valizlerden birinin üstündeydi bu” dedi Draper. “İsterseniz valizi de inceleyebilirsiniz. Sublette Emniyet Müdürlüğü’nde, diğer büyük eşyalarla birlikte.” Adam diğer kanıt torbalarım da kutudan çıkarıp masaya serdi. İki cep telefonu; biri yanıp kararmış. Bir başka valiz etiketi, ki bunda Doktor Douglas Comley’nin isını yazılıydı. Bir erkek tuvalet çantası. Üstündeki reçete etiketine Arlo Zielinski adlı hastanın isını yazılmış bir ilaç şişesi.

“Araç Doktor Douglas Comley tarafından San Diego’dan kiralanmış” dedi Draper. “On günlüğüne kiralanmış. Araç yoldan çıktığında direksiyonun başında Doktor Comley’nin olduğunu varsayıyoruz. Yolun o kısınında keskin bir viraj var ve o sırada gece idiyse veya kar yağıyorsa görüş mesafesi azdı muhtemelen. Yolun buzlanması da kazaya yol açan faktörlerden biri olabilir.”

“Kaza olduğunu varsayıyorsunuz yani” dedi Gabriel.

Draper kaşlarım çattı. “Başka ne olabilir ki?”

“Başka olasılıklar hep vardır.”

Soruşturma memuru iç geçirdi. “Mesleğiniz göz önünde alındı ğında başka olasılıkları düşünmeniz doğaldır herhalde Ajan De- an. Ama Şerif Fahey kaza olduğu sonucuna vardı. Ben de röntgen filmlerine baktım. Cesetlerde çeşitli kırıklar var, kaza geçirmişler gibi. Mermi parçalan yok, kazadan başka bir şey olduğunu gösteren bir kanıt yok. Araç bir dağ yolundan düşmüş, o kadar. On beş metrelik bir vadiye düşmüş ve alev almış. O düşüşten sağ kurtulan olduğunu sanmıyorum, yani arkadaşınız anında ölmüştür bence.”

“Geçen cumartesi kar fırtınası vardı, değil mi?” diye sordu Gabriel.

“Evet. Neden sordunuz?”

“Aracm üstü karla kaplıysa, kazanın ne zaman gerçekleştiğini anlayabiliriz belki.”

“Ben ince bir kar tabakası gördüm sadece” dedi Draper. “Ama yangın karlan eritirdi zaten.”

“Veya kaza daha yakın zamanda oldu.”

“Yine de arkadaşınızın yedi günü nerede geçirdiğim açıklamıyor bu. Ölüm zamanım saptamak neredeyse imkânsız. Ben kurbanların sağ görüldükleri son gün, yani cumartesi günü öldüklerini düşünmeye meyilliyim.” Adam diğerlerinin kaygılı yüzlerine baktı. “Aklınızda yanıtlanmamış bir sürü soru kalacağım biliyorum. Ama en azından artık ne olduğunu biliyorsunuz ve durumun açıklığa kavuştuğunu bilerek evlerinize dönebilirsiniz. Arkadaşınızın çabuk öldüğünü ve muhtemelen acı çekmediğim biliyorsunuz.” İç geçirdi. “Başınız sağ olsun.”

Draper ayağa kalktı; yanm saat önce, içeri girdikleri zamanki haline kıyasla yaşlanmış ve bitkin görünüyordu. İnsan yas tutmasa bile, yas tutanların yaranda bulunmak içini karartabilir ve Draper bunu çok fazla yaşamıştı muhtemelen. “Sizi dışarıya kadar geçireyim.”

“Kalıntılan görebilir miyiz?” diye sordu Gabriel.

Draper ona kaşlarım çatarak baktı. “Tavsiye etmem.”

“Ama gerekli bence.”

Jane, Draper’in bunu reddetmesini istiyordu neredeyse, çünkü böylece Maura’nın cesedim görmekten kurtulacaktı. Maura’nın canlı halini biliyordu; onun ne hale geldiğini görünce bu korkunç görüntüyü belleğinden silemeyecekti bir daha. Kocasına bakarken, onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğim merak etti.

“Size röntgen filmlerim göstereyim” dedi Draper. “Böylece tespitlerimin doğruluğuna ikna olursunuz belki.”

Gabriel, Brophy’ye döndü: “Senin burada beklemen daha iyi olur.”

Daniel başıyla onayladı ve başını eğerek olduğu yerde kaldı, kederiyle baş başa.

Jane ile Gabriel, Draper’ın peşinden asansöre gittiler; Jane’in hissettiği korku

midesini asit gibi yakıyordu. Bunu görmek istemiyorum, diye düşündü. Bunu görmeye ihtiyacım yok. Ama Gabriel kararlı adımlarla önden gidiyordu ve Jane gururu yüzünden onu takip etti ister istemez. Morga girdiklerinde otopsi masasının boş olduğunu, kadavraların ortadan kaldırıldığım görünce rahatladı.

Draper bazı röntgen filmlerine göz attı ve birkaç tanesini ışık kutusuna astı. Bir düğmeye basınca iskelet görüntüleri aydınlandı.

“Gördüğünüz gibi birçok travma kanıtı var” dedi Draper. “Kafatasında çatlaklar, kırık kaburgalar. Sol femur, kalça eklemim sıkıştırmış. Yangın yüzünden uzuvlar büzüşmüş.” Meslektaşlarını bilgilendirircesine, profesyonel, sağduyulu, monoton bir sesle konuşuyordu. Sanki bu odaya girip de paslanmaz çeliğin soğuk ışıltısını görünce soruşturma memuru üniformasını giyivermişti.

“Bu görüntüleri Colorado’daki adli patoloğa e-postayla gönderdim. Bu kişinin otuz ila kırk beş yaş arasında bir kadın olduğu sonucuna vardı. Kadının boyu tahminen bir altmış beşle bir altmış sekiz arası. Ve sakroiliak eklemine3 bakılırsa nuliparmış. Yani do ğum yapmamış.” Duraklayıp Jane’e baktı. “Arkadaşınıza uyuyor mu bu?”

Uyuşmuş halde olan Jane başıyla onayladı. “Evet” diye fısıldadı.

“Ve dişlerine iyi bakım yaptırmış. Şurada, sağ alt azıdişinde kaplama var. Birkaç tane de dolgu.” Adam tekrar Jane’e baktı, bütün yanıtlar ondaymış gibi.

Jane aydınlatılan röntgen filmindeki çeneye baktı. Nereden bileyim? Maura’nın ağzım incelememişti, kaplamalarım ve dolgularını saymamıştı. Mama onun iş arkadaşı ve dostuydu. Bir diş ve kemik yığını değildi.

“Kusura bakmayın” dedi Draper. “Gereğinden fazla bilgi verdim sanınm. Kimlik tespiti konusunda içinizde şüphe kalmasın istedim sadece.”

“Otopsi yapılmayacak yani” dedi Jane usulca.

Draper başım iki yana salladı. “Gerek yok. Colorado’daki patolog, kurbanın kimliğinden emin. Elimizde arkadaşınızın valiz etiketi var, ayrıca röntgen filmleri onun yaşındaki ve boyundaki bir kadma uyuyor. Bu yaralar, ani hız kesilmesi sırasında korunmasız bir yolcunun alacağı türden.”

Jane adamın ne söylediğim başta anlayamadı. Yaşarmış gözle 3. Kuyruksokumu

kemiği ile leğen kemiğini birleştiren eklem. (ç.n.)

rini kırpıştırınca ışık kutusunda asılı duran röntgen filmleri netleşti birden. “Korunmasız bir yolcu mu?” dedi.

“Evet.”

“Emniyet kemeri takmamış mı yani?”

“Evet. Ölenlerden hiçbiri kemer takmamış.”

“Bu doğru olamaz. Maura emniyet kemerim takmayı asla unutmazdı. İhtiyatlıydı.”

“Maalesef bu sefer ihmal etmiş. Taksa da sağ çıkamazdı zaten.

Bu kadar korkunç bir kazadan.”

“Mesele o değil. Mesele şu ki, burada bir terslik var” dedi Jane.

“Bu, Maura’ya hiç uymuyor.”

Draper iç geçirerek ışık kutusunu söndürdü. “Yakın bir arkadaşınızın ölümünü kabullenmekte zorluk çekmenizi anlıyorum dedektif. Emniyet kemerim takmış olsa da olmasa da, ölmüş oldu ğu gerçeği değişmiyor.”

“Ama nasıl oldu bu? Neden?”

“Fark eder mi gerçekten?” dedi Draper usulca.

“Evet.” Jane gözlerinin yaşardığım hissetti yine. “Bana mantıklı gelmiyor. Anlamalıyım.”

“Jane” dedi Gabriel. “Asla mantıklı gelmeyebilir. Kabullenmek zorundayız o kadar.” Jane’in kolunu hafifçe tuttu. “Göreceğimizi gördük bence. Otele geri dönelim.”

“Daha değil.” Jane kolunu çekip kurtardı. “Görmem gereken bir şey daha var.”

“Kalıntıları görmekte ısrarlıysanız” dedi Draper, “gösterebilirim. Ama tamdık bir şey görmeniz mümkün değil. Yanmış et ve kemiklerden başka pek bir şey

kalmamış geride.” Adam duraklayıp usulca konuştu: “Bana güvenin. Onu görmeseniz daha iyi.

Onu memleketine götürün sadece.”

“Haklı” dedi Gabriel. “Cesede bakmamıza gerek yok.”

“Cesede değil.” Jane derin bir soluk alıp dikeldi. “Kaza mahallini görmek istiyorum. Kazanın olduğu yeri görmek istiyorum.”

21

Ertesi sabah Gabriel ile Jane arabalarından çıkıp yol kenarına yürüdüklerinde ince ince kar yağıyordu. Orada sessizce durup aşağıya, vadinin dibinde sıkışmış halde duran, yanmış arazi aracına baktılar. Dün cesetleri almaya gelen kurtarma ekibinin inip çıkarken karda bıraktığı yılankavi izler vardı hâlâ. Cesetleri sedyeyle taşıyarak yukarı çıkarken zorlanmış olmalıydılar; botları buzlu kayalarda kaymıştı muhtemelen.

“Yaklaşmak istiyorum” diyen Jane aşağı inmeye başladı.

“Aşağıda bakacak bir şey yok ki.”

“Bunu Maura’ya borçluyum. Öldüğü yeri görmem gerek.” Jane gözlerini kaygan zeminden ayırmadan yürümeyi sürdürdü. Taze karın altı buz tutmuştu ve kaygandı; Jane yavaş hareket etmek zorunda kalıyordu. Dik yokuşu inmekten uylukları ağrımaya başladı kısa sürede; eriyen kar taneleri terine karışarak yanaklarından süzülüyordu. Arabadan fırlayarak yokuşa saçılmış nesneler görmeye başladı: yamulmuş bir metal parçası, tek bir tenis ayakkabısı, mavi bir kumaş parçası; bütün bunlar yağan karın altında gözden kaybolmaya başlamıştı. Kararmış araca nihayet ulaştığında, arabanın üstü ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Soğuk, temiz havada ateş kokusu vardı hâlâ ve Jane yangının bıraktığı izleri görebiliyordu: kararmış çalılan ve çam dallarım. Arazi aracının yukarıdan korkunç bir şekilde düşmesini gözünde canlandırdı. Maura’nın hayatının son anlarında attığı çığlıkları hayal etti.

Durakladı ve yağan karrn ölümün çirkin kanıtlarını yavaşça silmesini seyrederken titreyerek nefes verdi. Yaklaşan ayak seslerini duydu; Gabriel gelip yanında dmdu.

“İnanmak öyle zor ki” dedi Jane. “Sabah uyanıyorsun, sıradan bir gün daha yaşayacağım sanıyorsun. Arkadaşlarınla arabaya bi- itiyorsun. Ve birden her şey bitiyor. Bildiğin, düşündüğün ve hissettiğin her şey bir anda kayboluyor.”

Gabriel ona yaklaştı. “Bu yüzden her anın tadını çıkarmamız gerek.”

Jane aracın üstündeki kan silince ortaya kararmış metal çıktı.

“Asla bilemiyorsun, değil mi? Hangi küçük kararın hayatım sona erdireceğim. Maura bu konferansa gelmese Doug Comley ile kar şılaşmayacaktı. Onun arabasına binmeyecekti.” Jane elini araçtan çekiverdi; arabaya dokunmak elini yakmıştı sanki. Aracın kalıntısına bakarken Maura’run son günlerim hayal etti. Güvenlik kamerası kaydında Maura’run yanında gördükleri kişinin Comley olduğunu biliyorlardı artık. Patolog olarak çalıştığı San Diego Hastanesi’nin web sitesinin doktor personel sayfasında adamın fotoğrafım görmüşlerdi. Kırk iki yaşındaydı, dul bir babaydı, o tıp konferansına seyirci olarak katılmıştı. Yakışıldı adam kendisi kadar çekici olan kadım fark ediyor ve doğa kamudan işliyor.

Akşam yemeği, sohbet, akıllarından geçen türlü türlü olasılıklar.

Hangi kadın olsa baştan çıkardı, Maura gibi ölçülü biri bile. Sonuçta Daniel Brophy ona kaçamak görüşmeler, hayal kmklıklan ve pişmanlıklar dışında nasıl bir gelecek vaat edebilirdi ki? Daniel onun ihtiyaçlarım karşılasa, Maura başkasına bakmazdı. Douglas Comley ile birlikte ölümcül bir yolculuğa çıkmazdı.

Sağ olurdu.

Daniel da bunlan düşünüp acı çekiyordu şüphesiz. Onu otelde bırakmışlardı, nereye gittiklerim söylemeden. Buraya gelmemesi gerekiyordu. Jane şimdi, ince ince yağan karın altında dururken, kendisinin gelmesinin de hata olup olmadığım düşünüyordu. Bu kararmış enkazı görmenin, aracm düşmesini, etrafa cam parçalarının saçılmasını ve bir patlamayla birlikte alevlerin yayılmasını gözünde canlandırmanın faydası neydi? Ama artık gördüm, diye düşündü. Ve eve gidebilirim.

O ve Gabriel dönüp yukan çıkmaya başladılar. Rüzgâr şiddetlenmişti ve Jane’in yüzüne savrulan kar zerrecikleri gözlerini acıtıyordu. Hapşırdı ve gözlerim tekrar açtığında mavi bir şey titreşerek önünden uçtu. Jane eğilip onu yerden alınca, yırtık bir uçak bileti zarfı olduğunu gördü; zarfın kenarlan yamp kararmıştı. İçeride biletin bir kısını vardı hâlâ, ama isının yalnızca beş harfi okunuyordu.

inger.

Jane, Gabriel’a baktı. “Arabadaki diğer adamın isini neydi?”

“Zielinski.’’

“Ben de öyle hatırlıyorum.”

Adam bilet parçasına bakarak kaşlarım çattı. “Dört cesedin de kimlik teşhisi yapıldı. Comley ile kızı, Zielinski ve Mama.”

“Bu bilet kimin peki?” diye sordu Jane.

“Belki de arabayı daha önce kiralamış bilinindir.”

“Bu da bir başka tutarsızlık. Bu ve emniyet kemeri.”

“Tamamen alakasız bir şey de olabilir.”

“Bu neden kafanı kurcalamıyor Gabriel? Her şeyi öylece kabullenmene inanamıyorum!”

Adam iç geçirdi. “Kendini boşu boşuna üzüyorsun.”

“Bu konuda beni desteklemene ihtiyacım var.”

“Çalışıyorum.”

“Söylediklerimi umursamayarak mı?”

“Yapma Jane.” Gabriel ona sanldı ama Jane ona karşılık vermeden kaskatı durdu. “Elimizden geleni yaptık. Artık eve gitmeliyiz. Hayatlarımıza devam etmeliyiz.”

Maura devam edemezken. Jane, Maura’nın bir daha asla ya şayamayacağı şeylerin acıyla fakına vardı. Ciğerlerine girip çıkan soğuk havanın. Sarüan bir erkeğin sıcaklığının. Belki de eve gitmeye hazırım, diye düşündü. Ama soracağım sorular bitmedi.

“Hey!” diye seslendi biri yukarıdan. “Aşağıda ne yapıyorsunuz?”

Gabriel el sallayıp seslendi: “Yukan geliyoruz!”

Çıkmaları inmelerinden kısa sürdü. Kaygan buzun üstünde epey kar birikmişti; rüzgâr gözlerine kar savurup duruyordu. Yola önce Gabriel ulaştı ve Jane onu

soluk soluğa takip etti.

Yol kenarına eski bir kamyonet park edilmişti. Kamyonetin yanında kır saçlı bir adam duruyordu; elindeki tüfeğin namlusu yere dönüktü. Adamın yüzü tüm hayatım dışarıda, sert hava koşullarında geçirmişçesine yıpranmıştı ve çizmeleriyle paltosu eşit öl çüde eskimiş görünüyordu. Adam yetmişlerinde gibi görünse de çam ağacı gibi dik ve sağlam duruyordu.

“Aşağısı kaza yeri” dedi adam. “Turistler için değü.”

“Bunun farkındayız efendim” dedi Gabriel.

“Ayrıca özel mülktür. Bana ait.” Adam tüfeğini iyice kavradı.

Namluyu yere dönük tutsa da, tüfeği her an kaldırmaya hazır olduğu duruşundan belliydi. “Polisi aradım.”

“Ah, Tanrı aşkına!” dedi Jane. “Bu çok saçma.”

Adam ona gülümsemeden baktı. “Aşağıda hırsızlık yapmaya hakkınız yok.”

“Hırsızlık yapmıyorduk.”

“Daha dün gece o yarıktan iki genci kovaladım. Hatıra niyetine bir şeyler almaya çalışıyorlardı.”

“Biz kanun görevlileriyiz” dedi Jane.

Adam kiralık arabalarına şüpheyle göz attı. “Kasabanın dışından mı geldiniz?”

“Kurbanlardan biri arkadaşımızdı. Şu yankta öldü.”

Adam afallamış gibiydi. Jane’e uzun uzun baktı, ona inanıp inanmamaya karar vermeye çalışırcasına. Sublette ilçesi şerif departmanı aracı virajı dönüp de kamyonetin arkasında durduğunda bile adam hâlâ ikisine bakmayı sürdürüyordu.

Araçtan tanıdık bir polis indi. Birkaç gece önce çifte cinayet mahallinde tanıştıkları Şerif Yardımcısı Martineau’ydu. “Hey Monty” diye seslendi. “Bmada ne oluyor?”

“Bu insanlar mülküme izinsiz girdiler Bobby. Kanun görevlisi olduklarım iddia

ediyorlar.”

Martineau, Jane ile Gabriel’a göz attı. “Sahiden öyleler.”

“Ne?”

Martineau, Jane ile Gabriel’a başıyla kibarca selam verdi.

“Ajan Dean, değil mi? Size de merhaba hanımefendi. Yanlış anlama için kusına bakmayın ama bizim Bay Loftus mülküne izinsiz girilmesi konusunda çok hassastır. Hele dün gece gelen o gençlerden soma.”

“Bu insanları nereden tanıyorsun?” diye sordu Loftus sertçe.

İkna olmadığı belliydi.

“Monty, sorun yok. Onlan Circle B’de gördüm; Fahey’le konuşmaya gelmişlerdi.” Jane ile Gabriel’a dönüp sesini yumuşattı: “Arkadaşınız için gerçekten üzgünüm.”

“Sağ olun” dedi Gabriel.

Loftus uzlaşmacı bir şekilde homurdandı. “Öyleyse size özür borçluyum herhalde.” Elini uzattı.

Gabriel adamın elini sıktı. “Özür dilemenize gerek yok efendim.”

“Mesele şu ki, arabanızı görünce sizi aşağıdaki şu hatırahk eşya avcılarından biri sandım. O manyak çocuklar kafayı ölüme, vampir saçmalığına filan takmışlar.” Loftus vadide yatan yanmış araca baktı. “Gençliğimde buralar farklıydı, insanlar mülkiyet haklarına saygı gösterirlerdi. Şimdiyse arazimde avlanmaya gelebileceklerini sanıyorlar. Kapımın onlara ardına kadar açık olduğunu.”

Jane, Martineau’nun yüzünde bir anlık beliren ifadeyi fark etti:

Bu laflan bin kez duydum.

“Sen de hiç zamanında gelip müdahale etmiyorsun Bobby” diye ekledi Loftus.

“Şimdi buradayım, değil mi?” diye itiraz etti Martineau.

“Bir ara evime gel de bahçe kapıma ne yaptıklarım göstereyim.

Bir şeyler yapılması gerek.”

“Tamam.”

“Bugün gel ama Bobby.” Loftus kamyonetine bindi ve motor hırıldayarak çalıştı. Adam sertçe el sallayarak, gönülsüzce “Tekrar özür dilerim arkadaşlar” diye seslendikten soma gitti.

“O adam kim?” diye sordu Jane.

Martineau güldü. “Montgomery Loftus. Ailesinin burada epey toprağı vardı. Double L Çiftliği.”

“Bize çok kızdı. O tüfekle bizi vuracak sandım.”

“Bugünlerde her şeye kızıyor. Bazı yaşh insanlar nasıldır bilirsiniz. Hiçbir şeyin eski günlerdeki gibi olmadığından yakınırlar hep.”

Haklılar, diye düşündü Jane, Martineau’nun aracına binmesini seyrederken. Boston da eskisi gibi olmayacak. Maura yokken.

Otele geri dönerlerken Jane pencereden dışarıya bakıp, Maura’yla yaptığı son konuşmayı düşündü. Morgdaydılar, otopsi masasının yanında ayakta duruyorlardı ve Maura bir kadavrayı kesip biçiyordu. Wyoming’e gideceğim söylemişti. Oraya hiç gitmediğini, geyikler ve bizonlar ve hatta belki de bir iki kurt görmeyi umduğunu söylemişti. Jane’in annesinden, Barry Frost’un boşanmasından, hayatın insanı sürekli şaşırtmasından bahsetmişlerdi. Ne olacağı hiç belli olmuyor, demişti Maura.

Sahiden de hiç belli olmuyor. Sen Wyoming’den tabutla döneceğini bilmiyordun.

Otelin otoparkına girdiler ve Gabriel motoru durdurdu. Konuşmadan öylece oturdular bir an. Yapacak bir sürü iş var hâlâ, diye düşündü Jane. Telefonlar edilecek. Belgeler imzalanacak. Tabutun nakliyesi ayarlanacak. Bütün bunları düşünmek onu yoruyordu. Ama en azından evlerine geri döneceklerdi. Regina’ya.

“Vakit daha öğlen” dedi Gabriel. “Ama içmek ikimize de iyi gelir sanırım.”

Jane başıyla onayladı. “Katılıyorum.” Kapışım açıp dışarıya, ince ince yağan kara çıktı. Otoparktan geçerken birbirlerinin beline sımsıkı sarıldılar. Gabriel olmasa bugün çok daha zor geçerdi, diye düşündü Jane. Zavallı Maura her şeyini kaybetti, bense hâlâ bu adamla birlikte olacak kadar şanslıyım. Bir geleceğe sahip olacak kadar.

Otelin barına girdiler; içerisi öyle loştu ki Jane masalardan birinde oturan Brophy’yi başta görmedi. Onu ancak gözleri loşluğa alışınca gördü.

Adam yalnız değildi.

Masasında uzun boylu, ürkütücü görünüşlü, siyah giysili bir adam oturuyordu; bu kişi ayağa kalktı. Anthony Sansone münze— viliğiyle ünlüydü ve mahremiyetine öyle düşkündü ki halkın içine pek çıkmazdı. Oysa şimdi buradaydı, otellerinin banndaydı, kederini gizlemiyordu.

“Beni aramalıydın dedektif’ dedi Sansone. “Benden yardım istemeliydin.”

“Kusına bakma” dedi Jane. “Aklıma gelmedi.”

“Maura benim de arkadaşımdı. Kayıp olduğunu bilseydim İtalya’dan hemen dönerdim.”

“Yapabileceğin bir şey yoktu. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu.” Jane sessizce, ifadesiz bir yüzle oturan Brophy’ye göz attı. Bu iki adam birbirlerinden asla hazzetmemişlerdi ama şimdi buradaydılar, Maura’nın hatırına ateşkes yapmışlardı.

“Jetim havaalanında bekliyor” dedi Sansone. “Maura’nın cesedini teslim ettiklerinde hep birlikte gidebiliriz.”

“Bugün öğleden soma teslim ederler herhalde.”

“Öyleyse pilotuma haber vereyim.” Adam kederle iç geçirdi.

“Zamanı gelince söyleyin. Mama’yı geri götürelim.”

Anthony Sansone’un kozayı andıran konforlu jetinde oturan dört yolcu geceleyin

doğu yönünde uçarken sessizdi. Belki hepsi de Jane gibi, aşağıdaki karanlık ve daracık kargo bölümünde, bir tabutun içinde, görünmeden yatan arkadaşlarım düşünüyorlardı.

Jane ilk kez özel jetle uçuyordu. Başka zaman olsa yumuşak deri koltukların, geniş koltuk aralannm, Karun gibi zengin yolcuların alışkın olduğu çeşitli rahatlıkların tadım çıkarırdı. Oysa hostesin porselen tabakla servis yaptığı, mükemmel pembelikteki rozbifli sandviçin tadım bile almıyordu pek. Öğle ve akşam yemeği yememiş olsa da keyifsizce, sırf vücudu ihtiyaç duyduğu için yiyordu.

Daniel Brophy ise hiç yemiyordu. Sandviçine el sürmemişti ve pencereden dışarıya, geceye bakarken, hissettiği kederin ağırlı ğı yüzünden omuzlan çökmüştü. Aşkı göreve, Mama'yı Tanrı'ya yeğlese neler olabileceğim bildiğinden suçluluk da duyuyordu mutlaka. Şimdiyse, değer verdiği kadın yanmış haldeydi ve ayaklannın altındaki depoda kilitliydi.

"Boston'a dönünce" dedi Gabriel, "bazı kararlar vermeliyiz."

Jane kocasına baktı ve onun gerekli işlere odaklanmayı nasıl başarabildiğini merak etti. Bir denizciyle evlendiğini böyle zamanlarda hatırlıyordu.

"Kararlar?" dedi.

"Cenaze işleri. İnsanlara haber vermeliyiz. Aranması gereken akrabalar olmalı."

"Ailesi yok" dedi Brophy. "Sadece an..." Anne sözcüğünü tamamlamadan sustu. Hepsinin akimdaki isini de söylemedi:

Amalthea Lank. Mama kimliğim bilmediği öz annesini aramıştı iki yıl önce. Arayışı onu Framingham'daki bir kadın hapishanesine götürmüştü sonunda. Korkunç suçlar işlemiş bir kadına.

Amalthea kimsenin sahip olmak istemeyeceği türden bir anneydi ve Mama onu adım bile ağzma almazdı.

Daniel daha sert bir sesle yineledi: "Ailesi yok."

Bizden başka kimsesi yoktu, diye düşündü Jane. Arkadaşlarından başka. Jane'in kocası ve kızı, ebeveyni ve erkek kardeşleri varken, Maura'nın yakın olduğu

birkaç kişi olmuştu sadece. Gizli gizli görüştüğü bir sevgilisi ve onu aslında tanımayan arkadaşları vardı. Jane bu gerçeği artık kabul etmek zorundaydı: Onu tanımıyordum aslında.

“Ya eski kocası?” diye sordu Sansone. “O hâlâ Califomia’da ya şıyor sanırım.”

“Victor mı?” Brophy tiksintiyle güldü. “Mama ondan iğrenirdi.

Cenazesine gelmesini kesinlikle istemezdi.”

“Ne istediğim biliyor muyuz peki? Son arzularım? Dindar de ğildi, o yüzden dinsel olmayan bir cenaze töreni isterdi sanırım.”

Jane birden kaskatı kesilen Brophy’ye göz attı. Sansone’un rahibi iğnelemek niyetiyle öyle dediğini sanmıyordu, ama ortam gerginleşmişti birden.

Brophy sertçe konuştu: “Mama Kilise’den uzaklaşsa da saygısını yitirmemişti.”

“O tam bir bilim insanıydı Peder Brophy. Kilise’ye saygı duyması ona inandığı anlamına gelmiyor. Cenaze töreninin dinsel olmasını tuhaf bulurdu herhalde. Hem zaten inançsız olduğu için Katolik töreni yapüamaz, değil mi?”

Brophy gözlerim kaçırdı. “Evet” diye itiraf etti. “Kilise’nin resıni kuralı bu.”

“Bir de şu mesele var: Gömülmek mi, yoksa yakılmak mı isterdi? Bunu biliyor muyuz? Size bu konuyu açtı mı hiç?”

“Neden açsın ki? Gençti o!” Brophy sesini yükseltti birden.

“Daha kırk iki yaşındaysan cesedine ne yapılacağım düşünmez sin! Cenazene kimin davet edilip edilmeyeceğini düşünmezsin.

Yaşamakla meşgulsündür.” Adam derin bir soluk aldı ve gözlerini kaçırdı.

Uzun süre kimse konuşmadı. Jet motorlarının uğultusu duyuluyordu sadece.

“Yani bizim bu kararlan onun yerine vermemiz gerekiyor” dedi Sansone sonunda.

“Bizim derken?” diye sordu Brophy.

“Ben yardım teklif etmeye çalışıyorum sadece. Masraflan kar şılamaya da hazırım, ne kadar olursa olsun.”

“Her şeyi parayla satın alamazsın.”

“Yapmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?”

“Gelmenin sebebi bu, değil mi? Özel jetinle gelip de dizginleri eline almanın sebebi? Yapabildiğini göstermek?”

Jane uzanıp Brophy’nin koluna dokundu. “Daniel. Hey, sakin ol!”

“Buradayım, çünkü Maura benim için de değerliydi” dedi Sansone.

“Bunu ikimize de fazlasıyla belli ettin zaten.”

“Peder Brophy, ben Maura’nın gönlünde kimin yattığım başından beri biliyordum. Yapabileceğim hiçbir şey, ona sunabilece ğim hiçbir şey seni sevdiği gerçeğini değiştiremezdi.”

“Ama gölgelerde bekliyordun hep. Fırsat kolluyordun.”

“Gerektiğinde ona yardım etme fırsatını. Ki benden yardım istemedi asla.” Sansone iç geçirdi. “Keşke isteseydi. Belki de onu...”

“Kurtarır miydin?”

“Geçmişi değiştiremem. Ama ikimiz de biliyoruz ki işler farklı olabilirdi.” Sansone, Brophy’nin gözlerinin içine baktı. “O daha mutlu olabilirdi.”

Brophy’nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Sansone en zalimce gerçe ği dile getirmişti; ama Maura’yı tanımış, onun zaten zayıfken son birkaç ayda bir deri bir kemik kalmasına ve hüzünlü gülümsemelerine tanık olmuş herkes için bariz bir gerçekti bu. Acı çeken sadece Maura değildi: Jane, suçluluk duygusuyla karışık aynı hüznü Daniel Brophy’nin de gözlerinde görmüştü. Adam Maura’yı sevmişti ama onu çok üzmüştü de ve Sansone bu gerçeği belirterek iyice katlanılmaz kılmıştı.

Brophy koltuğundan doğrulacak gibi oldu, yumruklannı sıkmıştı. Jane onu kolundan tuttu. “Yeter” dedi. “İkiniz de kesin! Bunu neden yapıyorsunuz? Onu en çok kimin sevdiği konusunda yarışmıyoruz. O hepimiz için önemliydi. Onu

kimin daha mutlu edeceğinin önemi yok artık. O öldü, geçmişi değiştirenleyiz.”

Brophy koltuğuna çöktü; hiddeti tükenmişti. “Daha iyisini hak ediyordu” dedi. “Benden daha iyisini.” Dönüp pencereden dışarı baktı, üzüntüsüyle baş başa kaldı.

Jane ona tekrar dokunacak oldu ama Gabriel onu durdurdu.

“Onu biraz yalnız bırak” diye fısıldadı.

Jane de öyle yaptı. Brophy’yi sessizliğiyle ve pişmanlıklarıyla baş başa bırakıp koridorun diğer tarafındaki kocasının yanma gitti. Sansone da kalkıp yer değiştirdi, düşünmek için uçağın arka tarafına gitti. Yolculuğun geri kalanı boyunca, Maura’nın cesedini taşıyan uçak doğuya, Boston’a giderken birbirlerinden ayrı ve sessiz oturdular.

22

Ah Maura, burada olup bunu görebilseydin keşke.

Emmanuel Piskoposluk Kilisesi'nin girişinde duran Jane, ardı arkası kesilmeyen insanların Doktor Maura Isles'ı son yolculuğuna uğurlamak için gelmelerini seyrediyordu. Maura bu kadar çok kişinin gelmesine şaşırırdı. Etkilenirdi, hatta biraz da utanırdı belki. İlgi odağı olmaktan asla hoşlanmamıştı. Jane bu insanların çoğunu tanıyordu; Maura'yla kendisinin içinde yaşadıkları dünyadandılar, ölümün çevresinde dönen bir dünyadan. Adli tıp kurumunda çalışan Doktor Bristol ile Doktor Costas'ı gördü ve Maura'run sekreteri Louise ile morg asistanı Yoshima'yı yavaşça selamladı. Polisler de vardı -Jane'in orta ğı Barry Frost ve cinayet masasının neredeyse tamamı gelmişti; bu insanların hepsi de kendi aralarında Ölüm Kraliçesi dedikleri kadım gayet iyi tanıyorlardı. Artık Kraliçe'nin kendisi o boyuta geçmişti.

Ama Maura'nın en çok sevdiği adam burada yoktu ve Jane bunun sebebini anlıyordu. Daniel Brophy yastaydı, inzivaya çekilmişti ve cenazeye katılmayacaktı. Maura'ya tek başına veda etmişti; çektiği acıyı herkese göstermesi beklenemezdi.

"Otursak iyi olacak" dedi Gabriel usulca. "Başlamak üzereler."

Jane kocasının peşinden koridordan geçip en ön sıraya gitti.

Tam karşısında duran büyük, kapalı tabutun etrafı, içinde zambakların olduğu dev vazolarla çevriliydi. Anthony Sansone hiçbir masraftan kaçınmamıştı; tabutun maun yüzeyi öyle cilalıydı ki Jane kendi yansımasını görebiliyordu.

Cenazeyi yönetecek rahip girdi -Brophy değildi, piskoposluk kilisesinden Gail Harriman'dı. Mama cenaze törenini bir kadının yönettiğim bilse bundan hoşlanırdı. Herkese açık olan bu kilise- yi de beğenirdi. Tanrı'ya inanmasa da arkadaşlığa inanmıştı ve bu töreni takdir ederdi.

Rahip Harriman konuşmaya başlayınca Gabriel, Jane'in elini tuttu. Boğazının

tıkandığını hisseden Jane küçük düşürücü gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Vaazla, ilahilerle ve anma konuşmalarıyla geçen kırk dakika boyunca kendine hâkim olmaya çabaladı; dişlerim sıktı, sıraya yasladığı sırtım dik tuttu. Sonunda tören bittiğinde Jane'in gözleri kuruydu hâlâ ama bütün kasları savaş meydanından yeni çıkmışçasına ağrıyordu.

Tabutu taşıyacak altı kişi (Gabriel ile Sansone da aralanndaydı) ayağa kalktı ve tabutu koridordan dışarıya, cenaze arabasına ağır ağır götürdüler. Diğerleri binadan sıra halinde çıkarlarken Jane kımıldamadı. Oturduğu yerde kalıp, Maura'nın son yolculu ğunu hayal etti. Krematoryuma kasvetle götürülmesini. Alevlerin içine kayarak girmesini. Kemiklerinin nihai bir şekilde küle dönüşmesini.

Seni bir daha asla görmeyeceğime inanamıyorum.

Cep telefonunun titreştiğini hissetti. Cenaze töreni sırasında telefonu sessize almıştı; kemerinde ansızın hissettiği titreşim hâlâ işi gücü olduğunun irkiltici bir kanıtıydı.

Arayan numara Wyoming'in alan koduna sahipti. Jane telefonu açıp "Dedektif Rizzoli" dedi usulca Queenan'in sesini duydu. "Elaine Salinger isını size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu adam.

"Etmeli mi?"

"Yani daha önce duymadınız."

Jane iç geçirdi. "Maura'nın cenazesi yeni bitti. Şu an kendimi bu konuşmanın sebebine veremiyorum maalesef."

"Elaine Salinger adlı bir kadın için kayıp ihbarı yapıldı. Dün San Diego'daki işine geri dönmesi gerekiyormuş ama tatilden dönmemiş. Jackson Hole'dan uçağına da binmemiş."

San Diego. Douglas Comley de San Diego'dandı.

"Birbirlerini tamyorlarmış" diye devam etti Queenan. "Elaine Salinger, Arlo Zielinski ve Douglas Comley. Arkadaşmışlar ve geri dönmek için aynı uçağa bilet almışlar."

Jane kendi kalp atışlarım duyuyordu. Bir görüntüyü anımsadı birden, vadide bulduğu uçak bileti parçasını. O kâğıt parçasında yolcunun isınının bir kısını yazılıydı: inger.

Salinger.

“Bu kadının eşkâli nasılmış?” diye sordu. “Yaşı, boyu?”

“Son bir saati bunu öğrenmeye çalışmakla geçirdim. Elaine Sa- linger otuz dokuz yaşında. Bir altmış yedi boyunda, elli beş kilo.

Ve esıner.”

Jane ayağa fırladı. Kilise henüz boşalmadığından, koridordan çıkışa doğru ite kaka koşmak zorunda kaldı. Kapıya ulaştığında cenaze arabası uzaklaşıyordu.

“Arabayı durdurun!” diye seslendi.

Gabriel ona doğru döndü. “Jane?”

“Morgun adı ne? Bilen var mı?”

Sansone başını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı. “Orayı ben buldum. Sorun nedir dedektif?”

“Onları hemen ara. Cesedi yakmamalarını söyle.”

“Neden?”

“Adli tıp kurumuna gitmesi gerekiyor.”

Doktor Abe Bristol üstü örtülü kadavraya bakıyordu ama açmaya yanaşmıyordu, işi ölü insanları kesip biçmek olsa da örtüyü açmaktan ürker gibiydi. Odadaki insanların çoğu birçok ölü görmüştü ama hepsi de örtünün altında yatan şeyden korkuyordu. Cesedi şimdiye kadar yalnızca, röntgen filmlerini çekerken Yoshima görmüştü. Şimdiyse masadan uzak duruyordu; sanki öyle sarsılmıştı ki artık o cesetle herhangi bir işi olsun istemiyordu.

“Hayatımda gerçekten yapmak istemediğim tek otopsi bu” dedi Bristol.

“Birinin bu cesedi incelemesi gerek. Birinin bize net bir yanıt vermesi gerek.”

“Mesele şu ki yanıtın hoşumuza gideceğinden emin değilim.”

“Daha ona bakmadın bile.”

“Ama röntgen filmlerini görebiliyorum.” Adam ışık panosuna tutturulmuş kafatası, omurga ve leğen kemiği filmlerini gösterdi. “Hepsi de Maura’nın boyunda ve yaşında bir kadına kesinlikle uyuyor. Şu kmklar da tam emniyet kemeri takmayan bir yolcuda görülecek türden.”

“Maura emniyet kemerini mutlaka takardı” dedi Jane. “Bu konuda takıntılıydı. Nasıldı bilirsin.” Nasıldı. Geçmiş zaman kipi kullanmayı kesemiyorum. Bu incelemenin de bir şeyi değiştireceğine pek inanasım, yok.

“Doğru” dedi Bristol. “Emniyet kemeri takmamak ondan beklenecek bir şey değil.” Adam eldivenleri giydi ve örtüyü gönülsüzce açtı.

Jane cesedi görmeden önce geri çekildi, yanmış et kokusu yüzünden burnunu eliyle örttü. Öğürerek geriye dönünce Gabriel’in yüzünü gördü. En azından Gabriel iyi dayanıyor gibiydi, ama gözlerindeki şaşkınlık barizdi. Jane tekrar masaya dönmek, Maura’ya ait olduğuna inandıkları cesede bakmak için kendini zorladı.

Daha önce de yanmış insan kaimtılan görmüştü. Kundakçılık kurbanı iki küçük çocukla annelerinin otopsilerini izlemişti bir keresinde. Masalarda yatan, boksörler gibi büzüşüp kollarım öne uzatmış o üç kadavrayı anımsıyordu. Şimdi gördüğü kadın da boksör pozisyonundaydı; tendonlan yüksek ısı yüzünden büzülmüştü.

Jane bir adım daha yaklaşıp kadavranın yüzünden artakalanlara baktı. Tamdık bir şey -herhangi bir şey-görmeye çalıştı ama yanık bir et maskesinden başka bir şey göremedi.

Arkasından şaşkınca bir inilti gelince dönüp baktı ve Maura’nın sekreteri Louise’in kapı eşiğinde durduğunu gördü. Louise otopsi odasına nadiren girerdi ve Jane onu günün bu geç vaktinde burada görünce şaşırdı. Kadının üstünde kışlık paltosu vardı ve rüzgârdan dağılmış gri saçlarında eriyen kar taneleri ışıldıyordu.

“Daha fazla yaklaşma istersen Louise” dedi Bristol.

Ama çok geçti. Louise cesedi görmüştü bile; kadın donakaldı, tek bir adım daha atamayacak kadar dehşete kapılmıştı. “Doktor... Doktor Bristol...”

“Ne var?”

“Dişçisini sormuştunuz. Doktor Isles’in gittiği dişçiyi. Birden hatırladım ki kendisi dişçisinden randevu almamı istemişti; bu yüzden takvime baktım. Altı ay kadar önceymiş.”

“Dişçisinin adım mı buldun?”

“Daha da iyisini buldum.” Louise kahverengi bir zarf uzattı.

“Elimde Doktor Isles’in röntgen filmleri var. Dişçiye bunlara neden ihtiyacımız olduğunu açıklayınca adam hemen arabaya atlamamı ve gelip filmleri almamı söyledi.”

Bristol odayı birkaç adımda çabucak kat edip zarfı Louise’in elinden kaptı. Yoshima kafatası röntgen filmlerini ışık panosundan indirmeye başlamıştı bile; yer açmak için telaşla indirdiği kaim filmler hışır hışır ses çıkarıyordu.

Bristol diş filmlerini zarftan çıkardı. Bunlar morgda çekilmiş filmler gibi değildi; Bristol’un tombul ellerinde neredeyse kaybolan panoramik röntgenlerdi. Adam bunları panoya asarken Jane etikette hastanın isinini gördü.

ISLES, MAHRA.

“Bu filmlerin hepsi son üç yılda çekilmiş” dedi Bristol. “Ve kimlik teşhisine yetecek kadar var. Alt sol ve sağ azıdişleri altın kaplama. Şuraya da eskiden kanal tedavisi yapılmış...”

“Bu cesedin ağız içi röntgenlerini çekmiştim” dedi Yoshima.

Yanmış kadavranın röntgen filmlerini karıştırdı. “İşte.” Filmleri panoya, Maura’nın panoramik röntgenlerinin yanma astı.

Herkes toplandı. Kimse konuşmadı bir an; gözleri filmlerin arasında mekik dokuyordu.

Sonra Bristol konuştu: “Durum ortada bence.” Jane’e döndü.

“Bu masadaki ceset Maura’ya ait değil.”

Jane tuttuğu soluğu bıraktı. Yoshima, dizlerinin bağı çözülü- vermişçesine bir tezgâha tutundu.

“Bu Elaine Salinger’in cesediyse” dedi Gabriel, “başa döndük demektir. Maura nerede?”

Jane cep telefonunu çıkanp arama yaptı.

Üç çalıştan sonra bir ses yanıt verdi. “Dedektif Queenan.”

“Maura Isles hâlâ kayıp” dedi Jane. “Wyoming’e geri dönüyoruz.”

23

Maura yanan odunların çıtırtılarıyla uyandı. Kapalı gözkapaklannda ateşin ışığı dans ediyordu ve burnuna şekerkamışı pekmezi ve jambon kokusu, kamp ateşinde pişirilen domuz etli kuru fasulyenin kokusu geliyordu. Hiç kımıldamadan yatsa da, onu tutsak alan kişi uyandığım fark etmiş gibiydi. Adam çizmeli ayaklarım sürüyerek yaklaştı; Maura'run üstüne eğilirken gölgesi ateşin ışığını engelledi.

"Yesen iyi olur" diye homurdanıp Maura'ya bir kaşık kuru fasulye uzattı.

Maura yüzünü kaçırdı; koku midesini bulandırmıştı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sağ kalmam sağlamaya çalışıyorum."

"Köyde bir adam var. Hastaneye yatırılması gerek. Ona yardım etmeme izin vermelisin."

"Yardım edemezsin."

"Ellerimi çöz. Lütfen."

"Çözersem kaçarsın." Adam ona zorla yemek yedirmeye çalışmaktan vazgeçip kaşığı kendi ağzına soktu. Maura tepesindeki yüze baktı. Ateşin ışığı arkadan geldiğinden, adamın yüzü görünmüyordu. Maura onun kürklü bir kapüşonla çevrili, ürkütücü ölçüde iri başının genel hatlarını görüyordu yalnızca. Gölgelerde bir yerde bir köpek inledi ve pençe sesleri geldi. Hayvan yakla şınca Maura onun sıcak nefesinin kokusunu aldı, yüzünün yalandığım hissetti. Köpek oldukça iriydi, silueti kabarık tüylü ve kurt-suydu; hayvan dostane görünse de Maura irkilerek geri çekildi.

"Ayı seni sevdi. Çoğu insanı sevmez."

"Belki de sana iyi biri olduğumu söylüyordur" dedi Maura. "Ve gitmeme izin vermen gerektiğini."

“Daha değil.” Adam dönüp ateşe yaklaştı. Tencereden kaşık kaşık aldığı kuru fasulyeyi iştahla yedi. Dumanların arasındayken, antik bir kamp ateşinin ışığında çömelmiş ilkel bir yaratık gibiydi.

“Ne demek daha değil?” diye sordu Maura.

Adam şapır şupur yemeyi sürdürdü; kamını doyurmaya odaklanmıştı tamamen. Leş gibi ter ve duman kokan bir hayvandı, köpekten daha uygar değildi. Maura’nın bilekleri, bağlandığı ipler yüzünden acıyordu; kirli saçlarında pireler geziyordu. Bu barınaktaki kesif duman yüzünden günlerdir hırıltılı soluyor ve öksürüyordu. Burada boğuluyordu, o pis yaratıksa Maura’nın ölüp ölmemesini umursamadan sakin sakin oturup karnını doyuruyordu.

“Lanet olsun!” dedi Maura. “Bırak. Gideyim.”

Köpek hafifçe hırlayıp sahibinin yanma gitti.

Ateşin yanında çömelmiş olan figür yavaşça Maura’ya döndü; yüzünün gölgeler tarafından gizlenmesi, Maura’nın hayal gücünü harekete geçiriyor ve iyice korkmasına yol açıyordu. Adam hiçbir şey söylemeden elini sırt çan tasına soktu. Maura onun çıkardığı şeyi görünce donakaldı. Ateşin ışığı bıçağı ışıldattı ve tırtıklarında gölgelerin dalgalanmasına yol açtı. Avcı bıçağı. Maura böyle bir bıçağm insan etine neler yapabileceğini otopsi masasında görmüştü. Yarılmış derileri incelemiş, kesilen kasları ve tendonlan ve hatta bazen kemikleri cetvelle ölçmüştü. Tepesindeki bı çağa baktı ve adam bıçağı indirirken sindi.

Adam Maura’nın el bileklerindeki ipleri tek hareketle kesti; ardından ayak bileklerindeki ipleri de kesti. Maura’nın ellerine kan hücum etti. Apar topar gölgeli bir köşeye kaçtı. Orada büzüldü; soluk soluğaydı, bu kadar hareket etmeye alışkın olmadığından kalbi küt küt atıyordu. Günlerce bağlı kalmıştı, ayağa kalkmasına yalnızca kovayı kullanması gerektiğinde izin verilmişti. Şimdi ba şı dönüyordu ve kendini halsiz hissediyordu; içerisi denizin ortasındaki bir gemi gibi yalpalıyordu.

Adam yaklaşmca Maura nemli yünün pis kokusunu aldı. Adamın yüzünü gölgeler yüzünden görmemişti şimdiye kadar. Şimdiyse isli zayıf yanaklarını, sakalsız çenesini görebiliyordu. Çukura kaçmış aç gözlerim. Maura o sıska yüze bakarken afallatıcı bir gerçeği fark etti: Karşısındaki kişi bir çocuktu sadece, en fazla on aitısındaydı. Ama bu çocuk iriydi ve Maura’nın iplerini tek bıçak darbesiyle kesebilecek kadar güçlüydü.

Köpek sahibine sokuldu ve başının okşanmasıyla ödüllendiril di. Çocuk ve köpek Maura'ya bakıyor, yolda ele geçirdikleri bu tuhaf yaratığa kafa yoruyorlardı.

"Beni bırakmalısın" dedi Maura. "Beni aramaya gelecekler."

"Artık gelmezler." Delikanlı bıçağı kemerine taktı ve ateşe geri döndü. Ateş sönmeye yüz tutmuştu ve barınakları soğumaya başlamıştı bile. Delikanlı ateşe bir odun daha atınca, alevler taş çemberin içinde dans ederek canlandı. İçerisi aydınlandıkça Maura hapsedildiği küçük kulübenin ayrıntılarım seçebilmeye başladı. Kaç gündür buradayım? Bilmiyordu. Pencere olmadığından, gece mi gündüz mü olduğunu bilemiyordu. Duvarlar kabaca yontulmuş ve balçıkla kaplanmış kerestelerden yapılmaydı.

Delikanlının yatağı, üzerine battaniye örtülmüş otlardan ibaretti.

Ateşin yanında bir tencere ve piramit şeklinde düzgünce dizilmiş konserve kutulan vardı. Bir fıstık ezmesi kavanozu tamdık geldi; Maura'run sırt çantasında taşıdığı kavanozdu bu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Beni buraya sürükleyerek mi? Hapsederek mi?" Maura kendini tutamayıp küçümseyerek güldü. "Sen deli misin?"

Delikanlının gözleri kısıldı ve yüzünde öyle karanlık ve kararlı bir ifade belirdi ki Maura fazla ileri gidip gitmediğini merak etti.

"Senin hayatım kurtardım" dedi delikanlı.

"İnsanlar beni arayacaklar. Bulana kadar da durmayacaklar.

Beni bırakmazsan..."

"Kimsenin seni aradığı yok hanımefendi. Çünkü sen ölüsün."

Son derece sakince söylenen bu sözler Maura'nın buz kesınesine yol açtı. Çılgınca, sersemletici bir an boyunca belki sahiden de ölü olduğunu düşündü.

Buranın onun cehennemi, onun cezası olduğunu düşündü; kendisinin yarattığı bu karanlık ve soğuk ıssızlıkta yan çocuk, yan adam olan bu tuhaf kişiyle birlikte sonsuza dek kapalı kalacağım düşündü. Delikanlı onun şaşkınlığım garip bir suskunlukla, bir şey demeden seyretti.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Maura.

“Cesedini buldular.”

“Ama ben buradayım. Yaşıyorum.”

“Radyo öyle demiyordu.” Delikanlı ateşe bir odun daha atınca alevler yükseldi ve barınağa dolan duman Maura’nın gözlerini sulandırıp genzini yaktı. Köşeye gidip çömelen delikanlı karanlıktaki giysileri ve sırt çantalarım kanştırdı. Küçük bir radyoyu aldı. Radyonun düğmesine basınca cızırtılı, tiz bir müzik çalmaya başladı. Aşktan ve ihanetten yakman bir kadının söylediği bir country-western şarkisiydi. Delikanlı radyoyu Maura’ya uzattı.

“Haberleri bekle.”

Ama Maura’nın gözleri köşedeki eşya yığınında odaklandı. Vadiden çıkarken taşıdığı sırt çantasını gördü. Gördüğü başka bir şey irkilmesine yol açtı.

“Elaine’in el çantasını almışsın” dedi. “Hırsızsın sen.”

“Vadidekilerin kim olduklarım bilmek istedim.”

“O kar ayakkabısı izleri şenindi. Bizi gözetliyordun.”

“Binlerinin geri gelmesini bekliyordum. Yaktığınız ateşi gördüm.”

“Neden gelip bizimle konuşmadın? Neden saklandın?”

“Onun müritlerinden biri olup olmadığım bilmiyordum. Onlardan biri olup olmadığım.”

“Kimlerden?”

“Topluluk’tan” dedi delikanlı usulca.

Maura deri ciltli Incil’e altın sansı harflerle yazılmış sözcükleri hatırladı.

Tanrı’nın Elçisi’nin Sözleri. Topluluk Bilgeliği. Bütün evlerde asılı olan portreyi de hatırladı. Onun müritlerinden biri, demişti delikanlı. Tanrı’nın Elçisi.

Şarkı sona erdi. Spiker konuşmaya başlayınca ikisi de radyoya döndüler.

“Skyview Yolu’nda gerçekleşen araba kazasıyla ilgili yeni ayrıntılar geliyor. Geçen hafta dört turist, kiraladıkları arazi aracının yoldan çıkıp on beş metrelik bir vadiye düşmesi sonucu ölmüşlerdi. Kurbanların kimlikleri tespit edildi: San Diegolu Arlo Zielinski’yle Doktor Douglas Comley ve Doktor Comley’nin on üç yaşındaki kızı Grace. Dördüncü kurbansa Boston’lı Maura Isles. Doktor Isles ile Doktor Comley kasabaya bir tıp konferansını izlemek için gelmişlerdi. Geçtiğimiz cumartesi çıkan kar fırtınası sebebiyle buz tutan yollar ve dar görüş mesafesi, kazaya yol açmış olabilir.”

Delikanlı radyoyu kapadı. “O sensin, değil mi? Boston’h doktorsun.” Maura’nın sırt çantasından cüzdanım çıkardı. “Ehliyetini buldum.”

“Anlamıyorum” diye mırıldandı Maura. “Korkunç bir hata yapılmış. Onlar ölmediler ki. Yanlarından ayrıldığımda yaşıyorlardı.

Grace, Elaine ve Arlo yaşıyorlardı. ”

“Onu sen sanıyorlar.” Delikanlı Elaine’in el çantasını gösterdi.

“Kaza filan olmadı! Ve Doug günler önce kayakla yola çıktı!”

“Başaramadı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Radyoyu duydun. Onu dağdan inmeden yakalamışlardır. Senden başka kurtulan olmadı. Sen de sırf onlar geldiğinde orada olmadığın için kurtuldun.”

“Ama bizi kurtarmaya geliyorlardı! Kar temizleme aracı vardı.

Sesini duydum, yolu çıkıyordu. Tam sen...” Maura birden dönmeye başlayan başını dizlerinin araşma eğdi. Bir terslik var, çok büyük bir terslik. Delikanlı ona yalan söylüyordu. Kafasını karıştırıyordu, korkutuyordu, onunla kalsın diye. Ama radyo nasıl yanılmış olabilirdi ki? Haberlerde arazi aracının kaza yaptığı ve dört kişinin öldüğü söylenmişti.

Kurbanlardan biri Boston’lı Doktor Maura Isles’tı.

Maura’ıun başı zonkluyordu; bunun sebebi delikanlının onu susturmak için kafasına indirdiği darbeydi. Maura’nın o darbeden öncesine ilişkin son amsı, ağzının kapatıldığım hissedip çırpınması, tekmeler savurması ve delikanlının onu çekerek yoldan, gün ışığından uzaklaştırıp ağaçların gölgesine götürmesiydi.

Amsı orada, ormanda birden kesiliyordu.

Ellerini şakaklarına götürüp baş ağrısına karşın düşünmeye, duyduğu her şeyi anlamaya çalıştı. Halüsinasyon olmalı, diye dü şündü. Belki de bana öyle sert vurdu ki bir damarım çatladı. Belki de iç kanama, beynime basınç yapıyor. Bütün bunların anlamsız gelmesinin sebebi bu. Dikkatimi toplamalıyım. Bildiğim şeylere, doğruluğuna kesinlikle emin olduğum şeylere odaklanmaıı-yım. Sağ olduğumu biliyorum. Elaine ile Grace’in araba kazasında ölmediklerim biliyorum. Radyo yanılıyor. Çocuk yalan söylüyor.

Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. Delikanlıyla köpek onun yeni doğmuş bir buzağı gibi titrek bacaklarla ayağa kalkmasını seyrettiler. Kabaca yapılmış kapı yalnızca birkaç adım ötedeydi ama Maura’nın günlerce bağlı kalmış olan bacakları dermansız ve titrekti. Kaçmaya çalışırsa yeterince hızlı koşamayacağım biliyordu.

“Gitmesen senin için cidden daha iyi olur” dedi delikanlı.

“Beni hapis tutamazsın.”

“Gidersen seni bulurlar.”

“Beni durdurmaz mısın peki?”

Delikanlı iç geçirdi. “Durduramam hanımefendi. Kurtarılmak istemiyorsan.” Teselli beklercesine köpeğine baktı. Sahibinin can sıkıntısını sezen köpek inleyerek delikanlılım elini yaladı.

Maura kapıya yavaş yavaş yaklaştı; delikanlının kendisini geriye çekivermesini bekliyordu. Kapıyı açarken, zifiri karanlık geceye çıkarken delikanlı hareketsiz kaldı. Maura tökezleyerek bel boyu karın içine düştü. Yalpalayarak ayağa kalkınca karşısında ormanın zifiri karanlığım buldu. Arkasında, açık kapının ardındaki ateş davetkâr bir şekilde ışık yayıyordu. Maura geriye göz atınca

delikanlının öylece durmuş kendisini seyrettiğim, ateşin omuzlarım arkadan aydınlattığım gördü. Tekrar ileriye, ağaçlara bakıp o tarafa doğru iki adım attı ve durdu. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilmiyorum. Şu ormanda beni nelerin beklediğini bilmiyorum. Yol görmüyordu, taşıt görmüyordu, küçük ve döküntü kulübeyi çevreleyen gür ağaçlardan başka bir şey görmüyordu. Ahret yürüyüş mesafesinde olmalıydı. O yetersiz beslenmiş çocuk, Maura'yı ne kadar uzağa sürüklemiş olabilirdi ki?

"En yakm kasaba elli kilometre ötede" dedi delikanlı.

"Ben vadiye geri dönüyorum. Beni orada ararlar."

"Oraya varmadan kaybolursun."

"Arkadaşlarımı bulmalıyım."

"Karardıkta mı?"

Maura ağaçlara ve karanlığa bakındı. "Ben neredeyim?" dedi can sıkıntısıyla.

"Güvendesin hanımefendi."

Maura ona döndü. Artık ayakta durmakta daha az zorlanıyordu; delikanlıya yaklaşırken kendine onun erkek değil, sadece çocuk olduğunu anımsattı. Böyle düşününce delikanlı daha az tehditkâr göründü. "Kimsin sen?" diye sordu Maura.

Delikanlı susuyordu.

"Bana adım bile söylemiyorsun."

"Önemi yok."

"Burada tek başına ne yapıyorsun? Ailen yok mu?"

Delikanlı derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Nerede olduklarım bilsem keşke."

Maura rüzgânn döne döne savurduğu karlar yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Yukan bakarken toz gibi yağan kar yüzüne soğuk iğneler gibi battı. Kulübeden çıkan köpek karda güçlükle yürüyerek yaklaşıp Maura'nın çıplak elini yaladı.

Dilinin bıraktığı ıslak izler soğuyup kadının tenini dondurdu. Köpek okşanmak istiyordu sanki; Maura elini onun gür postuna koydu.

“Burada soğuktan donarak ölmek istiyorsan” dedi delikanlı, “seni durduramam. Ama ben içeri giriyorum.” Köpeğe baktı. “Gel Ayı.”

Köpek yerinden kımıldamadı. Maura hayvanın ense tüylerinin birden dikildiğini ve tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Ayı ağaçlara doğru dönüp hafifçe hırlayınca Maura’nın omurgasından yukarıya fisıltıyı andıran bir ürperti yükseldi.

“Ayı?” dedi delikanlı.

“Ne oldu?” diye sordu Maura. “Neden öyle yapıyor?”

“Bilmiyorum.”

Birlikte gecenin içine bakıp, hayvanı kaygılandıran şeyi görmeye çalıştılar. Rüzgârın sesinden, ağaçların hışırtısından başka bir şey duymadılar.

Delikanlı kar ayakkabıları giymeye başladı, “içeri gir” dedi.

Sonra köpekle birlikte ormana girdi.

Maura sadece birkaç saniye tereddüt etti. Daha fazla gecikirse onları karardıkta bulamayacak kadar geride kalacaktı. Kalbi küt küt atarken peşlerinden gitti.

Başta onları göremedi, ama kar ayakkabılarının gıcırtılarım ve çalılardan geçen köpeğin çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Ormanın içlerine girdikçe gözleri karardığa alıştı ve daha çok ayrıntıyı seçebilmeye başladı. Yüksek çam gövdelerim. Ve ileride hareket eden iki figürü: kararlı adımlarla ilerleyen delikanlı ile karda sıçrayan köpeğini. Ağaçların arasından, yağan karların ardında belli belirsiz, puslu turuncu bir ışık gördü.

Duman kokusu aldı.

Delikanlıyla köpeğe yetişmek için harcadığı çaba yüzünden dizleri titrese de ilerlemeyi sürdürdü; karanlıkta geride kalıp kaybolmaktan korkuyordu. Delikanlıyla köpek yorulmak nedir bilmez gibiydiler; durmadan ilerliyorlardı ve Maura’dan giderek uzaklaşıyorlardı. Ama artık onları kaybetmezdi, çünkü

nereye gittiklerim görüyordu. Giderek parlaklaşan o ışığa doğru çekiliyorlardı hep birlikte.

Sonunda onlara yetiştiğinde delikanlı hiç kımıldamadan duruyordu; sırtı Maura'ya dönüktü ve aşağıdaki vadiye bakıyordu.

Çok aşağılarındaki Ahret köyü alev alev yanıyordu.

"Aman Tanrım" diye fısıldadı Maura. "Ne oldu?"

"Geri geldiler. Geleceklerim biliyordum."

Maura aşağıda çift sıra halinde, kamp ateşleri gibi muntazam bir şekilde uzanan alevlere baktı. Bu kaza değildi, diye düşündü.

O alevler çatıdan çatıya sıçramamıştı. Birisi evleri kasıth olarak ateşe vermişti.

Delikanlı uçurumun kenarına öyle yaklaştı ki Maura onun atlamak üzere olduğunu sanıp panikledi bir an. Delikanlı aşağıya, Ahret'in uğradığı yıkıma hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Ateşin baştan çıkarıcı gücü Maura'nın da bakışlarım etkisi altına almıştı. içinde kaldığı evin duvarlarına yayılan alevlerin her şeyi küle dönüştürdüğünü hayal etti. Yanaklarına düşen kar taneleri eriyip gözyaşlarına karışıyordu. Doug ile Arlo için, Elaine ile Grace için ağlıyordu. Onların gerçekten öldüğüne ancak şimdi, alevleri seyrederken inanıyordu.

"Onları neden öldürdüler?" diye fısıldadı. "Grace daha on üç yaşındaydı, küçük bir kızdı sadece. Neden?"

"O ne isterse yaparlar."

"Kim ne isterse?"

"Jeremiah. Tanrı'nın Elçisi." Delikanlı bu isini küfredercesine söylemişti.

"Tablodaki adam" dedi Maura.

"Ve o erdemlileri bir araya getirecek. Ve onları cehenneme götürecek." Delikanlı kürklü kapüşonunu indirince Maura karanlıkta öfkeyle sıktığı çenesini profilden gördü.

“Bu evler kimindi?” diye sordu. “Ahret’te kimler yaşıyordu?”

“Annem. Kız kardeşim.” Delikanlının sesi çatladı; cayır cayır yanan köyün yasım tutarak başım eğdi. “Seçilmişler.”

24

Jane, Gabriel ve Sansone kaza yerine arabayla geldiklerinde araştırma ekibinin kendilerini yol kenarında beklediğim gördüler. Jane, Şerif Fahey ile yardımcısı Martineau'yu ve yeni gelenleri gönülsüzce, başım sallayarak selamlayan arazinin sahibi, huysuz ihtiyar Montgomeıy Loftus'u tamdı. En azından bu sefer adamın elinde tüfek yoktu.

"Eşyaları getirdiniz mi?" diye sordu Fahey.

Jane omuz çantasını kaldırdı. "Evinden birkaç şey aldık. Yastık kılıfları ve çamaşır sepetinden giysiler. Köpeklerin koku alması için yeterli olur herhalde."

"Bunlar bizde kalabilir mi?"

"Kalsınlar. Maura'yı bulmaya yarayacaksa."

"Burası başlamak için en mantıklı yer." Fahey omuz çantasını yardımcısı Martineau'ya verdi. "Kazadan sağ kurtulmayı başarıp gittiyse, köpekler kokusunu şu aşağıdan alabilirler belki."

Jane ile Gabriel yol kenarına gidip vadiye baktılar. Harap olmuş arazi aracı hâlâ aşağıda sıkışmış haldeydi; kararmış yüzeyi artık karla kaplıydı. Jane bir insanın bu kazadan sağ kurtulabileceğini, hele sonrasında kendi başına gidebileceğini düşünemiyordu. Ama o araçtan Maura'nın valizleri çıkmıştı, yani Maura'nın kaza sırasında araçta olduğunu varsaymak mantıklıydı. Jane onun nasıl mucizevi bir şekilde kurtulmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Belki de Maura kazanın başında araçtan dışan savrulup yumuşak karlara düşerek yanmaktan kurtulmuştu. Belki de arabanın enkazından sersemlemiş ve belleğini yitirmiş bir halde uzaklaşmıştı. Jane engebeli bölgeye göz gezdirdi; Maura'yı sağ bulacaklarına dair pek umudu yoktu. Wyoming'e geri döneceklerini Daniel Brophy'ye bu yüzden söylememişti. Adamın kendi etrafına ördüğü inziva duvarım aşabilse bile ona farklı bir so- nuç umudu olduğunu, bu aramanın nihai yanıtı değiştirebileceğini söyleyemezdi. Maura o araçta idiyse, artık ölü olduğu neredeyse kesindi. Onlar sadece cesedi bulmak için buradaydılar.

Köpekler ve arama ekibi enkaza doğru inmeye başladılar; köpekler etrafı koklayıp artık tanıdıkları kokuyu ararken birkaç metrede bir duruyorlardı. Sansone da onlarla birlikte iniyordu, ama ekiptekilerin onu yabancı olarak gördüklerinin farkındaymışçasına ayrı duruyordu. Öyle görmeleri şaşırtıcı değildi. Adam nadiren gülümsüyordu; geçmiş trajedileri pelerin gibi taşıyan, karanlık ve yaklaşılmaz bir figürdü.

“Şu adam da rahip mi?”

Jane dönünce, yanında Loftus’un durduğunu, arazisindeki davetsiz misafirlere kaşlarını çatarak tepeden baktığım gördü. “Hayır, bir arkadaş sadece” dedi.

“Şerif Yardımcısı Martineau’nun söylediğine göre bir önceki gelişinizde yanınızda bir rahip varmış. Şimdi de bu adam. Hımm”

diye homurdandı Loftus. “O kadının ilginç arkadaşları varmış.”

“Maura ilginç biriydi.”

“Öyle görünüyor. Ama hepimizin sonu aynı.” Adam şapkasının kenarım indirip başım sallayarak veda etti ve Jane ile Gabriel’ı yol kenarında bırakıp kamyonetine geri döndü.

“Cesedi bulduklarında yıkılacak” dedi Gabriel, yukarıdan Sansone’a bakarak.

“Maura’run aşağıda olduğunu düşünüyorsun.”

“Kaçınılmaza hazırlıklı olmalıyız.” Gabriel, Sansone’un düzenli adımlarla vadiye inmesini seyretti. “Maura’ya âşık, değil mi?”

Jane kederle güldü. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Gelmesinin sebebi ne olursa olsun, iyi M geldi. İşleri epey kolaylaştırdı.”

“Paranın öyle bir etkisi olur genellikle.” Sansone’un özel je ti onları Boston’dan doğruca Jackson Hole’a götürmüştü; böylece bilet bulma telaşından, güvenlik kontrolü için kuyrukta beklemekten ve silahlan için formlar doldurmaktan kurtulmuşlardı.

Evet, para hayatı gerçekten de kolaylaştmyordu. Ama mutlu etmiyor, diye

düşündü Jane, araç enkazının yanında cenazedeymiş gibi kasvetle duran Sansone'a bakarken.

Arama ekibi şimdi aracın etrafında giderek genişleyen çemberler çizerek dolanıyordu; köpeklerin koku almadıkları belliydi. Sonunda Martineau ile Fahey, içinde Maura'nın eşyalanmn bulunduğu omuz çantasıyla birlikte yukanya çıkmaya başlayınca Jane pes ettiklerini anladı.

"Koku almadılar mı?" diye sordu Gabriel, iki adam yola soluk soluğa çıkarlarken.

"Hem de hiç." Martineau omuz çan tasım aracının içine atıp kapıyı sertçe kapadı.

"Aradan çok zaman geçtiği için olabilir mi?" dedi Jane. "Belki de Maura'nın kokusu dağılmıştır."

"Şu köpeklerden biri kadavra bulma eğitimi aldı, ama o da sinyal vermiyor. Eğitmenleri asıl meselenin yangın olduğunu düşünüyor. Benzin ve duman kokulan fazla güçlü. Bir de yoğun kar yağışı var tabii." Adam onlara doğru tırmanmaya başlamış olan arama ekibine baktı. "Arkadaşınız aşağıdaysa, onu bahardan önce bulacağımızı sanmıyorum."

"Pes mi ediyorsunuz?" dedi Jane.

"Başka ne yapabiliriz ki? Köpeklerin bir şey bulduğu yok."

"Cesedini öylece aşağıda mı bırakalım yani? Hayvanlar yesin diye mi?"

Fahey bezgince iç geçirdi. "Kazmaya nereden başlamamızı önerirsiniz hanımefendi? Siz gösterin, biz kazalım. Ama bunun artık kurtarma değil ceset bulma işi olduğunu kabul etmelisiniz.

Arkadaşınız kazadan sağ kurtulduysa bile hava koşullanna dayanmış olması imkânsız. O kadar zamandan sonra."

Arama ekibi yola geri geldi; Jane kızarmış yüzler, yere çevrili gözler gördü. Köpekler de aynı ölçüde moralsiz gibiydiler, artık kuyruk sallamıyorlardı.

Yola en son çıkan kişi Sansone oldu; adam herkesten daha üzgün görünüyordu.

“Çok çabuk pes ettiler” dedi.

“Köpekler arkadaşınızı bulsalar bile” diye belirtti Fahey usulca, “sonuç değişmeyecek.”

“En azından gerçeği öğrenmiş oluruz. Gömebileceğimiz bir ceset olur elimizde” dedi Sansone.

“Arkadaşınıza ne olduğunu bilmemek kabullenmesi zor bir şey, bunun farkındayım. Ama buralarda bazen böyle olur beyefendi. Avcılar kalp krizi geçirir. Yürüyüşe çıkan insanlar kaybolur. Küçük uçaklar düşer. Cesetleri aylarca, hatta yıllarca bulamadığımız olur bazen. Doğa Ana onlan istediği zaman teslim eder.”

Pudramsı kar tekrar yağmaya başlayınca Fahey yukanya göz attı.

“Ve bu cesedi teslim etmeye hazır değil. Bugün değil.”

Delikanlı on altı yaşındaydı, doğma büyüme Wyoming’liydi ve adı Julian Henry Perkins’ti. Ama ona sadece yetişkinler -öğretmenleri, koruyucu ailesi ve sosyal hizmet görevlisi-gerçek adıy la hitap ederdi. Okuldayken sınıf arkadaşları iyi günlerinde ona Julie-Ann diyorlardı. Kötü günlerindeyse Bok Suratlı Annie diyorlardı. Adından nefret ediyordu; ama annesi günün birinde, Julian adında kahramanı olan bir filmi seyrettikten sonra ona bu adı vermişti. Annesi böyle bir insandı, uçuk kaçık işler yapardı hep, oğluna başka kimsenin sahip olmadığı bir isını vermek gibi. Veya Julian ile kız kardeşim dedelerine emanet edip bir bateristle kaçmak gibi. Veya on yıl sonra, Jeremiah Goode diye bir Tanrı elçisinin sayesinde hayatın gerçek anlamım keşfedip çocuklarım geri almak için durup dururken ortaya çıkıvermek gibi.

Delikanlı bütün bunları Maura’ya yokuştan aşağı yavaş yavaş inerken anlattı, köpek de peşlerinden soluk soluğa geliyordu. Bir önceki gece Ahret’in yanışını seyretmişlerdi; delikanlı vadiye inmelerinin ancak şimdi güvenli olduğunu düşünüyordu. Pinedaie kasabasındaki kapısı kilitlenmemiş evlerden aldığı aletleri kullanarak yaptığı derme çatma kar ayakkabılarım Maura’nın çizmelerinin altına bağlamıştı. Maura o aletleri almasının hırsızlık oldu ğunu söylemek istedi ama delikanlının aradaki farkı anlayacağından emin değildi.

“Julian adım sevmiyorsan, sana nasıl hitap edilmesini istiyorsun peki?” diye sordu, Ahret’e doğru yürürlerken.

“Umurumda değil.”

“Çoğu insan kendi adım umursar. ”

“İnsanların niye adlan olması gerektiğini anlamıyorum.”

“Bana hanımefendi deyip durmanın sebebi bu mu?”

“Hayvanların adlan yok ve gayet güzel anlaşıyorlar. Çoğu insandan daha iyi.”

“Ama hey sen, deyip duramam ki.”

Bir süre yürüdüler, kar ayakkabıları gıcırdıyordu; delikanlı önden gidiyordu. Bembeyaz arazide, peşinden soluk soluğa gelen köpekle birlikte yürürken hırpani görünüyordu. Maura ise bu iki yabani ve kirli yaratığı memnuniyetle takip ediyordu. Belki de Stockholm sendromu yüzündendi; sebep ne olursa olsun, Maura delikanlıdan kaçmayı düşünmüyordu artık. Onun sayesinde kamı doyuyordu ve başım sokacak yeri vardı; aynca delikanlı ilk gün onu susturmak için kafasına vurduktan sonra bir daha canını yakmamıştı hiç. Hatta dokunmaya bile kaikışmamıştı. Dolayısıyla Maura delikanlının peşinden vadiye girerken, yan tutsak ya-n misafir rolünü ihtiyatla benimsemiş haldeydi.

“Sıçan” dedi delikanlı, başım birden geriye çevirerek.

“Ne?”

“Kardeşim Carrie bana öyle der.”

“Hoş bir isim değil.”

“Sorun değil. Aşçı sıçanla ilgili filmden.”

“RatatouiUe’u mu diyorsun?”

“Evet. Dedemiz götürmüştü. O filmi sevdim.”

“Ben de” dedi Maura.

“Neyse, kardeşim bana Sıçan demeye başladı, çünkü bazı sabahlar ona kahvaltı hazırlıyordum. Ama bir tek o bana öyle der.

Gizli adım.”

“Benim öyle demem yasak yani.”

Delikanlı sessizce yürüdü; yokuşu inerken kar ayakkabıları hı şırdıyordu. Uzun bir suskunluktan sonra durup arkasına döndü ve Maura’ya baktı; düşünüp taşındıktan sonra bir karara varmış gibiydi. “Sen de öyle diyebilirsin sanırım” dedi ve yürümeye devam etti. “Ama kimseye söylemek yok.”

Sıçan adlı bir çocuk ve Ayı adlı bir köpek. Evet.

Maura kar ayakkabılarıyla yürümeye alışıyordu, artık daha rahat hareket ediyordu, ama yine de delikanlıyla köpeğe ayak uydurmakta zorlanıyordu.

“Annenle kız kardeşin burada, vadide kalıyorlardı demek. Peki ya baban?” diye sordu.

“Öldü.”

“Ah! Üzgünüm.”

“Ben dört yaşındayken.”

“Deden nerede peki?”

“Geçen sene öldü.”

“Üzgünüm” diye yineledi Maura otomatikman.

Delikanlı durup ona döndü. “Öyle deyip durmana gerek yok.”

Ama gerçekten üzgünüm, diye düşündü Maura, engin beyazlıkta tek başına duran delikanlıya bakarken. Sevdiğin adamlar öldüğü için üzgünüm. Annen görünüşe göre kafasına estikçe senin hayatına girip çıktığı için üzgünüm. Güvenebileceğin tek varlığın, yanında duran tek varlığın kuyruklu ve dört bacaklı olmasına üzgünüm.

Vadinin derinliklerine inip yıkım alanına girdiler. Aşağı inerken yanık binaların pis kokusunu almışlardı. Attıkları her adımda hasar daha korkunç görünüyordu. Bütün evler yanıp kararmıştı, harabeye dönmüştü; sanki bir ordu buradan

geçerken köyü yeryüzünden silmeye karar vermişti. Kar ayakkabılarının gıcırtılarıyla nefes sesleri hariç dünyada çıt çıkmıyordu.

Maura'yla arkadaşlarının kalmış olduğu evin harabesine varınca durdular. Yanmış tahtalarla parçalanmış camlara bakan Maura'ran gözleri doldu birden. Sıçan ile Ayı çift sıra halinde dizili evlerin arasında ilerlediler; ama Maura olduğu yerde kaldı ve o sessizlikte hayaletlerin varlığım hissetti. Grace'le Elaine'in, Arlo'yla Douglas'in, çok sevmese de bir bağ kurduğu bu insanların varlığını. Hâlâ buradaydılar, evin kalıntılarından fısıldıyor, uyarıda bulunuyorlardı. Git buradan. İmkânın varken. Maura yere balonca tekerlek izleri gördü. Kundakçılık kanıtıydı bu. Yangın sırasında, karlar erirken hareket eden bir araba artık donmuş olan çamurda iz bırakmıştı.

Acılı bir çığhk duyunca kaygıyla döndü. Sıçan yanmış evlerden birinin önünde diz çöktü. Maura ona yaklaşınca delikanlının tespihe benzer bir şey tuttuğunu gördü.

"Bunu isteyerek bırakmış olamaz!"

"O ne Sıçan?"

"Carrie'nin. Dedem vermişti; kız kardeşim bunu boynundan hiç çıkarmazdı." Delikanlı yavaşça ellerini açıp kopuk bir altın zincire takılı olan kalp şeklindeki pandantifi gösterdi.

"Bu kardeşinin mi?"

"Bir terslik var. Her şey ters." Delikanlı kaygıyla ayağa kalkıp evin yanmış kalıntılarını elleriyle kazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Maura.

"Bu bizim evimizdi. Annemle Carrie'nin." Külleri eşeleyen delikanlının eldivenleri isten karardı çabucak.

"Bu pandantif yanmış gibi görünmüyor Sıçan."

"Yolda buldum. Kardeşim buraya atmış gibi." Delikanlı yanmış bir keresteyi homurdanarak, var gücüyle yana itince küller havalandı.

Maura yangının karları eritmesiyle birlikte ortaya çıkan çamurlu toprağa baktı. O pandantif günlerce burada yatmış olabilir, diye düşündü. Kar başka neleri onlardan gizlemişti? Delikanlı ailesinin harabe haline gelmiş evine saldırmayı sürdürür, kavrulmuş tahtaları kaldırır ve kayıp annesiyle kız kardeşinin kalıntılarını ararken Maura, Carrie'nin pandantifine bakıp, kızın bu kadar değer verdiği bir şeyin neden kann altında bırakıldığım merak etti. Bu evlerde buldukları şeyleri hatırladı. El sürülmemiş yemekler, ölü kanarya.

Ve kanlar. Merdivenin dibindeki kan birikintisi cesedin götürülmesinden sonra temizlenmemişti, döşeme tahtalarının üstünde pıhtılaşıp donmaya bırakılmıştı. Bu aileler kendi arzularıyla gitmediler, diye düşündü. Evlerinden öyle çabucak ve zorla çıkarılmışlardı ki yemekleri sofralarda kalmıştı ve bir çocuk değer li kolyesini yerden almaya bile zaman bulamamıştı. Yangınlar bu yüzden çıkarıldı, diye düşündü. Ahret'teki ailelerin başına geleni gizlemek için.

Ayı hafifçe hırladı. Maura ona bakınca hayvanın çömelip kulaklarım yatırdığım ve dişlerini gösterdiğini gördü. Köpek yukarıya, vadi yoluna bakıyordu.

"Sıçan" dedi Maura.

Delikanlı dinlemiyordu. Annesi ile Carrie'nin kaldığı evin kalıntılarım kazmaya odaklanmıştı.

Köpek daha kalın sesle, daha ısrarla hırladı ve ense tüyleri dikildi. O yoldan inen bir şey vardı. Hayvanı korkutan bir şey.

"Sıçan. "

Delikanlı nihayet başım kaldırıp baktı; yüzü gözü is içinde kalmıştı. Köpeği görünce yola baktı hemen. Yaklaşan, vadiye giren bir taşıtın hafif hırıltısını ancak o zaman duydular.

"Geri geliyorlar" dedi delikanlı. Maura'yı kolundan tutup ağaçlara doğru çekti.

"Bekle." Maura kolunu kurtardı. "Ya gelenler polisse, beni arıyorlarsa?"

"O gelenlerin seni bulmalarım istemezsin. Kaç hanımefendi!"

Delikanlı dönüp koşmaya başladı; kar ayakkabılı olmasına kar şın Maura'nın hiç tahmin etmeyeceği kadar hızlı koşuyordu. Yaklaşan taşıtın geldiği yolu,

Ahret’ten çıkmanın en kolay yolunu se çemezlerdi; diğer yollar da görülmelerine yol açardı. Delikanlı geriye kalan tek yönde kaçıyordu, ormana doğru.

Maura bir an duraksadı; köpek de. Ayı kaçan sahibine göz attıktan sonra Maura’ya Ne bekliyorsun? dercesine baktı. Çocuğun peşinden gidersem, diye düşündü Maura, beni kurtarmaya gelen insanlardan kaçıyor olabilirim. Beni kaçıran kişiyi gönüllü olarak takip edecek kadar mı beynim yıkandı?

Ya çocuk haklıysa? Ya o yoldan gelen şey Ölüm’se?

Ayı sahibinin peşinden koşmaya başladı birden.

Maura’nın karar vermesini sağladı bu. Bir köpek bile kaçmak istiyorsa, onun peşinden gitmenin vakti gelmiş demekti.

Onlan takip ederken kar ayakkabıları donmuş çamuru eziyordu. Son yanmış evin ötesinde çamur yerini tekrar derin kara bıraktı. Sıçan epey ilerideydi, ormana doğru gidiyordu. Maura ona yetişmeye çabaladı; karda telaşla koşarken daha şimdiden soluk soluğa kalmıştı. Tam ağaçlara ulaştığmda bir köpek havlaması duydu. Başka bir köpekti bu, Ayı değildi. Maura bir çam ağacının arkasına gizlenip Ahret’e baktı.

Harabelerin arasında siyah bir arazi aracı durdu ve iri bir köpek araçtan dışarıya atladı. Tüfekli iki adam çıktı içeriden; durup yanmış köye baktılar. Maura’nın yüzlerini seçemeyeceği kadar uzakta olsalar da, bir şey aradıkları belliydi.

Maura’nın sırtına bir pati indi birden, inleyerek dönünce Ayı’yla yüz yüze geldi; hayvanın pembe dili dışarıdaydı.

“Artık bana inanıyor musun?” diye fısıldadı Sıçan. Maura’nın hemen arkasında çömelmişti.

“Avcı olabilirler.”

“Köpeklerden anlarım. Onlarınki tazı.”

Adamlardan biri aracın içinden bir omuz çantası çıkardı. Tazının yanında diz çöküp çantanın içini hayvana koklattı.

“Ona kokuyu veriyor” dedi Sıçan.

“Kimi arıyorlar?”

Tazı harekete geçmişti, harabelerin arasında yeri koklayarak geziniyordu. Ama yangın kokusu aklım karıştırıyor gibiydi; Maura ile Julian’in daha önce durdukları yerde, kararmış kerestelerin yanında durakladı. Adamlar beklerken köpek tur atarak avının kokusunu bulmaya çalıştı; iki adam ayrılarak etrafı aramaya giriştiler.

“Hey” diye seslendi biri yeri göstererek. “Kar ayakkabısı izleri!”

“izimizi buldular” dedi Sıçan. “Artık bizi bulmak için köpeğe ihtiyaçları yok.” Geriledi. “Gidelim.”

“Nereye?”

Delikanlı ormanın içlerine girmeye başlamıştı bile; Maura’nın takip edip etmediğine bakmıyordu, çalıların arasından geçerken kar ayakkabılarının yüksek sesler çıkarmasına aldırmıyordu. Tazı havlayarak yaklaşmaya başladı.

Maura delikanlının peşinden gitti. Delikanlı paniğe kapılmış bir geyik gibi, dallan iterek, etrafa karlar saçarak kaçıyordu. Maura peşlerindeki adamların birbirlerine seslendiğini ve tazının heyecanla uluduğunu duyabiliyordu. Ama ormanda düşe kalka ko şarken bile içinde kararsızlık vardı. Beni kurtarmak isteyen insanlardan mı kaçıyorum?

Tüfek sesi sorusunu yanıtladı. Başının yanındaki ağaçtan bir tahta parçası koptu; tazının havlayarak yaklaştığım duydu. Kapıldığı dehşet vücudunu taze enerjiyle doldurdu. Ağaçların arasında hızlandı birden.

Bir başka tüfek sesi geldi. Bir başka ağaçtan bir kabuk parçası koptu. Sonra Maura küfredildiğini işitti; tekrar ateş edildi ve bu sefer mermi bir yere isabet etmedi.

“Lanet olası kar!” diye bağırdı adamlardan biri. Kar ayakkabıları olmadığından kara gömülüyorlardı.

“Köpeği sal! Kadım yakalar!”

“Git oğlum. Yakala onu. ”

Yeniden paniğe kapılan Maura ileri atıldı, ama tazmin yaklaştığını duyabiliyordu. Kar ayakkabüarıyla insanlardan kaçabilirdi, ama köpekten kaçamazdı. Ağaçlara göz gezdirip Sıçan'ı aradı çaresizce. Çocuk nasıl o kadar uzaklaşabilmişti? Maura artık tek başınaydı, izole edilmiş bir avdı ve tazı yaklaşıyordu. Kar ayakkabıları Maura'nın rahat koşmasını engelliyordu ve buradaki otlar gür olduğundan ayakkabıların ağlarına takılıyordu.

Ağaçların arasında bir açıklık gördü.

Dalların arasından koşarak geçip geniş bir kayrana çıktı. İnşaat halinde bırakılmış üç evin iskeletlerim bir bakışta gördü. Kayranın diğer ucuna park edilmiş bir ekskavatör neredeyse tamamen karla kaplıydı. Aracın yarımda duran Sıçan, Maura'ya telaşla el sallıyordu.

Maura ona doğru koştu. Ama tazıdan kaçamayacağını yolun yarısında anladı. Hayvanın, arkasındaki çalıların arasından fırladığım duydu. Tazmin, omuzlarına örs gibi çarptığım hissetti ve yere kapaklandı. Düşüşünün şiddetini elleriyle kesıneye çalışınca kollan dirseklerine kadar kara battı. Düşerken altından tuhaf bir metal sesi geldiğim duydu ve bir şeyin eldivenini kesip eline battığım hissetti. Ağzına burnuna giren karlan püskürterek doğrulmaya çalıştı ama altındaki şey, ağırlığı yüzünden yer değiştirince dengesini yitirdi ve bataklığa batmışçasına âcizce çırpındı.

Tazı etrafında turladı ve tekrar üstüne sıçradı. Maura boğazım korumak için kolunu dermansızca kaldırdı ve etine dişlerin saplanmasını bekledi.

Gri bir şey yanından ok gibi geçti; Ayı, sıçrayan tazıya havada çarptı. Tazı irkiltici bir şekilde, insan gibi çığlık attı. İki köpek alt alta üst üste yuvarlandılar, birbirlerini ısırıyorlardı, öyle korkunç bir şekilde hırlıyorlardı ki Maura dehşetle büzülmekten başka bir şey yapamadı. Kara saçılan kırmızı damlalar afallatıcı ölçüde parlaktı. Tazı geri çekilmeye çalıştı ama Ayı ona fırsat tanımadı ve tekrar üstüne atladı. Köpekler birlikte yuvarlanırken karda kanlı bir çukur açıyorlardı.

"Ayı, dur!" diye emretti Sıçan. Kayrana koşarak girdi; elindeki dalı savurmaya hazırdı. Ama tazı daha fazla dövüşmek istemiyordu zaten ve Ayı onu bırakır bırakmaz arabaya doğru gerisingeri, çalıların arasından panikle kaçtı.

"Elin kanıyor" dedi Sıçan.

Maura sırılsıklam olmuş eldivenini çıkarıp kesilmiş avucuna baktı. Yarası düz ve

derindi, jilet gibi keskin bir şey tarafından açılmıştı. Köpeklerin yuvarlanarak dövüşürken dağıttıkları karda sac levha parçalan ve donuk gri teneke kutular gördü. Etrafında karla kaplı birçok tümsek vardı; diz çöktüğü yerin inşaat atıklanyla kaplı bir alan olduğunu anladı. Kanayan eline baktı. Tam tetanos kapılacak yer.

Tüfek sesi duyunca dikildi. Adamlar takibi bırakmamışlardı henüz.

Sıçan onu çekerek ayağa kaldırdı ve birlikte ağaçların araşma geri döndüler. İzleri kolayca takip edilebilecek olsa da, peşlerindeki adamlar derin karda onlara yetişemezlerdi. Ayı önden gidiyordu, vadinin içlerine doğru koşarken kanlı postu kızıl bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Maura'nın yarılmış avucu hâlâ kanıyordu; mantıksız ve takıntılı bir şekilde bakterilerden ve kangrenden kaygılanırken, şimdiden sırılsıklam olmuş eldivenini yaraya bastırdı.

"Onları atlatınca" dedi Sıçan, "yukan geri dönmeliyiz."

"İzimizi barınağına kadar sürerler."

"Orada kalamayız. Taşıyabileceğimiz kadar yiyecek alıp gideriz."

"O adamlar kim?"

"Bilmiyorum."

"Topluluk'tan mı?"

"Bitmiyorum."

"Lanet olsun Sıçan! Ne biliyorsun peki?"

Delikanlı onun bakışlarına karşılık verdi. "Sağ kalmayı."

Tepeye hız kesıneden tırmanıyorlardı artık ve her adım çileydi. Maura delikanlının bu kadar hızlı hareket edebilmesine şaşıyordu.

"Bana telefon bulmalısın" dedi. "Polisi arayayım."

"Polisler onun adamlan. O ne isterse yapıyorlar."

"Jeremiah'yı mı kastediyorsun?"

“Kimse Tanrı’nın Elçisi’ne karşı gelemez. Kimse direnemez, annem bile. Hatta onlar...” Delikanlı konuşmayı kesti, tüm enerjisini tepeye tırmanmak için harcıyordu.

Maura soluk soluğa durakladı. “Annene ne yaptılar?”

Delikanlı hızla, öfkeyle tırmanmayı sürdürüyordu.

“Sıçan.” Maura ona yetişmeye çabaladı. “Dinle beni. Arkadaşlarım var, güvendiğim insanlar. Bana telefon bul yeter.”

Delikanlı durakladı; ağzından buhar saçıyordu, buhar makinesi gibi. “Kimi arayacaksın?”

Daniel’ı, diye düşündü Maura hemen. Ama sonra ona ulaşamadığı zamanlan, başkalan kulak misafiri olurken yaptıklan sıkıntılı telefon konuşmalarım ve adamın şifreli konuşmak zorunda kalmasını hatırladı. Maura şimdi, en çok ihtiyaç duyduğu zamanda, Daniel’a güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Belki de asla güvenemedim.

“Kim bu arkadaşın?” diye sordu Sıçan ısrarla.

“Adı Jane Rizzoli.”

25

Şerif Fahey, Jane'i tekrar gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu, Jane adamın yüzündeki can sıkıntısını odanın diğer tarafından, cam bölmenin ardından bile görebiliyordu; adam Jane'in yeni sorular sormasını bekler gibiydi. Fahey masasından kalkıp kapı eşiğinde kaderine razı olmuş halde durdu ve Jane'in, Boston'dan gelen üç ziyaretçiyi artık tanıyan polislerin arasından geçerek yaklaşmasını seyretti. Jane'in ne soracağım tahmin ediyordu ve ona son iki gündür verdiği yanıtı verdi hemen: "Yeni gelişme yok."

"Gelişme beklentisiyle gelmedim" dedi Jane.

"Durumda bir değişiklik olursa sizi ararım, güvenin bana. Gelmenize cidden gerek yok." Jane'in omzunun üstünden arkasına baktı. "O iki beyefendi neredeler bugün?"

"Otele döndüler, toplanıyorlar. Havaalanına gitmeden önce size uğrayıp teşekkür edeyim dedim."

"Gidiyor musunuz?"

"Bugün öğleden sonra Boston'a uçakla geri dönüyoruz."

"Özel jetle yolculuk ediyormuşsunuz, diye duydum. Hoş olmalı."

"Benim jetim değil."

"O adamın ha? Siyahlar giyen. Tuhaf birine benziyor."

"Sansone iyi adamdır."

"İnsan bazen yanılabiliyor. Buralarda tonla parası olan bir sürü insan görüyoruz. Hollywood'lu tipler, ünlü politikacılar. Birkaç yüz dönüm arazi satın alıp kendilerine çiftlik sahibi diyorlar, sonra da bize işimizi nasıl yapacağımızı öğretmeye haklan oldu ğunu düşünüyorlar." Adam isim vermese de aslmda Jane'i, durup dururken ilçesine gelip zamanım harcayan Boston'lı yabancılan

kastediyordu.

“Maura arkadaşımızdı” dedi Jane. “Onu bulmak için mümkün olan her şeyi yapmak istememizin sebebim anlayabiliyorsunuzdur.”

“Epey arkadaşı varmış. Polisler. Bir rahip. Zengin bir adam. Etkileyici bir kadındı herhalde.”

“Öyleydi.” Jane çalan cep telefonuna bakınca Wyoming’in alan kodunu gördü ama numara tamdık gelmedi. Fahey’den özür dileyip telefonu açtı. “Dedektif Rizzoli.”

“Jane?” Konuşan ses ağlamaklıydı. “Tanrı’ya şükür ki açtın!”

Jane, ses çıkaramadı bir an. Dili tutulmuş bir halde kalakaldı; cep telefonu kulağına yaslıydı, kalp atışları şerifin ofisinin gürültüsünü bastırıyordu. Bir hayaletle konuşuyorum.

“Öldün sandım!” deyiverdi Jane.

“Yaşıyorum. İyiyim!”

“Tanrım, cenaze törenini düzenledik Maura!” Jane birden yaşaran gözlerim yeniyle sabırsızca sildi. “Neredesin yahu? Neler çektiğimizi bili...”

“Dinle. Dinle beni. ”

Jane derin bir nefes aldı. “Buradayım.”

“Wyoming’e gelmene ihtiyacım var. Lütfen gelip beni al.”

“Zaten buradayız.”

“Ne?”

“Polisle birlikte cesedim aradık.”

“Hangi polisle?”

“Sublette ilçesi şerifiyle. Şu an onun ofisindeyim.” Jane dönünce Fahey’in yanı başında olduğunu gördü; adamın gözleri sorularla doluydu. “Bize yerini söyle,

gelip seni alalım.”

Yanıt gelmedi.

“Maura? Maura?”

Hat kesilmişti. Jane telefonu kapatıp arama geçmişindeki numaraya baktı. “Bir adrese ihtiyacım var!” diye bağırdı ve telefon numarasını yüksek sesle okudu. “Wyoming alan kodlu!”

“Arayan o muydu?” diye sordu Fahey.

“Yaşıyor!” Jane neşeyle gülüp numarayı geri aradı. Telefon çalıp durdu; açılmıyordu. Jane aramayı kesip tekrar denedi. Yine açan olmadı. Cep telefonuna baktı; tekrar denemek istiyordu.

Fahey masasına geri dönüp kendi telefonuyla arama yapmayı denedi. Ofisteki herkes onları dinliyordu artık; Fahey’in numarayı tuşlamasını seyrettiler. Adam parmaklarım masaya ritmik bir şekilde vurarak ayakta durup bekledi ve sonunda telefonu kapadı.

“Bana da kimse açmadı” dedi.

“Ama daha demin beni o numaradan aradı.”

“Ne dedi?”

“Gelip onu almamı istedi.”

“Bulunduğu yere dair ipucu verdi mi? Başına ne gelmiş?”

“Fırsatı olmadı. Hat kesildi.” Jane ihanete uğramışçasına sessiz cep telefonuna baktı.

“Adresi buldum!” diye seslendi bir şerif yardımcısı. “Telefon Doyle Dağı’nda yaşayan Norma Jacqueline Brindell diye birinin adına kayıtlı.”

“Orası neresi?” dedi Jane.

“Kaza yerinin sekiz kilometre batısında” dedi Fahey. “Arkada şınız oraya nasıl gitmiş ki?”

“Bana haritada gösterin.”

Duvardaki ilçe haritasına gittiler ve adam haritanın bir köşesine parmağıyla tık tık vurdu. “Orada sezonluk birkaç kulübeden başka bir şey yok. Senenin bu vaktinde in cin top oynuyor-dur herhalde.”

Jane onlara adresi vermiş olan şerif yardımcısına baktı. “Adres konusunda emin misiniz?”

“Arama oradan yapılmış hanımefendi.”

“Numarayı aramaya devam et. Bakalım açan olacak mı” dedi Fahey. Sevk memuruna baktı. “Sen de o bölgede bizden kimlerin olduğuna bak.”

Jane haritaya tekrar balonca, üzerinde çok az yol bulunan engin araziler ve dağlık bölgeler gördü. Maura’nın arazi aracının kalıntısından o kadar uzakta ne işi vardı? Haritaya göz gezdirdi; gözleri kaza yeri ile Doyle Dağı’nın arasında mekik dokudu. Sekiz kilometre batı. Karlı vadiler ve yüksek kayalıklar hayal etti.

Orada manzara güzeldi mutlaka ama ne köy vardı ne de restoran; Doğu Yakalı bir turisti çekecek hiçbir şey yoktu.

Sevk memuru seslendi: “Yardımcınız Martineau şimdi telsizle söyledi. Telefon eden kişiyi araştıracakmış. Şu an Doyle Dağı’na gidiyor.”

Mutfaktaki telefon durmadan çalıyordu.

“Bırak açayım” dedi Maura.

“Gitmeliyiz.” Delikanlı erzak dolaplarını boşaltıyordu ve sırt çantasına yiyecekler atıyordu. “Arka sundurmada kürek gördüm.

Git getir.”

“Arayan arkadaşım, bana ulaşmaya çalışıyor.”

“Polisler gelecek.”

“Sorun yok Sıçan. Arkadaşıma güvenebilirsin.”

“Ama onlara güvenemezsin.”

Telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Maura telefonu açmak için döndü ama delikanlı kabloyu tutup çekerek prizden çıkardı. “Ölmek mi istiyorsun!" diye bağırdı Maura’ya.

Maura şimdi sessiz olan ahizeyi bırakıp geriledi. Paniğe kapılmış olan delikanlı korkutucu, hatta tehlikeli görünüyordu.

Maura onun yumruğundan sarkan kabloya göz attı; o yumruk insanın yüzünü gözünü şişirecek, soluk borusunu ezecek kadar güçlüydü.

Delikanlı kabloyu elinden atıp derin bir nefes aldı. “Benimle gelmek istiyorsan hemen gitmeliyiz” dedi.

“Üzgünüm Sıçan” dedi Maura usulca. “Ama seninle gitmiyorum. Burada arkadaşımı bekleyeceğim.”

Delikanlının gözlerinde öfke değil, keder gördü. Delikanlı çantasını sessizce sırtına geçirdi ve Maura’run artık ihtiyaç duymayacağı kar ayakkabılarım aldı. Arkasına bakmadan, veda bile etmeden kapıya doğru döndü. “Gidelim Ayı” dedi.

Köpek duraksadı, bakışları ikisinin arasında mekik dokudu; bu deli insanları anlamaya çalışıyordu sanki.

“Ayı.”

“Bekle” dedi Maura. “Benimle kal. Kasabaya birlikte döneriz.”

“Ben kasabaya ait değilim hanımefendi. Asla da olmadım.”

“Dışarıda tek başına dolanamazsın.”

“Dolandığım yok. Nereye gittiğimi biliyorum.” Delikanlı köpe ğine tekrar baktı ve Ayı bu sefer onu takip etti.

Maura, delikanlının peşinde köpekle arka kapıdan çıkmasını seyretti. Kırık mutfak penceresinden bakınca, karda ormana doğru yürüdüklerim gördü. Yabani çocukla arkadaşı dağlara geri dönüyorlardı. Bir an sonra ağaçların arasında

gözden kayboldular ve Maura onların varlıklarından şüpheye düştü. Belki de kurtarıcılar hayal etmişti, korkusu ve yalnızlığı yüzünden. Ama hayır, kardaki izlerim görebiliyordu. Çocuk gerçekti.

Jane'in telefondaki sesi kadar gerçekti. Dış dünya ortadan kaybolmamıştı. Şu dağların ardında şehirler, normal hayatlarım yaşayan insanlar vardı hâlâ. Ormanda, av hayvanlan gibi gizlenmeyen insanlar. Maura o delikanlının yaranda fazla uzun süre kalmıştı ve vahşi doğanın güvenli tek yer olduğuna onun gibi inanmaya başlamıştı neredeyse.

Gerçek dünyaya geri dönmenin vakti gelmişti. Kendi dünyasına.

Telefona göz atınca kablonun işe yaramayacak kadar hasar gördüğünü fark etti ama Jane'in, yerini bulabileceğinden şüphesi yoktu. Artık tek yapmam gereken beklemek, diye düşündü. Jane sağ olduğumu biliyor. Birileri beni aramaya gelir.

Oturma odasına gidip kanepeye oturdu. Parkasının önünü açmadı, çünkü içerisi soğuktu ve kırık mutfak penceresinden içeriye rüzgâr esiyordu. Sıçan'in eve girebilmeleri için kırdığı o pencere yüzünden suçluluk duyuyordu. Telefon kablosu da hasar görmüştü ve erzak dolapları yağmalanmıştı; Maura bütün bunların parasım ödeyecekti elbette. Bir çek ve içten bir özür mektubu gönderecekti. Davetsiz girdiği bu evde, bir yabancının evinde otururken kitaplıktaki fotoğraflara baktı. Üç küçük çocuğun çe şitli ortamlarda çekilmiş fotoğraflarım ve iri bir alabalığı gururla kaldıran kır saçlı bir kadının fotoğrafım gördü. Kütüphanedeki kitaplar yazın okunacak türdendi. Mary Higgins Clark ve Danielle Steel; geleneksel zevklere sahip, aşk romanlarım ve seramik kedi yavrularım seven bir kadının koleksiyonu. Maura muhtemelen asla yüz yüze görüşmeyeceği o kadına minnet duyacaktı hep. Telefonun hayatımı kurtardı.

Ön kapıya vuruldu.

Maura ayağa fırladı. Evin önüne bir aracın park ettiğim duymamıştı ama oturma odasının penceresinden bakınca Sublette ilçesi şerif departmanının arazi aracım gördü. Kâbusum nihayet sona erdi, diye düşünerek ön kapıyı açtı. Eve gidiyorum.

Yaka kartında MARTINEAU yazan genç bir şerif yardımcısı sundurmada duruyordu. Bu kısa saçlı ve sert görünüşlü adam işini ciddiye alan birine benziyordu. "Hanımefendi?" dedi adam.

“Telefon eden siz miydiniz?”

“Evet! Evet, evet, evet. ” Maura adama sarılmak istedi ama bu polis kucaklanmaktan hoşlanan birine benzemiyordu. “Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz!”

“İsininizi öğrenebilir miyim?”

“Ben Doktor Maura Isles. Ölümümle ilgili yersiz söylentiler çıkmış sanırım.” Maura’nın kahkahası vahşi, neredeyse histerik gibiydi. “Söylentiler doğru değil tabu!”

Adam evin içine göz attı. “Bu eve nasıl girdiniz? Sizi birisi mi içeri aldı?”

Maura, yüzünün suçluluk duygusuyla kızardığım hissetti. “Bir pencereyi kınp girmek zorunda kaldık maalesef. Başka hasarlar da oldu. Ama parasım ödeyeceğim, söz veriyorum.”

“Yanınızda biri mi vardı?”

Maura duraksadı; çocuğun başım belaya sokmaktan korktu birden. “Seçme şansım yoktu” dedi. “Telefon bulmam gerekiyor du. O yüzden bu eve izinsiz girdim. Umarım buralarda idamla cezalandırılan bir suç değildir bu.”

Adam nihayet gülümsedi, ama gülümseyişinde bir terslik vardı. Gözleri gülümsemiyordu. “Sizi kasabaya geri götürelim” dedi.

“Bize her şeyi anlatırsınız.”

Maura arka koltuğa otururken ve adam kapıyı kaparken bile, bu genç şerif yardımcısından neden rahatsız olduğunu anlamaya çalışıyordu. Arazi aracı şerif departmanına aitti ve arka koltuk metal bir parmaklıkla izole edilmişti; Maura suçlular için tasarlanmış bir kafeste hapsolmuştu.

Şerif yardımcısı direksiyonun başına geçerken, telsizi cızırdadı. “Bobby, Merkez’den konuşuyorum” dedi bir kadın sesi. “Doyle Dağı’na çıktın mı?”

“Evet Jan. Bütün eve baktım demin” diye karşılık verdi Şerif Yardımcısı Martineau.

“Kadım buldun mu? Şu Boston’h polis sorup duruyor da.”

“Hayır, bulamadım.”

“Evde kimse var mı?”

“Birisi şaka yapmış olmalı, çünkü burada kimse yok. Şimdi evden ayrılıyorum, tamam.”

Maura parmaklıkların arasından bakınca dikiz aynasında şerif yardımcısıyla göz göze geldi. Adamın bakışı kanım dondurdu.

Gülümsemesinden anlamıştım zaten. Bir terslik olduğunu biliyordum.

“Buradayım!” diye haykırdı Maura. “Yardım edin! Buradayım!”

Şerif Yardımcısı Martineau telsizi kapamıştı bile.

Maura kapı koluna uzandı, ama kapı kolu yoktu. Polis arabası. Çıkış yok. Pencereleri panikle, çığlık çığlığa, ellerinin acımasına aldırmadan yumrukladı. Adam motoru çalıştırdı. Şimdi ne olacaktı, ıssız bir yere götürülüp idam mı edilecekti? Cesedi leş yiyicilerin insafına mı bırakılacaktı? Metal parmaklığa saldırdı panikle ama et ve kan çelikle boy ölçüşemezdi.

Adam aracı bahçe yolunda döndürdü ve birden fren yaptı. “Lanet olsun!” diye mırıldandı. “Sen nereden çıktın?”

Yolda duran köpek, aracın yolunu kesinişti.

Şerif Yardımcısı Martineau koma çaldı. “Yoldan çekilsene be!”

diye bağırdı.

Ayı, geri çekilmek yerine arka ayaklarının üstünde doğrulup iki patisini kaputa koyarak havlamaya başladı.

Şerif yardımcısı, hayvana bakakaldı bir an; köpeği ezip ezme mek konusunda kararsız kalmıştı. “Lanet olsun! Tampona kan bulaştırmaya gerek yok” diye mırıldanıp araçtan indi.

Ayı ön patilerini yere indirip adama yavaşça, hırlayarak yaklaştı.

Şerif yardımcısı silahım kaldırıp nişan aldı. Hedefini vurmaya öyle odaklanmıştı ki, başının arkasından savrulan küreği fark etmedi. Kürek başına çarpınca sendeleyerek araca çarptı ve silahı elinden fırlayıp kara düştü.

“Kimse köpeğimi vuramaz” dedi Sıçan. Maura’nın kapışım açtı.

“Gitme vakti hanımefendi.”

“Dur, telsiz! Yardım çağırayım!”

“Bir kez olsun sözümü dinler misin?”

Maura araçtan telaşla çıkarken, şerif yardımcısının dizlerinin üstünde doğrulduğunu ve silahım aldığım gördü. Adam silahı kaldırırken delikanlı onun üstüne atladı. Birlikte yere düştüler. Karda yuvarlanarak silah için boğuştular.

Patlama sesi zamanı dondurdu sanki.

Ansızın çöken sessizlikte köpek bile donakaldı. Sıçan yavaşça yuvarlanarak şerif yardımcısından uzaklaştı ve titreyerek ayağa kalktı. Parkasının önüne kırmızı kan bulaşmıştı. Ama kendi kanı değildi.

Maura şerif yardımcısının yarımda diz çöktü. Adam hâlâ yaşıyordu, gözleri panikten çılgmlaşmıştı, boynundan kan boşanıyordu. Maura, atardamardan akan kam durdurmak için yaraya elini bastırdı, ama adamın kanı kan boyamaya başlamıştı bile. Gözlerinin feri sönüyordu.

Maura “Telsizi kullan” diye seslendi delikanlıya. “Yardım çağır.”

“İstemeden oldu” diye fısıldadı delikanlı. “Kendiliğinden patladı...”

Şerif yardımcısının boğazından gurultular geliyordu. Adam son nefesiyle birlikte ruhunu teslim etti. Maura adamın gözlerinin kararmasını, boyun kaslarının gevşemesini seyretti. Yaradan akan kan giderek azaldı. Kımıldayamayacak kadar afallamış olan Maura, ezilmiş karda diz çökmüş halde dururken, yaklaşan aracı işitmedi.

Ama Sıçan işitti. Maura’yı kolundan öyle sertçe çekti ki, kadın kendini ayakta buluverdi. Bahçe yoluna giren kamyoneti ancak o zaman gördü.

Sıçan, şerif yardımcısının silahım kaparken, bir tüfek patladı ve arazi aracına mermi saplandı.

İkinci bir patlamayla birlikte aracın camı parçalandı ve cam parçalan Maura’nın alnına çarptı.

Bunlar uyan atışları değil; öldürmek için ateş ediyor.

Ağaçlara doğru kaçan Sıçan’in hemen arkasından koştu. Kamyonet, şerif yardımcısının aracının yanında durduğunda ikisi ağaçların araşma girmişti bile. Maura üçüncü bir tüfek patlaması işitti ama dönüp bakmadı. Ağır sırt çantasını taşıyarak ormanın içlerine doğru giden Sıçan’dan gözlerini ayırmıyordu. Delikanlı sadece Maura’ya kar ayakkabılarım vermek için durdu. Maura ayakkabıları birkaç saniyede giydi.

Sonra tekrar harekete geçtiler; delikanlının önderliğinde vahşi doğarım içlerine doğru ilerlediler.

26

Jane, şerif yardımcısının cesedinin bulunduğu yere baktı ve kardaki izleri yorumlamaya çalıştı. Ceset götürülmüştü bile. İl çe şerif departmanı ve Wyoming Cezai Soruşturmalar Birimi personelleri etrafı araştırırken karlan ezmişlerdi; Maura en az yarım düzine farklı ayakkabı izi görebiliyordu. Kendisinin ve diğer soruşturmacıların dikkatim çeken şey, kar ayakkabısı izleriydi.

Bunlar ölü şerif yardımcısının aracından ormana doğru uzanıyordu. Bu izlere bir köpeğin patilerinin yanı sıra çizme izleri de eşlik ediyordu - yedi numara giyen bir kadına ait olan bu izler Maura'nındı muhtemelen. Üç farklı iz ormana giriyordu ve orada, biraz ileride çizme izleri son buluyordu. Sonra da ikinci bir çift kar ayakkabısının izleri başlıyordu.

Maura o ağaçların arasında duraklayıp kar ayakkabıları giymiş. Sonra da kaçmaya devam etmiş.

Jane bu izleri açıklayacak bir senaryo kurgulamaya çalıştı. İlk teorisi, Martineau'yu öldüren kişinin daha sonra şerif yardımcısının silahım alıp Maura'yı zorla ormana götürdüğüydü. Ama bu izler teoriye uymuyordu. Jane kara bakarken, bir kar ayakkabısı izinin üstünde çizme izi olduğunu gördü. Yani Maura, kendisini kaçırdığı varsayılan kişinin peşinden gitmişti; o kişinin önü sıra itile kakıla götürülmemişti. Jane bu bilmeceyi çözmeye, burada gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Maura neden bir polis katilim gönüllü olarak izlemişti? Neden telefon etmişti? Bir şerif yardımcısını kandınp bu tuzağa çekmeye mi zorlanmıştı?

"Her yerde parmak izi buldular" dedi Gabriel.

Jane evden yeni çıkmış olan kocasına döndü. "Nerede?"

"Kınk pencerede, mutfak dolaplarında. Telefonda."

"Maura'nın kullandığı."

Gabriel başıyla onayladı. “Kablosu çekilerek prizden çıkarılmış. Birisi konuşmayı yarıda kesınek istemiş belli ki.” Öldürülmüş şerif yardımcısının aracım başıyla gösterdi. “Arabanın kapısında da parmak izleri buldular. Kiminle uğraştığımızı büyük ihtimalle öğreneceğiz.”

“Kadın rehine gibi davranmıyordu kesinlikle” dedi ısrarcı bir ses. “Size söylüyorum, şu ağaçların araşma kaçtı. Kimse onu zorla götürmüyordu.”

Jane dönüp, cinayeti bildirmiş olan Montgomery Loftus’un Wyoming CSB dedektifiyle konuşmasını seyretti. Yaşlı çiftlik sahibi sesini öfkeyle yükselterek herkesin dikkatini çekmişti.

“O ikisini burada gördüm, cesedin üstüne akbabalar gibi eğilmişlerdi. Adam polisin tabancasını alıp bana doğru döndü. Kamyonetime ateş edecek diye düşünüp bir el ateş ettim,”

“Gördüğüm kadarıyla birden fazla ateş etmişsiniz” dedi dedektif.

“Eee. Şey, üç dört el olabilir.” Loftus arazi aracının parçalanmış camını inceledi. “Korkarım hata ettim. Ama ne yapsaydım yani? Kendimi savunmasa mıydım? Ben ateş etmeye başlayınca ormana kaçtılar.”

“Birlikte mi? Yoksa kadın zorla mı götürüldü?”

“Zorla mı?” Loftus küçümseyerek güldü. “Adamın peşinden koştu. Kimsenin zorladığı filan yoktu.”

Üstüne ateş eden yaşlı, sinirli bir çiftlik sahibi hariç. Jane, Maura’nın Bonnie ve Clyde İkilisindeki Bonnie gibi gösterilmeye çalışılmasından hoşlanmamıştı. Ama kardaki ayak izlerinin söylediklerini çürütemiyordu da. Maura ormana sürüklenmemişti; kaçmıştı.

“Sizin burada ne işiniz vardı Bay Loftus?” dedi Sansone. Herkes dönüp ona baktı. Adam o zamana kadar sessiz kalmıştı; CSB çalışanlarının meraklı bakışlarım üstüne çeken yaklaşılmaz bir figürdü ama kimse onun cinayet mahallindeki varlığına itirazda bulunmaya cesaret edememişti.

Sansone sorusunu saygılı bir tavırla sormuş olsa da Loftus sinirlendi. “Bir şey mi ima ediyorsunuz beyefendi?”

“Burası tesadüfen geçmek için oldukça sapa bir yer gibi görünüyor. Burada ne işiniz olduğunu merak ettim.”

“Bobby çağırdı.”

“Şerif Yardımcısı Martineau mu?”

“Doyle Dağı’nda olduğunu, sorun çıkabileceğini söyledi. Buranın hemen doğusunda oturduğumdan, gelip yardımda bulunmayı teklif ettim.”

“Bir kanun görevlisinin sivillerden yardım istemesi normal bir prosedür mü?”

“Boston’da işler nasıldır bilmiyorum beyefendi. Ama buralarda birinin başı derde girdi mi herkes yardım eli uzatır hemen. Hele bir kanun adamının yardıma ihtiyacı varsa.”

“Eminim Bay Loftus sadece iyi bir vatandaş olmaya çalışıyordu Bay Sansone” dedi Şerif Fahey. “İlçemiz oldukça büyüktür, arazileri engindir. Destek gelecek en yakın yer otuz kilometre ötedeyse, arayıp yardım alınabilecek böyle insanların varlığı bizim için büyük bir şans.”

“Bay Loftus’un niyetini sorgulamadım zaten.”

“Hayır, tam da bunu yapıyordun” dedi Loftus. “Lafı nereye getireceğini biliyorum. Bobby’yi sen mi öldürdün diye sormaya başlayacaksın.” Adam hışımla kamyonetine gidip tüfeğini aldı. “Buy-run Dedektif Pastemak!” Silahı CSB dedektifine uzattı. “El koyabilirsiniz. Alengirli laboratuvarlannızda inceleyin.”

“Yapma Monty.” Fahey iç geçirdi. “Bobby’yi öldürdüğünü düşünen yok.”

“Bu Boston’lılar bana inanmıyorlar.”

Jane konuşmaya katıldı. “Alakası yok Bay Loftus. Burada olup bitenleri anlamaya çalışıyoruz sadece.”

“Ne gördüğümü söyledim size. Bobby Martineau’yu ölüme terk edip gittiler. Kaçtılar.”

“Maura öyle şey yapmaz.”

“Siz burada değildiniz. O kadının ormana kaçışım görmediniz.

Suçlu gibi davranıyordu kesinlikle.”

“Öyleyse yanlış yorumlamışsınız.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.”

“Arabadaki kamera bu soruların çoğunu yanıtlayabilir” dedi Gabriel. Şerife baktı. “Martineau’nun video kaydına bakmalıyız.”

Fahey birden huzursuzlaşmış gibiydi. “Maalesef o konuda bir sorun var.”

“Sorun mu?”

“Şerif Yardımcısı Martineau’nun aracındaki kamera kayıt yapmıyormuş.”

Jane hayretle şerife baktı. “Sebep?”

“Sebebini bilmiyoruz. Kapalıydı.”

“Martineau neden kamerasını kapasın ki? Bunu yasaklayan kurallarınız vardır.”

“Belki de o yapmamıştır” dedi Fahey. “Belki de arabadaki kamerayı başkası kapatmıştır.”

“Tahmin edeyim” diye mırıldandı Jane. “Bunun için de Maura’yı suçlayacaksınız. ”

Fahey kızardı. “Bize onun kanun görevlisi olduğunu hatırlatıp duruyorsunuz. Polis arabalarında kamera bulunduğunu biliyordur.”

Cezai Soruşturmalar Birimi’nden Dedektif Pastemak “Pardon”

diye araya girdi. “Ben Doktor Isles’ı yeni tanımaya başlıyorum.

Kendisi hakkında daha çok şey öğrenmek isterim.”

Adam kendini daha önce tanıtmış olsa da Jane ilk kez Pasternak’a dikkatle baktı. Benzi solmuş, burnunu çekip duran, leyleksi boynu açıkta olan Pastemak, bu rüzgârlı bahçe yolu yerine sıcak bir ofiste olmanın özlemini çeker gibi

görünüyordu.

“Size ondan bahsedebilirim” dedi Jane.

“Onu ne kadar yalandan tanıyorsunuz?”

“İş arkadaşıyız. Birlikte çok şey yaşadık.”

“Onu etraflıca anlatabilir misiniz bana?”

Jane, bu adamın Maura’yla ilgili fikirlerini yönlendirmenin ne kadar kolay olacağını düşündü. Bütün mesele ifşa etmeyi se çeceği ayrıntılardaydı. Maura’nın profesyonelliğini vurgularsa adam güvenilir ve kanunlara saygılı bir bilim inşam görecekti.

Ama Jane farklı ayrıntılar verirse portre bulanıklaşacak, yüz hatları gölgeler tarafından gizlenecekti. Maura’nın karardık ve kanlı aile geçmişi. Daniel Brophy ile yaşadığı yasak ilişki. Bu farklı bir katimdı, dürtülerine ve yıkıcı tutkularına düşüncesizce teslim olmaya meyilliydi. Dikkatli olmazsam, diye düşündü Jane, Pastemak’in Maura’ya zanlı gibi davranmasına yol açabilirim.

“Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum” dedi Pastemak. “Yarın bir ekip onu aramaya çıkacak; onlara faydalı olabilecek bütün bilgileri istiyorum. Kasabada toplandığımızda, ekibe bilgi verilmesi gerekecek.”

“Size şu kadarını söyleyebilirim” dedi Jane. “Maura doğa ko şullarında yaşamaya alışık değildir. Onu kısa sürede bulmazsanız sağ kalamaz.”

“Neredeyse iki haftadır kayıp. Şimdiye kadar sağ kalmayı ba şarmış.”

“Bu nasıl oldu bilmiyorum.”

“Belki de yarımdaki adam sayesindedir” dedi Şerif Fahey.

Jane dağa baktı; dağın derin vadileri gölgelerle kararmaya başlamıştı şimdiden. Son birkaç dakikada, güneş zirvenin ardında gözden kaybolunca, hava birden soğuyuvermişti. Soğuktan titreyen Jane kollarıyla kendi bedenini sardı ve geceyi o dağ da geçirmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü; oradaki ormanın pençeleri vardı ve rüzgârdan sakınmak mümkün değildi. Üstelik Maura geceyi, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir adamla geçirecekti.

Burulan sonra ne olacağı tamamen o adama bağlı olabilir.

“Onun parmak izleri kayıtlarımızda var” dedi Şerif Fahey, Pinedaie Belediye Binası’nın sandalyelerinde oturan kanım görevlileriyle gönüllülere. “Wyoming eyaleti kayıtlarında. Adı Julian Henry Perkins ve sabıka dosyası epey kabarık.” Fahey notlarından okudu. “Araba hırsızlığı. Haneye tecavüz. Serserilik. Çeşitli hırsızlık vakaları.” Dinleyicilerine baktı. “Karşımızda işte böyle biri var. Ve onun artık silahlı ve tehlikeli olduğunu biliyoruz.”

Jane itiraz edercesine başım salladı. “Biraz eski kafalı olabilirim” diye seslendi üçüncü sıradaki sandalyesinden. “Ama bunlar polis katili profili çizmiyor pek.”

“Daha on altı yaşında olduğu göz önüne alınınca, çiziyor.”

“Reşit değil mi?”

Dedektif Pasternak konuştu: “Mutfak dolaplarında ve Şerif Yardımcısı Martineau’nun aracının kapısında parmak izleri vardı.

Onun Bay Loftus’un suç mahallinde gördüğü kişi olduğunu varsaymak durumundayız.”

“Biz bu Perkins denen çocuğu tanıyoruz” dedi Fahey. “Onu bir çok kez nezarete almıştık. Anlayamadığımız şey o kadınla olan bağlantısı.”

“Bağlantısı mı?” dedi Jane. “Maura onun rehinesi!”

En ön sıradaki Montgomery Loftus küçümseyerek güldü. “Ben gördüğümde rehine filan değildi.”

“Gördüğünüzü sandığınız şeyden bahsediyorsunuz” diye kar şılık verdi Jane.

Adam dönüp Boston’lı üç ziyaretçiye soğuk bir bakış fırlattı.

“Sizler orada değildiniz.”

“Monty hayatımız boyunca tanıdığımız biridir hanımefendi” dedi Fahey. “Yalan söylemez.”

Öyleyse belki de gözlüğe ihtiyacı vardır, demek istedi Jane ama kendini tuttu.

Boston’lı üç ziyaretçi, brifing için bu belediye binasında toplanan onlarca yerlinin arasında azınlıkta kalmıştı. Bir şerif yardımcısının öldürülmesi halkı şoke etmişti ve katili adalete teslim etmek isteyen gönüllüler akın akm gelmişlerdi. Tabancalı, asık suratlı ve kendilerim öfkelenmekte haklı gören gönüllüler. Jane o yüzlere balonca, olabileceklerden korkup ürper- di. Gözlerini kan bürümüş, diye düşündü. Avlannm on altı yaşında bir çocuk olması umurlarında değil.

Arka sıradan bir kadın seslendi birden. “Julian Perkins daha çocuk sadece! Peşine silahlı bir ekip takmak konusunda ciddi olamazsın!”

“O bir şerif yardımcısını öldürdü Cathy” dedi Fahey. “Sadece çocuk değil o.”

“Ben Julian’ı hepinizden iyi tanırım. Cinayet işlediğini hiç sanmıyorum.”

“Özür dilerim” dedi Dedektif Pasternak. “Ben bu ilçeden değilim. Kendinizi tanıtır mısınız hanımefendi?”

Genç kadın ayağa kalkınca Jane onu hemen tanıdı. Circle B’deki çifte cinayet mahallinde gördükleri sosyal hizmet gö- revlisiydi. “Ben Cathy Weiss, Sublette ilçesi Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan. işim gereği bir yıldır Julian’la ilgileniyorum.”

“Şerif Yardımcısı Martineau’yu onun öldürmüş olabileceğine inanmıyorsunuz, öyle mi?” dedi Pasternak.

“inanmıyorum efendim.”

“Cathy, onun sabıka dosyasına baksana” dedi Fahey. “O çocuk melek değil.”

“Ama canavar da değil. Julian bir kurban. Kimsenin kendisini istemediği bir dünyada sadece sağ kalmaya çalışan on altı yaşında bir çocuk.”

“Haneye tecavüzde bulunmadan ve araba çalmadan sağ kalmayı gayet iyi başaran bir sürü çocuk var.”

“Tarikatların kullandığı ve istisınar ettiği bir sürü çocuk yok.”

Fahey gözlerini devirdi, “işte yine başlıyoruz.”

“Sizi Topluluk konusunda yıllarca uyardım. Bu ilçeye taşınıp da o küçük, kusursuz Stepford4 kasabalarım kurduklarından beri. Şimdi sonucu görüyorsunuz. Tehlike belirtilerini umursamazsınız, burnunuzun dibinde faaliyet gösteren sübyancıları görmezden gelirseniz işte böyle olur.”

“Elinde hiç kanıt yok. iddiaları araştırdık. Bobby oraya üç kez gitti ve rahat bırakılmaktan başka bir şey istemeyen, çalışkan ailelerden başka bir şey görmedi.”

“Çocuklarım taciz etmek için rahat bırakılmak istiyorlar.”

“Asıl konuya geri dönebilir miyiz?” diye bağırdı bir adam, dinleyicilerin arasından.

“Evet, zamanımızı harcıyorsun!”

4. Ira Levin'in Stepford Wives adlı romanına gönderme. Stepford kasabasındaki erkeklerin, karılarını robot kopyalarıyla değiştirip, mükemmel eşler yaratmasını anlatan roman filme de çekildi. (ç.n.)

“Asıl mesele bu” dedi Cathy, salondaMlere bakarak. “Hepinizin avlamaya çok hevesli olduğunuz çocuk bu. Yardım isteyen bir çocuk. Ve kimsenin kulak asınadığı.”

“Bayan Weiss” dedi Dedektif Pasternak, “arama ekibi yarın işe koyulmadan önce bütün bilgileri onlara vermemiz gerekiyor. Julian Perkins’i tanıdığınızı söylüyorsunuz. Sizce bu çocuk ne yapabilir? Buz gibi soğuk bir gecede, dışarıda, belki de rehinesi olan bir kadınla birlikte. Sağ kalmayı başarabilir mi sizce?”

“Kesinlikle” dedi kadın.

“Emin misiniz?”

“Çünkü o Absolem Perkins’in torunu.”

Bu isını bilenler mırıldandılar; Dedektif Pasternak etrafa şaşkınlıkla bakındı. “Özür dilerim, bu önemli mi?”

“Sublette ilçesinde büyümüş olsanız bu isını bilirdiniz” dedi Montgomery Loftus. “O adam ormanda yaşardı. Bridger-Teton Dağlan’nda kendine kulübe

inşa etmişti. Onu arazimde izinsiz avlanırken yakaladığım oluyordu.”

“Julian çocukluğunun çoğunu dağda geçirdi” dedi Cathy. “Dedesi ona yiyecek bulmayı öğretti. Vahşi doğada sadece bir baltayla ve zekâsıyla hayatta kalmayı. Yani evet, sağ kalabilir.”

“Dağlarda ne işi var peki?” diye sordu Jane. “Neden okulda de ğil?” Bunun aptalca bir soru olduğunu düşünmüyordu, ama sa— londakilerin gülüştüklerini duydu.

“Perkins’in okulda işi ne?” Fahey başım iki yana salladı. “Bir katıra yüksek matematik öğretmeye çalışmak gibi olur bu.”

“Maalesef Julian burada, kasabada yaşamakta zorlandı” dedi Cathy. “Okulda ona epey sataşıyorlardı. Birçok kez kavga etti. Koruyucu ailesinin evinden kaçıp duruyordu; on üç ayda sekiz kez kaçtı. En son birkaç hafta önce, havalar ısınınca sırra kadem bastı. Gitmeden önce koruyucu annesinin erzak dolabım boşaltmış, yani dağda bir süre kalabilecek kadar yiyeceği var.”

“Onun fotoğrafını çoğalttık” diyen Fahey sandalyelerin arasından yürüyerek fotoğrafları dağıttı. “Kimi aradığımızı hepiniz görebileceksiniz böylece.”

Fotoğraflar dinleyicilere dağıtılırken Jane ilk kez Julian Perkins’in yüzünü gördü. Okul fotoğrafı gibiydi; arka plan tek renkliydi. Çocuk fotoğraf çekimi için düzgün giyinmeye çalışmıştı belli ki, ama giydiği uzun kollu beyaz gömlekle kravattan rahatsız olmuşa benziyordu. Siyah saçlan düzgünce taranmışsa da yer yer asice dikilmişti. Siyah gözleri dosdoğru objektife bakıyordu; Jane bu gözleri, bir hayvan barınağındaki kafesinden dışarıya ba kan bir köpeğin gözlerine benzetti. İhtiyatlı. Güvensiz.

“Bu fotoğraf, geçen seneki okul yıllığından alınma” dedi Fahey.

“Bulabildiğimiz en yeni fotoğrafı bu. Çocuk o zamandan beri birkaç santim boy atmış ve kaslanmıştır herhalde.”

“Ve Bobby’nin tabancası onda” diye ekledi Loftus.

Fahey toplanmış insanlara göz gezdirdi. “Arama ekibi şafakta toplanacak. Bütün gönüllülerin, kış soğuğunda geceyi dışarıda geçirecek şekilde hazırlanmalarım istiyorum. İşimiz kolay de ğil, bu yüzden ekibe sadece en zinde olanların

katılmasını istiyorum.” Duraklayıp Loftus’a baktı; yaşlı adam bu bakışın anlamım kavradı.

“Ekibe katılmamam gerektiğim mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Ben bir şey demedim Monty.”

“Hepinizden daha dincim ben. Hem o bölgeyi herkesten iyi bilirim. Ne de olsa arka bahçem sayılır.” Loftus ayağa kalktı. Kır saçlarına ve açık havada geçirdiği onlarca yılın sonunda buruş buruş olmuş yüzüne karşın, odadaki diğer erkekler kadar güçlü görünüyordu. “Bu işi çabucak halledelim. Başka biri daha öldürülmeden.” Adam şapkasını giyip dışan çıktı.

Diğerleri de çıkmaya başlarken, Jane sosyal hizmet görevlisinin ayağa kalktığım görünce “Bayan Weiss?” diye seslendi.

Jane yaklaşırken kadın döndü. “Evet?”

“Tanıştırılmadık. Ben Dedektif Rizzoli.”

“Biliyorum. Boston’dan gelenlersiniz.” Cathy paltolarım giymekte olan Gabriel ile Sansone’a göz attı. “Bu kasabada epey dikkat çektiniz.”

“Bir yerlere gidip konuşabilir miyiz? Julian Perkins hakkında.”

“Hemen şimdi mi?”

“Bu adamlar onu ve arkadaşımızı hedef tahtası yapmadan önce.”

Cathy kol saatine baktı ve başıyla onayladı. “Sokağın biraz ilerisinde kafe var. On dakika sonra orada buluşalım.”

Yirmi dakika geçmişti. Cathy nihayet kafeye girdiğinde saçı ba şı rüzgârdan dağılmıştı; duman sinmiş buruşuk giysilerinin yaydı ğı tütün kokusundan, Jane onun arabasında çabucak sigara içtiğini anladı. Kadın Jane’in masasına otururken gergin görünüyordu.

“O iki adam neredeler?” diye sordu, boş sandalyelere göz atarak.

“Kamp gereçleri almaya gittiler.”

“Yarın arama ekibine mi katılacaklar?”

“Vazgeçiremedim. ”

Cathy ona düşünceli gözlerle, uzun uzun baktı. “Sizler neye bulaştığınızın farkında değilsiniz.”

“Sen söyleyebilirsin diye umuyordum.”

Garson kız elinde kahve kabıyla geldi. “Doldurayım mı Cathy?”

diye sordu.

“Güzel ve serttir umarım.”

“Hep öyle zaten.”

Cathy tekrar konuşmadan önce garson kızın gitmesini bekledi.

“Durum karışık.”

“O toplantıda gayet basitmiş gibi konuştular. Ekibi gönder, polis katilim avla.”

“Evet. Çünkü insanlar basit şeyleri yeğlerler hep. Siyah ve beyaz, doğru ve yanlış. Kötü çocuk Julian.” Cathy şekersiz, sert kahvesini yüzünü ekşitmeden içti. “Oysa o kötü biri değil.”

“Nasıl biri peki?”

Cathy dikkatli gözlerini Jane’e dikti. “Kayıp Gençler’i duydun mu hiç?”

“Neden bahsettiğim bildiğime emin değilim.”

“Ailelerinin evden kovduğu delikanlılar, çoğu ergen. Kendilerini sokakta buluyorlar. Yanlış bir şey yaptıklarından değil, sırf erkek oldukları için. Onların cemaatlerinde bu çok büyük bir kusur.”

“Sorun çıkardıkları için mi?”

“Hayır. Rakip oldukları için yaşlı adamlar onları ortalıkta istemiyorlar. Bütün kızlara bizzat sahip olmak istiyorlar.”

Jane anladı birden. “Çokeşli topluluklardan bahsediyorsun.”

“Kesinlikle. Bu grupların resıni Mormon Kilisesi’yle ilgileri yok. Karizmatik liderlerin etrafında toplanmış başına buyruk tarikatlar bunlar. Onları çeşitli eyaletlerde bulabilirsin. Colorado’da, Arizona’da, Utah’ta, Idaho’da... Ve burada, Wyoming’deki Sublette ilçesinde.”

“Topluluk mu?”

Cathy başıyla onayladı. “Jeremiah Goode adlı sözde bir peygamberin liderliğindeki bir tarikat. Adam yıllar önce Idaho’da mürit toplamaya başladı. Idaho Falls’un kuzeybatısında Melekler Ovası diye bir yerleşim yeri kurdular. Burası giderek büyüdü ve yaklaşık altı yüz kişilik bir cemaatin yaşadığı bir yer haline geldi.

Bunlar tamamen kendilerine yeten insanlar, kendi sebzelerim ve çiftlik hayvanlarım yetiştiriyorlar. Ziyaretçi yasak olduğundan, kapılarının ardında gerçekte nelerin olup bittiğini bilmek olanaksız.”

“Tutsak gibiler yani.”

“Olabilir. Goode onların hayatlarını tamamen kontrol ediyor ve ona tapıyorlar. Tarikatlar böyle işler. Jeremiah gibi bir adam, iradesiz ve âciz insanları, kabul görmeye muhtaç insanları kendine çeker. Bu insanlar sevilmek ve ilgi görmek isterler, sorunlu ve açması hayatlarının düzeltilmesini isterler. Adam onlara bunu sunar -başlangıçta. Moon tarikatından Manşon ailesine dek bütün tarikatlar böyle ortaya çıkar.”

“Jeremiah Goode’u Charles Manson’la bir mi tutuyorsun?”

“Evet.” Cathy’nin yüzü gerildi. “Aynen öyle yapıyorum. Aynı psikoloji, aynı sosyal dinamikler. Mürit zokayı yuttu mu lidere ait olur. Jeremiah’ya bütün mallarım mülklerini verip onun yerleşim merkezine taşmıyorlar. Jeremiah orada mutlak kontrol sahibi. Onları amelelikten marangozluğa ve kargoyla gönderilen re çel, jöle imalatına dek çeşitli işlerde çalıştırıp tonla para kazanıyor. Orası dışarıdan bakılınca, herkesin katkıda bulunduğu ütopik bir cemaat gibi görünüyor. Bu katkının karşılığında herkes himaye ediliyor. Bobby Martineau’nun Ahret’e gidince gördüğü buydu herhalde.”

“Ne görmeliydi peki?”

“Bir diktatörlük. Herkes Jeremiah için, onun arzusu doğrultusunda çalışıyor.”

“Arzusu ne?”

Cathy’nin gözleri çelik gibi sertleşti. “Genç bedenler. Topluluk tamamen bununla ilgili dedektif. Genç kızlara sahip olmakla, onları yönetmekle ve düzmekle.”

Yan masadaki, “düzmek” kelimesinden rahatsız olan bir kadın dönüp onlara öfkeyle baktı.

Cathy sakinleşmek için bir an durdu. “Etrafta çok fazla delikanlı olması Jeremiah’nın bu yüzden işine gelmiyor” dedi. “Bu yüzden onlardan kurtuluyor. Ailelere ergen oğullarını kovmalarını söylüyor. Delikanlılar en yalandaki kasabaya götürülüp bırakılıyorlar. Idaho’da Idaho Falls’a bırakılıyorlardı. Buradaysa Jackson’a veya Pinedaie’e bırakılıyorlar.”

“Aileleri buna razı oluyor mu gerçekten?”

“Kadınlar itaatkâr küçük robotlar. Adamlarsa sadakatlerinin karşılığında genç eşlerle ödüllendiriliyorlar. Çokeşlilik suçlamasıyla dava açılmasın diye o kızlara ruhani gelin diyorlar. Erkekler istedikleri kadar eşe sahip olabiliyorlar ve bunu Kutsal Kitap’a dayandırıyorlar.”

Afallayan Jane güldü. “Hadi ya? Hangisine?”

“Tevrat’a. İbrahim’le Yakub’u, Davud’la Süleyman’ı düşün. Tev rat’taki bu ataerkil figürlerin birden çok eşleri veya cariyeleri vardı.”

“Jeremiah’nın müritleri bunu yutuyorlar mı peki?”

“İşlerine geldiği için. Kadınlar güvenliği, zor seçimler yapmak zorunda kalmamayı arzuluyor olabilirler. Erkeklerin ise... eee, ne elde ettiği bariz zaten. On dört yaşındaki kızlarla yatma fırsatım buluyorlar. Hem de cennete gitme şansım yitirmeden.”

“Julian Perkins bütün bunlara dahil miydi peki?”

“Onun annesiyle on dört yaşındaki kız kardeşi, Ahret’te yaşıyorlar hâlâ. Julian dört yaşındayken babasını yitirdi. Annesiyse saçma sapan bir insan maalesef.

Sharon çocuklarım dedeleri Absolem'e bırakıp gitti; kendini bulmak mı istiyormuş neymiş."

"Dedeleri şu dağ adamıydı."

"Evet. Düzgün bir insandı, çocuklara iyi baktı. Ama on yıl sonra Sharon geri geliveriyor; hem de ne geliş! Hayatında yeni bir adam var, üstüne üstlük dini keşfetmiş! Jeremiah Goode'un dinini. Çocuklarım geri alıyor ve Topluluk'un burada, Wyoming'de inşa ettiği yeni yerleşim merkezine, Ahret'e taşmıyorlar. Birkaç ay sonra Absolem ölünce Julian'in hayatmda Sharon'dan başka yetişkin kalmıyor." Cathy'nin sesi iyice sertleşti. "Ve Sharon ona ihanet ediyor."

"Onu kovdu mu?"

"Çöp atarmış gibi. Tanrı'nın Elçisi istediği için."

İki kadın hiddetli gözlerle bakışmayı ancak garson kız kahve kabıyla geri dönünce kestiler. Kahvelerini sessizce yudumladılar; sıcak içecek, öfkeli Jane'in midesindeki yanmayı iyice artırdı.

"Jeremiah Goode neden hapiste değil peki?" diye sordu Jane.

"Denemedim mi sanıyorsun? O toplantıda bana nasıl tepki verdiklerini gördün. Ben kasabanın cadalozuyum sadece, tacize uğrayan kızlardan ısrarla bahseden sinir bozucu feministim. Ve artık beni dinlemek istemiyorlar." Durakladı. "Veya dinlememek için para alıyorlar."

"Jeremiah onlara rüşvet mi veriyor?"

"Idaho'dayken veriyordu. Polislere, yargıçlara. Topluluk'un herkesi satın alacak kadar parası var. Jeremiah'nın yerleşim yerlerinin dış dünyayla bağlantısı yok - telefon, telsiz yok. Bir kız yardım çağırmak istese bile yapamaz." Cathy kahve fincanım bıraktı. "Hayatta en çok istediğim şey onun ve yandaşlarının prangaya vurulduklarım görmek. Ama bu asla olmayacak sanırım."

"Julian Perkins de senin gibi mi düşünüyor?"

"Hepsinden nefret ediyor. Bana öyle söyledi."

"Öldürecek kadar ıtn nefret ediyor?"

Cathy kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Circle B pansiyonundaki çifte cinayet mahallindeydin. O ölü çift Topluluk’tandı.”

“Julian’in yaptığım düşünmüyorsundur.”

“Kaçmasının sebebi budur belki de. Şerif yardımcısını öldürmek zorunda kalmasının da.”

Cathy hararetle başım salladı. “Ben o çocukla zaman geçirdim.

Bir sokak köpeği var onun; bir hayvana o kadar iyi davranan birini hayatta görmemişsindir. O çocukta şiddetten eser yok.”

“Bence hepimizde var” dedi Jane usulca. “Yeterince zorlanırsak ortaya çıkıyor.”

“Eh, o yaptıysa bile” dedi Cathy, “mutlaka haklıdır.”

27

Kar mağarasında ıslak köpeğin, küflü giysilerin ve iki kirli bedenin ter kokulan vardı. Maura haftalardır yıkanmıyordu, delikanlıysa çok daha uzun süredir yıkanmamıştı muhtemelen. Ama barınak kurt ini gibi güven vericiydi; çam dallanyla kaplı zemine uzanabilecekleri kadar genişti ve Sıçan'in yaktığı ateş artık ışıl ışıl, çıtır çıtır yanıyordu. Maura bir zamanlar beyaz olan, ama artık isle ve kanla kirlenmiş parkasını alevlerin ışığında inceledi. Aynaya baksa göreceği korkunç yansımasını hayal etti. Vah şi hayvana dönüşüyorum, tıpkı bu ikisi gibi, diye düşündü. Mağarada saklanan bir hayvana. Kurtlar tarafından yetiştirilen çocuklara dair okuduklarım anımsadı. Uygarlığa geri getirildiklerinde yabanilikleri sürmüştü, ehlileştirilememişlerdi. Şimdi kendisinin de dönüşmeye başladığım hissedebiliyordu. Sert zeminde oturup kamını doyuruyordu, aynı giysileri günlerce giyiyordu, her gece Ayı'nın sıcak tüylerine sokulup yatıyordu. Yakında kendisini kimse tamyamayacaktı.

Ben bile kendimi tamyamayabilirim.

Sıçan ateşe bir demet ince dal attı. Kar mağarasında kıvrılarak yükselen dumanlar gözlerini ve genizlerini acıtıyordu. Bu çocuk olmasa burada bir gece bile sağ kalamazdım, diye düşündü Maura. Çoktan donmuş ve ölmüş olurdum, cesedim rüzgârın savurduğu karların altında gözden kaybolurdu. Oysa vahşi doğa, Sıçan'in içinde kendini rahat hissettiği bir dünya gibiydi. Delikanlı bir saatte bu mağarayı kazmıştı; tepenin rüzgâr almayan tarafında bir yer seçip yukan doğru tünel kazmaya başlamıştı. Ateş yakmak için karanlığa ve gecenin ölümcül soğuğuna karşı yarışarak birlikte çam dalı toplamışlardı.

Maura şimdi, ateşin yanında şaşılacak bir rahatlıkla otururken, çam dallarından yapılma kapılarının ardında inleyen rüzgârı dinledi ve delikanlının sırt çantasını karıştırmasını seyretti. Delikanlının süttozu ve bir kutu kuru köpek maması çıkarmasını izledi.

Sıçan, Ayı'ya bir avuç mama attı. Sonra kutuyu Maura'ya uzattı.

"Köpek maması mı?" diye sordu Maura.

“Ona bu kadarı yetiyor.” Sıçan, yemeğini iştahla yiyen köpeği başıyla gösterdi. “Aç kalmaktan iyidir.”

Çok da iyi değil ama, diye düşündü Maura, pes edip mamayı yemeye başlarken. Bir an mağarada köpek maması çiğneyen üç çenenin sesleri duyuldu yalnızca. Maura titreşen alevlerin ardından delikanlıya baktı.

“Teslim olmanın bir yolunu bulmalıyız” dedi.

Delikanlı çiğnemeyi sürdürdü; dikkatini tamamen kamım doyurmaya vermişti.

“Sıçan, peşimize düşeceklerim sen de biliyorsun. Burada sağ kalamayız.”

“Ben sana bakarım. Bir şey olmaz.”

“Köpek maması yiyerek mi yaşayacağız? Kar mağaralarında saklanarak mı?”

“Yukarıda, dağlarda bir yer biliyorum. Gerekirse bütün kışı orada geçirebiliriz.” Delikanlı süttozu paketlerini uzattı. “Al. Tatlı.”

“Vazgeçmezler. Bir polis öldü.” Maura ölü şerif yardımcısının silahına baktı. Sıçan onu bir paçavraya sarıp kuytu bir köşeye koymuştu, o silah görmek istemediği bir cesetmiş gibi. Maura, gözaltındayken ölen bir polis katilinin cesedine yaptığı otopsiyi hatırladı. Delirip üstümüze saldırdı, uyuşturucu almıştı herhalde, diye iddiada bulunmuştu polisler. Oysa Maura’run cesedin gövdesinde gördüğü morluklar, yüzdeki ve alındaki derin kesikler öyle demiyordu. Maura’nın bu deneyimden çıkardığı ders şuydu: Polis öldürürsen bedelini ödersin. Delikanlının intikamcı yumruklar tarafından dövülüp kan revan içinde bırakıldığım ve bir otopsi masasında yattığım gözünde canlandırdı birden.

“Onları ikna etmek için tek şansımız bu” dedi. “Birlikte teslim olmamız. Yoksa o adamı kendi tabancasıyla katlettiğimizi varsayarlar.”

Açık açık yapılan bu durum değerlendirmesi karşısında sarsü- mış gibi görünen delikanlı başım eğerken elindeki köpek mamasını düşürdü. Maura onun yüzünü seçemese de, ateşin ışığında titrediğim görünce ağladığım anladı.

“Kazaydı” dedi Maura. “Onlara söylerim. O beni korumaya çalı şıyordu sadece derim.”

İyice titremeye başlayan delikanlı hıçkırıklarını engellemek istercesine kollarıyla kendi bedenini sardı. Ayı inleyerek yaklaştı ve iri başım delikanlının dizinin üstüne koydu.

Maura elini uzatıp delikanlının koluna dokundu. “Teslim olmazsak suçlu gibi görünürüz. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Delikanlı başım iki yana salladı.

“Onları inandırırım, yemin ederim. Seni suçlamalarına izin vermem.” Maura delikanlıyı sarstı. “Sıçan, bu konuda bana güven.”

Delikanlı ondan uzaklaştı. “Yapma.”

“Senin iyiliğini düşünüyorum sadece.”

“Bana ne yapacağımı söyleme.”

“Biriiiin söylemesi gerek.”

“Sen annem değilsin!”

“Şu an anneye ihtiyacın var ama!”

“Benim annem var zaten!” diye haykırdı delikanlı. Başını kaldırdı; yüzü gözyaşlanyla ışıldıyordu. “Bana ne faydası oldu ki?”

Maura buna verecek yanıt bulamadı. Delikanlının gözyaşlarını utançla silmesini, is içindeki yüzünde izler bırakmasını sessizce seyretti. Delikanlı, erkek gibi davranmak için var gücüyle çabalamıştı günlerdir. Gözyaşları Maura’ya Sıçan’ın yalnızca bir çocuk, ne kadar korktuğunu belli etmemek için onunla göz göze gelmekten kaçmacak kadar gururlu bir çocuk olduğunu hatırlattı. Delikanlı dikkatini süttozu paketlerine verdi; paketleri yırtarak açıp süttozunu ağzına döktü.

Maura da kendi paketlerini açtı. Biraz süttozu dökülen elini Ayı’nın yalamasına izin verdi. Ayı, Maura’nın elini temizledikten sonra yüzünü de birkaç kez yaladı; Maura güldü. Sıçan’ın onları seyrettiğim fark etti.

“Ayı ne kadar zamandır seninle?” diye sordu Maura, köpeğin kışa uygun kalın

postunu okşarken.

“Birkaç aydır.”

“Onu nerede buldun?”

“O beni buldu.” Delikanlı elini uzattı ve Ayı ona geri gelince gülümsedi. “Bir gün okuldan çıkmıştım, yanıma geldi. Beni eve kadar takip etti.”

Maura da gülümsedi. “Arkadaşa ihtiyacı vardı herhalde.”

“Veya benim ihtiyacım olduğunu biliyordu.” Delikanlı nihayet başını kaldırıp Maura’ya baktı. “Senin köpeğin var mı?”

“Hayır.”

“Çocukların?”

Maura duraksadı. “Hayır.”

“İstemedin mi?”

“Olmadı işte.” Maura iç geçirdi. “Hayatım... karışık.”

“Öyle olmalı. Bir köpeğe bile bakamıyorsan.”

Maura güldü. “Evet. Önceliklerimi belirlemem şart.”

Yine sessizlik oldu. Sıçan, Ayı’nın başını kaldırdı ve yüzünü onunkine sürttü. Maura kıvılcımlar saçan ateşin yaranda otururken delikanlının köpekle sessizce iletişim kurmasını seyretti; delikanlı gözüne on altı yaşından çok daha küçük gibi göründü birden. Bir erkeğin bedenindeki bir çocuktu o.

“Sıçan?” diye sordu usulca. “Annenle kız kardeşine ne olduğunu biliyor musun?”

Delikanlı köpeği okşamayı kesti; eli hareketsiz kaldı. “Onları götürdü.”

“Tanrı’nın Elçisi mi?”

“Her şeye o karar verir.”

“Sen görmedin mi peki? Orada değil miydin?”

Delikanlı başını iki yana salladı.

“Diğer evlere girdin mi? Şey gördün mü...” Maura duraksadı.

“Kan?” diye sordu usulca.

“Gördüm.” Delikanlı gözlerim kaldırıp Maura’yla bakıştı; Maura onun evlerdeki kanın ne anlama geldiğini bildiğim gördü. Bu yüzden hâlâ hayattayım, diye düşündü. Çünkü kanın ne anlama geldiğini biliyordu. Ahret’te kalırsam başıma ne geleceğini biliyordu.

Sıçan köpeğe sarıldı, huzur bulması için Ayı yeterliymiş gibi.

“Daha on dört yaşında. Onu kollamama ihtiyacı var.”

“Kız kardeşinin mi?”

“Beni götürürlerken Carrie onları durdurmaya çalıştı. Çığlıklar atıp durdu ama annem onu bırakmıyordu. Gitmem gerektiğini söylüyordu ona. Benden uzak durmaları gerektiğini.” Delikanlı köpeğin postunu tutan elini yumruk yaptı. “O yüzden geri döndüm. Kardeşim için. Carrie için.” Başını kaldırıp baktı. “Ama orada yoktu. Kimse yoktu.”

“Onu bulacağız.” Maura uzanıp delikanlının kolunu tuttu, tıpkı onun şimdi Ayı’yı tuttuğu gibi. Üçü birleşmişlerdi; kadın, delikanlı ve köpek. Zorlukların perçinlediği tuhaf birliktelikleri sevgiye yakın bir şeye dönüşmüştü. Hatta belki sevgiden de güçlü bir şeye. Grace’e yardım edemedim, diye düşündü Maura. Ama bu çocuğu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. “Onu bulacağız Sıçan” dedi. “Her şey yoluna girecek bir şekilde. Söz veriyorum.”

Ayı yüksek sesle inleyip gözlerini kapadı.

“O da sana inanmıyor” dedi Sıçan.

28

Jane kocasının bir sırt çantasını gerekli eşyalarla titizce, tıka basa doldurmasını seyretti. Kocası çantaya uyku tulumu ve şişme yatak, tek kişilik çadır, kışlık kamp ocağı ve dondurularak kurutulmuş yiyecekler koydu. Küçük ceplere de pusula, bıçak, fener, paraşüt ipi ve ilkyardım kutusu tıkıştırdı. Hiçbir boşluğu ziyan etmedi, çantaya gereksiz ağırlık yapacak hiçbir şey koymadı. Bu ekipmanı o akşam Sansone'la birlikte satın almıştı ve şimdi kendi eşyaları otel yatağında düzgünce diziliydi; küçük nesneler torbalara konmuştu, su şişeleriyse her zaman faydalı olan koli bandıyla sarılmıştı. Gabriel bunu daha önce birçok kez yapmıştı, gençliğinde sapa yerlerde otostop çekerken ve daha sonra denizciyken. Ama şimdi belindeki silahı, bir kamp gezisine çıkmadıklarım huzursuz edici bir şekilde anımsatıyordu.

"Sizinle gelmeliyim" dedi Jane.

"Hayır, gelmemelisin. Burada kalıp telefon gelmesini beklemelisin."

"Ya orada bir terslik olursa?"

"O zaman senin burada güvende olduğunu bilmek kendimi çok daha iyi hissettirir."

"Gabriel, biz bir ekibiz diye düşünmüştüm hep."

Adam sırt çantasını bırakıp Jane'e buruk bir tebessümle baktı. "Peki bu ekibin hangi üyesinin her türlü kampa karşı alerjisi var?"

"Gerekirse yaparım."

"Kışın kamp yapma konusunda deneyimin yok."

"Sansone'un da yok."

"Ama o formda ve güçlü. Sen şu sırt çantasını bile kaldıramazsın bence. Haydi, denesene."

Jaıe sırt çantasını tutup yataktan kaldırdı. “Kaldırabiliyorum”

dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Şimdi sırtında o ağırlıkla dağa tırmandığını hayal et. O sırt çantasını saatlerce, günlerce, yüksek irtifada taşıdığım hayal et.

Senden yirmi beş kilo daha ağır, kaslı adamlara ayak uydurmaya çalıştığını hayal et. Bunun gerçekçi olmadığım ikimiz de biliyoruz Jane.”

Jane’in bıraktığı çanta yere gürültüyle düştü. “Bu bölgeyi bilmiyorsunuz.”

“Yanımızda bilen insanlar olacak.”

“Onlara güvenebilir misiniz?”

“Yalanda öğreniriz.” Gabriel sırt çantasını kapatıp köşeye koydu. “Önemli olan şey onların yanında olmamız. Yoksa silahlarım kullanmak konusunda fazla aceleci davranabilirler ve Maura ateş hattında kalabilir.”

Jane yatağa çöküp iç geçirdi. “Orada ne işi var ki? Çok tuhaf şeyler yapıyor!”

“İşte bu yüzden sen telefonun başında olmalısın. Seni bir kez aradı. Tekrar ulaşmaya çalışabilir.”

“Ben sana nasıl ulaşacağım peki?”

“Sansone yanma uydu telefonu alacak. Sırra kadem basacak değiliz.”

Ama öyle gibi geliyor, diye düşündü Jane, o gece yatakta Gabriel’in yanında yatarken. Gabriel vahşi doğaya gitmek üzereydi, ama hiç korkmadan horul horul uyuyordu. Gözüne uyku girmeyense Jane’di; Gabriel’a eşlik edecek kadar güçlü ya da deneyimli olmamak canım sıkıyordu. Kendim bütün erkeklerle eşit görürdü, ama bu sefer üzücü gerçeği kabullenmek zorundaydı. O sırt çantasım taşıyamazdı. Gabriel’a ayak uyduramazdı. Birkaç kilometre soma kara yığılıp kalırdı herhalde; araştırmayı sekteye uğratır ve kendim rezil ederdi.

Maura sağ kalmayı nasıl başaracak peki?

Şafaktan önce uyanıp da pencereden dışarıya, otelin otoparkında rüzgârın hızla

savurduğu karlara bakarken bu soru onu iyice kaygılandırdı. O rüzgârın gözlerim acıttığım, tenini dondurdu ğunu hayal etti. Birilerini aramaya çıkmak için kötü bir gündü.

O, Gabriel ve Sansone güneş yükselmeden buluşma yerine gittiler. Arama ekibinden on kişi av köpekleriyle gelmişti bile; adamlar şafağın loş ışığında oturmuş, sıcak kahvelerim yudumlu— yorlardı. Jane seslerindeki heyecanı algılayabiliyor, havadaki gerginliği hissedebiliyordu. Baskına gitmek üzere olan polisler gibiy diler, testosteron yüklüydüler ve eyleme geçmeye can atıyorlardı.

Gabriel ile Sansone sırt çantalarını omuzlarına asarlarken Jane, Şerif Fahey'in "Siz ikiniz o sırt çantalarıyla nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sorduğunu duydu.

Gabriel adama döndü. "Arama ekibine katılacak gönüllüler istemiştiniz."

"Federal ajan istemedik."

"Ben eğitimli bir rehine pazarlıkçısıyım" dedi Gabriel. "Ve Maura Isles'ı tanıyorum. Bana güvenir."

"Bu bölge engebeli. Ne yaptığınızı biliyor olmanız şart."

"Deniz kuvvetlerinde sekiz yıl görev yaptım. Kışın dağlarda operasyon yapma eğitimi aldım. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Bu nitelikler karşısında söyleyecek söz bulamayan Fahey, Sansone'a döndü ama adamın sert yüzünü görünce ona meydan okumaktan vazgeçti. Homurdanarak uzaklaştı. "Monty Loftus nerede?" diye bağırdı. "Onu daha fazla bekleyemeyiz!"

"Gelmeyeceğim söyledi bana" diye karşılık verdi biri.

"Dün gece o kadar direttikten soma mı? Kesin gelir sanmıştım."

"Belki de aynaya bakıp yetmiş bir yaşında olduğunu hatırlamıştır."

Kopan kahkahaların arasından biri seslendi: "Köpekler kokuyu aldılar!"

Arama ekibi ormanın içine doğru yola koyuldu. Gabriel, Jane'e döndü. Son bir kez öpüşüp kucaklaştılar ve sonra Gabriel gitti.

Jane daha önce birçok kez olduğu gibi, onun doğal atletikliğini, güvenli adımlarım takdir etti. Ağır sırt çantası bile onu yavaşlatmıyor gibiydi. Jane ağaçların önünde durup Gabriel'ı seyrederken, onun genç denizci halini görür gibi oldu.

"Bu işin sonu iyi olmayacak" dedi bir ses.

Jane dönünce Cathy Weiss'in başım salladığım gördü.

"O çocuğu hayvanmış gibi avlayacaklar" dedi Cathy.

"Ben asıl Maura Isles için kaygılanıyorum" dedi Jane. "Ve kocam için."

Araştırma ekibi ormanda uzaklaşırken ikisi yan yana durdular.

Taşıtlar gidip, yol yavaş yavaş boşalırken iki kadın oldukları yerde kalıp ağaçların arasında gözden kaybolan adamları seyrettiler.

"Eh azından aklı başında bir adama benziyor" dedi Cathy.

Jane başıyla onayladı. "Gabriel kesinlikle öyledir."

"Ama diğerleri önce ateş edip sonra soru sormaya hazırlar.

Belki de Bobby buzda kayıp düştü ve kendini vurdu." Cathy can sıkıntısıyla iç geçirdi. "Gerçekte ne olduğunu kim biliyor ki? Gören olmadı."

Vurulma olayının video kaydı da yok, diye düşündü Jane. Sırf bu ayrıntı bile kafasını epey kurcalıyordu. Martineau'nun arabasındaki kamera gayet iyi çalışıyordu. Şerif departmanı kuralları hiçe sayılarak kapatılmıştı, o kadar. Kamera en son Martineau, Doyle Dağı'na giderken kayıt yapmıştı. Adam eve varmadan hemen önce kamerayı bilerek kapamıştı.

Jane, Cathy'ye döndü. "Şerif Yardımcısı Martineau'yu ne kadar tanırdın?"

"Onunla konuştuğum zamanlar oldu." Bu konuşmaların arkadaşça olmadığı kadının ses tonundan belliydi.

"Ona güvenmemen için bir sebep oldu mu hiç?"

Cathy, insanın kemiklerini donduran şafakta Jane'e baktı bir an; buharlı nefesleri

birbirine karıştı.

“Bu soruyu nihayet sormaya kim cesaret edecek diye merak ediyordum” dedi kadın.

“Bobby Martineau artık kahraman olarak görülüyor. Ölü kahramanların ardından kötü konuşmak ayıplanır. Bunu hak etseler bile” dedi Cathy.

“Onun hayranı değildin yani.”

“Aramızda kalsın ama Bobby tacizci bir kontrol manyağıydı.”

Cathy konuşurken yola bakıyor, kar ve buz kaplı asfaltta dikkatle araba kullanıyordu. Jane bu bilmediği yollarda kendisinin araba kullanmadığına memnundu; Cathy’nin eski arazi aracıyla yolculuk etmelerineyse daha da memnundu. “Benim mesleğimde” dedi Cathy, “ilçedeki hangi ailelerin sorunlu olduğunu çabucak öğreniyor insan. Kimlerin boşandığım, kimlerin çocuklarının sık sık okula gitmediğim. Ve kimlerin kanlarının işyerine morarmış gözlerle geldiğim.”

“Bobby’nin mi?”

“Artık eski kansı. Kadının gözlerinin açılması ve kendim kurtarması epey uzun sürdü. Patsy iki yıl önce nihayet onu terk edip Oregon’a taşındı. Keşke burada kalıp dava açsaydı, çünkü Bobby gibi adamlar polis rozeti taşımamalı.”

“Kansını dövdüğü halde üniforma giymeye devam mı etti?”

“Boston’da da öyle oluyordur herhalde, değil mi? İnsanlar Bobby gibi nezih, saygın bir vatandaşın karısını dövdüğüne inanmak istemiyorlar.” Cathy homurdandı. “Sahiden de çocuk onu vurduysa, Bobby hak etmiştir belki de.”

“Ciddi değilsin, değil mi?”

Cathy ona baktı. “Belki de ciddiyimdir. Biraz. Benim işim kurbanlarla ilgili. Yıllarca tacize uğrayan çocukların ne hale geldiğini bilirim. Bir kadının ne hale geldiğim.”

“Bunun senin için kişisel bir mesele olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Böyle şeyleri çok fazla görünce, evet, ister istemez kişiselle şiyor.”

“Bobby karısını döven adi biriydi demek. Yine de arabasının kamerasını kapatmasını açıklamıyor bu. Doyle Dağı’nda neyi gizlemeye çalışıyordu acaba?”

“Bunun yanıtım bilmiyorum.”

“Julian Perkins’i tanır mıydı?”

“Evet, elbette. İlçedeki hemen hemen bütün şerif yardımcıları o çocuğu bir kabahat yüzünden nezarete atmışlardır.”

“Yani ortak bir geçmişleri vardı.”

Cathy arabayı evlerin seyrekleştiği bir yoldan yukarıya doğru sürerken bu sözün üstüne düşündü. “Julian polisleri sevmezdi ama tipik bir ergen için normaldir bu. Polisler düşmandır. Yine de durum, kamera olayına açıldık getirmiyor. Şunu da unutmayalım.” Jane’e göz attı. “Bobby kamerayı Doyle Dağı’na çıkmadan önce kapamış. Çocuğun orada olduğunu bilmeden önce. Bunu yapmasının sebebi her ne idiyse, arkadaşın Maura Isles’la ilgili.”

Ki Maura’nın yaptıkları gizemlerin en büyüğüydü hâlâ.

“İşte geldik” dedi Cathy ve arazi aracım yol kenarına park etti.

“Bobby’yi tanımak istiyordun. İşte, burada kalıyordu.”

Jane yolun diğer tarafındaki gösterişsiz eve baktı. Bahçe yolundaki karlar kürenip iki yana yığılmıştı; bina gizleniyordu sanki, pencereleri gelip geçenlere kaçamak bakışlar atarcasına karların üstünden bakıyordu. Civarda başka ev görünmüyordu, Jane’in konuşup bilgi alabileceği komşular yoktu.

“Yalnız mı yaşıyordu?” diye sordu Jane.

“Bildiğim kadarıyla evet. Evde biri varmış gibi görünmüyor.”

Jane parkasının fermuarım çekip arabadan indi. Ağaçları hı şırdatan rüzgârın yanaklarım acıttığım hissetti. Birden ürpermesinin sebebi rüzgâr mıydı? Yoksa karların üzerinden bakan karanlık gözlere sahip bu ev miydi? Ölü bir adamın evi. Cathy sertleşmiş karı çizmeleriyle ezerek ön sundurmaya doğru yürümeye

başlamıştı bile ama Jane arabanın yanında duraksadı. Arama izinleri yoktu. Burada bulunmalarının tek sebebi Jane'in Şerif Yardımcısı Martineau'yu esrarengiz bulmasıydı; ayrıca iyi bir ci nayet soruşturması, kurbanın analizini de içermeliydi. Bu adam neden saldırıya uğramıştı? Doyle Dağı'ndaki rüzgârlı bahçe yolunda ölmesine yol açacak neler yapmıştı? Şimdiye kadar herkes Martineau'yu vurduğu öne sürülen kişiye, Julian Perkins'e odaklanmıştı. Bobby Martineau'ya odaklanmanın vakti gelmişti.

Jane, Cathy'nin peşinden bahçe yoluna girdi; çizmeleri buza sa çılmış kumlan eziyordu. Cathy ön kapıya vurmaya başlamıştı bile.

Tahmin ettikleri gibi, kapıyı açan olmadı.

Jane çürümüş pencere pervazlarına, yer yer dökülmüş boyaya baktı. Yakacak odunlar sundurmanın bir ucuna özensizce atılmıştı ve dayalı durduklan parmaklık tehlikeli bir şekilde yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Jane ön pencereden içeri balonca az mobilyalı bir oturma odası gördü. Kahve sehpasının üstünde bir pizza kutusuyla iki bira kutusu duruyordu. Şerif yardımcısı maaşıyla tek başına yaşayan bir bekârın evinde olması beklenmeyen, şa şırtıcı bir şey yoktu.

"Burası resınen çöplük yahu" dedi Cathy, çatısı karlar yüzünden çökecek gibi görünen garaja bakarak.

"Arkadaşlarım biliyor musun? Onu yakından tanıyan bililerini?"

"Şerifin ofisinde arkadaşlan vardı muhtemelen ama onun aleyhinde kesinlikle konuşmazlar. Dediğim gibi, ölü bir polis her zaman kahramandır."

"Polisin nasıl öldüğüne bağh." Jane kapıyı açmayı deneyince kilitli olduğunu fark etti. Dikkatim yandaki garaja yöneltti. Garaj kapışma kadar uzanan bahçe yolu kardan temizlenmişti; Jane lastik izleri gördü - geniş bir aracın, bir kamyonetin lastik izlerini. Kaygan sundurma basamaklarım ihtiyatla indi. Garaj kapışma vannca duraksadı; o kapıyı açmakla etik bir sının aşmış olacağını biliyordu. Arama izni yoktu ve burası yetki alanında bile değildi. Ama Bobby Martineau ölmüştü nasılsa, şikâyette bulunamazdı. Hem sonuçta Jane bütün bunları adaletin yerine gelmesi için yapıyordu, değil mi? Hem Bobby hem de onu öldürmekle suçlanan çocuk için.

Garaj kapışırım koluna uzandı, ama buz tutmuş kapıyı kımıldatamadı. Cathy

yardıma geldi ve var güçleriyle kapıyı kaldırmaya uğraştılar. Kapı birden sarsılarak yukarıya kaydı. İçeriye hayretle baktılar.

İçeride siyah, muazzam bir dev ışüdıyordu.

“Şuna bak” diye mırıldandı Cathy. “Öyle yeni ki üstünde hâlâ satıcı plakası var.”

Jane kamyonetin etrafından dolanırken, aracın mükemmel boyanmış kaportasını okşadı. Kamyonet Ford F-450 XLT’ydi. “Bu bebek en az elli bin dolardır” dedi Jane.

“Bobby bunu alacak parayı nereden bulmuş olabilir?”

Jane aracın etrafındaki turunu ön tamponun önünde tamamladı.

“Daha da önemlisi, şunu alacak parayı nereden bulmuş olabilir?”

“Neyi?”

Jane, Harley’yi gösterdi. Motosiklet siyahtı, V-Rod Muscle modeldi ve kamyonet gibi o da yepyeni görünüyordu. Jane fiyatını bilmese de bu motosikletin ucuz olmadığı kesindi. “Şerif Yardımcısı Martineau’nun eline bu aralar biraz para geçmiş anlaşılan”

dedi usulca. Harley’ye şaşkınlıkla bakan Cathy’ye döndü. “Bir yerlerde zengin amcası filan yoktu, değil mi?”

Afallamış olan Cathy başım iki yana salladı. “Duyduğuma göre nafaka bile ödeyemiyormuş.”

“Bu motosikletin parasım nereden buldu öyleyse? Kamyonetin?” Jane eğimli kirişleri olan döküntü garajda etrafına bakındı. “Ortada bariz bir tuhaflık var. Martineau’yla ilgili duyduğumuz her şeyi sorgulamama yol açıyor.”

“Polisti. Birileri ona bazı şeyleri görmezden gelmesi için rüşvet veriyordu belki de.”

Jane tekrar Harley’ye baktı ve bunun Martineau’nun ölümüyle bağlantısını anlamaya çalıştı. Adamın arabasındaki kamerayı, eylemlerini gizlemek için bilerek kapattığım düşünüyordu artık.

Maura Isles’in, kurtarılmaya muhtaç bir kadının, tek başına beklediği söylenmişti ona. Martineau bunu duyduktan sonra kamerasını kapatıp Doyle Dağı’na çıkmıştı.

Sonra ne olmuştu? Çocuk nerede devreye girmişti? Belki de her şey çocukla ilgili.

Cathy’ye baktı. “Ahret ne kadar uzakta?”

“Buradan elli-altmış kilometre ötede. Issızlığın ortasında.”

“Belki de oraya gidip Julian’ın annesiyle konuşmalıyız.”

“Şu an orada kimse kalmıyordur bence. Duyduğuma göre kış gelince gitmişler.”

“Bu bilgiyi veren kimdi, hatırlıyor musun? Ahret’e defalarca giden ve orada hiçbir terslik görmeyen şerif yardımcısının ta kendisi.”

“Bobby Martineau” dedi Cathy usulca.

Jane, başıyla Harley’yi gösterdi. “Burada bulduklarımızdan yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki, bence Martineau’nun her sözüne güvenemeyiz. Biri ona rüşvet veriyordu. Çok parası olan biri.”

Bu kişinin isınini yüksek sesle söylemelerine gerek yoktu. Jeremiah Goode.

“Ahret’e gidelim” dedi Jane. “Görmememiz gereken şey neymiş, öğrenmek istiyorum.”

29

Araba penceresinden bakan Jane engin, beyaz arazide kahverengi noktalar gördü. Bunlar bizonlardı, rüzgâr yüzünden birbirlerine sokulmuşlardı, kaba tüylü postları karla kaplıydı. Kimseye ait olmayan yabani hayvanlardı. Büyük şehirli bir kız için yeni bir şeydi bu; onun geldiği yerde bütün evcil hayvanlara kayış takılırdı, hayvanlar etiketlenir ve kaydedilirdi. Ve evcil hayvanlara yiyecek ve barınak verilirdi; sert doğa koşullarında başlarının çaresine bakmak zorunda kalmazlardı. Özgürlüğün bedeli bu işte, diye düşündü Jane bizonlara bakarken; Julian Perkins koruyucu ailesinin evinden sadece bir çanta dolusu yiyecekle kaçarken bu bedeli kabullenmişti. On altı yaşında bir çocuk bu acımasız dünyada nasıl sağ kalabilirdi?

Maura nasıl sağ kalabilirdi?

Cathy onun düşüncelerini okurcasına "Arkadaşının orada sağ kalmasını sağlayabilecek biri varsa Julian'dır" dedi. "O çocuk bu bölgede hayatta kalmak için gerekli bütün numaralan bilen dedesinin yarımda büyüdü. Absolem Perkins buralarda efsanedir.

Bridger-Teton Dağlan'ndaki kulübesini elleriyle inşa etti."

"Orası neresi?"

"Şu sıradağlar." Cathy gösterdi.

Jane lastiklerin havalandırdığı karların arasından son derece sarp zirveler gördü. "Julian orada mı büyüdü?"

"Artık milli orman. Ama oraya çıkarsan Absolem'inki gibi birkaç eski kulübeye rastlarsın. Çoğu yıkıldı ama o birkaç kulübe bile hayatta kalmanın ne kadar zor olduğunu anımsatıyor. Ben sifonlu tuvalet ve sıcak duş olmadan bir gün yaşamayı bile düşünemiyorum."

"Onu bırak. Ben kablolu televizyonsuz bir gün yaşamayı düşünemiyorum."

Artık dağın eteğine çıkıyorlardı; ağaçlar artıyordu ve binalar gözden kaybolmuştu. Grubb’s Marketi’nin önünden geçerlerken Jane ürkütücü tabelayı okudu: BENZİN İÇİN SON FIRSAT.

Cathy’nin yakıt göstergesine ürkekçe göz attı ister istemez ve deponun dörtte üçünün dolu olduğunu görünce rahatladı.

Jane o isını ancak bir kilometre sonra hatırladı. Grubb’s Marketi. Queenan, Maura’nın birçok yerde görüldüğünü söylemişti, insanlar onu eyaletin birçok yerinde, Thermopolis’teki Dinozor Müzesi’nde, Cody’deki Irma Oteü’nde görmüşlerdi. Ve Sublette il çesindeki Grubb’s Marketi’nde.

Queenan’ı aramak için cep telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu, telefon çekmiyordu. Telefonunu el çantasına geri koydu.

“Eh, bu ilginç!” dedi Cathy, çok daha dar bir yola saparken.

“Ne?”

“Yol karlardan temizlenmiş.”

“Ahret yolu mu bu?”

“Evet. Vadi Bobby’nin söylediği gibi terk edilmişse niye birileri yolu açma zahmetine girsin ki?”

“Buraya daha önce geldin mi hiç?”

“En son geçen yaz gelmiştim” dedi Cathy. Araba öyle keskin bir virajdan döndü ki Jane içgüdüsel olarak yana tutundu.

“Julian’la ilgilenme görevim yeni almıştım. Polis onu Pinedale’de yakalamıştı; orada birilerinin evine gizlice girmişti ve mutfağı yağmalıyordu.”

“Topluluk’tan kovulduktan sonra mı?”

Cathy başıyla onayladı. “Onların Kayıp Gençlerine bir yenisi eklenmişti. Annesiyle konuşma umuduyla buraya geldim. Kız kardeşi Carrie için de kaygılanıyordum. Julian bana o kızın daha on dört yaşında olduğunu söylemişti ve biliyorum ki erkeklerin ilgisi tam da o yaştaki...” Cathy duraklayıp derin bir

nefes aldı.

“Neyse işte, Ahret’e ulaşamadım.”

“Ne oldu ki?”

“Hususi yollarına saptım ve tam vadiye inerken bir kamyon gürleyerek yukarı çıkıp yolumu kesti. İnsanların geldiğini haber veren bir tür uyan sistemleri var herhalde. Telsizli iki adam neden geldiğimi sordular. Sosyal hizmet görevlisi olduğumu öğrenir öğrenmez gitmemi ve bir daha gelmememi emrettiler. Yoldan bakarken yerleşim merkezini anlık olarak görebildim sadece. On ev inşa etmişlerdi ve iki tanesi de inşaat halindeydi; etrafta buldozerlerle traktörler geziniyordu. Genişlemeyi planladıklan bariz.

Burası onların yeni Melekler Ovası olacak.”

“Julian’in annesiyle konuşamadın yani.”

“Konuşamadım. O da çocuğunun iyi olup olmadığını sormak için aramadı kimseyi.” Kadın tiksintiyle başını salladı. “Böyle ebeveyn sevgisi mi olur? Tarikatınla kendi evladın arasında se çim yapman isteniyor ve evladım kovmayı seçiyorsun. Ben anlamıyorum, ya sen?”

Jane kendi kızım düşündü, Regina’yı korumak için neleri feda edebileceğim düşündü. Onun için ölürüm, gözümü kırpmadan.

“Ben de anlamıyorum.”

“Zavallı Julian’in halini düşün. Annesinin onu gözden çıkardığını biliyor. Adamların onu evden yaka paça çıkarmalarına annesinin göz yumduğunu biliyor.”

“Tanrım, öyle mi oldu?”

“Julian’in anlattığına göre evet. Hüngür hüngür ağlıyormuş, çığlıklar atıyormuş. Kız kardeşi de çığlık atıyormuş. Annesiyse adamlara itiraz bile etmemiş.”

“Ne adi, ne boktan insanmış.”

“Ama unutma ki o da bir kurban.”

“Bahane değil bu. Anne dediğin çocukları için mücadele eder.”

“Topluluk’taki anneler bunu asla yapmazlar. Melekler Ovası’nda onlarca anne oğullarım kendi elleriyle teslim etti, oğullarının yaka paça götürülüp en yakın kasabaya bırakılmasına göz yumdular. O çocuklar öyle yıkıldılar, öyle örselendiler ki çoğu uyuşturuculara yöneldi. Veya sapıklara yem oldular. Bililerinin, herhangi birinin sevgisine muhtaçlar.”

“Julian nasıl dayandı peki?”

“Onun tek istediği ailesine geri dönmekti. Zalim sahibine geri dönmeye çalışan dayak yemiş bir köpek gibi o. Geçen temmuzda araba çaldı ve kız kardeşini görmek için vadiye gitmeyi başardı.

Topluluk’takiler onu yakalayıp Pinedale’e geri götürmeden önce, o civarda üç hafta saklanmayı başardı.”

“Yani bu kez de oraya geri dönebilir.” Jane, Cathy’ye baktı.

“Doyle Dağı’ndan ne kadar uzaktayız? Martineau’nun vurulduğu yerden?”

“Kuş uçuşuyla uzak değil. Şu tepelerin hemen ardında. Ama yoldan gidince epey uzak.”

“Yani çocuk tepelere tırmanmış olabilir.”

“Gerçekten istediyse.”

“Bir şerif yardımcısını daha yeni öldürdü. Korkuyor ve kaçıyor.

Ahret’e sığınması mümkün.”

Cathy bunu düşünürken kaşlarını iyice çattı. “Şimdi oradaysa...”

“Silahlı.”

“Beni incitmez. Beni tanıyor.”

“İhtiyatlı olmalıyız diyorum sadece. Ne yapacağım öngörenleyiz.” Ve Maura onun elinde.

Yaklaşık bir saattir hiç durmadan çıkıyorlardı ve başka bir araç, bir bina, bu dağda birilerinin yaşadığına ilişkin herhangi bir belirti görmemişlerdi. Jane direği yansına kadar kara gömülmüş tabelayı ancak Cathy arabayı yavaşlatıp durdurunca fark etti.

HUSUSİ YOL BURADA OTURANLARA MAHSUSTUR BÖLGEDE DEVRİYE GEZİLMEKTEDİR

“Çok sıcak bir karşılama, değil mi?” dedi Cathy.

“Ziyaretçilerden neden bu kadar korktuklarım merak etmeme de yol açıyor.”

“ilginç. Zincir indirilmiş ve bu yol da temizlenmiş.”

Hususi yola girdiler; Cathy’nin arazi aracı, yeni yağmış birkaç santimlik karla kaplı asfaltta yavaşça ilerliyordu. Buradaki çamların sıklığı, yola kasvetli bir görünüm veriyordu ve Jane yeşillik perdesinin ardım pek göremiyordu. Ne olacağım bilmeden, kaskatı bir halde ileriye bakıyordu. Topluluk’takiler yollarım mı keseceklerdi düşmanca? Çocuk korkudan ateş mi açacaktı? Birden ağaçların arasında boşluk belirince Jane soğuk ve aydınlık, bulutsuz gökyüzüne gözlerini kırpıştırarak baktı.

Cathy vadiyi gören bir yere park etti, iki kadın, Ahret adlı yerleşim yerinin aşağıdaki kalıntılarına afallamış halde baktılar.

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Cathy. “Burada ne olmuş böyle?”

Vadide siyah harabeler vardı nokta nokta. Evlerden geriye, çift sıra halinde uzanan yanmış temeller kalmıştı; tuhaf bir şekilde düzenli bir yıkım tablosuydu bu. Harabelerin arasında hareket eden bir şey vardı; yanmış evlerin arasında küstahça koşuyordu, sanki artık bu vadi kendisine aitmiş de arazisini gözden geçiriyormuş gibi.

“Çakal” dedi Cathy.

“Bu, kazaya benzemiyor” dedi Jane. “Bence birileri gelip bu binaları yakmış.” Bariz olasılığı akıl edince durakladı. “Julian.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Topluluk’a öfke duyduğu için olamaz mı? Onu kovmalarının intikamım almak için?”

“Her şeyin suçunu hemen ona atmaya pek meraklısın, değil mi?” dedi Cathy.

“Çocukların evleri ateşe verdikleri görülmemiş şey değil.”

“Etrafta kilometreler boyunca ev yokken, kalabileceği tek yeri yaktı yani, öyle mi?” Cathy öfkeyle nefes verip aracı geri vitese taktı. “Yaklaşalım.”

Vadi yolundan inmeye başladılar. Jane çamların arasındaki boşluklardan bakarak, yerleşim merkezim farklı farklı açılardan gördü; her seferinde yıkım daha da şaşırtıcı görünüyordu. Araçlarının sesini duyan yalnız çakal civardaki ormana doğru kaçtı. Arabaları yaklaştıkça etraftaki karlarda siyah kabartılar gören Jane, bunların da çakal olduğunu fark etti. Ama hareketsiz yatıyorlardı.

“Tanrım, sürünün tamamı öldürülmüş gibi görünüyor” dedi Jane.

“Avcılar.”

“Neden?”

“Çiftliklerin bulunduğu bölgelerde çakallar pek popüler de ğildir.” Cathy arabayı ilk yanık temelin yanında durdurdu ve ölü hayvanların bulunduğu araziye birlikte baktılar. Ormanın hemen girişinde duran yalnız çakal onları seyrediyordu; sanki o da yanıtlar istiyordu.

“Bu tuhaf” diye mırıldandı Jane. “Hiçbir yerde kan görmüyorum. Bu hayvanların vurulduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl öldüler peki?”

Jane araçtan inip buza ayak basınca kayıp düşüyordu neredeyse. Yangın yüzünden eriyen karların donarak oluşturduğu sert zemin, birkaç santimlik karla kaplıydı şimdi. Jane baktığı her yerde, bu ince kar tabakasındaki vahşi hayvan izlerim görüyordu.

Gördüğü yıkım karşısında afallamıştı. Cathy’nin çizmelerinin buzlan ezdiğim duydu ve onun uzaklaştığım anladı, ama kendisi aracın yanmda kımıldamadan durup yanmış ahşap ve metallere baktı; kalıntıların arasında tamdık nesneler

görüyordu yer yer.

Kmk bir ayna, yanmış bir kapı kolu. Donmuş suyla dolu, minyatür bir buz pateni sahasını andıran seramik bir lavabo. Koskoca bir köy molozlara ve küllere dönüşmüştü.

Tiz bir çığlık yükseldi; dağlardan dönen yankısı cam kınkları gibi keskindi. Kaygıyla dikilen Jane, Cathy'nin harabelerin diğer ucunda durduğunu gördü. Kadın yere bakıyordu, eldivenli elini ağzına bastırmıştı. Robotumsu hareketlerle sarsılarak gerilemeye başladı.

Jane ona doğru yürüdü. "Ne oldu? Cathy?"

Kadın yanıt vermedi. Hâlâ yere bakıyor, hâlâ sendeleyerek geriliyordu. Jane yaklaştıkça yerde parça parça renkler gördü. Biraz mavilik, pembe bir nokta. Bunların, yırtılmış kumaş parçala n olduğunu fark etti. Yanmış son temelin de önünden geçince kar derinleşti ve vahşi hayvan izleri çoğaldı, izler her yerdeydi; çakallar dans partisi düzenlemişlerdi sanki.

"Cathy?"

Kadın sonunda ona döndü; beti benzi atmıştı. Konuşamıyordu, yerdeki ölü çakallardan birini gösterebiliyordu yalnızca Jane, Cathy'nin hayvanı değil, karın içinden beyaz bitki sapları gibi çıkmış bir çift ince kemiği gösterdiğini ancak o zaman fark etti. Bunlar vahşi hayvanlar tarafından avlanıp parçalanmış hayvanların kalıntıları olabilirdi; ama küçük bir ayrıntı bu tahmine ters düşüyordu. O kemiklerin etrafında bir hayvana ait olamayacak bir şey vardı.

Jane çömelip, lastiğe geçirilmiş pembe ve mor boncuklara baktı. Bir çocuk bileziği.

Ayağa kalktığında kalbi küt küt atıyordu. Ağaçlara doğru uzanan karlı araziye balonca, karda çukurlar gördü; çakallar hazine aramışlar ve buldukları taze etlerle ziyafet çekmişlerdi.

"Hâlâ buradalar" dedi Cathy usulca. "Aileler, çocuklar. Ahret halkı burayı asla terk etmedi." Kadın yere baktı, ayaklanmn dibinde dehşet verici yeni bir şey görüyormuşçasına. "Tam buradalar. "

30

Gece olduğunda, soruşturma memurunun ekibi donmuş topraktan on beşinci cesedi çıkarmıştı. Cesetler büyük bir çukurda sarmaş dolaş bir halde yatıyordu; grotesk bir şekilde grup halinde birbirlerini kucaklıyor gibiydiler. Mezar derin değildi, incecik bir toprak tabakasıyla kaplıydı; bu tabaka öyle inceydi ki leş yiyiciler sahipsiz et hâzinesini yarım metrelik kara rağmen algılamışlardı. Önceki on dört ceset gibi bu ceset de çukurdan çıkarıldı ğında kaskatı ve donmuş bir haldeydi, gözkapaklan buz tutmuştu. Bebekti sadece, aşağı yukarı altı aylıktı; küçük uçak resimleriyle süslenmiş, uzun kollu, pamuklu bir bebek tulumu vardı üzerinde. Ev kıyafeti. Diğer cesetler gibi bunda da şiddet izi yoktu.

Etoburların ölümden soma açtı klan yaralar hariç, cesetler tuhaf ve rahatsız edici bir şekilde kusursuzdu.

Bu bebekse en kusursuzlarıydı; gözleri uykudaymışçasına kapalıydı, cildi porselen gibi pürüzsüz ve süt beyazıydı. Sadece bir oyuncak bebek, diye düşünmüştü Jane, çukurdaki minik cesedi ilk fark ettiğinde. Buna inanmak istemişti. Ama araştırma memurunun ekibi, -hepsi de kışlık giysilerinin üstüne biyolojik tehlikelerden koruyucu kıyafet giymişti-cesedi mezarından dikkatle çıkarınca, gerçek kısa sürede anlaşılmıştı.

Cesetlerin peş peşe çıkarılmasını seyreden Jane'i en çok o bebek sarsınıştı, çünkü aklına kendi kızı gelmişti. Zihnindeki görüntüyü engellemeye çalıştı ama çok geçti: Regina'nın cansız yüzü, buz tutmuş cildi gözlerinin önündeydi.

Birden çukura sırtını döndü ve araçların park ettiği yere geri döndü. Cathy aracının içinde, kollarıyla bedenim sarmış bir halde oturuyordu hâlâ. Jane onun yanma girip kapıyı kapadı. Araçta kesif bir sigara kokusu vardı; Jane kül tablasının dolu olduğunu gördü. Elleri titreyen Cathy bir sigara daha yakıp dumanı çekti, iki kadm konuşmadan oturdular bir an. Araştırma ekibinden birinin, yürek parçalayacak kadar küçük, sarmalanmış cesedi morg aracına koymasını ve kapıyı kapamasını ön camdan seyrettiler.

Hava iyice kararmaya başlamıştı. Yarın kazma işi devam edecekti ve başka

cesetler bulacakları kesindi. Çukurdaki işçiler bir yetişkinin kaskatı uzvunu görmüşlerdi bile.

“Bıçak yarası yok. Kurşun deliği yok” dedi Jane, morg aracının uzaklaşmasını izlerken. “Görünüşe göre uykuya dalmışlar. Ve ölmüşler.”

“Jonestown” diye mırıldandı Cathy. “Onu hatırlıyorsun, de ğil mi? Rahip Jim Jones’u. Yaklaşık bin müridini Çalifomia’dan Guyana’ya getirmişti. Koloni kurmuştu. ABD yetkilileri soruşturmaya geldiklerinde adam müritlerine intihar etmelerini emretti.

Dokuz yüzden fazla insan öldü.”

“Bu da toplu intihar mı sence?”

“Başka ne olabilir ki?” Cathy pencereden dışarıya, mezar çukuruna baktı. “Jonestown’da önce çocuklara içirdiler. Onlara siyanürlü meyve suyu verdiler. Bunu yaptığım düşünsene. Biberona zehir koyduğunu. Kendi bebeğine verdiğini. Emziği onun ağzına soktuğunu. Sana son kez aşağıdan bakıp gülümsediğini bilerek zehri içmesini seyrettiğim.”

“Hayır, bunu düşünemiyorum.”

“Jonestown’dakiler bunu yaptılar ama. Kendi çocuklarını öldürdüler, ardından da intihar ettiler. Sırf sözde peygamberin biri onlara emretti diye.” Cathy perişan olmuş yüzünü Jane’e çevirdi. Aracın giderek koyulaşan gölgelerinde kadının gözleri iyice çukura kaçmış gibi görünüyordu. “Jeremiah Goode onlara sözünü dinletebiliyor. Malvarlıklarından feragat edip dünyaya sırt çevirmelerini sağlayabiliyor. Kızlarından vazgeçmelerim, oğullarım kovmalarım sağlayabiliyor. Fincana zehir koyup verse ve için dese, içerler. Bunu gülümseyerek yaparlar, çünkü onu memnun etmekten daha önemli bir şey yok.”

“Bunu daha önce de sormuştum sana. Yamtı biliyorum sanırım. Bu senin için kişisel bir mesele, değil mi?”

Jane’in çok usulca söylediği bu sözler Cathy’yi şaşırtmış gibiydi. Sigarası yavaş yavaş yanıp küle dönerken hareketsiz kaldı. Birden sigarasım söndürüp Jane’e baktı. “Bu kesinlikle kişisel” dedi.

Jane soru sormadı, yorum yapmadı. Cathy’nin hazır olduğunda daha fazlasını

anlatmasını bekleyecek kadar akıllıydı.

Cathy göz temasım kesti ve iyice kararan gökyüzüne baktı.

“On altı yıl önce” dedi, “en iyi arkadaşımı Topluluk’a kaptırdım.

Kardeş gibi yakındık birbirimize -belki daha da yakm. Katie Sheldon yan komşumuzdu ve iki yaşımızdan beri tanışıyorduk. Babası marangozdu, çoğu zaman işsizdi. Ailesini imparatormuş gibi yöneten, kötü, adi, ciğeri beş para etmez bir adamdı. Katie’nin annesi ev kadınıydı. Öyle silik bir tipti ki doğru dürüst hatırlamıyorum bile. Topluluk tam da öyle aileleri çekiyor sanki. Başka bağlantıları olmayan, amaçsız hayatlarında var olmak için bir nedene ihtiyaç duyan insanları. Katie’nin babası, ailesini dizginsizce yönetmesine izin veren herhangi bir dini kabul edebilirdi. Üstelik genç kızlarla yatacaktı. Çokeşlilik, kıyamet, son günler - bütün bunları seve seve benimsedi. Jeremiah’nın bütün saçmalıklarım.

Böylece mahallemizden taşındılar. Melekler Ovası’na.

Katie’yle ben birbirimize yazacağımıza söz verdik. Ben yazdım da. Mektuplar yazdım peş peşe, ama yanıt alamadım. Yine de aklımdan hiç çıkmadı ve ona ne olduğunu merak ettim. Yıllar sonra öğrendim.”

Cathy kendini toparlamak için derin bir nefes alırken Jane suskunluğunu koruyarak, trajik olduğunu artık bildiği sonucu duymayı bekledi.

“Üniversiteyi bitirdim” diye devam etti Cathy. “Idaho Falls’taki bir hastanede sosyal hizmet görevlisi olarak çalışmaya başladım.

Bir gün acil servise, doğum somasında komplikasyon çıkan bir vaka geldi. Melekler Ovası’nda doğum yaptıktan soma kanaması durmayan genç bir kadındı. Arkadaşım Katie’ydi. Öldüğünde daha yirmi iki yaşındaydı. Yanındaki annesi, Katie’nin evde beş çocuğu daha olduğunu ağzından kaçırdı.” Cathy dişlerini sıktı. “Dü şün artık.”

“Yetkililere bildirilmiştir.”

“Ah, bildirildi! Bildirilmesini sağladım. Idaho polisi Melekler Ovası’na gidip sorular sordu. Topluluk’takiler uyduracak yalan bulmuşlardı o zamana kadar. Yanlış duymuşum, Katie’nin ilk çocuğuymuş. Orada reşit olmayan anneler

yokmuş. Kızlar cinsel tacize uğramıyormuş. Herkesin mutlu ve sağlıklı yaşadığı barışçıl bir toplulukmuş sadece, tam bir nirvana. Polisler hiçbir şey bulamadılar." Cathy, Jane'e baktı. "Arkadaşımı kurtarmak için çok geçti. Ama diğerlerine yardım edebilirim diye düşündüm.

Topluluk'ta hapsolmuş bütün kızlara, işte o zaman aktivist oldum.

Jeremiah'yla müritleri hakkmda bilgi topladım yıllarca. Kanun görevlilerine işlerini yapmalarım, o kızları korumalarım söy ledim. Ama Jeremiah'yı tutuklamadıkları sürece Topluluk'u da ğıtmaları mümkün değil. Jeremiah yaşadığı ve özgür olduğu sürece onları yönetecek. Kendisine karşı gelenlerin üstüne adamlarım salabilir. Ama köşeye sıkışırsa asıl o zaman tehlikeli olur.

Jonestown'da olanları hatırla. Ve Waco'daki David tarikatım. Jim Jones da, David Koresh de yakalanacaklarım anlayınca herkesi kendileriyle birlikte öbür dünyaya götürdüler. Erkekleri, kadınları ve çocukları."

"Ama neden şimdi?" diye sordu Jane. "Jeremiah neden şimdi topluca intihar etmelerim emretsin ki?"

"Belki de yetkililerin onu tutuklamaya yaklaştıklarım hissediyordur. Yakında tutuklanacağım. Cinsel suçlar yüzünden onlarca yıl hapis yatacaksan, sonunun kötü olacağım biliyorsan, kaç kişiyi kendinle birlikte aşağı çekeceğini umursamazsın.

"Bu teoride bir sorun var Gathy."

"Ne sorunu?"

"Bu cesetler gömülüydü. Birileri onlan bu araziye getirip çukur kazdı ve olanları gizlemeye çalıştı. Jeremiah onlan kendisiyle birlikte topluca intihar etmeye ikna ettiyse, cesetleri kim gömdü peki? Bu evleri kim yaktı?"

Cathy susup bunu düşündü. Dışanda, ekip üyeleri araçlanna geri dönüyorlardı. Biyolojik tehlikelerden koruyucu giysileri, şişman Michelin adamlan gibi görünmelerine yol açıyordu. Hava karannca manzara kış grisine ve beyaza bürünmüştü. Ormanın gölgeli derinliklerinde başka leş yiyicilerin gizlendiği, zehirli etlerle şölen çekmek için yeni bir fırsat kolladığı kesindi. Arkadaşlarım öldürmüş olan etlerle.

“Burada Jeremiah’nın cesedini bulmayacaklar” dedi Jane.

Cathy, Ahret’in yanmış kalıntılarına baktı. “Haklısın. O yaşıyor.

Yaşıyordur.”

Şoför camına vurulunca iki kadın şaşkınlıkla irkildiler. Jane camın ardında Cezai Soruşturmalar Birimi’nden Dedektif Pastemak’in solgun yüzünü gördü. Cathy camı indirirken, adam “Bayan Weiss, Toplulukla ilgili söyleyebileceğiniz şeyleri duymaya hazırım” dedi.

“Nihayet bana inanıyorsunuz demek.”

“Kimse size kulak asınadığı için üzgünüm.” Adam arka koltu ğu gösterdi. “Rüzgârdan korunmak için ikinize eşlik etsem olur mu?”

“Size bildiğim her şeyi anlatacağım. Bir şartla” dedi Cathy.

Pasternak arka koltuğa oturup kapıyı kapadı. “Evet?”

“Bazı bilgileri bizimle paylaşmalısınız.”

“Ne gibi?”

Jane geriye dönüp adama baktı. “Şerif Yardımcısı Martineau’yla ilgili bildiklerinizden başlayalım mı? Onun yepyeni bir Harley ile gıcır gıcır bir kamyonet alacak parayı nereden bulduğundan?”

Pastemak’in gözleri, kendisine bakan kadınların arasında mekik dokudu. “Bunu araştırıyoruz.”

“Jeremiah Goode nerede?” diye sordu Cathy.

“Bunu da araştırıyoruz.”

Cathy başım salladı. “Burada bir toplu mezar var ve sorumlusunun muhtemelen kim olduğunu biliyorsunuz. O adamın yeri hakkında bir fikriniz vardır.”

Pastemak bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. “Idaho emniyet teşkilatıyla temas halindeyiz. Melekler Ovası’nda bir adamları olduğunu söylediler bana. Jeremiah Goode şu an orada değilmiş.”

“Bu kişiye güveniyor musunuz peki?”

“Onlar güveniyorlar.”

Cathy homurdandı. “Bakın dedektif, ilk ders şu: Topluluk konusunda kimseye güvenmeyeceksiniz.”

“Jeremiah Goode hakkında tutuklama emri çıkarıldı. Bu arada Melekler Ovası gözlem altında tutuluyor.”

“Onun her yerde bağlantıları var. Yıllarca gizlenebileceği güvenli evleri.”

“Bunu kesin olarak biliyor musunuz?”

Cathy başıyla onayladı. “Dokunulmaz olacak kadar müridi ve parası var. Bobby Martineau’lara rüşvet verip ordu kuracak kadar parası var.”

“O paranın izini takip ediyoruz inanın. İki hafta kadar önce Şerif Yardımcısı Martineau’nun hesabma yüklü bir meblağ yatırılmış.”

“Nereden?” dedi Jane.

“Dahlia Grubu’nun banka hesabından. Her ne ise.”

“Jeremiah’nın olmalı” dedi Cathy.

“Mesele şu ki, Dahlia Grubu ile Topluluk arasında bağlantı bulamıyoruz. Hesap Maryland, Rockville’deki bir banka şubesinde açılmış.”

Cathy kaşlanm çattı. “Bildiğim kadarıyla, Topluluk’un Maryland’de bağlantısı yok.”

“Dahlia paravan şirket gibi görünüyor. Asıl işi her ne ise, bunu gizliyor. Birileri paranın izini gizlemek için epey uğraşmış.”

Jane mezar yerine baktı; işçiler çukurun üstünü ağır keres 2 2 0

telerle örtüyorlardı. Hem çukuru vahşi hayvanlardan korumak için hem de çukurdaki (insanları ve onların etleriyle ziyafet çeken hayvanlan öldüren) zehirden vahşi hayvanlan korumak için.

“Martineau’ya bu yüzden rüşvet verildi demek ki” dedi. “Burada olanlara ses çıkarmasın diye.”

“Saklanması gereken çok önemli bir sır” dedi Pastemak. “Toplu cinayet.”

“Belki de bu yüzden öldürüldü” dedi Jane. “Belki de delikanlının onun ölümüyle ilgisi yoktu.”

“Korkanm bu soruyu ancak -Julian Perkins yanıtlayabilir.”

“Ve silahlı adamlardan kurulu bir ekip onu öldürmeye hazır.”

Jane dağlara, soğuk geceyle birlikte kararan gökyüzüne baktı.

“Onu öldürürlerse, belki de tek tanığımızı yitirmiş olacağız.”

31

Sesi önce Ayı duydu.

Köpek sabah boyunca ikisinin epey önünden koşmuştu; yolu biliyordu sanki, oysa delikanlı onu bu dağa ilk kez getiriyordu.

Saatlerdir konuşmadan dağa çıkıyorlardı, nefeslerim boşa harcamak istemiyorlardı; Maura en arkada, delikanlının gerisinden yürüyordu. Her adımda onlara ayak uydurmaya çabalıyordu. Dolayısıyla Ayı yukarıdaki bir kaya çıkıntısında birden durup havlayınca, Maura hayvanın kendisine seslendiğim düşündü. Hadisene hanımefendi! Nerede kaldın? diyordu hayvan, köpek diliyle.

Maura köpeğin hırladığım duyunca fikrim değiştirdi. Gözlerini yukarı çevirince, hayvanın kendisine değil, doğuya, az önce terk ettikleri vadiye baktığım gördü. Sıçan da durup o tarafa döndü.

Bir an sessiz kaldılar. Çam dallan gıcırdıyordu. Rüzgâr karlan görünmez parmaklanyla karıştırarak döndürüyordu.

Soma uzaktan gelen köpek havlamalarım duydular.

“Daha hızlı gitmeliyiz” dedi Sıçan.

“Daha hızlı gidemem.”

“Gidebilirsin.” Delikanlı ona elini uzattı. “Sana yardım ederim.”

Maura onun uzattığı ele baktı, ardından gözlerim kaldırıp onun kirli ve zayıf yüzüne baktı. Kaç gündür onun sayesinde yaşıyorum, diye düşündü. Borcumu ödeme vakti geldi.

“Bensiz daha hızlı gidersin” dedi.

“Seni geride bırakmam.”

“Bırakacaksın. Koşarak gideceksin, ben de burada oturup onları bekleyeceğim.”

“Onların kim olduklarım bilmiyorsun bile.”

“Onlara şerif yardımcısına ne olduğunu anlatmm. Her şeyi açıklanm.”

“Lütfen bunu yapma. Yapma.” Delikanlının sesi ağlamaklıydı.

“Benimle gel işte. Bir somaki dağı aştık mı tamam.”

“Soma ne olacak peki? Bir sonrakim ve ondan sonrakim de tırmanmamız gerekecek mi?”

“Bir günlük yolumuz kaldı sadece.”

“Nereye gidiyoruz ki?”

“Eve. Dedemin kulübesine.”

Çocuğun şimdiye kadar bildiği tek güvenli yer, diye düşündü Maura. Sevgi gördüğü tek yer.

Delikanlı vadiye baktı. Orada, karşı tepenin karlı yamacında küçük, siyah şekiller kımıldıyordu. “Gidecek başka yer bilmiyorum” dedi delikanlı usulca ve gözlerim kirli yeniyle sildi. “Orada güvende oluruz. Bunu biliyorum.”

Büyüden medet ummak gibiydi bu ama delikanlının başka çaresi kalmamıştı. Çünkü onun için hiçbir şey iyi olmayacaktı artık.

Maura zirveye baktı. Oraya çıkmak en az yarım gün sürerdi, ama bir terslik olursa yüksekte bulunmaları avantaj sağlardı. Durup kendilerim savunmak zorunda kalırlarsa.

“Sıçan” dedi, “bana şu konuda söz vermem istiyorum: Fazla yaklaşırlarsa, bize yetişirlerse beni bırakıp gitmelisin. Bırak onlarla konuşayım.”

“Ya konuşmak istemezlerse?”

“Polis olabilirler.”

“Son seferki de öyleydi.”

“Ben onlardan kaçamam ama sen kaçabilirsin. Hepimizden ka çabilirsin herhalde. Ben sana ayak bağı oluyorum sadece. O yüzden kalıp onlarla konuşayım. En kötü ihtimalle sana kaçman için zaman kazandırmış olurum.”

Delikanlı ışıl ışıl gözlerle ona baktı. “Bunu gerçekten yapar mısın?” diye sordu. “Benim için?”

Maura eldivenli eliyle onun kirli yüzüne dokunup gözyaşlarını sildi. “Annen deliymiş” dedi usulca. “Senin gibi bir çocuktan vazgeçtiğine göre.”

Ayı sabırsızca havladı ve onlara Siz ikiniz ne bekliyorsunuz?

dercesine baktı yukarıdan.

Maura delikanlıya gülümsedi. Soma ağrıyan bacaklarım tekrar harekete geçirmek için kendini zorladı ve köpeğin peşinden da ğa çıktılar.

İkindi sonunda ağaçların arasından çıkmışlardı artık ve Maura takipçilerinin kendilerini -çıplak ve beyaz dağ sırtına tırmanan üç siyah figürü- kolayca görebildiklerinden emindi. Bizi görüyorlar, tıpkı bizim de onları gördüğümüz gibi, diye düşündü. Avcüar-la avlann arasında tek bir vadi vardı yalnızca. Üstelik Maura fazla yavaş ilerliyordu, sağ kar ayakkabısı ayağından gevşekçe sallanıyordu ve havasız kalan ciğerleri hırıldıyordu. Takipçüeri arayı sürekli kapatıyorlardı. Vahşi doğada günlerce kalmamışlardı, yorgun, hırpani ve aç değillerdi; egzersiz anlayışı parkta ağır ağır yürümek olan kırk iki yaşındaki şehirli bir kadının fiziğine sahip değillerdi. Maura bu duruma nasıl gelmişti? Cinsi belirsiz bir köpekle ve kimseye güvenmeyen (ki güvenmemekte gayet haklıydı), dışlanmış bir çocukla birlikte bir dağa kan ter içinde çıkıyordu. Kendilerini defalarca kanıtlamış olan iki arkadaşından başka kimseye güvenemezdi burada.

Yorulmak bilmeden tırmanan Sıçan’a baktı; delikanlı on altı ya şından çok daha küçük görünüyordu, korkmuş bir çocuktu yalnızca, yokuşu dağ keçisi gibi tırmanıyordu. Maura’nınsa takati kalmamıştı artık ve adım atmakta zorlanıyordu. Yolu güçlükle çıkarken kar ayakkabıları, ağırlığının altında gıcırdıyordu. Peşindeki insanlarla karşılaşacağı zamanı düşünüyordu. Geceden önce olacaktı bu karşılaşma Gece olmadan her şey bir şekilde sonuçlanacak, diye düşündü. Arkaya göz atınca, takipçilerinin aşağıdaki ağaçların arasından çıkmaya başladıklarım gördü. Epey yaklaşmışlardı.

Birazdan tüfeklerinin menzilinde olacağız.

Tekrar yukarıya, hâlâ çok uzakta olan zirveye balonca son gücü de tükendi.

“Hadisene!” diye seslendi Sıçan yukarıdan.

“Yapamam.” Maura durdu, dev bir kayaya yaslandı ve “Yapamam” diye fısüdadı.

Sıçan telaşla, etrafa karlar saçarak koşup yanına geldi ve Maura’yı kolundan kavradı. “Yapmalısın.”

“Zamanı geldi” dedi Maura. “Beni bırakıp gitmelisin.”

Delikanlı onu sertçe çekti. “Seni öldürürler.”

Maura onu omuzlarından tutup sarstı. “Sıçan, dinle beni! Artık bana ne olacağı önemli değil. Senin yaşamam istiyorum.”

“Hayır. Seni bırakmam.” Delikanlının çatlayan sesi bir çocuğun hıçkırıklarına, yardım çığlığına dönüştü. “Dene ne olur. Ne olur!"

Artık yalvarıyordu, yüzünden yaşlar akıyordu. Maura’nın kolunu öyle kararlılıkla çekiştiriyordu ki, Maura onun kendisini sürükleye sürükleye, zorla dağa çıkaracağım düşündü. Delikanlının onu birkaç adım yukarı çekmesine göz yumdu.

Birden bir tahta çatırtısı duydu ve kar ayakkabısı ağırlığının altında parçalanırken sağ ayak bileğinde şiddetli bir acı hissetti. Yere yüzüstü kapaklanırken kollarım öne uzatmca dirseklerine kadar kara gömüldü. Ağzma giren karlan püskürterek ayağa kalkmaya çabaladı ama sağ ayağı kımıldamıyordu.

Sıçan bir kolunu onun beline doladı ve çekerek kurtarmaya çalıştı.

“Dur!” diye haykırdı Maura. “Ayağım sıkıştı!”

Sıçan diz çöküp kan kazmaya başladı. Kımıldamadan duran Ayı, sahibinin delirmiş bir köpek gibi karlan kazmasını hayretle seyretti. “Çizmen kayaların araşma sıkışmış. Çıkaramıyorum!”

Delikanlı başını kaldırıp Maura’ya panikle baktı. “Çekeceğim.

Ayağım çizmeden çıkarabilirim belki. Ama canın acıyacak.”

Maura aşağıya baktı. O adamlar her an ateş edebilirler, diye düşündü; kendisiyse kazığa bağlanmış bir keçi gibi âcizdi. Böyle ölmek istemiyordu. Kolay bir av gibi ve çaresizce. Derin bir nefes alıp Sıçan’a başıyla onay verdi. “Çek.”

Delikanlı, Maura’nın ayak bileğim elleriyle tutup çekmeye başladı. Öyle sert çekiyordu ki harcadığı çaba yüzünden inliyordu; Maura ayağının kopacağım sandı. Acı yüzünden boğazından bir çığlık koptu. Ayağı birden çizmeden çıkınca, sırtüstü kara düştü.

“Üzgünüm, üzgünüm!” diye haykırdı Sıçan. Maura kendisini koltukaitlanndan tutup ayağa kaldıran delikanlının ter kokusunu aldı, soğukta hırıldadığım işitti. Onun korkusunu hissedebiliyordu. Genç kadının sağ ayağında yalnızca yün çorap vardı şimdi; ağırlığım o ayağına verince bacağı dizine kadar kara gömüldü.

“Bana yaslan. Birlikte çıkanz.” Delikanlı, Maura’nın kolunu kendi boynuna attı ve onun beline satıldı. “Haydi” dedi telaşla.

“Başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum.”

Ama sen başarabilir misin? Maura birlikte attıkları her adımda, delikanlının harcadığı çaba yüzünden kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Oğlum olursa, diye düşündü, böyle bir çocuk olmasını isterim. Julian Perkins kadar sadık ve cesur olmasını. Ona sımsıkı tutundu; birlikte dağa güçlükle tırmanırlarken vücut ısıları birbirine kanştı. Maura’nın hiç olmamış ve muhtemelen hiç olmayacak oğluydu bu çocuk. Daha şimdiden bir bağ kurmuşlardı, birlikteliklerim mücadeleyle pekiştirmişlerdi. Onu incitmelerine izin vermeyeceğim.

Kar ayakkabılan aynı anda gıcırdıyor, nefeslerinin buharı birbirine karışıp tek bir bulut oluşturuyordu. Maura’nın açıktaki çorabı sırılsıklamdı, ayak parmakları soğuktan sızlıyordu. Ayı önden koşuyordu, onlarsa öyle yavaş hareket ediyorlardı ki. Takip çileri bomboş yokuşta avlarının izlerini kolayca seçebiliyorlardı mutlaka.

Maura, Ayı’nın hırladığını duyunca yukarıya baktı. Köpek kımıldamadan duruyordu, kulaklarını geriye yatırmıştı. Ama vadideki takipçilerine dönük

değildi; yukarıdaki yaylada hareket eden bir karaltıya bakıyordu.

Bir silah patladı ve çıkan ses kayalıklarda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Maura, Sıçan'ın sarsılarak kendisine yaslandığını hissetti.

Maura'ya destek veren omuz çöküverdi ve belindeki kol çözüldü. Delikanlının dizleri bükülünce bu kez Maura onu ayakta tutmaya çalıştı ama yeterince güçlü değildi. Yere yığılan delikanlının düşüşünü yavaşlatabildi sadece. Delikanlı kayaların üstüne düştü ve kollan, bacakları iki yana açık, sırtüstü yattı. Yukarıya, Maura'ya hayretle bakıyordu. Maura kardaki kanlan ancak o zaman fark etti.

"Hayır!" diye haykırdı. "Aman Tanrım, hayır!"

"Git" diye fısüdadı delikanlı.

"Sıçan. Canım" diye mırıldandı Maura; ağlamamaya, sesinin titretmesine engel olmaya çalışıyordu. "İyi olacaksın. Yemin ederim ki iyi olacaksın bebeğim."

Delikanlının ceketinin fermuarını indirdi ve onun gömleğine yayılmakta olan lekeye dehşetle baktı. Gömleğin önünü açıp, delikanlının göğsündeki kurşun yarasım açığa çıkardı. Sıçan hâlâ nefes alıyordu ama boyun damarları şişmiş, kalın mavi borular gibi kabarmıştı. Maura onun tenine dokundu; delikanlının göğsünden yükselen ve yüzü ile boynunun şeklini bozarak yumuşak dokulara yayılan havanın yol açtığı hışırtıyı hissetti. Sağ akciğeri delinmiş. Pnömotoraks.

Geri gelen Ayı, konuşmaya çabalayan delikanlının yüzünü yaladı. Maura delikanlının söylediklerini duyabilmek için köpeği itmek zorunda kaldı.

"Geliyorlar" diye fısıldadı Sıçan. "Tabancayı kullan. Al..."

Maura delikanlının ceket cebinden çıkardığı, şerif yardımcısının tabancasına baktı. Demek böyle bitecek, diye düşündü. Saldırganlar uyanda bulunmadan, uzlaşmaya çalışmadan ateş açmışlardı. İlk atış öldürme amacıyla yapılmıştı. Teslim olma fırsatı tanınmayacaktı; bu bir yargısız infaz olacaktı.

Ve sıradaki hedefleri kendisiydi. Maura çömelerek kayaların üstünden baktı. Dağdan inen bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Tüfekliydi.

Ayı tehditkâr bir şekilde havladı, ama kayaların ardından fırlamasına fırsat

kalmadan Maura onu tasınasından tutup “Dur! Dur!” dedi.

Sıçan’in dudakları morarmıştı. Aldığı her nefeste delinmiş akciğerinin kaçırdığı hava, göğüs boşluğunda kısılıp kalıyordu. Artan basınç o akciğere baskı yapıyor, delikanlının göğsündeki tüm organları hareket ettiriyordu. Hemen harekete geçmezsem, diye düşündü Maura, ölecek.

Sıçan’in sırt çantasını açıp içinde delikanlının çakısını aradı telaşla. Çakıyı açmca, paslanmış ve kirli olduğunu gördü. Steril olup olmamasına aldırmamahydı, yoksa Sıçan birkaç dakika sonra ölecekti.

Ayı tekrar ve öyle telaşla havladı ki, Maura hayvanı kaygılandıran şeyi görmek için döndü. Köpek şimdi aşağıya, onlara yaklaşan on kadar adama bakıyordu. Tepemizde tüfekli bir adam var. Aşağıdan da silahlı adamlar yaklaşıyor. Aralarında kısılıp kaldık.

Maura, Sıçan’ın yanma, kara düşmüş tabancaya baktı. Şerif yardımcısının silahına. Bu iş bitince, kendisi ve Sıçan ölünce, adamlar bu tabancayı onların polis katili olduklarını kanıtlamakta kullanacaklardı. Gerçeği kimse bilmeyecekti.

“Anneciğim.” Çok hafif bir fısütıyla söylenmişti bu. Can çeki şen genç adam, çocuk gibi yakarıyordu. “Anneciğim.”

Maura eğilip delikanlının yanağına dokundu. Delikanlı ona bakıyor gibi görünse de, başka birini görüyordu sanki. Yavaşça, dermansızca gülümsemesine yol açan birini.

“Buradayım canım.” Maura yanaklarından akan yaşlar yüzünde donarken gözlerini kırpıştırdı. “Anneciğin hep burada olacak.”

Kınlan bir daim sesini duyunca kaskatı kesildi. Başım kaldınp kayanın üstünden baktı ve tüfekli adamla göz göze geldi.

Adam ateş etti.

Kurşun gözlerine karlan püskürtünce Maura tekrar yere, can çekişen delikanlının yanma çömeldi.

Uzlaşma çabası yoktu. Merhamet yoktu.

Hayvan gibi katledilmeyi reddediyorum. Maura şerif yardımcısının tabancasını aldı. Namluyu kaldınp havaya ateş etti. Adamı yavaşlatmak, durup düşünmesini sağlamak için uyarı atışı yapmıştı.

Aşağıdaki köpekler havladı, adamlar bağırdı. Maura ekibin da ğa tırmanarak kendisine yaklaştığım gördü. Ateş ederlerse, saklanabileceği bir yer yoktu. Burada, Sıçan'in yaranda çömelmiş du rurken, üstüne gelen idam mangasından saklanabileceği bir yer yoktu.

"Adım Maura Isles!" diye bağırdı. "Teslim olmak istiyorum!

Lütfen teslim olmama izin verin! Arkadaşım yaralı ve tıbbi..." Üstüne bir gölge düşünce sustu. Başım kaldırınca bir tüfeğin namlusunu gördü.

Tüfeği tutan adam "Tabancayı ver" dedi usulca.

"Teslim olmak istiyorum" diye yalvardı Maura. "Adım Maura Isles ve..."

"Tabancayı ver yeter." Adam yaşlıydı; gözleri amansız, sesi otoriterdi. Usulca konuşsa da verdiği emir tavizsizdi. "Ver onu. Yavaşça."

Maura tam ona itaat edecekken bu hareketin yanlış, çok yanlış olduğunu fark etti. Elindeki tabanca ve onu vermek için kalkan kolu. Aşağıdan bakan adamlar teslim olmak üzere olan bir kadın değil, ateş etmeye hazırlanan bir kadın göreceklerdi. Hemen parmaklarım açtı ve tabancanın düşmesine izin verdi. Ama tepesinde duran adam ateş etmek için tüfeğim kaldırmıştı bile. Maura'yı öldürme kararım çoktan vermişti.

Maura silah sesi duyunca sindi, iki büklüm olup karda, Sıçan'in yanında titredi. Neden acı hissetmediğini ve kan görmediğini merak etti. Neden hâlâ hayattayım?

Tepesinde, kayarım üstünde duran adam tüfeği ellerinden dü şürürken hayretle homurdandı. "Bana ateş eden kim?" diye seslendi.

"Geri çekil Loftus, kadından uzaklaş!" diye emretti bir ses.

"Beni vuracaktı! Kendimi savunmam gerekiyordu!"

"Geri çekil dedim."

B u sesi tanıyorum. Gabriel Dean.

Maura yavaşça başım kaldırınca bir değil, iki tamdık figürün kendisine yaklaştığım gördü. Anthony Sansone, Maura'nın yanına koşarken Gabriel silahım kayanın üstündeki adamdan çekmemişti.

"iyi misin Maura?" diye sordu Sansone.

Maura'nın sorularla, bu iki adamın mucizevi bir şekilde belirmelerine şaşırmakla harcayacak zamanı yoktu. "Ölüyor" dedi hıçkırarak. "Onu kurtarmama yardım et."

Sansone delikanlının yanında diz çöktü. "Ne yapmamı istediğini söyle."

"Göğsündeki basıncı azaltmak istiyorum. Göğüs tüpüne ihtiyacım var. içi boş olan herhangi bir şey olur, tükenmezkalem bile!"

Maura, Sıçan'ın çakısını alıp delikanlının sıska göğsüne, solgun derisinin altından belli olan kaburgalarına baktı. Yapılması gerekeni yapmak için cesaretini toplamaya çalışırken, çakının sapım tutan eli o çok soğuk dağ yamacında bile terliyordu.

Uygun yeri buldu, çakıyı delikanlının tenine dayadı ve göğsünü yardı.

32

“Beni öldürecekti” dedi Maura. “Gabriel ile Sansone durdur— masalar o adam beni gözünü kırpmadan vuracaktı, Sıçan’ı vurdu ğu gibi. Soru sormadan.”

Jane, pencerenin yarımda durarak tıp merkezinin otoparkına bakan kocasına göz attı. Gabriel, Maura’nın söylediklerim onaylamadığı gibi itiraz da etmiyordu; Maura’nın olanları anlatmasına tuhaf bir suskunlukla izin veriyordu. Acil servisin bekleme salonunda, televizyonun hafif mırıltısından başka ses yoktu.

“O dağda olanlarda bir terslik vardı” dedi Maura. “Anlamsızdı.

O adam kafayı neden bizi öldürmeye takmıştı?” Maura başım kaldırıp balonca, Jane arkadaşının yara bere içindeki zayıf yüzünü tanımakta zorlandı. Maura’nın normalde pürüzsüz olan cildindeki sıyrıklar kabuk tutmuştu. Yeni kazağı üstüne bol geliyordu ve acmacak kadar zayıf göğsündeki köprücükkemikleri iyice ortaya çıkmıştı. Maura’nın şık giysileri ve makyajı olmayınca herhangi bir kadın kadar incinebilir görünmesi Jane’i rahatsız ediyordu.

Soğukkanlı, özgüvenli Maura Isles bile bu hırpalanmış yaratığa dönüşebiliyorsa herkes dönüşebilirdi. Ben bile.

“Bir şerif yardımcısı öldürüldü” dedi Jane. “Bir polis öldürülünce neler olur bilirsin. Adalet biraz hoyratlaşır.” Yorum yapmasını bekleyerek yine kocasına göz attı ama Gabriel sessizce aydınlık sabaha bakmaktaydı. Dağdan döndükten sonra tıraş olup yıkansa da bitkindi, cildinde rüzgâr yanıklan vardı, yorgun gözleri gün ışığı yüzünden kısıktı.

“Hayır, o adamın niyeti bizi öldürmekti” dedi Maura. “Tıpkı Doyle Dağı’ndaki o şerif yardımcısı gibi. Bence bütün bunlar Ahret’le ilgili. Ve oradaki görmemem gereken şeyle.”

“Eh, bunun ne olduğunu artık biliyoruz” dedi Jane.

Ceset çukurundaki kırk bir cesedin sonuncusu dün çıkarılmıştı. On iki adam, on

dokuz kadın ve on çocuk - çoğu kız. Cesetlerin çoğunda travma izi bulunmasa da, Ahret'i yeterince görmüş olan Maura kurbanların mezarlarına zorla götürüldüklerini biliyordu. Basamaklardaki kan, sofralarda bırakılmış yemekler, açlıktan ölmeye terk edilmiş evcil hayvanlar - bütün bunlar toplu cinayet belirtisiydi.

"Hiçbirinizin sağ kalmasına izin veremezlerdi" dedi Jane. "O köyde gördüklerinizden sonra."

"Köyden ayrıldığım gün, dağa çıkan bir kar temizleme aracının sesini duydum" dedi Maura. "Sonunda bizi kurtarmaya geldiklerini düşündüm. Diğerleriyle birlikte köyde kalsaydım..."

"Sonun onlarınki gibi olacaktı" dedi Jane. "Kafan kırılacaktı ve cesedin arazi aracında yanacaktı. Tek yapmaları gereken o aracı vadiye itip ateşe vermekti, böylece kurtulacaklardı. Kaza geçirip ölen bir grup talihsiz turist; kimse soru sormazdı." Jane duraksadı. "Senin durumunu zorlaştırdım maalesef."

"Nasıl?"

"Hâlâ kayıp olduğunda direterek. İz takip köpekleri seni bulsunlar diye giysilerini getirdim. Onlara seni bulup öldürmeleri için gereken her şeyi verdim."

"Ölecektim" dedi Maura usulca. "O çocuk olmasaydı."

"Ona borcunu ödedin bence." Jane uzanıp Maura'nın elini tuttu. Bunu yapmak tuhaf geldi, çünkü Maura dokunuşlardan ve kucaklaşmalardan hazzeden bir kadın değildi. Ama Jane dokununca Maura irkilmedi; herhangi bir tepki veremeyecek kadar bitkin gibiydi.

"Sonunda her şey açığa çıkacak" dedi Jane. "Zaman alabilir ama Topluluk'un o cinayetlerle bağlantısını kanıtlayan deliller bulacaklarına eminim."

"Ve Jeremiah Goode'un."

Jane başıyla onayladı. "O emretmiş olmalı, aksi mümkün değil.

Ama o insanlar zehri kendi istekleriyle içmiş olsalar bile, bu yine de toplu cinayete girer. Çünkü seçme şansı olmayan çocuklardan bahsediyoruz."

“Peki çocuğun annesi. Kız kardeşi...”

Jane başım iki yana salladı. “Ahret’te yaşıyorduysaiar ölmüşlerdir muhtemelen. Cesetlerin hiçbirinin kimliği tespit edilemedi henüz. İlk otopsi bugün yapılacak. Herkesin tahmini potasyum siyanür.”

“Jonestown gibi” dedi Maura usulca Jane başıyla onayladı. “Hızlı, etkili ve kolay bulunabilen.”

Maura yukarıya baktı. “Ama onlar Jeremiah’nın müritleriydiler. Onlar seçilmişlerdi. Durup dururken neden ölmelerini istesin ki?”

“Bu soruyu ancak Jeremiah yanıtlayabilir. Ve şu an yerini bilen yok.”

Kapı açıldı ve acil servis hemşiresi girdi. “Doktor Isles? Polisler gitti ve çocuk yine sizi soruyor.”

“O zavallı çocuğu rahat bırakmalıydılar” dedi Maura koltuktan kalkarken. “Ben onlara her şeyi anlattım zaten.” Ayakta durmakta zorlanarak bir an düşecek gibi oldu ama tekrar dengesini buldu ve hemşirenin peşinden odadan çıktı.

Jane kapının kapanmasını bekledikten sonra kocasına baktı.

“Pekâlâ. Canım sıkan nedir söyle.”

Adam iç geçirdi. “Her şey.”

“Daha net konuşabilir misin?”

Adam ona döndü. “Maura kesinlikle haklı. Montgomery Loftus onu ve çocuğu öldürmek niyetindeydi. Arama ekibimize katümadı. Çocuğun Absolem’in kulübesine gitmek isteyeceğini tahmin edecek kadar kurnazdı ve helikopter kiralayıp oraya gitti. Orada pusuda bekledi. Onu durdurmasak ikisini de öldürecekti.”

“Neden?”

“Adaletin yerine gelmesini istediğini iddia ediyor. Buralılar da ondan şüphe etmiyor. Sonuçta onun arkadaşlarından ve komşularından bahsediyoruz.”

Bizlerse işgüzar yabancılarız sadece, diye düşündü Jane. Pencereden dışarıya, otoparkta Ayı'ya yürüyüş yaptıran Sansone'a baktı. O vahşi görünüşlü köpekle kaşmir ceketli adam tuhaf bir çift olmuştu. Ama Ayı, adama güveniyor gibiydi ve otele geri dönecekleri zaman Sansone arabanın kapışım açmca köpek hemen içeri atladı.

"Martineau ile Loftus" dedi Jane usulca. "Aralarında bağlantı var mı?"

"Paranın izini takip edersek buluruz belki. Dahlia Grubu, Martineau'ya rüşvet verdiyse..."

Jane, Gabriel'a baktı. "Montgomery Loftus'un maddi sıkıntıda olduğunu duymuştum. Double L Çiftliği'ni elinde tutmakta zorlanıyormuş. O da satın alınmaya uygun biri yani."

"Maura ile on altı yaşındaki bir çocuğu öldürmek için mi?"

Gabriel başım salladı. "Sırf parayla satm alınabilecek birine benzemiyor."

"Belki de çok paraydı. Bu durumda o kadar parayı gizlemesi zor olur."

Gabriel saatine göz attı. "Denver'a gitme zamanı geldi bence."

"Büro'nun saha ofisine mi?"

"Maryland'de gizemli bir paravan şirket var. Ve ortada büyük paralar dönüyor. Bu iş gerçekten ilginç olmaya başladı Jane."

"Kırk bir ceset yeterince ilginç değil mi yani?"

Adam sıkıntıyla başını salladı. "O buzdağının sadece görünen kısını olabilir."

33

Maura acil servis odasına girerken kapıda duraksadı, çünkü Sıçan'in çevresinde yılan gibi uzanan tüpleri, kateterleri ve kabloları görmek sinirini bozmuştu; on altı yaşında bir çocuk böyle bir işgale katlanmak zorunda kalmamalıydı. Ama kardiyak monitöründeki ritim rahatlatıcı bir şekilde düzenliydi ve delikanlı artık kendi kendine nefes alıyordu.

Maura'nın varlığını sezince gözlerini açıp gülümsedi. "Hey, merhaba hanımefendi!"

"Ah Sıçan!" Maura iç geçirdi. "Bana öyle demeyi keser misin?"

"Ne diyeyim?"

Bir keresinde anneciğim demiştin. Maura bunu anımsayınca yaşaran gözlerini kırpıştırdı. Sıçan'ın gerçek annesinin ölenlerin arasında olduğu neredeyse kesindi ama Maura çocuğa bu haberi vermek istemiyordu. "Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin, izin veriyorum. Ama adım Maura."

Delikanlının yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve onun elini tutmak için uzandı. Bu elin ne kadar nasırlı ve kabuklu oldu ğunu, tırnaklardaki inatçı kirlerin hâlâ çıkmamış olduğunu fark etti. Başkalarının elini kolay kolay tutmayan Maura, o yıpranmış eh hiç tereddüt etmeden kendi enerinin araşma aldı. Doğal ve uygun geldi bu.

"Ayı nasıl?" diye sordu delikanlı.

Maura güldü. "O kadar çok yiyor ki, görünce adını Domuz diye değiştireceksin. "

"İyi yani?"

"Arkadaşlarım onu çok şımartıyorlar. Koruyucu ailen de sen eve dönene kadar ona bakmaya söz verdi."

“Ah! Onlar.” Sıçan bakışlarım Maura’nın gözlerinden ayırıp ka- yıtsızca tavana baktı. “Oraya geri döneceğim herhalde.”

Oraya gitmek istemediği belliydi. Ama Maura ona nasıl bir se çenek sunabilirdi ki? Çocuk yetiştirmekten hiç anlamayan bo şanmış bir kadının evini mi? Sevgilisi olduğunu açıklayamadığı bir adamla gizli bir ilişki yaşayan bir kadının evini. Maura ergen bir oğlana uygun bir rol model değildi, hem hayatı yeterince sorunluydu zaten. Yine de dudakları teklif etme arzusuyla titriyordu; çocuğu yarana almayı, onu mutlu etmeyi, hayatını düzeltmeyi teklif etmek istiyordu. Annesi olmayı. Ah, bunu teklif etmek öyle kolaydı ki ve ettikten sonra geri almak öyle zordu ki. Mantıklı ol Maura, diye düşündü. Bırak tek başına bir ergeni yetiştirmeyi, kedi bile besleyemezsin sen. Sorumluluk sahibi hiçbir yetkili bu çocuğun velayetini ona vermezdi. Bu çocuk daha şimdiden çok fazla terk edilmiş, çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı; Maura’ran, tutamayacağı sözler vermesi zalimlik olurdu.

Dolayısıyla söz vermedi. Delikanlının elini tutmakla ve o uyuyana kadar yatağımn yanında kalmakla yetindi. Hemşire serum şişesini değiştirmeye geldi ve çabucak gitti. Maura ise kalıp çocu ğun geleceğini ve bu gelecekte kendisinin oynayabileceği makul rolü düşündü. Şu kadarını biliyorum: Seni terk etmeyeceğim.

Birinin seni umursadığını bileceksin hep.

Kapının penceresine vurulunca döndü ve Jane’in kendisini ça ğırdığını gördü.

Maura yatağın yarandan gönülsüzce kalkıp odadan çıktı.

“İlk otopsiye başlamak üzereler” dedi Jane.

“Ahret kurbanlarının mı?”

Jane başıyla onayladı. “Adli patolog Colorado’dan az önce geldi. Seni tanıdığını söylüyor ve seyretmek isteyip istemediğim merak ediyor. Otopsiyi aşağıda, hastanede morgunda yapacak.”

Maura pencereden Sıçan’a göz atmca delikanlının mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Kayıp çocuk sahip çıkılmayı bekliyordu hâlâ.

Geri döneceğim. Söz veriyorum.

Maura kabul ettiğini belirtmek için başını salladı ve birlikte acil servisten çıktılar.

Morga vardıklarında antrenin izleyicilerle dolu olduğunu gördüler; Şerif Fahey ile Dedektif Pastemak da aralanndaydı. Kurbanların çokluğu bu vakanın epey ses getirmesine yol açmıştı ve on kadar kanun görevlisiyle eyalet ve ilçe memurları otopsiye tanık olmak için toplanmışlardı.

Patolog, Maura'nın odaya girdiğini görünce tombul elini kaldırıp selam verdi. Maura, Doktor Fred Gruber'la iki yaz önce Mai- ne'deki bir adli patoloji konferansında tanışmıştı ve adam tanıdık bir yüz gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Doktor Isles" diye seslendi gür sesiyle. "Bir uzman işime yarayabilir. Üstünüzü değiştirip bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Bunun uygun olduğunu sanmıyorum" dedi Şerif Fahey.

"Doktor Isles adli patologdur."

"Wyoming eyaleti için çalışmıyor. Bu vaka yakından takip edilecek ve Doktor Isles'in otopsi yapmasını sorgulayanlar çıkabilir."

"Neden sorgulasınlar ki?"

"Çünkü vadideydi. O bir tanık ve delillerle oynadığı yönünde suçlama yapılabilir."

"Ben sadece seyretmek için buradayım ve bunu pencerenin bu tarafından, sizlerle birlikte yapabilirim" dedi Maura. "Şu monitörden izleyebiliriz herhalde." Antre duvarına monte edilmiş televizyon ekranım gösterdi.

"Kamerayı açayım; hepiniz gayet iyi görürsünüz" dedi Doktor Gruber. "Bütün izleyicilerin bu odada kalmalarını ve kapının kapalı tutulmasını rica edeceğim. Ne de olsa bu bir siyanür zehirlenmesi vakası olabilir."

"Etkilenmek için o maddeyi yutmak gerekir sanıyordum" dedi memurlardan biri.

"Gaza dönüşmüş olması ihtimali var. İşin en tehlikeli kısını mideyi kesip açmak, çünkü o zaman siyanür gazı yayılabilir. Asistanımla ben gaz maskesi takacağız ve mideyi aspiratörün altında keseceğim. Aynca bir algılayıcı getirdik; hidrojen

siyanür saptarsa hemen uyan verir. Saptamazsa bazılarınızın odaya girmesine izin verebilirim. Ama koruyucu kıyafet giyip gaz maskesi takmanız gerekecek."

Gruber otopsi kıyafeti giyip gaz maskesini taktı ve otopsi la— boratuvanmn kapışım açıp içeri girdi. Onun gibi giyinmiş asistanı odada bekliyordu. Kamerayı açtıklarında Maura televizyon ekranında, cesedi bekleyen boş otopsi masasım gördü. Gruber ile asistanı plastik ceset torbasının içindeki cesedi soğuk muhafaza bölmesinden çıkanp masaya yatırdılar.

Gruber ceset torbasının fermuarını açtı.

Video ekranına bakan Maura, cesedin henüz on iki-on üç yaşlarındaki genç bir kıza ait olduğunu gördü. Donmuş topraktan çı- kanlan cesedin buzları çözülmüştü. Yüzü hayalet gibi solgundu, ıslak san bukleleri başının tepesinde taç gibi toplanmıştı. Gruber ile asistanı, kızı sessizce ve saygıyla soydular. Uzun pamuklu elbiseyi, dizlere kadar inen kombinezonu ve sıradan beyaz külotu çıkardılar. Şimdi çıplak olan ceset dansçı gibi zayıftı ve günlerce gömülü kalmış olmasına karşın hâlâ tuhaf bir şekilde güzeldi; eti vadinin dondurucu soğuğu tarafından korunmuştu.

Memurlar monitöre yaklaştılar. Gruber toksikoloji için kan, idrar ve gözün içinden sıvı örnekleri alırken adamlar asla görmemeleri gereken şeyleri izlediler. Genç kızın mahremiyeti ihlal ediliyordu.

Gruber'in "Deri dikkat çekici ölçüde solgun" diyen sesi geldi interkom hoparlöründen. "Hiç kızarıldık yok."

Dedektif Pastemak "Bu önemli mi?" diye sordu Maura'ya.

"Siyanür zehirlenmesi bazen derinin parlak kırmızı görünmesine yol açabilir" diye karşılık verdi Maura. "Ama bu cesedin günlerce gömülü kalması, bir fark yaratmış olabilir."

"Siyanür zehirlenmesinin diğer belirtileri nelerdir?"

"Oral yoldan alınırsa ağzı ve dudakları tahrip edebilir. Mukoza zarlarından belli olur."

Eldivenli parmağım ağız boşluğuna sokmuş olan Gruber içeri baktı. "Zarlar kuru, ama bunun dışında normaller." Pencereden izleyicilerine baktı. "Bunu

monitörden iyi görebiliyor musunuz?”

Maura başıyla onayladı. “Aşınma lezyonlan yok mu?” diye sordu interkomdan.

“Hiç yok.”

“Siyanür acıbadem gibi kokmaz mı?” dedi Jane.

“Gaz maskeleri var” dedi Maura. “Kokuyu alamazlar.”

Gruber göğsü Y şeklinde kestikten sonra kemik kesicileri aldı. Kaburgaları kestiği sırada çıkan sesler interkomdan duyulurken, Maura bazı memurların başlarım çevirip duvara baktıklarım fark etti. Gruber göğüs kemiğiyle kaburgaların oluşturduğu kalkanı kaldırıp göğüs boşluğunu açığa çıkardı ve akciğerleri kesip çıkarmak için elini göğsün içine soktu. Sıvı damlatan, ıslak bir lobu çıkarıp kaldırdı. “Bana epey ağır gibi geliyor. Ve burada pembe köpükler görüyorum.” Organı kesince dışan sıvı sızdı.

“Akciğer ödemi” dedi Maura.

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Pastemak ona.

“Önemli bir bulgu değil ama buna yol açabilen bazı ilaçlar ve zehirler var.”

Gruber kalple akciğerleri tartarken kamera, içi açılmış gövdeyi sabit olarak çekmeyi sürdürdü. Baktıkları şey güzel bir genç kız değildi artık. Bir zamanlar muhtemelen göze hoş gelen o beden soğuk, parçalanmış bir kadavraya dönmüştü.

Gruber tekrar bıçağım aldı ve eldivenli elleri yine monitörde belirdi. “Bu lanet olası gaz maskesi buğulanıp duruyor” diye yakındı. “Kalple akciğerleri daha sonra kesip inceleyeceğim. Şu an asıl midede ne bulacağımızla ilgileniyorum.”

“Algılayıcınız ne gösteriyor?” diye sordu Maura.

Asistan, algılayıcının monitörüne göz attı. “Bir şey yok. Siyanür algılamadı henüz.”

“Pekâlâ, şimdi işler ilginçleşebilir” dedi Gruber. Pencereden izleyicilerine baktı. “Siyanür bulunması ihtimali yüzünden biraz farklı bir yol izleyeceğim.

Normalde karın bölgesindeki organları çıkarıp tartar ve kesip açanm. Ama bu sefer mideyi çıkarmadan önce uçlarım kıskaçlarla sıkıştıracağım.”

Maura “Kesip açmadan önce aspiratörün altına koyacak” diye açıkladı Jane’e. “Her ihtimale karşı.”

“O kadar tehlikeli mi gerçekten?”

“Siyanür tuzlan mide asidine maruz kalınca zehirli gaz oluşturabilir. Mideyi kesip açarsan gaz havaya yayılır. O yüzden gaz maskesi takıyorlar. Ve doktor bu yüzden mideyi aspiratörün altında kesip açacak.”

Gruber’in kıskaçlar taktığı mideyi kesip gövdeden çıkarmasını pencereden seyrettiler. Adam mideyi aspiratörün altma götürdü ve asistanına göz attı.

“Algılayıcıda bir şey görünüyor mu?”

“Hayır, hiçbir şey yok.”

“Tamam. Şu monitörü yaklaştır. Bakalım, ben kesıneye başlayınca ne olacak.” Gruber duraksayıp parlak organa baktı; kendim yapmak üzere olduğu şeyin sonucuna hazırlıyordu sanki. Maura kesıne işlemini aspiratör yüzünden göremedi. Gruber’in profilini gördü sadece; adam, mideyi keserken başını öne eğmiş ve omuzlarım kaldırmıştı. Birden doğrulup asistanına baktı.

“Eee?”

“Bir şey yok. Cihaz siyanür, klor veya amonyak gazı algılamadı.”

Gruber pencereye döndü; buğulanmış maskesi yüzünü gizliyordu. “Mukozal lezyon yok, midede aşınma yok. Muhtemelen, bir siyanür zehirlenmesi vakasıyla karşı karşıya değiliz.”

“Kızı öldüren neydi peki?” diye sordu Pastemak.

“Bu noktada ancak tahminde bulunabilirim dedektif. Striknin almış olabilirler, ama bu cesette opistotonus görmedim.”

“Ne?”

“Sırtın anormal şekilde kıvrılıp kasılması.”

“Peki ya akciğerlerde bulduğunuz şu diğer şey?”

“Akciğer ödeminin sebebi afyonlu ilaçlardan fosgene dek her hangi bir şey olabilir. Size kesin bir yanıt veremeyeceğim. Maalesef toksin testinin sonucunu beklememiz gerekecek.” Adam bu ğulanmış gaz maskesini çıkarıp iç geçirdi; o boğucu maskeden kurtulunca rahatlamış gibiydi. “Şimdilik bunun farmasötikal bir ölüm olduğunu düşünüyorum. Bir çeşit ilacın kullanıldığını.”

“Mide boş mu peki?” dedi Maura. “Kapsül kalıntılarına rastlamadınız mı?”

“İlaçlar sıvı formundaydı belki de. Veya ölüm uzun sürmüş olabilir. Belki de bu kız sakinleştirilip ardından boğularak öldürülmüştür.”

Maura arkasındaki birinin “Cennetin Kapısı” dediğini duydu.

“Kesinlikle. Cennetin Kapısı tarikatının San Diego’daki toplu intihan gibi” dedi Gruber. “Fenobarbital kullandılar ve başlanna naylon poşet geçirip bağladılar. Uyuyup bir daha uyanmamak istiyorlardı.” Adam tekrar masaya döndü. “Siyanür gazı tehlikesi olmadığım anladığımıza göre artık yavaş ilerleyeceğim. Hepinizin sabırlı olmanız gerekecek. Hatta acelesi olup da gitmek isteyenler, işin geri kalanım sıkıcı bulabilirler.”

“Doktor Gruber” dedi memurlardan biri, “bu ilk otopsi ne kadar sürecek? Derin dondurucuda bekleyen kırk ceset daha var.”

“Bu genç hanımı yeterince incelemeden onların buzlarım çözmeyeceğim.” Adam, kızın cesedine kederle baktı. Kızın yarılmış kamının içindeki organlar parlıyordu ve buzlan yeni çözülmüş bedeninden damlayan pembe sular masanın oluğundan akıyordu.

Ama doktorun dikkatini asıl çeken şey kızın yüzüydü sanki. Monitöre bakan Maura da gözlerini o solgun ve masum yüzden ayırmıyordu. Kadınlığın eşiğindeyken donmuş bir kardan kız.

“Doktor Gruber?” dedi asistan, “iyi misiniz? Doktor?”

Maura kapımn penceresine baktı hemen. Gruber sallandı ve dengesini korumak için masaya tutundu, ama dizlerinin bağı çözülüyor gibiydi. Bir tepsi düşünce

çelik aletler yere şangır şungur saçıldı. Gruber yere yığüdı ve vücudu zemine boğuk bir ses çıkararak çarptı.

“Aman Tanrım!” Asistan, adamın yanında diz çöktü. “Kalp krizi geçiriyor galiba!”

Maura en yakındaki telefonu kapıp operatörü aradı. “Mavi Kod, otopsi laboratuvan” dedi. “Mavi Kod durumu var!” Telefonu kapatırken seyircilerden üçünün şimdiden laboratuvara girmiş olduklannı görünce cam sıkıldı. Onların peşinden gitmek üzere olan Jane’i kolundan tutarak durdurdu.

“Ne oluyor?” dedi Jane.

“Burada kal.” Maura raftan kaptığı bir otopsi önlüğünü giydi ve ellerine kaim, lastik teşrih eldivenleri taktı. “O odaya başka kimseyi sokma.”

“Ama adam içeride kalp krizi geçiriyor!”

“Gaz maskesini çıkarmca oldu.” Maura telaşla antreye bakınıp gaz maskesi aradı ama göremedi. Başka seçenek yok, diye dü şündü. Çabuk olmalıyım. Üç derin nefes alıp kapıyı iterek laboratuvara girdi. Gruber gaz maskesini aspiratörlü masaya bırakmıştı. Maura onu kapıp başına geçirdi. Bir tangırtı duyunca döndü ve adamlardan birinin lavaboya yaslanmış olduğunu gördü.

“Herkes dışan!” diye haykırdı, yalpalayan adamı kapıya doğru götürürken. “Bu oda zehirli!”

Maskeli morg asistanı ona afallamış gözlerle baktı. “Anlamıyorum! Algılayıcı monitöründe hiçbir şey yoktu!”

Maura eğilip Gruber’ı koltukaltlarmdan tuttu ama adam fazla ağırdı ve kımıldamıyordu. “Ayaklarından tut!” diye emretti.

Gruber’ı aletlerin saçılı olduğu zeminde morg asistanıyla birlikte sürükleyerek masadan uzaklaştırdı. Adamı antreye çıkardıklarında Mavi Kod ekibi gelmişti bile; solgun görünen üç adama oksyen maskesi takıyorlardı.

Maura yüzü morarmış olan Gruber’a baktı. “Bu adam nefes almıyor!” diye bağırdı.

Kod ekibi hastanın başında toplanırken Maura işlerini yapsınlar diye geri çekildi. Birkaç saniye içinde adamm akciğerlerine oksijen göndermeye ve göğsüne EKG elektrotları takmaya başladılar. Monitörde EKG işaretleri belirdi.

“Sinüs ritmi var. Elli.”

“Tansiyon ölçümü almıyorum. Perfüzyon yok.”

“Kompresyona başlayın!”

“Bir şeye maruz kaldı” dedi Maura. “O odadaki bir şeye.”

Ama gaz maskesi yüzünden onu kimse duymuyor gibiydi. Kalbi küt küt atıyordu. Gaz maskesini çıkardı ve ışıklar birden aşın parlak gelince gözlerini kırpıştırdı. Tıp ekibi artık tamamen Mavi Kod modundaydı ve Fred Gruber’in önü açıktı; adamm şişkin kamı utandıncı bir şekilde meydandaydı ve her kalp kompresyo-nuyla birlikte sarsılıyordu. Islak hastane pantolonundan sidik kokusu yükseliyordu.

“Bu adamm geçmişini biliyor muyuz?” diye seslendi doktor.

“Onunla ilgili ne biliyoruz?”

“Otopsi yaparken yığılıp kaldı” dedi Jane.

“Elli kilo kadar fazlalığı var. Kalp krizi geçirdi bence.”

“Altına işedi” dedi Maura.

Yine ona aldırış eden olmadı. Maura kenarda duran, duyulmayan ve görülmeyen bir hayalet gibiydi. Elini iyice zonklamaya başlayan kafasına bastırıp düşünmeye, dikkatim toplamaya çalıştı. Personel kalabalığının içinden ite kaka geçmeyi her nasılsa ba şarıp Gruber’in yanında diz çöktü. Adamm gözkapaklanndan birini kaldırıp gözbebeğine baktı.

Uçuk mavi iristeki gözbebeği küçücük bir noktaydı.

Adamm vücudundan leş gibi sidik kokusu yükseliyordu; Maura onun ıslak hastane pantolonuna baktı. Birden öğürme seslerinin farkına varınca odanın diğer tarafına göz attı ve morg asistanının bir lavaboya kustuğunu gördü.

“Atropin” dedi.

“Serum getirdim!” diye seslendi bir hemşire.

“Hâlâ tansiyon yok.”

“Dopamin verelim mi?”

“Atropine ihtiyacı var” dedi Maura sesini yükselterek.

Doktor onu ilk kez fark etmiş gibiydi. “Neden? Nabzı çok dü şük değil.”

“Gözbebekleri küçülmüş. Altına işemiş.”

“Kalp krizi de geçirdi.”

“O odada hepimiz hastalandık.” Maura hâlâ lavaboya eğilmiş halde duran morg asistanım gösterdi. “Ona hemen atropin vermezseniz ölecek.”

Doktor, Gruber’in gözkapağım kaldırıp küçülmüş gözbebeğine baktı. “Tamam. Atropin, iki miligram” diye emretti.

“Şu laboratuvann da karantinaya alınması gerek” dedi Maura. “Hep birlikte koridora gitmeliyiz şimdi, o odadan mümkün olduğunca uzaklaşmahyız. Tehlikeli madde ekibi çağırmaları gerekiyor.”

“Neler oluyor yahu?” dedi Jane.

Maura ona doğru döndü; bu ani hareketi odanm da etrafında dönmesine yol açtı. “Orada kimyasal tehlike var.”

“Ama algılayıcı...”

“O belirli şeyleri aigüayabilir. Ama bu adamı zehirleyen şey onlardan biri değildi.”

“Ne olduğunu biliyor musun peki? Bütün o insanları neyin öldürdüğünü biliyor musun?”

Maura başıyla onayladı. “Tam olarak neden öldüklerim biliyorum.”

34

“Organofosfat bileşikleri tanın endüstrisinde kullanılan en zehirli böcek ilaçlanndandır” dedi Maura. “Hemen her yolla, örne ğin deri ve solunum yoluyla vücuda alınabilirler. Doktor Gruber söz konusu maddeye bu şekilde maruz kaldı herhalde. Gaz maskesini çıkarıp da buharlan içine çekince. Neyse ki uygun tedaviyi zamanında gördü ve iyileşecek.” Maura hastanenin konferans salonundaki masada toplanmış tıp insanlarına ve kanun görevlilerine baktı. Teşhis koyup Gruber’in hayatım kurtaran kişinin kendisi olduğunu eklemesine gerek yoktu. Bunu zaten biliyorlardı ve o bir yabancı olsa da, onunla saygılı konuşuyorlardı.

“Bu öldürücü mü yani?” dedi Dedektif Pastemak. “Sırf zehirlenmiş bir cesede otopsi yapmak bile?”

“Potansiyel olarak evet, ölümcül bir doza maruz kalırsanız.

Organofosfatlar asetilkolin adlı bir nörotransınitteri parçalayan enzimi bastınrlar. Bunun sonucunda asetilkolin düzeyi artarak tehlikeli seviyelere ulaşır. Bu da parasempatik sinir sistemindeki sinir sinyallerinin çok artmasına yol açar. Sinaptik bir fırtına oluşur. Hasta terler ve tükürük salgılar. Küçük ve büyük tuvaletinin kontrolünü yitirir. Gözbebekleri çok küçülür ve akciğerleri sıvıyla dolar. Sonunda çırpınmaya başlar ve bilincini kaybeder.”

“Anlamadığım bir şey var” dedi Şerif Fahey. “Doktor Gruber otopsiye başladıktan yanm saat sonra hastalandı. Ama soruşturma ekibi tam kırk bir cesedi topraktan çıkarıp ceset torbalanna koydu ve bir havaalanı hangarına götürdü. O işçilerin hiçbiri hastanelik olmadı.”

İlçenin soruşturma memuru Doktor Draper konuştu. “Bir itirafta bulunacağım. Bu aynntı bana dün bildirilmişti ama önemim yeni anladım. Ekibimizden dört kişi mide gribine yakalandı. Yani onlar mide gribi olduğunu düşünüyorlardı.”

“Ama yere yığılıp ölen olmadı” dedi Fahey.

“Cesetler donmuş halde olduğu için herhalde. Hem işçiler koruyucu kıyafet ve kalın kışlık giysiler giymişlerdi. Otopsi odasındaki ceset, buzlan çözülen ilk cesetti.”

“Bu fark eder mi?” diye sordu Pastemak. “Bir cesedin donmuş halde olup olmaması?”

Herkes Maura’ya baktı; Maura başıyla onayladı. “Toksik bile şikler yüksek sıcaklıklarda havaya daha kolay karışırlar. O ceset, buzlan çözüldükçe gaz salmaya başladı. Doktor Gruber cesedi kesip açınca, vücut sıvılarını ve iç organlan ortaya çıkarınca süreci hızlandırdı muhtemelen. Bir doktorun bir hastadaki toksinlere maruz kalarak hastalanması görülmemiş şey değil.”

“Bir saniye. Bu tamdık gelmeye başladı” dedi Jane. “California’da böyle bir vaka olmamış mıydı?”

“1990’lann ortasındaki Gloria Ramirez vakasından bahsediyorsun sanırım” dedi Maura. “Adli patoloji konferanslarında bol bol irdelenmişti.”

“O vakada ne olmuştu?” diye sordu Pastemak.

“Gloria Ramirez mide ağnsı şikâyetiyle acil servise gelen bir kanser hastasıydı. Kalp krizi geçirdi. Tip ekibi onun üstünde çalışırken kendilerini hasta hissetmeye başladılar ve birkaçı yığılıp kaldı.”

“O böcek ilacı yüzünden miydi?”

“O zaman benimsenen teori buydu” dedi Maura. “Patologlar otopsi yaparken koruyucu kıyafet giydiler. Toksini asla saptayamadılar. Ama ilginç ayrıntı şuydu: Kadım tedavi ederken yığılıp kalan tıp personeli, damar yoluyla verilen atropinle hayata döndürüldü.”

“Gruber’ı kurtarmakta kullanılan ilaçla.”

“Evet.”

“Bizim vakanın bu organofosfat maddesinden kaynaklandığından emin misiniz?”

“Toksikoloji raporunu görmemiz gerek. Ama klinik tablo ortada. Gruber atropine

tepki verdi. Ve bir ACİL kan testi kolineste-raz aktivitesinde hatm sayılır bir düşüş olduğunu gösterdi. Bu da organofosfat zehirlenmesi vakalarında görülen bir şey.”

“Kesin emin misiniz yani?”

“Neredeyse kesin.” Maura masadaki yüzlere bakarken, Jane hariç, bu insanlardan kaçının kendisine güvenmeye hazır olduk- lannı merak etti. Daha birkaç gün önce Şerif Yardımcısı Martineau vakasında potansiyel zanlıydı. Bu insanlar hâlâ ondan şüpheleniyor olmalıydılar, bunu açıkça söylemeseler de. “Ahret’te yaşayan insanlar büyük olasılıkla organofosfath bir böcek ilacıyla zehirlendiler” dedi. “Mesele şu ki, bu toplu intihar mıydı? Cinayet miydi? Yoksa kaza mıydı?”

Cathy Weiss duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Sosyal hizmet görevlisi, bu ekibin tam üyesi olarak görülmediğinin farkındaymışçasına köşede oturuyordu; oysa onu bilgilendirme toplantısına Dedektif Pasternak davet etmişti.

“Kaza mı?” dedi Cathy. “Kırk bir kişi böcek ilacı içmeleri em- redildiği için öldü. Tanrı’nın Elçisi müritlerine zıplayın dese, Ne kadar yükseğe efendim? derler sadece.”

“Veya birisi kuyu sularım zehirlemiş olabilir” dedi Draper. “Bu da cinayet demektir.”

“Cinayet de olsa, toplu intihar da olsa, Tanrı’nın Elçisi’nin karan olduğundan şüphem yok” dedi Cathy.

“Suyu herhangi biri zehirlemiş olabilir” diye belirtti Fahey.

“Halinden memnun olmayan bir müridin işi olabilir. Hatta şu Perkins denen çocuk bile yapmış olabilir.”

“Öyle şey yapmaz o” dedi Maura.

“Onu vadiden kovdular, değil mi? İntikam almak için gayet ge çerli bir sebebi vardı.”

“Tabü tabü” dedi Cathy, Fahey’e duyduğu öfkeyi gizlemeye gerek görmeden. “Sonra da o on alta yaşındaki çocuk kırk bir cesedi tek başına o araziye götürüp buldozerle gömdü, öyle mi?” Güldü.

Bakışları Maura ile Cathy’nin arasında mekik dokuyan Fahey homurdandı. “Siz bayanlar on altı yaşındaki delikanlıların neler yapabileceğim bilmiyorsunuz besbelli.”

“Ben Jeremiah Goode’un neler yapabileceğim biliyorum” diye karşılık verdi Cathy.

Pasternak’ın cep telefonu çalınca konuşma yarıda kesildi.

Adam numaraya göz atıp birden ayağa kalktı. “İzninizle” deyip odadan çıktı.

Bir an sessizlik oldu; ortamda son konuşmanın gerginliği vardı hâlâ.

Sonra Jane “Bu işi yapan her kimse böcek ilacı bulabilmiş”

dedi. “Yani ortada bir satın alma belgesi olmalı. Hele koca bir topluluğu öldürebilecek kadar bol miktarda böcek ilacı söz konusuyken.”

“Idaho’daki Melekler Ovası’nda yaşayanlar kendi yiyecekleri ni yetiştirirler” dedi Cathy. “Kendine tamamen yeten bir topluluk.

Bu böcek ilacını tarım için almış olabilirler.”

“Bu, suçlu olduklarım kanıtlamıyor” dedi Fahey.

“Zehirleri var. Ahret’e girip su kaynağına ulaşma imkânları da.”

“Ben hâlâ bir sebep duymuyorum. Jeremiah Goode’un kırk bir müridim öldürmesi için geçerli bir sebep.”

“Sebep arıyorsan kendisine sor” dedi Cathy öfkeyle.

“Eh, yerini söylersen sorarız!”

“Aslında” dedi Pasternak, “yerini biliyoruz.” Dedektif kapı eşiğinde duruyordu; cep telefonu elindeydi. “Idaho eyalet polisi aradı. Topluluktaki adamları, Jeremiah Goode’un az önce Melekler Ovası adlı yerleşim yerinde görüldüğünü

söylemiş. Idaho polisi şafak söker sökmez oraya baskın yapmak için hazırlıklara başlamış.”

“Yani daha en az yedi saat var” dedi Jane. “Neden o kadar bekliyorlar?”

“Adam toplamaları gerek. Sadece kanun görevlileri değil, çocuk koruma servisi çalışanları ve sosyal hizmet görevlileri de gerekiyor, kadınlarla ve çocuklarla ilgilenmeleri için. Direnişle kar şılaşmaları tehlikeli sonuçlar doğurabilir.” Pasternak, Cathy’ye baktı. “Siz işte burada devreye giriyorsunuz Bayan Weiss.”

Cathy kaşlarım çattı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Topluluk hakkında herkesten daha bilgili gibisiniz.”

“Ve yıllardır insanları onlar hakkında uyarmaya çalışıyorum.”

“Eh, şimdi sizi dinliyoruz işte! Nasıl tepki verebileceklerini bilmeliyim. Saldırgan davranıp davranmayacaklarını. Tam olarak ne beklediğimizi bilmeliyim.” Adam odaya bakındı. “Idaho polisi bizden yardım istiyor. Şafaktan önce hazır olmamızı istiyorlar.”

“Ben bir saat içinde yola çıkabilirim” dedi Cathy.

“Güzel” dedi Pasternak. “Benimle birlikte gidersiniz. Siz bu gece en yakın yeni dostumsunuz Bayan Weiss.”

Gece boyunca yolculuk yaptılar; Pasternak direksiyonda, Cathy ise onun yarımdaydı. Jane arka koltukta tek başına oturuyordu. Bu bir polis operasyonu olacağmdan Maura katılamazdı; davet edilen tek sivil Cathy idi.

Batı yönünde giderlerken Cathy, Melekler Ovası’nda nelerle karşılaşacaklarına ilişkin tahminlerde bulundu. “Kadınlar sizinle konuşmayacaklar. Çocuklar da. Onlar yabancılarla konuşmayacak şekilde eğitildiler. Yani, yerleşim yerinden çıktıktan soma bile onlardan sizinle işbirliği yapmalannı beklemeyin.”

“Peki ya adamlar?”

“Jeremiah’nın dış dünyayla ilgilenmeleri için bizzat seçtiği sözcüleri vardır. Bu kişiler bağlılıklarının karşılığında tarikatta bazı ayrıcalıklara sahip oluyorlar.”

“Ayrıcalıklara mı?”

“Kızlara dedektif. Size ne kadar güveniliyorsa o kadar çok sayıda genç eşe sahip oluyorsunuz.”

“Tanrım!”

“Bütün tarikatlar benzer şekillerde işler. Ortada bir ödül ve ceza sistemi vardır. Lideri mutlu ederseniz, kendinize yeni bir eş almanıza izin verir. Onu kızdırırsanız tarikattan kovulursunuz. Jeremiah bu sözcülere güvenir; onlar aptal değiller. Kanunları biliyorlar ve sizi hukuk diliyle savuşturmaya çalışacaklar. Bizi girişte bekletip arama emrini kelime kelime inceleyecekler.”

“Silahlı olacaklar mı?”

“Evet.”

“Tehlikeli de olacaklar muhtemelen” dedi Jane arka koltuktan.

Cathy dönüp ona baktı. “İşin ucunda reşit olmayan kızların ırzına geçmekten yıllarca hapis yatmak varken mi? Evet, bence bu tehlikeli olmaları için yeterli bir sebep. Yani umarım hepiniz hazır lıklısınızdır. ”

“Ekipte kaç kişi olacak?” diye sordu Jane.

“Idaho polisi hem eyalet için çalışan kanun görevlilerini hem de federalleri topluyor. Ekip lideri, Idaho Eyaleti Emniyet Teşkilatı’ndan Yüzbaşı David MacAfee. Epey büyük bir güç gösterisi olacağım garanti ediyor.”

Cathy uzun uzun iç geçirdi. “Sonunda bitecek” diye fısüdadı.

“Bunu epeydir bekliyor gibisiniz” dedi Pasternak.

“Evet” dedi Cathy. “Çok uzun zamandır. Ve bunu göreceğime seviniyorum.”

“Bu operasyonda faal rol oynamayacağınızı biliyorsunuz Bayan Weiss. Tehlikede olmanızı istemiyorum.” Adam başım geriye çevirip Jane’e göz attı. “Sizin de sadece gözlemci olarak kalmanız daha iyi olabilir.”

“Ama ben kanun görevlisiyim” dedi Jane.

“Boston’da.”

“Siz gelmeden önce ben bu vakanın üstünde çalışıyordum.”

“Feministlik yapmayın bana. Tek söylediğim şu: Bu şov Idaho’nun şovu. Siz gerekirse tavsiyede bulunmak ve yardımcı olmak için davet edildiniz. Kenarda durmanızı istiyorlarsa, bu onların karan. İşler böyle yürür Rizzoli.”

Jane koltuğa yaslandı. “Tamam. Ama haberiniz olsun, silah ta şıyorum.”

“Öyleyse kılıfından çıkarmayın. Bu iş düzgün halledilirse silaha filan gerek kalmaz. Hedefimiz kadınlarla çocukları koruyucu gözetime almak ve bunu kaba kuvvete başvurmadan yapmak.”

“Bir saniye. Jeremiah ne olacak?” dedi Cathy. “Onu bulursanız tutuklayacaksınız, değil mi?”

“Bu noktada ancak sorguya çekebiliriz.”

“Kırk bir ölü mürit ona dava açmak için yeterli değil mi?”

“O ölümlerden sorumlu olduğunu kanıtlamadık.”

“Başka kim yapmış olabilir ki?”

“Bize kanıt gerek. Tanıklar gerek, bizimle konuşacak birileri gerek.” Adam Cathy’ye göz attı. “Sizden istediğim bu. O kadınlarla konuşmanız, işbirliğine ikna etmeniz.”

“Bu kolay olmayacak.”

“Onların birer kurban olduklarım anlamalarına yardım edin.”

“Charles Manson’in kadınlarını hatırlıyor musunuz? Yıllarca hapis yattıktan sonra bile hepsi hâlâ Charlie’nın kızlarıydı, onun etkisindeydiler. Yılların şartlanmasını birkaç günde silemezsiniz.

Ve yerleşim yerine geri dönmekte diretirlerse onlan sonsuza dek alıkoyamazsınız.”

“Öyleyse başka bir yöntem izleyin” dedi Jane. “Bebeklere DNA testi yapm.

Babalarını tespit edin. Annelerin doğum yaptıklarında reşit olup olmadıklarım bulun.”

“Bir ağacı öldürmek için dallarım kesınek gibi bir şey bu” dedi Cathy. “Ağacı devirmenin tek bir yolu var. Kökünü yok etmek gerek.”

“Jeremiah’yı” dedi Pastemak.

Cathy başıyla onayladı. “Onu hapse tıkın, anahtarı da atm gitsin. Liderleri olmazsa tarikat dağılır. Çünkü Topluluk’u Jeremiah Goode bir arada tutuyor.”

35

Toplanmış ordu yağan karın altında duruyordu. Jane ısınmak için ayaklarım yere vuruyordu ama ayak parmakları şimdiden hissizleşmişti ve az önce içtiği bir fincan sıcak kahve bile Idaho şafağının dondurucu soğuğuna etki etmemişti. Jane saldırı ekibinde olsa soğuğa aldırmazdı, çünkü adrenalin, insanın sıfırın alfandaki hava sıcaklığı gibi ufak tefek sorunlara karşı bağışıklı olmasını sağlıyordu. Ama bu sabah yalnızca gözlemci olduğundan ve kenarda boş boş durmak zorunda bırakıldığından, soğuğu iliklerinde hissediyordu. Yanında duran Cathy ise havayı hiç umursamıyor gibiydi. Kadın hiç kımıldamadan, yüzüne vuran rüzgâra aldırmadan öylece duruyordu. Jane etrafındaki insan seslerinin yükseldiğim duyuyordu, havadaki gerginliği hissediyordu ve her an harekete geçileceğini biliyordu.

Pastemak birbirine sokulmuş amirlerin arasından çıkıp hızlı adımlarla geri döndü. Telsiz taşıyordu. “Kapıyı açtıkları anda harekete geçmeye hazırız.” Telsizi Jane’e verdi. “Sen Cathy ile birlikte kal. Oraya varınca Cathy’nin tavsiyelerine ihtiyacımız olacak, bu yüzden ona göz kulak ol. Onu koru.”

Jane’in kemerine taktığı telsizden bir uyan geldi.

“Yerleşim yerinde hareketlilik var. İki adam yaklaşıyor galiba.”

Jane birbirinin aynısı siyah paltolar giymiş iki kişinin yağan karda yaklaştıklarını gördü. Kanun görevlilerine doğru, emin adımlarla yürüyorlardı. Jane adamlardan birinin bir deste anahtar çıkanp kapıyı açtığım görünce şaşırdı.

Yüzbaşı MacAfee öne çıktı. “Ben Idaho Eyaleti Emniyet Teşkilatından Yüzbaşı MacAfee. Bu yerleşim yerini aramak için iznimiz var.”

“İzne gerek yok” dedi anahtarlı adam. “Girebilirsiniz. Hepiniz.”

Kapıyı ardına kadar açtı.

Bariz şekilde şaşıran MacAfee dönüp diğer görevlilere göz attı.

Anahtarlı adam ziyaretçilere ilerlemelerim işaret etti. “Toplantı salonunda toplandık; orada herkese yer var. Sizden tek istediğimiz .silahlarınızı kılıflarınızda tutmanız, kadınlarımızla çocuklarımızın güvenliği için.” Adam bütün dünyayı davet edercesine kollarım açtı. “Lütfen bize katılın. Saklayacak bir şeyimiz olmadığım göreceksiniz.”

“Biliyorlardı” diye mınldandı Cathy. “Lanet olsun, geldiğimizi biliyorlardı. Hazırhklılar.”

“Nasıl öğrendiler acaba?” diye sordu Jane.

“Jeremiah her şeyi satm alabilir. Gözleri, kulakları. Polisleri, politikacıları.” Kadın, Jane’e baktı. “Ortadaki sorunu görüyor musun? O adamm niye asla adaletin karşısına çıkmak zorunda kalmayacağım görüyor musun?”

“Kimse dokunulmaz değildir Cathy.”

“O öyle ama. Hep öyleydi.” Cathy açık kapıya baktı tekrar. Kanun görevlileri yerleşim yerine girmişti bile; yağan karda yavaş yavaş gözden kayboluyorlardı. Jane telsiz konuşmalarım dinledi.

Sakin sesler, heyecansız yanıtlar duydu.

“Birinci bina kontrol edildi, temiz...”

“Üç numara da temiz.”

Cathy başım iki yana salladı. “Bu sefer de onları atlatacak” dedi. “Ne aradıklarım bilmiyorlar. Lanet olası gözlerinin önündeki şeyi göremiyorlar.”

“Silah yok. Burası temiz...”

Cathy artık iyice uzaklaşmış olan, neredeyse hayalete benzeyen figürlere baktı. Soma hiç konuşmadan açık kapıdan geçti.

Jane de onun peşinden gitti.

Sıra sıra uzanan sessiz ve karanlık binaların arasından, polis ekibinin bot izlerim takip ederek geçtiler. Jane ilerideki toplantı salonunun pencerelerinden gelen sıcak mum ışıklarını gördü ve birçok kişinin hep bir ağızdan söylediği şarkıyı

işitti. Çocukların söylediği, göğe yükselen, hoş ve uhrevi bir ilahiydi bu. Odun dumanı ve kokusu, sıcaklık ve arkadaşlık vaadi onları binaya doğru çekiyordu.

Kapıdan geçip toplantı salonuna girdiler.

Geniş mekân birçok mumla aydınlanıyordu. Parıldayan ah şap sıralarda yüzlerce kişilik cemaat oturuyordu. Ortadaki geçidin bir tarafında kadınlarla kızlar, pastel rengi elbiseler deryasında oturuyorlardı. Diğer taraftaysa beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu erkekler ve oğlanlar vardı. Salonun arka tarafında toplan- ıruş olan on kadar kanun görevlisi etrafa huzursuzca bakınıyordu; ibadet yeri olduğu bariz olan bu mekânda ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

İlahi tiz notalarla son buldu. Çöken sessizlikte sahneye siyah saçlı bir adam çıktı ve cemaatine sakince göz gezdirdi. Rahip cüppesi, nakışlı atkısı, farklı ya da özel olduğunu gösteren herhangi bir aksesuvan yoktu. Müritleri gibi giyinmişti, ama beyaz gömleğinin kollarım gündelik işlere hazırlamrcasına dirseklerine kadar sıyırmıştı. Kalabalığın dikkatini çekmek için kostüme, gösterişe ihtiyacı yoktu. Radyoaktif gibi görünen derin bakışları bile salondaki herkesin dikkatim toplamaya yetiyordu.

Jeremiah Goode bu demek, diye düşündü Jane. Adamın omuzlarına düşen saçlan kır olsa da genç bir adamınkiler gibi gürdü ve aslan yelesim andırıyordu. Adamın varlığı, bu kasvetli kış gününde salondaki dev taş şöminenin alevleri kadar sıcak bir ışık yayıyor gibiydi. Adam sessizlikte seyircilerine göz gezdirdi ve sonunda bakışları salonun arka tarafındaki polislerde durdu.

“Sevgili dostlarım, misafirlerimize hoş geldiniz diyelim” dedi.

Cemaat tek bir organizmaymışçasına hep birlikte ayağa kalktı ve dönüp yabancılara baktı. “Hoş geldiniz” dediler hep bir ağızdan. Hepsinin yüzü temiz, yanakları pembeydi, hepsinin kocaman açılmış gözleri masumdu. Ortak bir hedef çerçevesinde birleşmiş, halinden memnun, erdemli ve sağlıklı bir topluluğun portresiydi bu.

Yine hep birlikte oturdular. Tuhaf bir şekilde koreografık olan bu hareket sıraların aynı anda gıcırdamasına yol açtı.

Yüzbaşı MacAfee seslendi: “Jeremiah Goode?”

Sahnedeki adam ciddiyetle başını sallayıp onayladı. “Ben Jeremiah’yım.”

“Ben Idaho Eyaleti Emniyet Teşkilatı’ndan Yüzbaşı David Mac Afee. Bizimle gelir misiniz beyefendi?”

“Bu güç gösterisinin neden gerekli olduğunu sorabilir miyim?

Hele şimdi, bu zor zamanımızda?”

“Zor zaman mı Bay Goode?”

“Gelmenizin sebebi bu değil mi? Ahret’te katledilen zavallı kardeşlerimiz için gelmediniz mi?” Jeremiah cemaatine hüzünle göz gezdirdi. “Evet dostlarım, biliyoruz değil mi? Korkunç haberi dün aldık, müritlerimize yapılan şeyi öğrendik. Sırf kimlikleri ve inançları yüzünden başlarına geleni.”

Seyircilerden bazıları hüzünlü mırıltılarla başlarım sallayarak onayladılar.

“Bay Goode” dedi MacAfee, “tekrar rica ediyorum, bizimle gelin.”

“Neden?”

“Birkaç soruyu yanıtlamak için.”

“Öyleyse şimdi burada sorun da herkes duysun.” Jeremiah kollarını müritlerine abartılı bir şekilde uzattı. Burası büyük bir tiyatroydu, adamsa sahnede ilgi odağıydı; çok yukarısında salonun kemerleri vardı ve yüzüne pencerelerden gelen ışık vuruyordu.

“Bu cemaatten sır saklamam.”

“Bu bir halk toplantısında konuşulacak bir mesele değil” dedi MacAfee. “Bu bir suç soruşturması.”

“Bunu anlamadığımı mı sanıyorsunuz?” Jeremiah, MacAfee’ye ateş saçan gözlerle baktı. “O vadide bizim insanlarımız öldürüldü. Koyun gibi idam edildiler ve cesetleri ortalıkta bırakıldı, vahşi hayvanlar parçalayıp yesin diye!”

“Siz öyle mi duydunuz?”

“Gerçek bu değil mi? O kırk bir iyi insan, ki aralarında kadınlarla çocuklar da vardı, inançları yüzünden şehit olmadılar mı?

Şimdi de kalkmış buraya geliyorsunuz, davetimizle kapılarımızdan geçiyorsunuz. Silahlarınızla, inançlarınızı paylaşmayanları küçümseyerek geliyorsunuz.”

MacAfee huzursuzca kuruldandı. Salonun sıcaklığında, alnında boncuk boncuk terler parlıyordu. “Bir kez daha söylüyorum Bay Goode. Ya bizimle kendi nzaruzla gelirsiniz ya da sizi tutuklamak zorunda kalırız.”

“Benim rızamda sorun yok! Sorularınızı yanıtlayacağım demedim mi? Ama şimdi sorun da bu iyi insanlar sizi duyabilsinler. Yoksa bütün dünyanın gerçeği öğrenmesinden mi korkuyorsunuz?” Adam müritlerine bakındı. “Dostlarım, sizler benim kal-kammsımz. Şahit olmanızı istiyorum.”

Cemaatten bir adam kalkıp seslendi: “Polis neden korkuyor?

Sorularınızı sorun da biz de duyalım!”

Kalabalık ona katıldı. “Evet, şimdi sorun!”

“Ona burada sorun!”

Kalabalık sinirlendikçe ve başka adamlar da ayağa kalktıkça sıralar gıcırdıyordu. Polisler odaya kaygıyla bakındılar.

“İşbirliği yapmayı reddediyorsunuz yani?” dedi MacAfee.

“İşbirliği yapıyorum işte. Ama Ahret’le ilgili soru sormaya gel-diyseniz size yardımcı olamam.”

“Buna işbirliği mi diyorsunuz?”

“Size verecek yanıtım yok. Çünkü olanlara şahit olmadım.”

“En son ne zaman Ahret’teydiniz?”

“Ekimde. Oradan ayrıldığımda durumları gayet iyiydi. Kışa iyi hazırlanmışlardı. Altı yeni evin temelim atmışlardı bile. Vadiyi en son o zaman gördüm.” Destek almak için cemaatine baktı. “Doğru söylüyor muyum? itirazı olan var mı?”

Onlarca kişi ona destek verdi. “Tanrı’nın Elçisi yalan söylemez!”

Jeremiah, MacAfee'ye baktı. "Yanıtınızı aldınız sanırım memur bey."

"Kesinlikle hayır" dedi MacAfee öfkeyle.

"Görüyor musunuz dostlarım?" dedi Jeremiah, müritlerine göz gezdirerek. "Tanrı'nın evini ordularıyla ve silahlarıyla nasıl kirlettiklerini görüyor musunuz?" Onlara acıyarak başım salladı. "Bu güç gösterisi küçük insanların taktiğidir." MacAfee'ye gülümsedi, "işe yaradı mı memur bey? Şimdi kendinizi daha büyük hissediyor musunuz?"

MacAfee kendisiyle dalga geçilmesine dayanamadı; bu meydan okuma karşısında diklendi. "Jeremiah Goode, tutuklusun. Ve bütün bu çocuklar artık koruyucu gözetim altındalar. Buradan polis nezaretine götürülüp, onları bekleyen otobüslere bindirilecekler."

Kadınlar şaşkınlıkla bağırdılar ve ardından acı acı ağlamaya başladılar. Bütün cemaat ayaklanıp itiraz etti. MacAfee yalnızca birkaç saniyede odanın kontrolünü yitirivermişti ve Jane polislerin ellerini silahlarına götürdüklerim gördü. Cemaatin hiddeti artıp şiddetin patlak vermesi an meselesiymiş gibi görünmeye başlayınca Jane de elini kendi silahına attı.

"Dostlarım! Dostlarım!" diye seslendi Jeremiah. "Lütfen, banş içinde olalım." Kollarım kaldırınca oda bir anda sessizleşti. "Dünya çok yakında gerçeği bilecek" dedi. "Onurlu ve merhametli davrandığımızı görecekler. Otoritenin gaddar yüzüyle karşılaşınca zarafet ve alçakgönüllülükle karşılık verdiğimizi." Kederle, derin derin iç geçirdi. "Dostlarım, itaat etmekten başka seçeneğimiz yok. Benim de onların iradesine boyun eğmekten başka seçene ğim yok. Sizden tek istediğim, bugün burada tanık olduğunuz şeyi hatırlamanız. Adaletsizliği, ailelerin zorla dağıtılmasındaki zalimliği." Tanrı'ya doğrudan hitap edercesine yukarıya baktı. Jane, konuşmanın tamamım kaydeden üst balkondaki cemaat üyesini ancak o zaman fark etti. Bütün bunlar kameraya kaydediliyor.

Jeremiah Goode'un mazlumluğu kaydediliyor. O kayıt medyaya verilince, barışçıl bir cemaate yapılan bu korkunç saldırıyı bütün dünya öğrenecekti.

"Hatırlayın dostlar!" diye emretti Jeremiah.

"Hatırlayacağız!" diye karşılık verdi cemaat hep bir ağızdan.

Adam sahne basamaklarından inip bekleyen polislere doğru sakince yürüdü.

Ortadaki geçitte yürüyüp afallamış müritlerinin arasından geçerken, salondan ağlama sesleri yükseldi. Oysa Jeremiah'nın yüz ifadesi kederli değildi; Jane adamın yüzünde zafer ifadesi gördü. Jeremiah bütün bunları planlayıp ayarlamıştı; bu sahne ülkenin dört bir yanındaki televizyonlarda tekrar tekrar gösterilecekti. Mütevazı Tanrı elçisinin sessiz bir vakarla işkencecilerine doğru yürümesi. Bu raundu kazandı, diye düşündü Jane. Hatta savaşı kazanmış bile olabilir. Asıl kurban Jeremiah'ymış gibi görünürken, hangi jüri onu suçlu bulur ki?

Adam, MacAfee'nin karşısında durup ellerim kaldırdı ve kelepçelenmesi için bileklerini uysalca uzattı. Açık bir sembolizmdi bu. MacAfee teklifi kabul etti; metal şakırtısı inşam afallatacak kadar yüksekti.

"Hepimizi öldürecek misiniz?" diye sordu Jeremiah.

"Yeter ama" diye tersledi MacAfee.

"Ahret'te olanlarla ilgim olmadığım gayet iyi biliyorsunuz."

"Bakalım, göreceğiz."

"Öyle mi? Bence siz gerçeği istemiyorsunuz. Çünkü kimi suçlayacağınıza çoktan karar verdiniz." Başım dik tutan Jeremiah polislerin arasında yürüdü. Ama çıkışa yaklaşırken birden durdu; gözlerini Cathy Weiss'ten ayırmıyordu. Onu tanıyınca hafifçe gülümsedi. "Katie Sheldon" dedi usulca. "Bize geri döndün."

Jane kaşlarım çatarak, yüzü korkutucu bir şekilde soluklaşan Cathy'ye baktı. "Ama Katie Sheldon'in arkadaşın olduğunu söylemiştin" dedi.

Gözlerim Jeremiah'dan ayırmayan Cathy, Jane'i duymamış gibiydi. "Bu sefer bitecek" dedi usulca.

"Bitecek mi?" Adam başını iki yana salladı. "Hayır Katie, bu bizi iyice güçlendirecek. Halkın gözünde ben bir kurbanım." Kadının rüzgârda dağılmış saçlarına, yıpranmış yüzüne neredeyse acıyarak baktı. "Görüyorum ki dünya sana iyi davranmamış. Bizi terk etmen kötü oldu." Gitmek için dönerken gülümsedi. "Ama hepimiz yolumuza devam etmeliyiz."

"Jeremiah!" Cathy birden adamın arkasına geçip kollarım öne uzattı. Jane onun

iki eliyle tuttuğu şeyi ancak o zaman gördü.

“Cathy, hayır!” diye haykırarak kendi silahım çekiverdi. “Bırak onu. Tabancayı bırak Cathy!”

Jeremiah döndü ve şimdi göğsüne doğrultulmuş tabancaya sakince baktı. Korkuyorsa bile belli etmiyordu. Jane küt küt atan kendi kalbinin sesini ve telaşla sıraların arasına saklanan cemaatin inlemesini, panikle kaçışmasını duydu. Şu an on kadar polisin de silahlarını çekip nişan aldıklarından şüphesi yoktu. Ama Jane gözlerini Cathy’den, tabancayı tutan kızarmış, rüzgârın yıprattığı ellerinden ayırmıyordu. O odadaki herhangi bir polis o kadına ateş edebilirdi, ama hiçbiri ateş etmedi. Bu genç kadım vurma düşüncesi hepsinin donakalmasına yol açmıştı. Silahlı olaca ğı aklımıza gelmemişti. Neden gelsin ki?

“Lütfen Cathy” dedi Jane usulca. Kadına en yakın duran kişi oydu. Cathy silahım teslim etmek için uzatırsa, Jane uzanıp silahı alacak kadar yakındaydı neredeyse. “Bu hiçbir şeyi çözmez.”

“Hayır, çözer. Sona erdirir.”

“Mahkemeler bunun için var.”

“Mahkemeler mi?” Cathy acı acı güldü. “Ona dokunmazlar. Asla dokunmadılar.” Kadın silahın kabzasım iyice sıkıp namluyu kaldırdı ama Jeremiah kılım bile kıpırdatmadı. Gözleri hâlâ sakindi, eğlenir gibiydi neredeyse.

“Görüyor musunuz dostlarım?” diye seslendi adam, “işte buna katlanmak zorunda kalıyoruz. Mantıksız öfkeye ve nefrete.”

Adam kederle başım sallayıp Cathy’ye baktı. “Senin yardıma ihtiyacın olduğunu buradaki herkes görüyor bence Katie. Ben sana sadece sevgi duyuyorum. Her zaman da sadece sevgi duydum.”

Gitmek için sırtım döndü tekrar.

“Sevgi mi?” diye fısıldadı Cathy. “Sevgi mi?”

Jane, Cathy’nin bileğindeki tendonlann gerildiğini, parmaklarının kasıldığım gördü ama kendi refleksleri harekete geçmeyi reddetti. Silahım tutan elleri

kıpırdayamıyordu.

Cathy’nin patlayan tabancasından fırlayan kurşun Jeremiah’nın sırtına saplandı. Adam öne doğru sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü.

Odada birçok tabanca patlaması duyuldu. Cathy’nin vücudu, polislerin kurşunlan saplandıkça sarsıldı. Silahı tok bir sesle yere düştü ve kadın yere kapaklandı. Jeremiah Goode’un yanma, yüzüstü düştü.

“Ateşi kesin!” diye bağırdı MacAfee.

iki el daha ateş edildikten soma salona sessizlik çöktü.

Jane, Cathy’nin yanında diz çöktü, insan sesine benzemeyen tiz, tuhaf bir kadın feryadı yükseldi cemaatten. Başkalan da ona katıldı ve ölmüş liderlerinin yasım tutan yüzlerce insanın sesi giderek yükselip sağır edici hale geldi. Cathy Weiss’e üzülen yoktu. Onun isınini haykıran yoktu. Yalnızca Jane, kanlı zeminde diz çökmüş olan Jane o kadının gözlerine bakacak kadar eğilmişti.

Yalnızca Jane, ruhunu teslim eden kadının gözlerinin ferinin söndüğünü gördü.

“Katil!” diye haykırdı biri. “O kadın hain!”

Jane, Jeremiah Goode’un cesedine baktı. Adam öldükten sonra bile gülümsüyordu.

36

“Gerçek isıni Katie Sheldon’ınış” dedi Jane, Jackson’a doğru araba sürerken. Yanında Maura vardı. “On üç yaşındayken Jeremiah’nın sözde ruhani gelinlerinden biri olmuş, onun her arzusunu yerine getirmesi beklenmiş. Altı yıl boyunca o adamın malı olmuş. Ama kaçacak cesareti bulmuş bir şekilde.

Topluluk’tan kaçmış.”

“İsınini o zaman mı değiştirmiş?” diye sordu Maura.

Jane gözlerim yoldan ayırmadan, başıyla onayladı. “Catherine Sheldon Weiss olmuş. Ve hayatım Jeremiah’yı bitirmeye adamış.

Ama kimse ona kulak asınamış. Issızlığın ortasındaki bir sesiniş sadece.”

Maura artık tamdık olan yola bakıyordu; hastanedeki Sıçan’ı ziyaret etmek için her gün bu yolu kullanmıştı. Bu onun son ziyareti olacaktı. Yann uçakla Boston’a dönecekti ve vedalaşma dü şüncesi ödünü koparıyordu. Ödü kopuyordu, çünkü o çocuğa nasıl bir gelecek sunabileceğim, tutabileceği hangi sözleri verebileceğini hâlâ bilmiyordu. Topluluk küçük Katie Sheldon’ı zehirlemişti; Sıçan da benzer şekilde mi hasar görmüştü? Maura öyle yaralı bir yaratığı evine almayı gerçekten istiyor muydu?

“En azından birkaç soru yanıtlanmış oldu” dedi Jane.

Maura ona baktı. “Hangi sorular?”

“Circle B Çiftlik Pansiyonu’nda işlenen çifte cinayet. İçeri zorla girilmemişti. Katil elini kolunu sallayarak girip adamın kaf asını parçalamış, yüzünü tamamen yok etmişti.”

“Hiddetle işlenen bir cinayet.”

Jane başıyla onayladı. “Cinayet silahını Cathy’nin garajında buldular. Bir çekiç.”

“Onun yaptığı kesin yani.”

25 6

“O suç mahalliyle ilgili kafamı kurcalayan başka bir şey de açıklanmış oluyor” dedi Jane. “Beşikteki bebek sağ bırakılmıştı.

Zarar görmediği gibi, yanında dört tane boş biberon vardı. Katil o bebeğin yaşamasını istemişti. Hatta RAHATSIZ ETMEYİN tabelasını bile indirmişti, temizlikçiler gelip cesetleri bulsunlar diye.”

Maura’ya göz attı. “Çocukları seven birine benziyor, değil mi?”

“Bir sosyal hizmet görevlisine.”

“Cathy, Topluluk’u sürekli takip ediyordu. Topluluk üyelerinin kasabaya gelişinden haberi oluyordu. Belki de o çifti, sırf duydu ğu hiddet yüzünden öldürmüştür. Veya belki de o bebeği kurtarmaya çalışıyordu.” Jane hüzünle onaylayarak başım salladı. “Sonuçta bir sürü kızı kurtardı. Kadınlar da Melekler Ovası’in terk etmeye başlıyorlar. Tam Cathy’nin tahmin ettiği gibi, Jeremiah olmayınca tarikat dağılıyor.”

“Ama bunun tek sebebi, Cathy’nin o adamı öldürmesi.”

“Onu yargılayacak değilim. O adamın kaç kişinin hayatım mahvettiğini düşün. Oğlanlar da dahil olmak üzere.”

“Sıçan’in kimsesi yok artık” dedi Maura usulca.

Jane ona baktı. “Onun epey sorunlu olduğunun far kındasın.”

“Biliyorum.”

“Sabıkalı bir çocuk. Bir koruyucu aileden diğerine gitmiş. Şimdi de annesi ile kız kardeşini kaybetti.”

“Bundan bahsetmenin sebebi nedir Jane?”

“Onu evlat edinmeyi düşündüğünü biliyorum.”

“Doğru şeyi yapmak istiyorum.”

“Tek başına yaşıyorsun. Zor bir işin var.”

“Hayatımı kurtardı. Şimdiki yaşantısından daha iyisini hak ediyor.”

“Onun annesi olmaya hazır mısın peki? Bütün sorunlarıyla ilgilenmeye?”

“Bilmiyorum!” Maura iç geçirip karla kaplı çatılara baktı.

“Onun hayatım değiştirmek istiyorum sadece.”

“Daniel ne olacak? Çocuğun o ilişkideki yeri ne olacak?”

Maura karşılık vermedi, çünkü yamtı bilmiyordu. Daniel ne olacak? ilişkimiz nereye gidecek?

Hastane otoparkına girerlerken Jane’in cep telefonu çaldı. Jane numaraya göz atıp telefonu açtı. “Hey, bebeğim! Ne haber?”

Bebeğim. Bu sevgi ifadesi Jane’in ağzından öyle kolayca, öyle rahatça çıkıvermişti ki. Aynı yatağı ve hayatı paylaşan insanlar birbirleriyle böyle konuşurlardı işte, kimin kulak misafiri olduğuna aldırmadan. Fısıldaşmalarma, gölgelerde saklanmalarına ge rek olmazdı. Karanlıktan çıkıp da kendini dünyaya ilan eden sevginin ifadesiydi bu.

“Laboratuvar sonucu kesin mi?” diye sordu Jane. “Maura aksini düşünüyor da.”

Maura ona baktı. “Hangi sonuç?”

“Evet, ona söylerim. Belki o bir açıklama getirebilir. Akşam yemeğinde görüşürüz.” Jane telefonu kapatıp Maura’ya baktı. “Gabriel demin Denver’daki toksikoloji laboratuvanyla konuşmuş. Kızın nüde içeriğim analiz etmişler.”

“Organofosfat bulmuşlar mı?” diye sordu Maura.

“Hayır.”

Maura hayretle başım salladı. “Ama klasik bir organofosfat zehirlenmesi vakasıydı! Bütün klinik belirtiler vardı.”

“Kızın midesinde kalıntı bulmamışlar. O böcek ilacmı içmiş olsa iz kalırdı, değil mi?”

“Evet, kalması gerekirdi.”

“Eh, hiçbir şey yokmuş” dedi Jane. “Kızın ölüm sebebi o değil.”

Sonuçlara anlam veremeyen Maura sustu. “Ölümcül bir dozu deri yoluyla almak da mümkün.”

“Kırk bir kişinin üstüne böcek ilacı mı püskürtüldü yani? Bu akla yakın geliyor mu sana?”

“Gastrik analizde hata olmalı” dedi Maura.

“FBI laboratuvannda da analiz yapılacak. Ama şimdilik teşhisin yanlış gibi görünüyor.”

Otoparka gürleyerek giren bir tıbbi malzeme kamyonu, araçlarının yanma park etti. Kamyonun arka paneli tangırdayarak açıldı; iki adam oksijen tankları indirirken Maura dikkatini toplamakta zorlandı.

“Gruber’in gözbebekleri küçücüktü” dedi Maura. “Ve atropine tepki verdi.” Doğruldu; kendinden iyice emindi artık. “Teşhisim doğru olmalı. ”

“O semptomlara başka ne yol açabilir? Başka bir zehir, laboratuvarda fark edilmemiş bir şey olabilir mi?”

Metal tangırtıları Maura’nın sinirlenip iki dağıtım işçisine göz atmasına yol açtı. Kamyonda yeşil füzeler gibi sıra sıra dizilmiş oksijen tanklarına bakınca akima bir şey geldi. Ahret vadisinde gördüğü ve o sırada önemsemediği bir şey. O şey de bu oksijen tankları gibi silindir şeklindeydi ama griydi ve karla kaplıydı. Maura otopsi odasındaki Mavi Kod durumunu düşündü, Fred Gruber’in küçücük gözbebeklerini ve atropine verdiği tepkiyi anımsadı.

Teşhisim neredeyse doğruydu.

Neredeyse.

Jane arabadan indi ama Maura koltuğundan kımıldamadı.

“Hey” dedi Jane, başım içeri uzatıp ona bakarak. “Çocuğu ziyaret etmeyecek miyiz?”

“Ahret’e gitmeliyiz” dedi Maura.

“Ne?”

“Birkaç saat sonra akşam olacak. Hemen yola çıkarsak hava kararmadan oraya varabiliriz. Ama önce bir nalbur dükkânına uğramamız gerekiyor.”

“Nalbur dükkânına mı? Neden?”

“Kürek satın almak istiyorum.”

“Bütün cesetleri çıkardılar. Orada bir şey kalmadı.”

“Belki de kalmıştır.” Maura elini sallayarak Jane’e arabaya binmesini işaret etti. “Haydi, gidelim! Hemen yola çıkmalıyız.”

Jane iç geçirerek tekrar direksiyonun başına oturdu. “Akşam yemeğine geç kalacağız. Ve daha bavullarımı toplamaya başlamadım bile.”

“Vadiyi görmek için son şansımız bu. O insanları neyin öldürdüğünü anlamak için son şansımız.”

“Her şeyi çözdün sanıyordum.”

Maura başım iki yana salladı. “Yanılmışım.”

Dağ yoluna, Maura’nın o talihsiz günde Doug, Grace, Elaine ve Arlo’yla birlikte seyahat ettiği yola çıktılar. Maura onların arazi aracındaki tartışmalarım duyabiliyordu hâlâ; Grace’in dudaklarını büzerek somurtması, evrene güvenirlerse her şeyin yoluna gireceğini söyleyen Doug’in sarsılmaz neşesi akimdan çıkmıyordu.

Hayaletler, diye düşündü, bu yoldalar hâlâ. Peşimi bırakmıyorlar.

Bugün kar yağmıyordu ve yol açılmıştı ama Maura yolun o günkü halini, kör edici beyaz perdeyle kaplı halini zihninde canlandırabiliyordu. Burası, bu viraj geri dönmekten ilk kez bahsettikleri yerdi. Keşke dönselerdi. Dağdan gerisingeri inseler, Jackson’a dönmeyi seçseler her şey ne kadar farklı olacaktı. Güzel bir restoranda öğle yemeği yiyebilirlerdi o zaman, birbirleriyle vedalaşıp kendi hayatlarına geri dönebilirlerdi. Belki de paralel bir evrende o seçimi yapmışlardı

ve o evrende Doug ile Grace, Arlo ile Elaine hâlâ yaşıyorlardı.

ileride HUSUSİ YOL tabelası vardı. Bu sefer yolu kapayan kar, zincir veya kapı yoktu. Jane yola sapmca Maura, bu çam ağaçlarının arasından yorgun argın yürüyerek geçtiğim, Doug'in önden gittiğim, Arlo'nunsa Elaine'in tekerlekli valizini çektiğini anımsa dı. Rüzgârın savurduğu karların yüzünü acıttığını ve etraflarındaki karanlığın giderek koyulaştığını anımsadı.

Hayaletler burada da vardı.

Ahret tabelasının önünden geçtiler. Vadi yolundan inerken, Maura yanmış temelleri ve kazılmış ceset çukurunu gördü. Araziye atılmış parlak polis şeritleri karlarda titreşiyordu.

İlk temel kalıntısına vardıklarında aracın lastikleri buzu ezdi.

"Cesetler şurada bulundu; topluca gömülmüşlerdi" dedi Jane, karda hâlâ açık duran çukuru göstererek. "Buralarda keşfedilecek bir şeyler kaldıysa bile bahardan önce bulamayız."

Maura kapıyı açıp arabadan indi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jane.

"Yürüyüş yapacağım." Maura nalbur dükkânından satın aldığı küreği bagajdan çıkardı.

"Dedim ya, bu arazide arama yaptılar zaten."

"Ormanda arama yaptılar mı peki?" Maura küreği taşıyarak, ev kalıntüan boyunca yürüdü; çizmelerinin altında ezilen buzlar çatırdıyordu. Baktığı her yerde kanun görevlilerinin bu bölgede yaptıkları araştırmanın kanıtlarını -ezilmiş karlar, lastik izleri, izmaritler ve karların üzerinde uçuşan kâğıt parçalan- görüyordu.

Güneş, gün ışığının geri kalanım yanında götürerek batıyordu.

Maura adımlarım hızlandırdı ve yanmış köyü geride bırakıp ağaçlara doğru yürüdü.

“Bekle!” diye seslendi Jane.

Maura, Sıçan’la birlikte ormana tam olarak nereden girdiğini hatırlamıyordu. Kar ayakkabılarının izleri sonradan yağan kar tarafından silinmişti. Adamlardan ve tazıdan kaçtıklan yönde ilerledi. Kar ayakkabısı getirmemişti ve diz boyu karda attığı her adım zahmetliydi. Arkasından Jane’in söylendiğini duysa da küreği peşinden sürükleyerek ilerlemeyi sürdürdü; harcadığı çaba yüzünden kalbi küt küt atıyordu. Ormanın içlerine fazla mı girmişti? O noktayı gözden kaçırmış mıydı?

Soma ağaçlar açüdı; şimdi karşısında kayran ve karla kaplı in şaat atıklan uzanıyordu. Ekskavatör hâlâ diğer uçta duruyordu.

Maura hâlâ tamamlanmayı bekleyen yeni bina iskeletlerini gördü. Burada düşmüştü. Tazı yaklaşırken çaresizce yatmıştı. Bütün bunlan tekrar görüyordu ve hatırladıkça kalp atışları hızlanıyordu. Üstüne atlayan tazıyı. Ayı ona havadayken çarpınca tazının attığı çığlığı.

Kavganın bütün izleri taze karın altında gözden kaybolmuştu ama Maura düştüğü yerdeki çukuru hâlâ seçebiliyordu, beyaz karla kaplı inşaat çöplerinin yaptığı tümsekleri görebiliyordu.

Küreği o yığınlardan birine daldırdı ve bir kürek dolusu karı yana attı.

Sonunda ona yetişen Jane kayrana soluk soluğa, güçlükle yürüyerek girdi. “Burayı neden kazıyorsun?”

“Burada bir şey görmüştüm. Önemsiz olabilir. Çok önenüi de olabilir.”

“Eh, çok tatmin edici bir yarat oldu kesinlikle!”

Maura bir kürek dolusu kan daha yana attı. “Sadece bir an gördüm. Ama düşündüğüm şeyse...” Maura’nın küreği sert bir şeye çarptı birden. Boğuk bir tangırtı duyuldu. “Bu olabilir.” Diz çöküp kan eldivenli elleriyle kazmaya başladı.

Yuvarlak hatlan olan pürüzsüz nesne yavaş yavaş belirdi. Donup altındaki çöp yığınına yapışmış olduğundan Maura onu çekip çıkaramadı. Kan kazmayı sürdürdü ama nesnenin buz tutmuş yansı görünmüyordu hâlâ. Üstüne biri yeşil, diğeriyse san olan iki çember çizilmişti. Silindirin üstünde D568 kodu vardı.

“Bu ne?” diye sordu Jane.

Maura yanıt vermedi. Kan ve buzu kazmayı, silindirin devamını açığa çıkarmayı sürdürdü. Jane ona yardım etmek için diz çöktü. Yeni numaralar belirdi; bunlar yeşildi.

2011-42-114

155H M12TAT “Bu rakamların ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Jane.

“Bir çeşit seri numarası olduklarım varsayıyorum.”

“Neyin numarası?”

İnce bir buz tabakası birden kırılınca Maura ortaya çıkan, şablonla yazılmış harflere bakakaldı.

VX GAZI Jane kaşlarım çattı. “VX. Bir çeşit sinir gazı değil mi bu?”

Maura usulca “Evet” dedi ve şaşkınlıkla dizlerinin üstünde geri geri gitti. Kayranın diğer tarafındaki ekskavatöre baktı. Yerleşimciler burada yeni binalar inşa ediyorlardı, diye düşündü. Ağaçlan kesınişlerdi ve yeni evlerin temellerim atıyorlardı. Vadiyi Ahret’e taşınacak yeni ailelere hazırlıyorlardı.

Bu toprağın, kazdıkları bu toprağın altında bir saatli bombanın yattığım biliyorlar mıydı?

“Bu insanlan böcek ilacı öldürmedi” dedi Maura.

“Ama klinik tabloya uyuyor demiştin.”

“VX sinir gazı da uyuyor. O da aynen organofosfatlar gibi öldürür. VX aynı enzimleri sekteye uğratır, aynı semptomlara yol açar ama çok daha güçlüdür. Hava yoluyla yayılması için tasarlanmış bir kimyasal silahtır. Böyle alçak bir yerde havaya karışırsa ...”

Maura, Jane’e baktı. “Bu vadiyi ölüm bölgesine dönüştürür.”

Kamyonet sesi duyunca ayağa fırladılar. Arabamız ortalık yerde duruyor, diye

düşündü Maura. Gelen her kimse, burada oldu ğumuzu biliyor.

“Silahlı mısın?” diye sordu Maura. “Silahlı olduğunu söyle lütfen.”

“Kilitli bagajda bıraktım.”

“Onu almalısın.”

“Ne oluyor yahu?”

“Bu oluyor!” Maura yan gömülü, metal VX gazı süindirini gösterdi. “Böcek ilacı değil. Toplu intihar değil. Bir kazaydı. Bunlar kimyasal silahlar Jane. Onlarca yü önce yok edilmeleri gerekiyordu. Yıllardır burada gömülüler herhalde.”

“Öyleyse Topluluk... Jeremiah...”

“Jeremiah’nın bu insanların ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu.”

Jane kayrana giderek artan bir kaygıyla baktı. “Dahlia Grubu -Martineau’ya rüşvet veren paravan şirket-onlarla bağlantılı olmalı, değil mi?”

Bir daim kırıldığım duydular.

“Saklan!” diye fısıldadı Maura, Ağaçların araşma dalarlarken Montgomery Loftus kayrana girdi. Tüfekliydi ama tüfeğin namlusu yere dönüktü ve adam avını henüz görmemiş bir avcının rahat adımlarıyla yürüyordu. Kayranın her tarafındaki ayak izlerim fark etmemiş olamazdı, yani onların varlığından haberdardı. Tek yapması gereken, ayak izlerim takip ederek ikisinin çamların arasında çömeldikleri yere kadar gitmekti. Ama bariz izlere aldırmadan, Maura’nın az önce kazdığı çukura yaklaştı. Açığa çıkmış silindire baktı. Maura’nın orada bıraktığı küreğe.

“Bir şeyi otuz yıl gömülü tutarsan eninde sonunda aşınır” dedi. “Metal yıpranır. Yanlışlıkla üstünden buldozerle geçersen veya taşla vurursan parçalanır.” Ağaçlara konuşurcasına sesini yükseltti. “Şimdi buna ateş etsem ne olur sizce?”

Maura adamın tüfeğini silindire doğrulttuğunu ancak o zaman fark etti. Donakaldı; ses çıkarmaktan korkuyordu. Göz ucuyla Jane’in ormanın içlerine doğru yavaşça süründüğünü fark etti ama kendisi kımıldayamıyordu.

“VX gazı çabucak öldürür” dedi Loftus. “Bana otuz yıl önce gaz silindirim ortadan kaldırmam için para verdiklerinde yüklenici öyle demişti. Böyle soğuk bir günde yayılması biraz daha uzun sürebilir. Ama sıcak bir günde daha çabuk yayılır. Rüzgârla birlikte dağılır, açık pencerelerden girer. Evlere.” Adam tüfeğim kaldırıp silindire nişan aldı.

Maura kalbinin teklediğim hissetti. O silah ateşlenirse, yayılacak toksik gaz bulutundan koşarak kaçabilmeleri mümkün değildi. Tıpkı mevsime göre sıcak olan o kasım gününde Ahret sakinlerinin pencerelerini açıp da dışarının havasım ciğerlerine çektiklerinde kaçamadıkları gibi. Ölüm içeriye süzülüp kurbanlarının canlarım çabucak almıştı: oyun oynayan çocukların, sofraya oturmuş ailelerin. Bir kadın ölürken merdivenden yuvarlanmış ve aşağıda kan kaybetmişti.

“Yapma!” dedi Maura. “Lütfen.” Ağacm ardından çıktı. Jane’in nerede olduğunu göremiyordu; Loftus’un onun varlığından haberdar olduğunu ve adamın kurşunundan kaçarak kurtulamayacağım biliyordu yalnızca. Ama tüfek Maura’ya doğrultulmadı; hâlâ silindire dönüktü. “Bu intihar” dedi Maura.

Adam ona alaycı bir tavırla gülümsedi. “Niyetim o zaten hanımefendi. Ne de olsa bu işin sonunun benim için hayırlı olmayacağını görüyorum. Artık çok geç. Hapse gireceğime ölürüm daha iyi.”

Ahret köyünün kalıntılarına baktı. “O cesetlerin son analiz sonuçlarını alınca, onları neyin öldürdüğünü öğrenecekler. Bu vadiye gelecekler ve gömülü kalması gereken şeyleri arayacaklar. Sonra da kapıma dayanmaları uzun sürmeyecek.” Derin derin iç geçirdi.

“Otuz yıl önce, aklıma bile gelmemişti...” Tüfek silindire yaklaştı.

“Doğru şeyi yapabilirsiniz Bay Loftus” dedi Maura sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Yetkililere gerçeği anlatabilirsiniz.”

“Gerçeği mi?” Adam kendinden tiksinircesine homurdandı.

“Gerçek şu ki o lanet olası paraya ihtiyacım vardı. Çiftliğin ihtiyacı vardı. Yüklenicinin de ucuz bir şekilde bunlardan kurtulması gerekiyordu.”

“Bu vadiyi zehirli bir çöplüğe dönüştürerek mi?”

“Bu silahların parasım biz verdik. Sen, ben ve vergi ödeyen di ğer bütün

Amerikalılar. Ama kimyasal silahlan artık kullanamı- yorsan, onları ne yaparsın?”

“Yakılmaları gerekiyordu.”

“Devletin yüklenicileri, söz verdikleri o lüks yakma fırınlarını gerçekten yaptılar mı sanıyorsun? Bunları getirip gömmek daha ucuzdu.” Adam kayrana göz gezdirdi. “O zamanlar burada hiçbir şey yoktu, boş bir vadiyle bir toprak yol vardı sadece. Günün birinde burada ailelerin yaşayacağı aklıma bile gelmemişti. Topraklarında neyin yattığından haberleri yoktu.” Silindire bir kez daha baktı. “Onları bulduğumda, cesetleri ortadan kaldırmaktan başka bir şey düşünemedim.”

“Bu yüzden onlan gömdünüz.”

“Yüklenici o iş için kendi adamlarım gönderdi. Ama tipi çıktı.”

B iz de o sırada geldik. B ir hayalet kasabaya tesadüfen gelen talihsiz turistler. O kar fırtınası Maura’yla yanındakilerin Ahret’te mahsur kalmalarına ve gereğinden fazla şey öğrenmelerine yol açmıştı. B ir çuval inciri berbat edecektik.

Loftus tüfeği bir kez daha kaldırıp silindire nişan aldı.

Maura adama doğru bir adım attı panikle. “Dokunulmazlık isteyebilirsiniz” dedi.

“Masum insanları öldürenlere dokunulmazlık vermezler.”

“Yüklenicinin aleyhinde tanıklık yaparsanız...”

“Onlann parası var. Avukatları.”

“Sorumluların isimlerim verebilirsiniz.”

“Verdim bile. Kamyonetimde bir zarf var. İçinde rakamlar, tarihler, isimler yazılı. Hatırlayabildiğim bütün ayrıntılar. Umarım o insanları bitirmeye yeter.” Adam tüfeği iyice sıkınca Maura’nın nefesi kesildi. Neredesin Jane?

Dal hışırtıları duydu.

Loftus da duymuştu. O an kararsızlığı geçiverdi. Silindire baktı.

“Bu hiçbir şeyi çözmez Loftus” dedi Maura.

“Her şeyi çözer” dedi adam.

Jane ormandan çıktı; iki eliyle tuttuğu silahını Loftus’a doğrultmuştu. “Tüfeği bırak” dedi.

Adam ona tuhaf bir şekilde kayıtsızca baktı. Artık ne olacağım umursamayan bir adamın yüzüyle. “Hamle sırası sende dedektif’

dedi. “Kahraman ol.”

Jane silahım titretmeden adama bir adım yaklaştı. “Böyle bitmesi şart değil.”

“Bir mermiye bakıyor” dedi Loftus. Silindire doğru döndü. Tüfeğini ateşlemek için kaldırdı.

Patlama sesiyle birlikte kanlar beyaz kara saçıldı. Loftus okyanusa dalmak üzere olan bir dalgıç gibi kalakaldı bir an. Tüfe ği elinden düştü. Yavaşça öne doğru düşüp kara yüzükoyun kapaklandı.

Jane silahını indirdi. “Tanrım” diye mırıldandı. “Beni mecbur bıraktı.”

Loftus’un yanında diz çöken Maura adamı sırtüstü çevirdi.

Adam hâlâ bilinçli olan gözleriyle Maura’ya baktı, yüzünü ezberlemek istercesine. Gözlerinin feri sönerken, gördüğü son görüntü bu oldu.

“Başka seçeneğim yoktu” dedi Jane.

“Evet. Yoktu. O da bunu biliyordu.” Yavaşça ayağa kalkan Maura Ahret’in kalıntılarına doğru döndü. Onların da başka seçene ği yoktu, diye düşündü, orada ölen kırk bir insanın. Douglas ile Grace’in de, Elaine ile Arlo’nun da yoktu. Çoğumuz nasıl veya ne zaman öleceğimizi asla bilmeden yaşıyoruz.

Ama Montgomery Loftus seçimini yapmıştı. Bugün, bu zehirli yerde polis kurşunuyla ölmeyi seçmişti.

Maura soluğunu yavaşça bıraktı; nefesi beyaz bir bulut gibi, hayaletler vadisine

süzülen serbest kalmış bir başka ruh gibi kıvrıla kıvrıla alacakaranlığa yayıldı.

37

Sansone’un özel jeti havaalanına inerken, Daniel asfalt pistte onları bekliyordu. Massachusetts’e varmalarını geciktiren sert rüzgârlar şimdi de Daniel’in siyah ceketiyle saçlarım dalgalandırıyordu ama jet dururken ve merdiveni indirilirken adam boranın şiddetine metanetle katlandı.

Uçaktan inen ilk kişi Maura oldu.

Basamaklardan inip Daniel’in açık kollarına koştu hemen. Daha birkaç hafta öncesinde, birbirlerini kaçamak bir şekilde yanaktan öperek ve hafifçe kucaklaşarak selamlaşırlardı. Sımsıkı sarılmak için kapalı kapılar ardında olmayı, perdeleri çekmeyi beklerlerdi. Ama bugün Maura’nın eve döndüğü gündü, ölülerin arasından geri döndüğü gündü ve adam hiç tereddüt etmeden onu çekip kendine yasladı.

Ama Daniel ona sarılırken, isınini neşeyle mırıldanırken, yüzünü öpücüklere boğarken bile Maura arkadaşlarının seyreden gözlerinin farkındaydı. Kendi rahatsızlığının da farkındaydı; rahatsızdı, çünkü uzun süredir saklamaya çalıştığı şey artık açığa çıkmıştı.

Çabucak geri çekilip Daniel’dan uzaklaşmasına yol açan şey, camnı acıtan rüzgâr değil, seyredildiğinin farkında olmasıydı.

Sansone’un karanlık, ifadesiz yüzünü göz ucuyla gördü; Jane’in kendisiyle göz göze gelmemek için sırtım döndüğünü de gördü.

Ölülerin arasından geri dönmüş olabilirim, diye düşündü, ama değişen bir şey var mı gerçekten? Ben hâlâ aynı kadınım, Daniel da hâlâ aynı adam.

Daniel onu arabasıyla evine götürdü.

Maura’nın yatak odasının karanlığında birbirlerini soydular, daha önce birçok kez yaptıkları gibi. Daniel onun morluklarını, iyileşmekte olan yaralarım öptü. Maura’nın bir deri bir kemik kal- mış vücudunun her yerini okşadı. Canım, çok

kilo kaybetmişsin, dedi ona. Maura'yı öyle özlemişti ki. Onun yasım tutmuştu.

Maura uyandığında sabah olmamıştı henüz. Pencerenin ardındaki gece yerini gündüze bırakırken Maura yatakta oturup adamın yüzünü, soluklarım, onu dokunmanın verdiği hissi ve kokusunu zihnine kazıdı. Daniel ne zaman geceyi onunla birlikte ge çirse, şafak beraberinde hüznü de getiriyordu, çünkü Dardel'in gitmesi anlamına geliyordu. Maura bu sabah o hissi tekrar yaşadı, öyle yoğun yaşadı ki artık herhangi bir gündoğumunu çaresizliğe kapılmadan seyredip seyredemeyeceğini merak etti. Sen hem aşkım hem de mutsuzluğumsun, diye düşündü. Ve ben sana aidim.

Yataktan kalkıp mutfağa geçti ve kahve yaptı. Gün aydınlanarak kırağı kaph çimleri ortaya çıkarırken, pencerenin önünde durup kahvesini yudumladı. Ahret'teki soğuk, sessiz sabahları düşündü; orada kendi hayatının gerçeğiyle nihayet yüzleşmiş- ti. Kendi karlı vadimde tutsağım, ben. Beni ancak ben kurtarabilirim.

Kahvesini bitirip yatak odasına geri döndü. Daniel'in yanma oturdu ve adamın gözlerini açıp kendisine gülümsemesini seyretti.

"Seni seviyorum Danie!" dedi. "Seni hep seveceğim. Ama artık vedalaşmamızın vakti geldi."

38

Dört ay sonra Julian Perkins lise kafeteryasındaki kuyruktan yemek tepsisiyle ayrıldı ve salona göz gezdirerek boş masa aradı ama bütün masalar doluydu. Diğer öğrencilerin kendisine göz attıklarım ve gözlerini hemen kaçırdıklarım gördü; bakışlarının davet sanılmasından korkuyorlardı. Israrla başka tarafa çevrilen başların anlamını biliyordu. Sağır değildi; kıs kıs gülüşmeleri, fısıldaşmalan duyabiliyordu.

Tanrım, ne tuhaf çocuk!

Tarikatta beynini emmişler herhalde.

Annem onun ıslahevinde olması gerektiğini söylüyor.

Julian sonunda boş bir sandalye gördü ve oraya otururken, masadaki diğer çocuklar sanki o radyoaktifmiş gibi telaşla uzaklaştılar. Belki de öyleydi. Belki de sevdiği herkesi, onu seven herkesi öldüren ölümcül ışınlar yayıyordu. Her zamanki gibi hızlı hızlı yedi; yiyeceğinin önünden alınmasından korkan bir vahşi hayvan gibi, hindiyle pilavı birkaç lokmada iştahla mideye indirdi.

“Julian Perkins?” diye seslendi bir öğretmen. “Julian Perkins kafeteryada mı?”

Herkes dönüp bakınca delikanlı büzüldü. Masanın altına saklanmak istiyordu. Kafeteryada bir öğretmenin seslenmesi iyi bir şey değildir kesinlikle. Diğer öğrenciler alaycı bir şekilde onu gösteriyorlardı ve Bay Hazeldean yaklaşmaya başlamıştı bile; adam her zamanki gibi papyonlu ve somurtkandı.

“Perkins.”

Julian başım eğdi. “Evet efendim” diye mırıldandı.

“Müdür seni odasına çağırıyor.”

“Ne yaptım ki?”

“Cevabı biliyorsundur.”

“Hayır efendim, bilmiyorum.”

“Öyleyse neden gidip öğrenmiyorsun?”

Çikolatalı pudingini yiyemediğine üzülen Julian tepsiyi bulaşıkların bırakıldığı camlı bölmeye götürdü ve koridorda Müdür Gorchinski’nin odasına doğru yürümeye başladı. Kabahatini gerçekten bilmiyordu. Öncekileri biliyordu, evet. Av bıçağını okula getirmemeliydi. Bayan Pribble’in arabasını izinsiz almamalıydı. Ama bu sefer müdürün odasına çağrılmasının sebebini bulamıyordu.

Gorchinski’nin odasına vardığmda, her seferinde dilediği özrü yinelemeye hazırdı. Biliyorum efendim, aptalcaydı. B ir daha asla yapmayacağım efendim. Lütfen bu sefer polisi aramayın efendim.

Julian içeri girerken Müdür G’nin sekreteri ilgisizce baktı. “Doğruca müdürün odasına gir Julian” dedi kadm. “Seni bekliyorlar.”

Bekliyorlar. Çoğul. Durum tahmininden de kötüydü demek ki. Sekreterin ifadesiz yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu her zamanki gibi; kadm bilgisayarına bir şeyler yazıp duruyordu.

Gorchinski’nin kapısının önünde duraksayan Julian kendini alacağı cezaya hazırladı. Hak ediyorumdur herhalde, diye düşünerek odaya girdi.

“Sonunda geldin Julian. Ziyaretçilerin var” dedi Gorchinski.

Gülümsüyordu. Yeni ve önemli bir şeydi bu.

Delikanlı, Gorchinski’nin karşısında oturan üç kişiye baktı.

Artık kendisinden sorumlu olan sosyal hizmet görevlisi Beverly Cupido’yu zaten tamyordu ve o kadm da gülümsemekteydi. Bu insanlar bugün neden dostça bakıyorlardı? Delikanlı huzursuzlaştı, çünkü genellikle en zalim darbeleri gülümseyenlerin indirdiğini biliyordu.

“Julian” dedi Beverly, “bu yılın senin için gerçekten zor geçti ğini biliyorum. Anneni ve kız kardeşini kaybettin. Şerif yardımcısıyla ilgili sorguya çekildin.

Doktor Isles'in koruyucu annelik başvurusunun kabul edilmemesi de seni hayal kırıldığına uğrattı, biliyorum."

"O beni istiyordu" dedi delikanlı. "Boston'da onunla birlikte yaşayabileceğimi söylemişti."

"Sana uygun bir hayat değildi o. İkinize de uygun değildi. Ko şullan tartmalıyız, senin iyiliğini düşünmeliyiz. Doktor Isles tek başına yaşıyor ve çok zor bir işi var; bazen geceleri çalışıyor. Çok yalnız kalırdın, başında sana göz kulak olacak biri olmazdı. O hayat senin gibi bir delikanlının ihtiyaçlarım karşüamaz."

Islahevinde olması gereken bir delikanlının, demek istemişti kadın.

"Bu insanlar o yüzden seni görmeye geldiler" dedi Beverly, delikanlıyı selamlamak için sandalyelerinden kalkan adamla kadım göstererek. "Sana bir seçenek sunmak için. Maine'deki Evensong okulunu temsil ediyorlar. Gayet iyi bir okuldur."

Julian hastanede yatarken ziyaretine gelmiş olan adamı tamdı. O zamanlar ağrı kesiciler yüzünden zihni bulanıktı ve hastane odasına bir sürü dedektif, hemşire ve sosyal hizmet görevlisi girip çıkıyordu. Adamın adım hatırlamasa da, bütün sırlarım bir anda ortaya çıkaracakmışçasına üzerine diktiği delici bakışlarını kesinlikle hatırlıyordu. Bu bakıştan rahatsız olan Julian gözlerini kadına çevirdi.

Kadın otuzlanndaydı ve zayıftı; kahverengi saçları omuz hiza— sındaydı. Muhafazakâr, gri bir elbise giymiş olsa da, gayet seksi olduğu yadsınamazdı. İnce kalçasını cüretkârca dışan çıkarmış ve başım muzipçe yana eğmiş bir halde ayakta dururken, tuhaf bir şekilde sokak kızı gibi görünüyordu.

"Merhaba Julian" dedi kadın. Karşısında dengi varmışçasına, gülümseyerek elini uzattı. Karşısında bir yetişkin varmışçasına.

"Adım Lily Saul. Klasik dönem öğretmeniyim." Delikanlının boş boş baktığım görünce duraksadı. "Bunun anlamım biliyor musun?"

"Maalesef hanımefendi. Hayır."

"Tarih. Antik Yunan ve Roma tarihi. Çok ilginçtir."

Delikanlı başım eğdi. "Tarihten D aldım."

“Bu durumu değiştirebilirim belki. Savaş arabasına bindin mi hiç Julian? İspanyol kılıcı, Roma ordusu kılıcı kullandın mı?”

“Sizin okulda kullanılıyor mu?”

“Bütün bunlar ve daha fazlası yapılıyor.” Kadın, Julian’ın başım ilgiyle kaldırıp yana eğdiğim görünce güldü. “Gördün mü? Tarih sandığından çok daha ilginç olabilir. Onun sadece sıkıcı tarihlerle ve antlaşmalarla değil, insanlarla ilgili olduğunu hatırladığında.

Biz çok özel bir ortama sahip çok özel bir okuluz. Geniş arazilerimiz ve ormanımız var, yani istersen köpeğim bile getirebilirsin.

Adı Ayı’ydı sanırım?”

“Evet hanımefendi.”

“Üniversiteleri bile kıskandıracak bir kütüphanemiz de var. Ve dünyanın dört bir yanından gelmiş, sahalarında bir numara olan öğretmenler. Özel yetenekli öğrencilerin okuduğu bir okul.”

Julian ne diyeceğini bilemedi. Gorchinski ile Beverly’ye baktı.

İkisi de başlarıyla onaylıyorlardı.

“Evensong ilgini çekebilecek bir okula benziyor mu?” diye sordu Lily. “Okumak isteyeceğin bir yere?”

“Affedersiniz hanımefendi” dedi Julian. “Doğru Perkins’le konuştuğunuza emin misiniz? Bu okulda bir de Billy Perkins var.”

Kadın gözleriyle gülümsedi. “Doğru Perkins’le konuştuğuma kesinlikle eminim, istediğimizin sen olmadığım neden düşündün ki?”

Julian iç geçirdi. “Açıkçası notlarım çok iyi değil.”

Yine Beverly’ye göz attı; ortada nasıl bir dolap döndüğünü merak ediyordu. Kendisine neden böyle bir ayrıcalığın sunulduğunu.

“Büyük bir fırsat” dedi sosyal hizmet görevlisi. “Birinci sımf akademik

standartlara sahip bir yatılı okulda okuyacaksın. Tam burslu olarak. Sadece elli öğrencileri var, yani seninle bol bol ilgilenecekler.”

“Beni neden istiyorlar ki?”

Julian’in ağlamaklı bir sesle sorduğu bu soru yanıtsız kaldı bir an. Sonunda adam konuştu.

“Beni hatırlıyor musun Julian?” dedi. “Tanışmıştık.”

“Evet efendim.” Delikanlı adamın delici bakışlarının karşısında büzüldü. “Hastanede ziyaretime gelmiştiniz.”

“Ben Evensong yönetim kurulundayım. O okula yürekten inanıyorum. Eşsiz öğrenciler için kurulmuş bir okul orası. Sıra dışı olduklarım bir şekilde kanıtlamış gençler için.”

“Beni mi kastediyorsunuz?” Delikanlı hayretle güldü. “Ben hırsızım. Bunu söylemişlerdir, değil mi?”

“Evet, biliyorum.”

“İnsanların evlerine gizlice girdim. Hırsızlık yaptım.”

“Biliyorum.”

“Bir şerif yardımcısını öldürdüm. Tabancayla vurdum.”

“Sağ kalmak için. Bu bir yetenek, biliyorsun. Sağ kalmayı bilmek başlı başına bir yetenek.”

Julian gözlerim pencereye çevirdi. Aşağıdaki okul avlusunda, soğukta gruplar halinde toplanmış öğrenciler gülüşüyor ve dedikodu yapıyorlardı. Asla onların dünyasına ait olmayacağım, diye düşündü delikanlı. Asla onlardan biri olamayacağım. Bu dünyada ait olduğum bir yer var mı?

“Senin yaşadıklarını başka çocuklar yaşasalar, yüzde doksan dokuzu sağ kalamazdı” dedi adam. “Arkadaşım Maura Isles senin sayende hayatta.”

Birden durumu anlayan Julian adama baktı. “Sebebi o, değil mi? Beni okulunuza

almanızı Maura söyledi.”

“Evet. Ama bunu Evensong için de yapıyorum. Çünkü senin bizim için değerli olacağım düşünüyorum. Gelecekte...” Adam durdu. Asıl yanıt o sessizlikteydi. Adamın henüz vermemeyi yeğledi ği bir yanıt. Bunun yerine gülümsedi. “Kusura bakma. Kendimi doğru dürüst tanıtmadım, değil mi? Adım Anthony Sansone.” Elini uzattı. “Evensong’a hoş geldin diyebilir miyim Julian?”

Delikanlı, Sansone’un niyetini, söylemediklerini gözlerinden anlamaya çalıştı. Odadaki tuhaf gerginliğin farkında olmayan Müdür Gorchinski ile Beverly Cupido saf saf gülümsüyorlardı; çok hafif bir uğultu, delikanlıya Evensong okulunun Lily Saul ile Anthony Sansone’un anlattıklarından daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ve kendi hayatının değişmek üzere olduğunu.

“Eee Julian?” dedi Sansone. Uzattığı elini indirmemişti.

“Adım Sıçan” dedi delikanlı. Ve adamın elini sıktı.

Teşekkür Yazarlık yalnız icra edilen bir meslektir, ama ben kesinlikle yalnız değilim. Kocam Jacob’dan, edebiyat ajanım Meg Ruley’den ve editörüm Linda Marrow’dan yardım ve destek alacak kadar şanslıyım. Transworld’den Selina Waiker’a, Ballantine’dan Brian McLen-don ile Libby McGuire’a ve Kim Hovey’ye, ayrıca Jane Rotrosen Ajansı’ndaki canlı ve muhteşem ekibe de teşekkür borçluyum.